

Ngày đẹp hơn sẽ tới

Tác giả của *Ba chàng ngựa*

Chetan
Bhagat

NGÀY ĐẸP HƠN SẼ TỚI

Tác giả: Chetan Bhagat

Dịch giả: Phạm Hồng Anh

Công ty phát hành Nhã Nam

Nhà Xuất Bản Văn Học - 05/2016

ebook©vctvegroup

04/06/2019

MỞ ĐẦU

“Tôi hy vọng không chỉ các bạn mà cả đất nước sẽ giữ cho đốm lửa đó sáng mãi. Có gì đó thật tuyệt vời khi nói ‘Tôi đến từ xứ sở của một ti đốm lửa’. Xin cảm ơn các bạn.” Tôi nói, kết thúc bài phát biểu truyền cảm hứng của mình tại hội trường Tilak, Varanasi.

Tiếng vỗ tay và huyết sáo là dấu hiệu cho biết đã đến lúc tôi phải đi. Đội an ninh tình nguyện lập thành một hàng rào người và chẳng mấy chốc tôi đã dễ dàng thoát ra khỏi hội trường.

“Cảm ơn ông rất nhiều, thưa ông,” tiếng ai đó nói ngay sau lưng tôi.

Tôi quay lại đối diện với người chủ trì buổi lễ. “Anh Mishra,” tôi nói, “tôi đang tìm anh đây.”

“Làm ơn cứ gọi tôi là Gopal,” anh ta nói. “Xe ở đằng kia.”

Tôi bước ra cùng vị giám đốc trẻ tuổi của trường Cao đẳng Kỹ thuật Ganga, Gopal Mishra. Chiếc Mercedes đen của anh ta đưa chúng tôi ra khỏi phố Vidyapath đông nghẹt.

“VẬY là ông đã thăm chùa chiền và các bậc nước* bờ sông rồi chứ!” Gopal hỏi. “Đằng nào thì Varanasi chỉ có ngần ấy thứ thôi.”

“Phải. Tôi đã đến chùa Vishivanath và bậc nước Dashashivamedh lúc năm giờ sáng nay. Tôi thích thành phố này,” tôi nói.

“Thế thì tốt. Ông thích gì nhất ở Varanasi?”

“Aarti,” tôi nói.

“Gì cơ?” Gopal có vẻ ngạc nhiên.

“Nghỉ lễ aarti sáng trên các bậc nước dẫn xuống sông Hằng. Lần đầu tiên tôi thấy chúng đấy, những ngọn đèn dầu trôi trên sông vào

lúc bình minh. Thật kỳ diệu.”

Gopal cau mày.

“Gì vậy?” tôi nói. “Chẳng phải nghi lễ aarti ở Varanasi đẹp lắm sao?”

“Phải. Phải, đúng thế... nhưng không phải chuyện đó,” anh ta đáp, nhưng rồi không nói gì thêm.

“Anh cho tôi xuống khách sạn Ramada được chứ?” tôi đề nghị.

“Mai ông mới bay mà,” Gopal nói. “Sao ông không tới nhà tôi ăn tối nhỉ?”

“Không cần long trọng vậy...” tôi bắt đầu.

“Ông nhất định phải đến. Ta phải uống với nhau. Tôi có loại whisky ngon nhất thế giới,” anh ta nói.

Tôi lắc đầu cười. “Cảm ơn Gopal, nhưng tôi không uống được nhiều.”

“Ông Chetan, chỉ một ly thôi? Để tôi có thể kể với mọi người là tôi từng uống với ‘đích thân’ ngài Chetan Bhagat.”

Tôi cười. “Chuyện đó chẳng có gì để huênh hoang cả. Nhưng dẫu sao thì cứ kể nếu anh muốn. Nhưng anh không cần phải uống với tôi thật đấy.”

“Không phải thế, thưa ông. Tôi thực sự muốn được uống với ông.”

Tôi nhìn đôi mắt căng thẳng của anh ta. Sáu tháng qua anh ta đã gửi cho tôi hai mươi giấy mời, cho tới khi tôi đồng ý tới. Tôi biết anh ta sẽ khăng khăng cho bằng được.

“Thôi được, một ly thôi!” Tôi nói, hy vọng sau vụ này mình sẽ không phải hối tiếc.

“Tuyệt vời,” Gopal nói.

Chúng tôi chạy xe mười cây số ngoài thành phố trên xa lộ Lucknoiv để tới trường Ganga. Nhân viên bảo vệ giơ tay chào khi cổng trường mở. Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà vườn màu xám. Ngôi nhà

này có phần ngoại thất lát đá ăn khớp với tòa nhà chính và ký túc xá của trường.

Chúng tôi ngồi trong phòng khách dưới tầng trệt. Căn phòng nhìn ra một bãi cỏ rộng bằng sân cầu lông.

“Nhà đẹp quá,” tôi nói khi ngồi xuống chiếc ghế xô pha mềm bọc nhung nâu. Tôi nhận thấy trần nhà rất cao.

“Cảm ơn. Tôi tự thiết kế lấy đấy. Bên nhà thầu xây, nhưng tôi giám sát tất cả,” Gopal nói. Anh ta tiến ra quầy rượu ở phía đầu kia căn phòng. “Đây là nhà của một giám đốc cao đẳng kỹ thuật. Ông và bạn bè đã từng đột kích một chỗ như thế, phải không?”

“Sao anh biết?” tôi hỏi.

“Ai cũng biết cả. Chúng tôi đã đọc cuốn sách. Và xem phim nữa.”

Chúng tôi cười vang. Anh ta đưa cho tôi cái ly pha lê với một lượng whisky kha khá.

“Cảm ơn.”

“Single malt*, mười hai năm” anh ta nói.

“Đây là nhà vườn của một giám đốc cao đẳng, nhưng anh không có con gái. Anh còn chưa lấy vợ nữa chứ. Anh là vị giám đốc trẻ nhất mà tôi từng gặp.”

Anh ta cười.

“Anh bao nhiêu tuổi?” tôi tò mò.

“Hai sáu.” Gopal trả lời, một thoáng tự hào trong giọng nói. “Không chỉ là giám đốc trẻ nhất mà còn là giám đốc ít học nhất mà ông từng gặp.”

“Ít học?”

“Tôi chưa từng qua đại học.”

“Gì cơ?” tôi hỏi, lắc lắc những viên đá trong cốc và bắn khoả không hiểu thứ đồ uống này mạnh đến mức nào.

“À, tôi cũng từng đùa cợt chút với đào tạo từ xa.”

“Trời!” Tôi thốt lên. “Mở một trường lớn thế này không phải chuyện đùa đâu.”

“Tới giờ đã có một ngàn sáu trăm sinh viên, ông Chetan, ở tất cả các ngành nghề. Mỗi sinh viên nộp một trăm ngàn rupi một năm. Doanh thu của chúng tôi đã đạt một trăm sáu mươi triệu. Hôm nay ông vừa dự lễ khai giảng lớp MBA. Đây là một gạch kinh doanh khác nữa.”

Tôi uống một ngụm. Rượu whisky êm dịu đốt cháy họng tôi. “Anh có bia không? Hay vang?” tôi ho.

Gopal xì mặt. Tôi không chỉ đã bỏ qua những số liệu thống kê kinh doanh ấn tượng mà còn từ chối cả whisky của anh ta.

“Không ngon sao?” Gopal hỏi. “Đây là Glenfiddich, bốn ngàn một chai. Tôi mở Blue Label nhé? Mười ngàn một chai đấy.”

Vấn đề không phải là giá tiền, tôi muốn nói thế với anh ta nhưng lại thôi. Thay vào đó tôi nói: “Tôi không uống whisky, quá nặng đối với tôi.”

Gopal cười vang. “Sống đi chứ. Hãy thử whisky ngon. Dần rồi ông sẽ thích.”

Tôi thử một ngụm nữa và nhăn mặt. Anh ta cười và rót thêm nước để pha loãng rượu cho tôi. Nước làm hỏng rượu nhưng cứu vãn sự tỉnh táo của tôi.

“Cuộc đời là để hưởng thụ. Hãy nhìn tôi đây, năm nay tôi sẽ kiếm được bốn mươi triệu. Nếu tôi không hưởng thụ thì kiếm tiền để làm gì?”

Ở nhiều nơi trên thế giới, nói về thu nhập của mình là điều cấm kỵ. Còn ở Ấn Độ, ta công bố những con số đó như thể đó là cung hoàng đạo của mình. Nhất là khi ta có thật nhiều.

Có vẻ anh ta tự hỏi mình hơn là hỏi tôi. Cặp mắt đen của anh ta tiếp tục soi mói tôi. Chúng đòi sự chú ý. Phần còn lại của anh ta - làn da nâu nhạt, chiều cao mét bảy trung bình, tóc rẽ ngôi bên - thì hoàn toàn bình thường.

“Đúng vậy, tất nhiên rồi. Phải hưởng thụ chứ...” tôi nói nhưng anh ta ngắt lời.

“Sang năm tôi sẽ kiếm năm mươi triệu.”

Tôi nhận ra anh ta định tiếp tục dự báo thu nhập của mình cho tới khi tôi thể hiện sự cảm thán thích hợp.

“Năm mươi triệu!” Giọng tôi vống lên đầy giả tạo.

Gopal cười tươi. “Em yêu, ăn đi vì anh nấu đấy” có lẽ là câu mà anh ta sẽ chọn để in lên áo phông.

“Không thể tin được,” tôi ậm ừ, tìm cách chuyển chủ đề. Tôi nhìn thấy những bậc cầu thang dẫn lên tầng trên. “Trên đó có gì vậy?” tôi hỏi.

“Phòng ngủ và hiên. Đi nào, tôi sẽ cho ông xem.”

Chúng tôi lên cầu thang và đi qua một căn phòng có chiếc giường xa hoa cỡ lớn.

Từ hàng hiên tôi ngắm nhìn toàn cảnh.

“Đây từng là đất hoang, tất cả chỗ này. Đất canh tác cũ của ông tôi.” Gopal nói.

“Khoảng mười mẫu Anh?” tôi đoán.

“Mười lăm. Chúng tôi còn mười lăm mẫu nữa,” Gopal nói, “nhưng chúng tôi bán để lấy tiền xây dựng.”

Anh ta chỉ vào một khoảnh nhỏ phía Đông của khuôn viên trường sáng choang. “Kia kìa, ông thấy không. Sẽ có một khu mua bán ở đây.”

“Giờ thì thành phố nào của Ấn Độ cũng có khu mua bán cả,” tôi nói.

“Ấn Độ đang tỏa sáng, ông Chetan ạ,” anh ta nói và chạm cốc với tôi.

Gopal uống nhanh gấp bốn lần tôi. Tôi chưa uống hết cốc đầu thì anh ta đã rót cốc thứ năm cho mình. “Ông đúng kiểu người ở thành phố lớn. Uống làm dáng,” anh ta trêu khi tôi từ chối rót thêm.

“Tôi không uống được nhiều. Thực sự đấy,” tôi nói. Tôi xem giờ, đã mười giờ tối.

“Ông thường ăn tối khi nào?” anh ta hỏi.

“Tùy anh thôi,” tôi nói, dù tôi muốn anh ta quyết định ăn ngay bây giờ.

“Sao lại vội vàng thế? Hai người, một có học, một ít học. Đang thư giãn.” Gopal nói và nâng cốc.

Tôi gật đầu vì lịch sự. Dạ dày tôi sôi lên đòi ăn. Chúng tôi lại xuống phòng khách ngồi.

“Có thực là ông đã đến nhà con gái giáo sư không?” Gopal hỏi.

Tôi cười. “Tình yêu khiến ta làm những điều ngu ngốc.”

Gopal cười phá lên. Anh ta nốc cạn cốc rồi với lấy cái chai đã cạn một nửa để rót cho mình ly thứ sáu.

“Tình yêu! Quên những thứ vớ vẩn ấy đi. Tình yêu làm ta khốn khổ thôi,” Gopal nói.

“Nặng lời rồi,” tôi nói. “Có phải vì thế mà vẫn chưa có bà giám đốc chẳng?”

Tay Gopal run run khi anh ta rót cho mình. Tôi băn khoăn không biết có nên ngăn anh ta uống tiếp hay không.

“Bà giám đốc!” Gopal cười khinh bỉ. Anh ta nắm chặt chai whisky.

“Từ từ thôi Gopal, anh uống nhanh quá. Nhỡ lại làm sao.”

Gopal đập cái chai xuống bàn. “Làm sao thì sao? Ai mà thèm khóc lóc cho tôi cơ chứ? Nếu tôi sống, tôi muốn hưởng thụ. Nếu tôi chết, ai thèm quan tâm?”

“Cha mẹ anh?”

Gopal lắc đầu.

“Bạn bè?”

“Những người thành đạt không có bạn,” Gopal tuyên bố. “Phải thế không?”

Ngôi nhà xa xỉ của anh ta có cảm giác lạnh lẽo và cách biệt. Tôi cầm chai whisky và đặt trả nó lên quầy rượu.

“Bi quan nhỉ?” tôi nói. “Hơi ngạc nhiên đấy, nhất là khi anh đang làm tốt thế.”

“Cái gì tốt thế ông Chetan?” Gopal nói, giờ đã say mềm và có lẽ, hoàn toàn thật lòng.

Anh ta nhanh chóng chỉ khấp lượ cái tivi khổng lồ, dàn âm thanh và tấm thảm lụa dưới chân chúng tôi. “Tất cả những thứ này có nghĩa lý gì? Tôi đã sống mà chẳng có gì...”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi trở nên nghiêm túc. Tôi vỗ vai động viên anh ta. “Vậy anh đã đọc về chuyện cô bạn gái của tôi trong sách. Còn anh thì sao? Đã từng có bạn gái chưa?”

Gopal không trả lời, nhưng trông quẫn trí. Anh ta đặt cốc của mình lên bàn.

Một chủ đề nhạy cảm, tôi nhận ra quá muộn.

Anh ta ọe.

“Anh ổn chứ?” tôi hỏi.

Anh ta chạy vào phòng vệ sinh. Tôi nghe tiếng anh ta nôn. Tôi ngắm nghía giá trưng bày để giết thời gian. Tôi thấy những câu chuyện được đóng khung về trường Ganga, những chiếc cúp, những bức hình Gopal chụp với khách tới thăm trường. Tôi tự hỏi không hiểu ảnh mình có sắp được treo ở đây hay không?

Hai mươi phút sau khi chưa thấy anh ta quay lại, tôi gọi người giúp việc. Bà ta dẫn tôi tới nhà vệ sinh. Tôi gõ cửa. Không thấy trả lời. Tôi dấm cửa. Vẫn không có gì.

“Có vẻ như ta sẽ phải phá cửa,” người giúp việc nói.

Tôi tự hỏi, làm thế nào mà tôi, một khách mời quan trọng của một chương trình định hướng cho sinh viên, lại đi phá cửa một cái nhà vệ sinh ở Varanasi.

Tiếng sột soạt của tấm vải trải giường bệnh viện đánh thức tôi. Đồng hồ cạnh giường chỉ ba giờ sáng. Tôi đã đưa Gopal bất tỉnh nhân sự đến Bệnh viện Heritage thuộc quận Lanka của Varanasi.

Giờ thì Gopal đã ngồi dậy được trên giường, tay xoa thái dương.

Cơn say của anh ta làm tôi nhớ lại những ngày sinh viên của mình. Tuy nhiên đây lại là một ông giám đốc say rượu, không phải một chàng sinh viên.

“Ông ở đây cả đêm à?” anh ta trông có vẻ ngạc nhiên.

“Tôi không thể để chủ nhà chết trước mắt mình được,” tôi nói.

“Tôi xin lỗi. Tôi uống hơi nhiều.” Gopal nở nụ cười ngượng nghịu.

“Anh ổn chứ?”

“Vâng, tôi ổn.”

“Lúc này thì không đâu. Mà nhìn chung anh có ổn không?”

Anh ta quay đầu nhìn bức tường đối diện.

“Cuộc sống của anh thế nào, Gopal?” tôi nhẹ nhàng hỏi.

Anh ta không trả lời.

Sau một phút tôi đứng dậy. “Tôi phải đi đây, cần ngủ một chút trước khi bay.” Tôi đi ra cửa.

“Ông có nghĩ tôi là người tốt không, ông Chetan?” anh ta hỏi.

Tôi quay lại.

“Tôi có phải người tốt không?” anh ta hỏi lại.

Tôi nhún vai. “Tôi không biết anh, Gopal ạ. Anh đã tổ chức tốt buổi nói chuyện. Cư xử lịch thiệp với tôi. Anh có vẻ tốt,” tôi nói.

“Ông nghĩ vậy à?”

“Anh đã đạt được rất nhiều. Cứ từ từ thôi. Ngay cả whisky đắt tiền đôi khi cũng có hại đấy.”

Anh ta cười và khẽ gật đầu. “Tôi sẽ bớt uống đi,” anh ta nói. “Còn gì nữa không ạ?”

“Anh còn trẻ. Đừng vội chối bỏ tình yêu,” tôi nói và xem đồng hồ.

“Thực sự là tôi phải đi. Gần đến giờ lễ aarti sáng rồi.”

“Đấy là tên cô ấy,” anh ta nói.

Tôi không muốn ở lại thêm nữa, nhưng đã cắn câu. “Tên nào? Tên của ai?” tôi hỏi cho dù đã tự nhắc mình rằng đấy không phải việc của tôi và tôi cần phải đi ngay.

“Aarti,” anh ta nói.

“Aarti là ai? Là người anh thích à?” tôi đoán.

“‘Thích’ không phải là từ phù hợp, ông Chetan à.”

“Anh yêu cô ấy?” tôi cười.

“Ông hãy hình dung mọi tu sĩ và khất sĩ* ở Varanasi. Tất cả sự thành kính của họ cộng lại cũng chưa bằng tình yêu tôi dành cho cô ấy.”

Tôi cảm nhận được phép so sánh. Sự tò mò đã chiến thắng cơn buồn ngủ. Tôi cho phép mình hỏi thêm câu nữa. “Cô ấy cũng yêu anh chứ?”

Anh ta ngẫm nghĩ một lúc trước khi trả lời. “Cô ấy không chỉ yêu tôi, cô ấy sở hữu tôi.”

Tôi đổi chân trụ. Tôi còn một ngày dài đang chờ. Một đêm mất ngủ có thể là một ý tưởng tồi. Nhưng tôi lại nghe thấy mình hỏi anh ta: “Đã có chuyện gì xảy ra? Giữa anh và Aarti.”

Gopal cười. “Đây không phải một cuộc phỏng vấn, ông Chetan ạ. Hoặc là ông ngồi xuống và lắng nghe toàn bộ câu chuyện của kẻ ngu ngốc này hoặc là ông ra về. Tùy ông thôi.”

Đôi mắt đen thăm thăm của anh ta nhìn tôi. Có gì đó ở anh chàng giám đốc trẻ tuổi này làm tôi tò mò. Thành công khác thường của anh ta, sự kiêu ngạo của anh ta, giọng nói khỗ sở của anh ta hay có thể là cái thành phố thần thánh lạ thường này làm cho tôi muốn biết nhiều hơn về anh ta.

Tôi thở dài thật mạnh. Anh ta chỉ cái ghế cạnh mình.

“Được rồi, kể tôi nghe câu chuyện của anh.” Tôi nói và ngồi xuống.

“Ông muốn uống gì không?” Gopal hỏi.

Tôi lờm anh ta. Anh ta cười. “Ý tôi là uống trà.”

Chúng tôi gọi một ấm trà masala cực nóng và bánh quy đường hoa quả; không có gì giúp trò chuyện tốt hơn những thứ đó.

“Tôi bắt đầu từ đâu bây giờ nhỉ?” Gopal nói.

“Hãy bắt đầu từ Aarti. Cô gái đã làm anh ra thế này.”

“Aarti? Cô ấy đưa tôi vào rắc rối ngay từ ngày đầu chúng tôi gặp nhau,” Gopal nói.

Tôi nhúng bánh quy vào trà và lắng nghe.

1

“Lại bánh mì bơ, bố mẹ gì mà lười,” tôi càu nhàu, đóng sập cái hộp nhựa xanh dương đựng bữa trưa ở dãy bàn hai. Raghav và tôi chuyển sang bàn kế tiếp.

“Thôi quên đi, Gopal. Sắp vào học rồi đấy.” Raghav nói.

“Suyt...”

“Tớ có đem theo puri-aloo* đây, bọn mình có thể chia nhau mà. Ăn trộm của người khác là sai đấy.”

Tôi đánh vật với một cái hộp đựng bữa trưa tròn, nhỏ bằng thép. “Làm thế nào mà mở cái này ra được nhỉ?”

Cả hai chúng tôi đều không có móng tay nhọn để mở cái nắp thép mỏng của chiếc hộp cứng đầu. Raghav và tôi đã trốn buổi tập trung sáng để tiến hành vụ đột kích bữa trưa hằng tuần của mình. Chúng tôi còn mười phút trước khi bài quốc ca bắt đầu ngoài sân. Sau đó lớp 5C sẽ quay lại. Chúng tôi phải tìm, ăn và trả những hộp đựng bữa trưa về chỗ cũ trong vòng đúng mười phút đó.

“Là dưa muối và bánh paratha*,” Raghav nói sau khi tìm cách mở được cái hộp. “Cậu ăn không?”

“Quên đi,” tôi vừa nói vừa trả cái hộp sắt vào cặp sách của chủ nhân nó. Mắt tôi đảo từ cặp này sang cặp khác. “Cái này,” tôi nói, chỉ tay vào một cái ba lô nhập ngoại màu hồng ở dãy bàn đầu. “Cái túi đó có vẻ đắt. Con bé chắc phải có đồ ăn ngon. Đi nào.”

Chúng tôi lao tới mục tiêu. Tôi vồ lấy cái túi Barbie, mở nắp và tìm thấy hộp đựng bữa trưa hình vuông, đỏ và bóng loáng. Nắp hộp có ngăn đựng thìa. “Hộp đẹp đấy!” tôi nói, bấm mở nắp hộp.

Cơm nắm, một hộp nước sốt chutney* nhỏ và một miếng bánh kem sô cô la to. Trúng độc đắc rồi.

“Tớ chỉ thích cái bánh thôi,” tôi nhắc miếng bánh không lơ lên và nói.

“Đừng lấy tất. Thế là không công bằng.” Raghav bảo tôi.

“Nếu tớ chỉ cắn một miếng thì con bé cũng sẽ biết thôi.” tôi cau có.

“Cắt làm hai đi. Lấy một để lại một.” Raghav nói.

“Cắt bằng gì bây giờ?”

“Lấy thước kẻ,” cậu ta gợi ý.

Tôi chạy về bàn mình. Tôi đem thước kẻ tới và cắt một nhát thật ngọt. “Được chưa,” tôi nói. “Cậu hài lòng rồi chứ?”

“Là bánh của con bé mà.” Raghav nhún vai.

“Nhưng cậu là bạn tớ,” tôi nói.

Tôi mời cậu ta cắn một miếng. Cậu ta từ chối. Tôi chưa ăn sáng ở nhà. Tôi nhồm nhoàm nhai cái bánh, những ngón tay dính đầy kem.

“Sao cậu lại không có hộp cơm thế?” Raghav hỏi.

Tôi nói, miệng vẫn nhồm nhoàm. “Thế có nghĩa là bố tớ sẽ phải mất công nấu thêm. Đẳng nào thì bố tớ cũng nấu cả bữa trưa và bữa tối rồi.”

“Thì sao?”

“Tớ nói với bố là tớ không đói.” Bố tôi dạy ở một trường công. Ông ra khỏi nhà lúc sáu giờ, còn sớm hơn cả tôi. Tôi liếm sạch kem sô cô la trên những ngón tay. Chúng tôi đã nghe thấy tiếng hát quốc ca.

“Tớ có thể đem bữa trưa đi cho cậu,” Raghav nói và bắt tôi đứng lên với cậu ta khi nghe thấy quốc ca.

“Thôi khỏi, mẹ cậu nấu toàn món chán lăm. Ngày nào cũng puri,” tôi nói.

Chúng tôi nghe tiếng bọn học sinh rôm rả tán chuyện trên đường quay trở lại lớp. Tôi nhét chỗ bánh còn lại vào miệng.

“Nhanh lên, nhanh lên,” Raghav nói.

Tôi đóng cái hộp đồ đựng bữa trưa lại và trả nó vào trong túi Barbie.

“Mà ai ngồi đây thế nhỉ?” Raghav hỏi.

Tôi vụng về lục cái ba lô hồng và tìm thấy một cuốn sổ tay bìa giấy nâu. Tôi đọc to nhãn vở, “Aarti Pratap Pradhan, Môn: Toán, Lớp 5C, Tuổi: 10, Số thứ tự: 1, Trường Sunbeam.”

“Mặc kệ đi. Xong chưa?” Raghav nói.

Tôi treo trả cái túi lên ghế của Aarti, chỗ cũ của nó.

“Đi thôi,” tôi nói.

Chúng tôi chạy về chỗ ngồi của mình ở dãy cuối, ngồi xuống và gục đầu xuống bàn. Chúng tôi nhắm mắt và giả vờ bị ốm, lý do mà chúng tôi đưa ra để bỏ buổi tập trung sáng.

Cả lớp 5C vào phòng, lấp tràn lớp học bằng những âm thanh hỗn loạn đồng thời phát ra từ gần năm mươi đứa trẻ con mười tuổi.

Cô Simran Gill, cô giáo lớp tôi, bước vào sau một phút và tiếng ồn ào lắng xuống. *Phép nhân*, cô viết lên bảng khi bọn trẻ vẫn còn đang ổn định chỗ ngồi.

Tôi ngồi thẳng lên, vươn cổ để nhìn Aarti Pratap Pradhan, số thứ tự 1. Con bé mặc váy trắng, sơ mi trắng, áo khoác len đỏ, bím tóc buộc nơ, và con bé nhìn cô giáo rất nghiêm túc trong lúc ngồi xuống.

“Eo ơi...” Aarti hét lớn và nhảy dựng lên. Con bé nhặt chiếc thước kẻ dính sô cô la từ ghế ngồi lên. Lưng áo sơ mi của con bé đã có vết sô cô la. “Ôi trời ơi...” giọng nói the thé của Aarti làm cả lớp chú ý.

“Aarti, ngồi xuống!” Cô Gill la lớn tới mức làm cả những dãy bàn sau run rẩy. Cô Gill không thích ồn ào, kể cả khi tiếng ồn đó xuất phát từ những cô bé có đôi bím tóc thật dễ thương.

Raghav và tôi lo lắng nhìn nhau. Chúng tôi đã để lại bằng chứng.

“Thưa cô, có ai đó bỏ thước kẻ bẩn trên ghế của con. Bộ đồng phục mới của con hỏng hết rồi,” Aarti rên rỉ.

Cả lớp cười âm lên, Aarti bật khóc.

“Cái gì?” cô giáo hỏi. Cô đặt viên phấn xuống, phủi bụi trên tay và lấy cái thước kẻ từ Aarti.

Aarti tiếp tục sụt sịt. Cô giáo đi dọc lối đi. Lũ học trò rúm lại trên ghế khi cô đi qua. “Ai đem bánh sô cô la đến lớp hôm nay?” cô giáo bắt đầu cuộc điều tra.

“Con ạ.” Aarti nói. Con bé mở hộp đựng bữa trưa và nhận ra rằng chính cái bánh của mình đã được sử dụng để làm bản bộ váy. Tiếng hét của con bé vọt lên ngưỡng cường độ mới. “Có người đã ăn bánh của con,” Aarti khóc to đến mức lớp 5B bên cạnh cũng có thể nghe được.

Một nửa miếng bánh của mày thôi, tôi muốn nói với nó thế.

Raghav nhìn tôi chăm chăm. “Đầu thú chứ?” cậu ta thì thầm.

“Cậu điên à?” tôi thì thầm đáp lại.

Khi cô Gill đi qua, tôi cắm đầu nhìn sàn nhà. Cô đi đôi dép màu vàng đánh những viên pha lê giả trên quai. Tôi siết chặt năm đấm. Những ngón tay của tôi nhớp nháp.

Cô giáo lại đi lên trước lớp. Cô lấy trong ví ra tờ giấy ăn lau sạch cái thước. “Hãy thú nhận đi, nếu không hình phạt sẽ nặng hơn đấy,” cô cảnh cáo.

Tôi vờ như không nghe thấy và mở vở toán.

“GM là ai?” cô giáo hỏi. Cô đã đọc được tên viết tắt của tôi. Tôi đã khắc nó lên thước kẻ bằng cái com pa. Chết tiệt!

Trong lớp chúng tôi có hai GM. Một là Girish Mathur, ngồi dãy bàn đầu. Cậu ta đứng lên ngay không cần gọi.

“Không phải con, thưa cô,” cậu ta nói và véo véo cổ mình. “Thề có trời, thưa cô.”

Cô giáo nheo mắt nhìn cậu ta, vẫn nghi ngờ.

“Con thề có sông Hằng, thưa cô,” Girish khóc nói.

Lấy sông Hằng ra là có tác dụng ngay. Tất cả đều tin cậu ta.

“Còn ai là GM nữa? Gopal Mishra!” cô giáo quát gọi tên tôi.

Mọi con mắt quay lại nhìn tôi. Cô giáo đi xuống bàn tôi. Tôi đứng dậy.

Tôi không nói một lời. Cô giáo cũng không.

Chát! Chát! Hai má tôi đau buốt.

“Trộm đồ ăn? Con là thằng ăn cắp à?” cô giáo nói. Cô nhìn tôi như thể tôi vừa lấy trộm viên kim cương Kohinoor từ bảo tàng của nữ hoàng Anh, tin thầy giáo môn xã hội vừa kể chúng tôi nghe hai ngày trước.

Tôi cúi thấp đầu. Cô đập vào gáy tôi. “Ra khỏi lớp của tôi!

Tôi lê chân ra khỏi lớp, cho dù cả lớp 5C đang nhìn tôi. “Aarti, vào nhà vệ sinh rửa ráy đi,” cô Gill ra lệnh.

Tôi đứng dựa vào bức tường ngoài lớp học. Aarti lau mắt và bước ngang qua tôi vào nhà vệ sinh.

“Đồ kịch sĩ! Có mỗi nửa miếng bánh thôi mà!” Tôi nghĩ.

Dù sao thì đó là cách tôi, Gopal Mishra, gặp Aarti Pratap Pradhan vĩ đại. Tôi phải nói với ông rằng, mặc dù đây là câu chuyện của tôi nhưng ông cũng sẽ không thích tôi lắm đâu. Dẫu sao thì một tên trộm mười tuổi cũng không phải một nhân vật dễ ưa để bắt đầu câu chuyện.

Tôi tới từ Varanasi, thầy giáo dạy môn xã hội nói nó là một trong những thành phố cổ xưa nhất trên thế giới. Người ta đến đây sống từ năm 1200 trước Công nguyên. Thành phố lấy tên từ hai con sông, Varuna và Asi, hai con sông chảy qua thành phố và chảy vào sông Hằng. Người ta gọi thành phố của tôi bằng nhiều tên - Kashi, Benares hoặc Banaras - tùy thuộc vào xuất xứ của họ. Vài người gọi Varanasi là Thành Phố Chùa Chiên, vì chúng tôi có hàng ngàn ngôi chùa, vài người khác lại gọi là Thành Phố Học Tập, vì nó có những nơi rất tuyệt vời để nghiên cứu. Tôi thì đơn giản gọi Varanasi là nhà mình. Tôi ở gần Gadholia, một nơi ồn ào đến mức ông cần nhét bông vào tai nếu

muốn đi ngủ. Gadholia gần những bậc nước dọc sông Hằng. Thế nên, khi không thể chịu đựng được những đám đông của Gadholia, người ta luôn có thể chạy ra chỗ các bậc nước đó, ngồi bên sông Hằng và nhìn ngắm những ngôi chùa. Có người cho thành phố của tôi là đẹp, thần thánh và tâm linh - nhất là khi chúng tôi phải giới thiệu nó với khách du lịch nước ngoài. Có người lại chê nó bẩn thỉu và chẳng khác gì một cái hố rác. Tôi không nghĩ thành phố của tôi bẩn. Chính con người làm cho nó bẩn.

Dẫu sao thì họ vẫn nói bạn cần đến Varanasi một lần trong đời. Ờ, một số trong chúng tôi thì sống cả đời ở đây.

Trong túi tôi có một cái bút chì. Tôi dùng nó vẽ chữ 5C lên tường. Nó giúp tôi giết thời gian và cũng giúp lớp chúng tôi dễ tìm hơn.

Con bé đi từ nhà vệ sinh ra - mặt ướt, vẫn giữ nguyên vẻ mặt kịch sĩ, nhìn tôi chăm chăm - rồi quay trở lại lớp.

Con bé vẫn nhìn tôi chăm chăm khi tiến tới gần tôi. “Bạn đang vẽ bậy lên tường kìa!” nó nói.

“Đi mà hót lẻo đi,” tôi nói. “Đi đi.”

“Sao bạn trộm bữa trưa của tớ?” nó hỏi.

“Tôi không trộm bữa trưa của cậu.” tôi nói. “Tôi chỉ cần có ba miếng bánh sô cô la của cậu thôi. Cậu có khi còn chẳng nhận ra ấy chứ.”

“Cậu đúng là một thằng nhóc hư,” Aarti nói.

2

Bác Dubey, luật sư của nhà tôi, đẩy một hộp bốn cái laddu về phía chúng tôi.

“Bánh ngọt? Để làm gì vậy?” bố tôi hỏi.

Bác Dubey đến nhà chơi. Tôi và bố ngồi đối diện bác qua chiếc bàn ăn cũ kỹ.

“Tòa đã đưa ra ngày xử,” bác Dubey nói. “Mỗi chuyện này mà đã lâu quá rồi, tôi nghĩ ta nên ăn mừng.”

Tôi băn khoăn không biết liệu mình có thể cho kịch sĩ Aarti vài cái bánh laddu để đền miếng bánh hay không. Tôi muốn mua một cái bánh sô cô la và đập nó xuống bàn con bé. Tuy nhiên tôi không có đủ tiền làm chuyện đó. Bố không cho tôi tiền tiêu vặt, mà trong túi ông cũng chẳng có nhiều tiền lắm.

Bệnh của mẹ đã ngốn sạch số tiền tiết kiệm của ông. Bà mất hai tuần sau khi tôi lên bốn tuổi. Tôi không nhớ nhiều về mẹ và cái chết của bà. Bố nói bố đã phải mặc áo của mẹ và ngủ cạnh tôi cả một tháng. Sau cái chết của mẹ, việc tranh chấp đất đai bắt đầu. Vì lý do này mà bác Dubey trở thành vị khách thường xuyên của nhà tôi.

“Anh mua bánh chỉ vì ta đã có ngày xử?” bố ho. Vụ kiện này không trả lại đất cho ông, nhưng nó làm căn bệnh đường hô hấp của ông xấu đi.

“À, Ghanshyam muốn xử lý vụ này ngoài tòa,” bác Dubey nói.

Bác Ghanshyam, người anh đáng kính của bố, đã chơi chúng tôi. Ông tôi để lại cho hai người con trai ba mươi mẫu đất canh tác trên đường cao tốc Lucknow, chia đều. Ngay sau cái chết của ông, bác Ghanshyam vay tiền ngân hàng và thế chấp bằng miếng đất của bố, làm giả giấy tờ với mã số khu đất sai và hối lộ nhân viên ngân hàng.

Bác Ghanshyam đã có những quyết định kinh doanh tệ hại và làm ăn thất bát. Ngân hàng gửi thông báo tịch biên cho chúng tôi. Bố chống lại và ngân hàng kiện cả bố lẫn bác. Rồi hai anh em lại kiện nhau. Tất cả những vụ kiện này lê lết trong hệ thống tư pháp của chúng tôi còn chậm hơn cả xe bò kéo đi trên xa lộ quốc gia.

“Xử lý?” bố ngả người về phía trước.

Tôi nhặt một cái bánh laddu cho vào túi.

“Ghanshyam sẽ đưa anh tiền mặt. Anh ta sẽ lấy phần đất của anh, làm việc với ngân hàng và xử lý nốt các vụ kiện.”

“Bao nhiêu?” bố hỏi.

“Một triệu.” Bác Dubey trả lời.

Bố tôi im lặng. Tôi nhón thêm một viên laddu nữa. *Hai cái là đủ cho con bé vui rồi*, tôi nghĩ.

“Tôi công nhận là với mười lăm mẫu đất thì đề nghị này thật nực cười,” bác Dubey tiếp tục. “Nhưng đất của anh còn đang chịu khoản vay mười triệu nữa.”

“Không phải tiền tôi vay!” Bố nói to khác thường.

“Anh ta đã nộp giấy tờ của anh cho ngân hàng. Sao anh lại đưa anh ta giấy đất của anh cơ chứ?”

“Anh ta là anh trai tôi,” Bố nói, cố kìm nước mắt. Mất người anh trai làm ông đau hơn mất đất.

“Nếu anh muốn thêm tiền, tôi có thể bảo anh ta. Sao cứ phải lằng nhằng mãi?” bác Dubey nói.

“Tôi là con nhà nông. Tôi sẽ không để mất mảnh đất của mình,” bố nói, mắt đỏ lên. “Cho tới lúc tôi chết. Nói với anh ta nếu muốn lấy đất thì hãy cứ giết tôi trước đã.”

Rồi bố lờm tôi khi tay tôi thò ra lấy cái laddu thứ ba.

“Không sao đâu, cháu lấy cả đi.” Bác Dubey nói.

Tôi nhìn cả hai người, nhặt cái hộp và chạy ra khỏi phòng.

Tôi đặt phịch cái hộp lên bàn con bé.

“Cái gì thế?” con bé nhìn tôi nghiêm nghị.

“Tôi đã ăn bánh của cậu. Tôi xin lỗi.” Tôi nói, giọng nhỏ dần.

“Tớ không thích laddu,” con bé tuyên bố.

“Tại sao? Cậu là dân da trắng à?” tôi hỏi nó.

“Không, laddu làm tớ béo. Tớ không muốn bị béo,” con bé nói.

“Bánh sô cô la thì không làm cậu béo chắc?”

“Tớ không muốn nó,” con bé nói. Nó nhẹ nhàng đẩy chiếc hộp về phía tôi.

“Được thôi,” tôi nói và lấy lại cái hộp.

“Cậu vừa nói xin lỗi đấy à?” Aarti hỏi.

“Phải, tôi nói đấy.” Tôi để ý thấy hai cái đuôi tóc kỳ dị, buộc nơ đỏ của con bé. Trông nó cứ như một nhân vật hoạt hình.

“Lời xin lỗi được chấp nhận.” Con bé nói.

“Cảm ơn,” tôi nói. “Cậu chắc chắn là không muốn ăn laddu đấy chứ?”

“Không. Con gái mà béo thì không làm tiếp viên hàng không được,” con bé nói.

“Cậu muốn trở thành tiếp viên hàng không à?” tôi hỏi.

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Họ bay khắp nơi. Tớ muốn được đi nhiều nơi.”

“Rồi.”

“Còn cậu sau này muốn làm gì?” Aarti lại hỏi.

Tôi nhún vai. “Một đại gia,” tôi đáp.

Con bé gật đầu, như thể lựa chọn của tôi có lý. “Giờ cậu đang nghèo à?”

“Ừ,” tôi nói.

Con bé nói tiếp, “Tớ giàu. Nhà tớ có ô tô.”

“Nhà tôi không có ô tô. Được rồi, tạm biệt.”

Tôi quay người định bỏ đi thì Aarti lại hỏi thêm. “Sao mẹ cậu không làm bữa trưa cho cậu?”

“Tôi không có mẹ,” tôi trả lời.

“Mẹ cậu mất rồi à?”

“Ừ,”

“Được rồi, tạm biệt.”

Tôi về chỗ mình. Tôi mở hộp laddu lấy ra một cái.

Aarti đi đến chỗ tôi.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Thỉnh thoảng cậu có thể ăn bữa trưa của tớ. Nhưng mà đừng có ăn nhiều quá. Và không được lấy bánh hay món ngon nào.”

“Cảm ơn.”

“Và đừng bày bừa. Nếu cậu muốn, bọn mình có thể cùng ăn lúc nghỉ trưa.”

“Cậu sẽ không còn đủ mà ăn đâu.”

“Không sao. Tớ đang ăn kiêng. Tớ không muốn béo,” Aarti nói.

BẢY NĂM SAU

3

“Đưa em về nhà đã rồi hãy ra sân cricket,” Aarti nói.

Chúng tôi đang trên đường về nhà sau một buổi chiều chèo thuyền trên sông Hằng. Suốt năm năm, tuần nào Aarti và tôi cũng chèo thuyền. Anh Phoolchand, một thủy thủ ở bậc nước Assi cho tôi mượn thuyền của anh. Chúng tôi đi qua con ngõ chật hẹp và ra phố chính bên cạnh những bậc thang xuống sông.

“Anh muộn mất rồi, Aarti. Raghav sẽ la anh mất thôi.”

“Thế thì cho em đi với anh. Em không muốn nằm buồn chán ở nhà.” Nàng nói.

“Không.”

“Vì sao?” nàng chớp mắt.

“Nhiều con trai quá. Em có nhớ những tiếng huýt sáo lần trước không?”

“Em chịu được,” Aarti nói. Nàng gạt mấy lọn tóc ra khỏi trán.

Tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng. “Em không biết là em khiến bọn chúng thế nào đâu,” tôi nói. *Em không biết là em khiến anh thế nào đâu*, đấy mới là điều tôi thực sự muốn nói với nàng.

Vẻ ngoài của Aarti vẫn luôn được các thầy cô giáo trong trường đánh giá cao. Tuy nhiên, hai năm trước, khi nàng mười lăm tuổi, cả trường bắt đầu bàn tán về nàng. Những tuyên bố như “hoa hậu trường Sunbeam”, “xinh như diễn viên” hoặc “con bé có thể đi thi hoa hậu Ấn Độ” ngày càng trở nên phổ biến hơn. Một số câu được thốt ra từ những người muốn làm nàng vui lòng. Dẫu sao thì với người có cha là quan chức to của Cục Dân Chính Ấn Độ và ông là cựu chính trị gia nổi tiếng như nàng thì đương nhiên sẽ có nhiều kẻ muốn được nàng lưu tâm.

Nhưng mà đúng thật, Aarti thực sự làm Varanasi đứng tim.

Việc nàng bước vào sân cricket Sigra chắc chắn sẽ làm gián đoạn trận đấu. Những tay đập bóng sẽ đập hụt, cầu thủ bắt bóng sẽ bắt trượt còn những tên đần vô công rồi nghề sẽ huýt sáo như khi chúng muốn gọi một cái tên tục tũ.

“Lâu lắm rồi em chưa gặp Raghav,” Aarti nói. “Đi thôi. Em sẽ xem anh chơi.”

“Em sẽ gặp cậu ấy giờ phụ đạo ngày mai,” tôi nói cộc lốc. “Về nhà đi.”

“Anh muốn em về nhà một mình à?”

“Em gọi tuk tuk đi,” tôi nói.

Nàng nắm cổ tay tôi. “Anh về cùng em ngay bây giờ cơ.” Nàng nắm tay tôi đúng đưa trong lúc tôi đưa nàng về nhà.

Tôi muốn bảo nàng đừng cầm tay tôi như thế nữa. Mười hai tuổi làm thế thì được, nhưng mười bảy tuổi thì không. Dù rằng khi mười bảy tôi thích nắm tay hơn khi tôi mới mười hai.

“Gì thế?” nàng hỏi. “Sao anh lại nhìn chăm chăm thế? Em chỉ nắm tay anh để anh không bỏ chạy thôi mà.”

Tôi cười. Chúng tôi đi qua con phố mua bán ồn ào tới quận Cantonment yên tĩnh hơn. Chúng tôi đến nhà của Chánh án tòa án thành phố Pratap Brij Pradhan, bố của Aarti.

Bầu trời chiều chuyển sang màu cam đậm. Raghav chắc chắn đang dỗi vì lúc này đã quá muộn để chơi. Nhưng tôi không thể từ chối Aarti được.

“Cảm ơn anh,” Aarti nói giọng trẻ con. “Vào nhà không?”

“Thôi, anh muộn quá rồi.”

Mắt chúng tôi gặp nhau. Tôi vội vàng lảng tránh ánh mắt nàng. *Chỉ là bạn thân thôi mà, tôi tự nhủ.*

“Em phải cắt tóc thôi, khó chăm sóc quá,” Aarti nói.

“Đừng,” tôi cương quyết.

“Em để tóc dài chỉ vì anh thôi. Tạm biệt!” nàng nói.

Tôi băn khoăn không hiểu liệu có phải nàng cũng bắt đầu có tình cảm khang khác với tôi. Nhưng tôi không biết phải hỏi ra sao.

“Hẹn em giờ phụ đạo ngày mai,” tôi nói và bước đi.

“Raghav Kashyap,” thầy giáo đọc tên và giơ lên một tờ bài làm. Raghav, Aarti và tôi đã theo các lớp phụ đạo JSR ở Durgakund để chuẩn bị cho kỳ thi vào trường kỹ thuật. JSR, được đặt tên theo những người sáng lập - ngài Jha, ngài Singh và ngài Rai - tổ chức những lần thi thử thường xuyên cho các kỳ thi AIEEE* và IITJEE*. AIEEE thu hút một triệu sinh viên dự thi hàng năm với chỉ tiêu ba mươi ngàn sinh viên mới cho các học viện Công nghệ quốc gia NIT* trên cả nước. Bất cứ ai muốn làm kỹ sư cũng phải tham gia những kỳ thi này. Tôi không hào hứng thành kỹ sư lắm. Bố muốn tôi làm kỹ sư, và đó là lý do vì sao tôi đến JSR.

Raghav đi qua bốn mươi học sinh trong lớp học chật chội lên lấy tờ bài làm.

“Sáu sáu trên tám mươi. Giỏi lắm, Raghav,” thầy giáo nói.

“Đề thi của IIT*,” một cậu bạn thì thầm khi Raghav đi ngang qua. “Cậu ấy là người giỏi nhất ở Sunbeam.”

Tôi có thể thấy rõ ràng cảnh Raghav theo chân người cha đã tốt nghiệp IIT của cậu ta, một kỹ sư làm việc tại BHEL*. Tôi được năm mươi trên tám mươi điểm, một kết quả chấp chới, đủ để có thể trở thành thành viên thứ mười hai của đội cricket, nhưng chưa đủ để làm cầu thủ chính thức.

“Tập trung vào, Gopal,” thầy giáo nói. “Em cần trên sáu mươi điểm để được an toàn.”

Tôi gật đầu. Tôi muốn thi đỗ vào một trường đại học kỹ thuật có tiếng. Đã nhiều năm bố tôi chưa được nghe một tin tốt lành nào cả.

“Aarti Pradhan!” thầy giáo gọi. Cả lớp quay lại nhìn cô gái mặc bộ salwar-kameez* trắng, người khiến cho việc đi học phụ đạo tẻ ngắt trở nên xứng đáng.

Aarti nhận bài làm và cười khúc khích.

“Hai mươi trên tám mươi thì có gì buồn cười?” thầy giáo cau mày.

Aarti lấy tay che miệng và đi về chỗ. Nàng không hề có ý định trở thành kỹ sư. Nàng tham gia JSR vì: a) giờ đi học phụ đạo có thể thay thế cho giờ học CBSE* lớp 12 của nàng, b) tôi cũng đăng ký nên nàng sẽ có bạn và, c) trung tâm phụ đạo không thu tiền của nàng vì bố nàng là Chánh án tòa án thành phố.

Bố Aarti có tiếng là người liêm khiết. Tuy nhiên phí học phụ đạo nằm trong phạm vi những ưu đãi có thể chấp nhận được.

“Em còn chả điền gì vào bài làm AIEEE cả,” Aarti thì thầm với tôi.

“Xếp loại AIEEE của tớ chắc sẽ khủng khiếp lắm,” tôi nói với Raghav trong khi khuấy cốc nước chanh.

Chúng tôi đến hiệu bánh Đức gần bậc nước Narad, một địa điểm du lịch của người da trắng, nơi họ cảm thấy được an toàn khỏi vi khuẩn và những người bán hàng rong ở Varanasi. Người ta ngồi trên giường với những cái khay gỗ để ăn những món của người da trắng như bánh kẹp và bánh kẹp. Hai ông già suy dinh dưỡng chơi đàn sitar ở một góc để tạo hiệu ứng Varanasi, vì người da trắng thấy đó là một trải nghiệm văn hóa.

Tôi chưa từng quan tâm nhiều đến chỗ này. Nhưng Aarti thích nó.

“Em thích cách cô ấy dùng khăn cột tóc,” Aarti nói, chỉ một bà khách du lịch. Rõ ràng là nàng lờ đi những mối lo của tôi về AIEEE.

“Thêm mười điểm nữa là cậu sẽ ổn. Thư giãn đi,” Raghav nói.

“Giữa tứ với mười cái điểm ấy là mười ngàn học sinh đấy,” tôi nói.

“Đừng nghĩ đến người khác. Tập trung vào chính cậu ấy,” cậu ta nói.

Tôi chậm rãi gật đầu. Thật dễ để khuyên bảo người khác khi mình đứng đầu lớp. Tôi hình dung mình đang ở biển, cùng với hàng chục ngàn đứa học kém khác, đắm đá gào thét để thờ. Nước tràn lên chúng tôi, quét sạch chúng tôi ra khỏi nền giáo dục Ấn Độ. Ba tuần nữa là cơn sóng thần AIEEE sẽ đến.

Aarti búng ngón tay trước mặt tôi. “Dậy thôi, chàng ngủ mê, anh sẽ ổn mà,” nàng nói.

“Cậu định bỏ thi à?” Raghav quay sang Aarti.

“Ừ,” nàng cười khúc khích. “*Main Hoon Na** sẽ ra mắt tuần này. Sao mà tứ bỏ qua phim của Shah Rukh* được? Họ nên hoãn AIEEE lại thì hơn.”

“Rất buồn cười,” tôi nhăn nhó.

“Vậy là cậu không thành kỹ sư. Rồi cậu sẽ làm gì?” Raghav hỏi Aarti.

“Liệu tứ có *phải* làm gì không? Tứ là một phụ nữ Ấn Độ. Tứ không thể lấy chồng, ở nhà và nấu nướng được sao? Hay ra lệnh cho người giúp việc nấu?”

Nàng cười và Raghav cùng cười với nàng.

Tôi không thấy chuyện đó buồn cười. Tôi không thể nghĩ vượt quá được đám lúc nhúc hàng triệu kẻ muốn thành kỹ sư, những kẻ sẽ quật ngã tôi trong ba tuần tới.

“Sao lại phải nghiêm trọng thế anh Gopal? Em đang đùa thôi. Anh biết là em không thể ngồi nhà được mà.” Aarti gõ vai tôi.

“Im đi, Aarti,” tôi nói. “Phải, anh biết em muốn làm tiếp viên hàng không.”

“Tiếp viên hàng không? Oa!” Raghav nói.

“Thế không công bằng, Gopal!” Aarti hét lên. “Anh tiết lộ bí mật của em.”

“Chỉ với tớ thôi mà,” Raghav nói.

Aarti nhìn tôi bực bội.

“Xin lỗi,” tôi nói.

Aarti và tôi có mối quan hệ sâu sắc hơn. Chúng tôi coi Raghav là bạn, nhưng không phải bạn thân.

“Cậu sẽ là một tiếp viên hàng không tuyệt vời đấy,” Raghav nói, giọng có vẻ tán tỉnh.

“Phải rồi, sao cũng được,” Aarti nói. “Cứ như thể là bố sẽ cho tớ ra khỏi Varanasi không bằng. Ở đây chả có hãng hàng không nào. Toàn là chùa chiền thôi. Có thể tớ sẽ thành bà vải. ‘Thưa ngài, làm ơn ngồi xuống sàn. Buổi cầu nguyện sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Prasad sẽ được đưa tới chỗ ngồi của ngài’.”

Raghav lại cười phá lên, hai tay ôm cái bụng lực lưỡng. Tôi ghét những kẻ được sinh ra đã có bụng phẳng lì. Sao ông trời lại không mặc định cho tất cả đàn ông có bụng sáu múi nhỉ? Liệu chúng ta có nhất thiết phải lưu mỡ ở những chỗ ngớ ngẩn nhất hay không?

Raghav đập tay với Aarti. Tai tôi nóng ran. Những nhạc công sitar bắt đầu chơi một điệu sôi nổi.

“Aarti, em nói với bố cái gì thế,” tôi nói to. Những người nước ngoài quanh chúng tôi, đang đến đây trong cuộc chu du thiên hạ tìm kiếm sự yên bình, trở nên cảnh giác.

Tôi không thích sự đồng điệu kiểu bọn-mình-thấy-mấy-câu-tiểu-lâm-nhảm-của-nhau-thật-buồn-cười này giữa Raghav và Aarti.

Raghav hút nước chanh quá mạnh qua cái ống hút. Nước chanh chảy ra đảng mũi cậu ta.

“Kinh quá!” Aarti nói, hai người bọn họ lại bắt đầu bữa tiệc cười của mình.

Tôi đứng dậy.

“Chuyện gì vậy?” Raghav hỏi.

“Tớ phải về. Bố tớ đang đợi.” Tôi nói.

Tiếng ho của bố át mất mấy hồi chuông cửa đầu tiên.

“Xin lỗi, bố không nghe thấy,” ông nói lúc mở cửa.

“Bố ổn chứ ạ?” tôi hỏi.

“Ừ, như mọi khi thôi. Bố nấu rô ti với đậu hằm rồi đấy.”

“Món đấy cũng như mọi khi.”

Năm ngoái bố tôi tròn sáu mươi. Những cơn ho liên tục làm cho ông trông như một ông già tám mươi. Các bác sĩ đã đầu hàng. Chúng tôi cũng không có tiền phẫu thuật. Trường đã đuổi việc ông từ lâu. Người ta không thể giảng một tiết năm mươi phút mà cứ nghỉ lấy hơi đến mười lần. Ông có khoản lương hưu có thể giúp chúng tôi trụ được ba tuần trong một tháng may mắn.

Tôi yên lặng ăn bên chiếc bàn ăn lung lay.

“Kỳ thi tuyển...” bố tôi bắt đầu rồi dừng lại để ho tới năm lần. Tôi hiểu ý ông.

“Con ôn xong AIEEE rồi ạ,” tôi nói.

“JEE thì sao?” bố hỏi.

Đối phó với kỳ vọng của gia đình còn khó hơn là ôn thi.

“Con không có hy vọng vào IIT đâu bố,” tôi nói. Bố tôi xị mặt.

“Con sẽ thi JEE. Nhưng ba ngàn suất chọn từ bốn mươi ngàn... Bố thử hình dung xem.”

“Con làm được. Con thông minh mà,” bố nói.

Tình phụ tử rõ ràng là đã khiến bố đánh giá quá mức năng lực của con cái.

Tôi gật đầu. Tôi có cơ hội ở AIEEE, không có gì tại JEE. Đây là cách tôi nhìn sự việc. Tôi tự hỏi không hiểu bố có nhận ra rằng trúng

tuyển có nghĩa là tôi sẽ xa nhà. Sẽ ra sao nếu tôi đi học ở Học viện Công nghệ Quốc gia Agartala? Hay ở đâu đó xa dưới phía Nam?

“Kỹ thuật không phải là mọi thứ, bố à,” tôi nói.

“Nó đảm bảo cho cuộc đời con. Đừng cãi nhau bây giờ, ngay trước kỳ thi.”

“Con không cãi. Không mà bố.”

Sau bữa tối bố nằm trên giường. Tôi ngồi cạnh và bóp trán cho ông. Ông bật ra một cơn ho dữ dội.

“Ta phải tính đến chuyện phẫu thuật thôi,” tôi nói.

“Lấy đâu ra hai mươi ngàn?” bố nói, nằm duỗi ra và nhắm mắt. Tôi tiếp tục mát xa.

Tôi giữ im lặng. Tôi không muốn động đến chủ đề nhạy cảm này. Chúng tôi đã có thể xử lý vụ đất đai nhiều năm trước. Tòa án vẫn tiếp tục ám ảnh chúng tôi, đất thì bỏ hoang mà chúng tôi lại không có tiền.

“Con nói xem chúng ta lấy tiền đâu ra?” bố tôi nói. “Con hãy trở thành kỹ sư. Kiếm một công việc tốt. Khi đó chúng ta sẽ phẫu thuật.”

Tôi không giữ im lặng được nữa. “Bác Taya từng đề nghị một triệu. Nếu nhận, giờ ta có thể đã có gấp đôi số tiền đó trong ngân hàng rồi.”

Bố mở mắt. “Còn đất thì sao?” ông nói.

“Mảnh đất dờ hơi đấy thì có tác dụng gì ạ?”

“Không được nói thế.” Ông nói, đẩy tay tôi ra. “Người nông dân không phải bán mảnh đất của mình. Anh ta cũng không bán nó.”

Tôi đặt lại tay lên trán ông. “Chúng ta không còn là nông dân nữa, bố à. Chúng ta không dùng được đất. Tại bác...”

“Đi. Đi học đi, con sắp phải thi rồi đấy.” Bố chỉ vào phòng tôi.

Điện thoại reo lúc nửa đêm. Tôi nhấc máy.

“Anh buồn ngủ, Aarti à,” tôi nói.

“Anh không ngủ trước một giờ. Đừng nói dối.”

“Có chuyện gì thế?”

“Không có gì. Chỉ muốn tán chuyện thôi.”

“Tán với người khác đi,” tôi nói.

“À ha,” nàng nói. “Em biết anh đang khó chịu chuyện gì rồi.”

“Tạm biệt, Aarti,” tôi nói.

“Này, chờ đã. Em thấy vài chuyện tiểu lâm của Raghav buồn cười. Chỉ thế thôi. Anh vẫn là bạn thân nhất của em.”

“Chúng chả buồn cười gì hết. Còn chuyện bạn thân này là thế nào nhỉ?” tôi nói.

“Bọn mình đã là bạn thân tám năm rồi, dù anh vẫn chưa mua bánh sô cô la cho em.”

“Còn Raghav thì sao?”

“Raghav chỉ là một người bạn. Em nói chuyện với cậu ấy vì anh thân với cậu ấy,” Aarti nói.

Tôi im lặng.

“Thôi nào, Gopal. Chuyện ở nhà thế nào?” nàng hỏi.

“Vẫn lung tung như mọi khi. Em thế nào?”

“Em ổn. Bố khẳng khẳng là em phải tốt nghiệp đại học trước khi thử nghề tiếp viên hàng không. Nhưng ta có thể làm tiếp viên ngay sau khi tốt nghiệp lớp 12 cơ mà.”

“Đi học đại học đi. Bác nói đúng đấy,” tôi nói.

“Điểm của em thì vào được trường nào? Em không thông minh như Raghav và anh.”

“Raghav mới thông minh, không phải anh,” tôi sửa nàng.

“Vì sao? Vì bài thi thử ấy à? Anh thật ngốc,” Aarti nói.

“Em mới ngốc.”

“Cả hai ta đều ngốc, được chưa? Anh ăn tối chưa?”

Trong suốt năm năm qua đêm nào nàng cũng hỏi tôi câu này. Tôi muốn tiếp tục câu với nàng, nhưng không thể. “Anh ăn rồi, cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì? Đồ ngốc. Đi ngủ đi và đừng có nghĩ ngợi gì về việc thi tuyển nữa.”

“Aarti,” tôi nói và ngừng lại.

“Gì vậy?”

“Em rất dễ thương,” tôi nói. Tôi không tìm được câu nào hay hơn.

“Dễ thương và ngốc? Hay là ngốc một cách dễ thương?” Aarti cười to.

“Anh sẽ làm được gì nếu không có em nhỉ?”

“Im đi. Em lúc nào chả ở đây,” nàng nói.

“Bọn mình không còn trẻ con nữa, Aarti,” tôi nói.

“Được rồi, được rồi. Đừng nói lại chuyện ấy nữa chứ. Đi ngủ đi, ngài Trưởng Thành.”

“Aarti, nào. Em lúc nào cũng tránh...”

“Mình sẽ nói chuyện đó, nhưng không phải lúc này. Sau khi anh thi xong.”

Tôi yên lặng.

“Đừng phức tạp hóa cuộc đời, Gopal. Anh có vui với tình bạn của chúng mình không?”

“Có, nhưng...”

“Nhưng nhưng cái gì? Chúc ngủ ngon, mơ đẹp nhé, ngủ say vào.”

“Ngủ ngon.”

“Giờ cũng không có tác dụng gì đâu,” tôi nói, đóng cuốn sách toán lại.

Raghav đến nhà tôi vào đêm trước kỳ thi. Cậu ta đề nghị ôn lại lần cuối môn lượng giác, điểm yếu của tôi. Raghav nhặt cuốn sách giáo khoa lên.

“Cậu ngủ đi, được chứ? Nghỉ ngơi trước khi thi là rất cần thiết. Và nhớ đem theo thật nhiều bút chì đã gọt nhọn rồi nhé,” cậu ta nói.

Bố từ bếp đi ra thì thấy Raghav ra về. “Ở lại ăn cơm đi,” bố nói với cậu ta.

“Không phải hôm nay bố ạ,” Raghav nói. “Con sẽ ăn mừng tử tế khi Gopal thi đỗ.”

4

Tôi cũng lọt được vào bảng xếp hạng. Nhưng mà là mặt hạng, vậy đây.

“52,043,” tôi đọc từ màn hình máy tính. Tôi đến nhà Raghav ở Shivpur. Chúng tôi đăng nhập vào website của AIEEE.

Chắc chắn rồi, tôi được điểm không tồi. Trong số một triệu thí sinh, tôi vượt qua chín trăm năm mươi ngàn. Tuy nhiên NIT chỉ có ba mươi ngàn chỗ. Đôi khi, cuộc đời đùa ác với ta. Tôi là một trong những trường hợp không may mắn đó, những người đã làm tốt, nhưng chưa đủ tốt.

“58,20,” Raghav nói, đọc từ màn hình máy tính.

Bố Raghav vào phòng và đứng phía sau chúng tôi.

“Cái gì thế?” tôi hỏi.

“Xếp hạng của tớ,” Raghav nói.

“Xuất sắc!” bố Raghav vui mừng.

Raghav cười. Cậu ta không thể phản ứng nhiều hơn thế.

“Như thế là con sẽ có rất nhiều lựa chọn,” người cha tự hào của Raghav nói. “Con có thể đi học ngành điện tử ở Delhi.”

“Ở Lucknow cũng có NIT phải không ạ? Gần nhà hơn.”

“Quên AIEEE đi, hãy chờ JEE,” bố Raghav nói, giọng ông phần chần.

Bố con họ mất một lúc mới nhớ ra sự hiện diện của tôi trong phòng. Họ nhìn thấy khuôn mặt chảy dài của tôi và im lặng. “Tớ phải về nhà,” tôi ập úng.

“Năm mươi ngàn chắc cũng phải giúp gì cho cháu chứ, không à?” bố Raghav nói, biết chắc là thứ hạng đó sẽ chẳng có ích gì. Ông không có ý định làm tôi đau, nhưng cảm giác ấy thật tệ. Cả đời tôi chưa bao

giờ cảm thấy mình nhỏ bé đến vậy. Tôi cảm thấy như một kẻ ăn mày đang đi cùng với những ông hoàng.

“Tớ sẽ gặp cậu sau nhé Raghav,” tôi nói và lao ra khỏi ngôi nhà của họ. Tôi không muốn ai nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Raghav chạy theo tôi trên con ngõ bên ngoài. “Cậu ổn chứ?” cậu ta hỏi.

Tôi nuốt nghẹn và lau mắt rồi mới quay lại phía cậu ta. “Tớ ổn, anh bạn ạ,” tôi nói dối. “Và xin chúc mừng! Cậu nợ chúng tớ một bữa khao đấy. Nhưng bố cậu đứng đấy. Bọn mình sẽ thực sự tiệc tùng sau JEE.”

Tôi tiếp tục làm nhảm cho tới khi Raghav chen vào. “Bố cậu sẽ ổn chứ?”

Tôi nhún vai và đấu tranh với cái cục trong họng.

“Cần tớ đi với cậu không?” cậu ta đề nghị.

Được đấy, đem một tay đỡ đầu đến gặp cha mẹ khi mình trượt vô chuỗi, tôi nghĩ.

“Đừng lo. Bố tớ đã đối mặt với những thứ còn tệ hại hơn trong đời rồi,” tôi nói.

“Chẳng phải hôm nay có kết quả thi AIEEE hay sao? Báo không thấy đăng,” bố nói ngay khi tôi về đến nhà. Bốn tờ báo khác nhau mở tung trên nền nhà.

“Không, người ta không còn đăng báo kết quả thi nữa đâu ạ. Bố à, cái đồng lộn xộn này là gì thế?”

Tôi cúi xuống dọn báo. Tôi không nói là kết quả đã được đăng trên mạng.

“Vậy làm thế nào mà ta biết được kết quả? Chẳng phải hôm nay là đến ngày rồi sao?” ông hỏi.

Tôi giữ im lặng và sắp xếp lại mấy tờ báo. Tôi muốn nói với ông là một thời gian nữa mới có kết quả. Được bình yên thêm mấy ngày nữa

cũng tốt, dù cho chỉ là tạm thời. Tôi nhìn khuôn mặt già nua của ông, những nếp nhăn quanh mắt. Đôi mắt hôm nay đặc biệt sáng lên.

“Ta có nên đến NIT ở Lucknow không nhỉ?” bố nói, sẵn sàng cho một chuyến đi năm tiếng đồng hồ chỉ để phát hiện ra rằng con trai mình là một kẻ thất bại.

“Bố!” tôi phản đối.

“Gì hả?”

“Nấu cơm trưa thôi.” Tôi vào bếp. Cái bếp ga cũ kỹ phải bật đến sáu lần mới lên. Tôi đặt nồi nước lên bếp để nấu món đậu hầm.

Bố đứng sau lưng tôi. “Ta phải lấy được kết quả. Đi thôi,” ông nói. Khi người già đã quyết tâm chuyện gì họ không bao giờ bỏ cuộc.

“Để con nấu cơm đã,” tôi nói. “Con sẽ gọi bố khi cơm chín.”

Nói với cha mẹ rằng mình thất bại trong việc gì đó còn khó khăn hơn chính sự thất bại. Tôi nấu cơm cả một tiếng sau. Tôi tự hỏi liệu cuộc đời có còn được như cũ nữa hay không. Một kỳ thi ngu xuẩn, một nửa tá lỗi trong các câu hỏi trắc nghiệm đã thay đổi cuộc đời tôi mãi mãi.

Bố và tôi cùng ăn trong im lặng, đôi mắt chứa chan hy vọng của ông dính lấy tôi. Việc tôi giấu giếm tin tức không giúp được gì cho ai cả.

Tôi tìm ông sau bữa tối. “Con biết kết quả rồi bố,” tôi nhẹ nhàng nói.

“Thế nào?” ông hỏi, mắt mở to.

“Con xếp thứ 52.043.”

“Tốt chứ?”

Tôi lắc đầu.

“Con không vào được trường tốt à?”

“Con sẽ không vào được NIT,” tôi đáp.

Nét mặt bố thay đổi. Ông có cái nhìn mà đứa trẻ nào cũng hoảng sợ. Cái nhìn ấy nói “Bố nuôi con trưởng thành, giờ thì xem con đã làm

gì!”

Lĩnh một viên đạn vào đầu còn dễ chịu hơn là cái nhìn ấy.

Bố lắc lư người đứng dậy và bắt đầu đi vòng quanh bàn ăn. “Làm thế nào mà con lại không có được thứ hạng tốt vậy?”

Vâng, không phải ai cũng được thứ hạng tốt đâu, bố ơi. Chín trăm năm mươi ngàn đứa tụi con đã không được. Nhưng tôi không nói ra điều mình nghĩ.

“Giờ thì sao?” ông nói.

Tôi tự hỏi không hiểu mình có nên đưa ra vài lựa chọn không - tự tử này, lên Himalaya sám hối hoặc đi khổ sai chung thân?

“Con xin lỗi, thưa bố.”

“Bố đã bảo con phải chăm học hơn mà.”

Bố mẹ nào mà không bảo thế?

Ông về phòng mình. Tôi lấy hết dũng cảm để vào phòng ông nửa tiếng sau. Ông đang để chai nước nóng trên đầu.

“Con có thể đi học BSc* mà bố,” tôi nói.

“Cái đó thì có tác dụng gì cơ chứ?” giọng ông hơi lớn so với giọng của một người ốm.

“Con sẽ tốt nghiệp. Tìm việc làm. Chắc phải có nhiều cơ hội chứ,” tôi vừa nói vừa cố tìm từ.

“Ai đi thuê một cử nhân đơn thuần cơ chứ?” bố nói.

Đúng rồi, một cử nhân “đơn thuần” chẳng có ý nghĩa gì hết.

“Chúng ta không có tiền học trường tư bố ạ,” tôi nhắc ông.

Ông gật đầu. Ông nói sau một lúc suy nghĩ. “Thử lần nữa nhé?”

Đề nghị của ông không phải là vô lý. Nhưng thời điểm thì kinh khủng.

Kỳ thi tuyển đã làm tôi thật khốn khổ. Chỉ ý nghĩ phải thi lại thôi cũng làm cho tôi đau hết cả người. “Thôi đi bố,” tôi hét lên. “Nếu bố

xử lý được miếng đất thì chúng ta đã có tiền vào trường tư. Bố không làm được, nên con mới phải tiếp tục chịu khổ sở.”

Bố ấn chai nước nóng lên trán mạnh hơn. Trông ông có vẻ đau đớn, vì cơn đau đầu và vì tôi. “Đi đi,” ông nói.

“Con xin lỗi,” tôi tự động bật ra.

“Thi trượt. Quát bố mình. Con đang đi đúng đường đấy con trai ạ,” ông nhắm mắt.

“Con sẽ làm gì đó. Con không làm bố thất vọng đâu. Con sẽ trở nên giàu có,” tôi nói.

“Làm giàu không dễ đâu. Con phải làm việc chăm chỉ. Nhưng con đâu có chăm chỉ,” ông nói.

Tôi muốn nói với ông là tôi đã chăm chỉ. Không thể có chuyện lọt được vào top năm mươi ngàn, dù cho nó có vô dụng đến thế nào chăng nữa, nếu không chịu chăm học. Tôi muốn nói với ông là lòng tôi đang rất chán nản. Tôi mong ông hiểu rằng tôi đã muốn khóc, rằng sẽ tốt hơn nhiều nếu ông ôm lấy tôi.

“Đi đi. Để cho ta được bình yên trong những ngày cuối đời,” ông nói.

Tôi về phòng mình, ngồi trong yên lặng. Chưa bao giờ tôi thực sự nhớ mẹ mình trong những năm qua. Tuy nhiên vào ngày có kết quả thi AIEEE tôi lại muốn có bà bên cạnh. Tôi tự đánh mình vì đã không làm đúng thêm sáu câu nữa. Tôi cứ nhớ đi nhớ lại ngày thi. Như thể bộ não tôi có thể quay ngược thời gian, tái tạo lại cùng một khung cảnh và tôi sẽ không lặp lại những lỗi lầm đó nữa. Tiếc nuối - cảm giác ấy chắc chắn là một trong những lỗi sản xuất lớn nhất của loài người. Chúng ta cứ tiếc nuối, dù cho chẳng có ích lợi gì. Tôi nằm trên giường, thất thần.

Nửa đêm tôi ra phòng khách. Tôi gọi cho Aarti.

“Này, anh ổn chứ?” giọng nàng bình thản.

Nàng biết kết quả thi của tôi. Nhưng nàng vẫn không gọi điện. Nàng biết tôi sẽ gọi khi tôi đã ổn và sẵn sàng. Aarti và tôi lúc nào cũng hiểu nhau.

“Ta sẽ nói chuyện trên thuyền,” tôi nói.

“Bốn rưỡi sáng mai ở bậc nước Assi nhé,” nàng nói.

Sau khi gọi điện tôi quay lại giường ngủ. Tôi nằm nhưng không thể ngủ được. Tôi trần trọc rất lâu. Tôi sẽ chẳng thể nào ngủ nổi nếu không nói chuyện rõ ràng được với bố.

Tôi vào phòng ông. Ông đang ngủ, chai nước nóng vẫn để trên đầu.

Tôi dịch chai nước sang bên. Ông thức giấc.

“Bố, con xin lỗi,” tôi nói.

Ông không nói gì.

“Con sẽ làm mọi việc bố nói. Con sẽ thi lại nếu bố muốn. Con sẽ thành kỹ sư, bố nhé,” tôi nói.

Ông đặt tay lên đầu tôi như ban phước lành. Cử chỉ đó làm bùng nổ xúc cảm trong tôi. Tôi òa khóc.

“Con sẽ học cực kỳ chăm chỉ,” nước mắt lăn trên má khi tôi nói.

“Chúa phù hộ cho con, đi ngủ đi con,” ông nói.

Tôi đến bậc nước Assi lúc bốn giờ ba mươi sáng. Anh Phoolchand, người chủ thuyền bạn tôi, cười tươi khi đưa tôi mái chèo. Anh chẳng hề tính tiền tôi suốt những năm qua. Tôi có thể mượn thuyền của anh một giờ, sau đó đãi anh trà và bánh bích quy. Người da trắng có thể phải trả năm trăm đô cho một giờ đó.

Đôi khi tôi giúp anh mặc cả với người nước ngoài bằng tiếng Anh, anh sẽ trả tôi mười phần trăm hoa hồng. Phải, tôi có thể kiếm được tiền bằng cách đó. Có thể không nhiều, nhưng cũng đủ để sinh tồn. Chỉ mong là bố tôi hiểu được chuyện ấy.

“Quay lại lúc năm rưỡi nhé,” Phoolchand nói. “Anh có người đặt chỗ rồi. Khách du lịch Nhật.”

“Sẽ không quá nửa tiếng đâu anh,” tôi hứa.

Anh cười. “Cậu đi với bạn gái cơ mà. Cậu có thể quên thời gian đấy.”

“Em không quên đâu.”

“Cậu tính làm gì với cô bé à?” Phoolchand nói trong lúc tháo dây neo. Trong những thị trấn nhỏ, ai cũng quan tâm đến chuyện quan hệ nam nữ cả.

“Anh Phoolchand, em sẽ quay lại sau nửa tiếng nữa,” tôi nói và xuống thuyền.

Phoolchand nhăn mặt trước câu trả lời cộc lốc của tôi.

“Cô ấy là bạn cùng lớp thôi mà. Em chơi với cô ấy tám năm rồi.”

Anh cười. Hàm răng ăn trầu của anh sáng bóng lên trong ánh sáng mờ ảo buổi bình minh.

“Em sẽ giúp anh vụ khách Nhật, chúng ta sẽ cùng lột sạch bọn họ,” tôi nói, tay nắm mái chèo.

Aarti đợi tôi cách cầu tàu của bậc thang hai mươi mét, tránh xa cái nhìn của những người chèo thuyền và tu sĩ khổ hạnh. Nàng bước lên thuyền, từng bước một. Tôi đẩy thuyền ra khỏi bến.

“Đi đường này nhé,” nàng chỉ về hướng Tây im ắng hơn. Ở phía Đông, nghi lễ aarti buổi sáng đã bắt đầu trên bậc nước Dashashwamedh đầy người. Dashashwamedh, được tin là nơi Brahma đã thực hiện mười nghi lễ hiến tế ngựa, là trung tâm của tất cả các hoạt động thiêng liêng trên hai bờ sông Hằng ở Varanasi.

Tiếng chuông và lời cầu nguyện nhỏ dần khi tôi chèo thuyền ra xa. Sau đó, chỉ còn lại là tiếng mái chèo đều đặn khuấy nước.

“Chuyện ấy đôi khi cũng xảy ra mà,” Aarti nói.

Khuôn mặt nàng có sắc hổ phách từ ánh sáng vàng Đông buổi sớm. Nó hợp với chiếc khăn dupatta* màu tím đỏ của nàng.

Hai tay và vai đã mỏi, tôi ngừng chèo và đặt đôi mái chèo xuống. Chiếc thuyền đứng yên đâu đó giữa sông Hằng. Aarti đứng dậy đến ngồi bên tôi. Cử động của nàng làm cho chiếc thuyền hơi lắc lư. Như một nghi lễ, nàng cầm đôi bàn tay mệt mỏi của tôi và bóp. Nàng cầm cầm, xoay mặt tôi đối diện với nàng.

“Anh sợ, Aarti à,” tôi nói nhỏ.

“Vì sao?”

“Đời anh sẽ chẳng đi đến đâu cả,” tôi nói.

“Vớ vẩn,” nàng nói. “Vậy thì những người không có thứ hạng AIEEE cao đều sẽ có cuộc đời không đi đến đâu sao?”

“Anh không biết. Anh chỉ thấy thật... thật thảm bại. Anh đã làm bố thất vọng.”

“Ông ổn không?”

“Ông muốn anh thi lại. Ông bị ám ảnh về chuyện anh phải thành kỹ sư.”

“Anh có muốn thành kỹ sư không?” Aarti hỏi.

“Bố anh không phải một quan chức Cục Dân chính. Ông anh không phải thống đốc. Anh xuất thân từ một gia đình Ấn Độ đơn giản. Nhà anh không ai hỏi những câu như thế. Nhà anh muốn kiếm tiền để sống. Nghề kỹ sư cho nhà anh điều đó,” tôi trả lời.

“Thật lỗi mốt!”

“Làm đây dạ dày không bao giờ lỗi mốt, Aarti,” tôi nói.

Nàng cười và đặt tay lên bàn tay tôi. Tôi ôm nàng. Cùng lúc, tôi đưa môi mình tới gần môi nàng.

“Anh làm gì thế?” Aarti nói, đẩy tôi ra.

“Anh... anh chỉ...”

“Đừng,” Aarti nghiêm khắc nói. “Anh làm hỏng tình bạn của bọn mình đấy.”

“Anh thực sự thích em,” tôi nói. Tôi muốn nói “yêu” nhưng không có dũng khí.

“Em cũng thích anh,” nàng nói.

“Vậy sao em không hôn anh?”

“Em không muốn,” nàng trở lời thẳng thừng. “Đừng hiểu lầm em. Anh là bạn thân nhất của em nhiều năm nay. Nhưng em nói với anh rồi đấy...” nàng im lặng

“Gì cơ?”

“Em không nhìn anh theo cách ấy,” nàng nói nốt.

Tôi quay ra chỗ khác.

“Gopal, làm ơn hiểu cho em. Anh đang xáo trộn nên em không muốn...”

“Em không muốn làm gì cơ, Aarti? Làm tổn thương tình cảm của anh ư? Ô, em vừa làm rồi đấy.”

Tôi xem giờ. Đồng hồ chỉ bốn giờ năm mươi phút sáng. Tôi phải trả thuyền. Tôi cầm mái chèo lên. “Về chỗ của em đi,” tôi nói. Nàng làm theo. Chúng tôi tiếp tục yên lặng cho tới khi về bến.

Phoolchand cười với chúng tôi, nụ cười biến mất rất nhanh khi tôi tỏ vẻ khó chịu với anh.

Chúng tôi rời thuyền.

“Ngày hôm nay anh có muốn về nhà không?” Aarti nói.

“Đừng nói chuyện với tôi,” tôi nói.

“Anh là thằng ngốc.”

“Tôi là thằng ngốc đấy, cô không biết à? Chính vì thế mà tôi thi trượt AIEEE,” tôi nói và bỏ đi mà không thèm nhìn nàng.

5

Cũng giống kỳ thi AIEEE, tôi trượt JEE. Raghav đỗ, được xếp thứ 1123 toàn Ấn Độ. Chuyện này biến cậu ta thành một tiểu anh hùng nổi tiếng ở Varanasi. Báo chí địa phương đăng bài dài vào hôm sau. Varanasi có bốn học sinh thi đỗ JEE. Trong bốn học sinh này chỉ mình Raghav là thi đỗ với tư cách là người hiện đang sinh sống ở Varanasi. Ba người kia ở Kota.

“Sao họ lại đến Kota?” bố ngạc nhiên, ngẩng lên khỏi tờ báo.

Bố đã chấp nhận việc tôi thất bại. Ông không phản ứng chút gì với chuyện tôi không hề lọt được vào bảng xếp hạng JEE.

“Kota là thủ đô luyện thi IIT. Hàng chục ngàn học sinh đến đó mà bố,” tôi giải thích.

Hằng năm, thị trấn nhỏ bé Kota miền Tây Ấn đào tạo tới một ngàn, hay một phần ba tổng số học sinh đỗ IIT.

“Sao hả? Sao lại thế được?”

Tôi nhún vai. Tôi không còn muốn nói đến chuyện thi tuyển nữa. Tôi đã xong đến chín mươi bảy phần trăm học phần của lớp 12. Tôi có thể học cử nhân tại Đại học Allahabad. Khoảng cách 120 cây số cũng sẽ khó khăn cho việc đi lại, nhưng tôi có thể chuyển tới đó và về thăm bố vào cuối tuần.

“Raghav sẽ vào IIT nào?”

“Con không biết,” tôi nói. “Bố cho con hai trăm rupi được không ạ? Con muốn mua mẫu đơn đăng ký đại học.”

Bố trông có vẻ như vừa bị tôi đâm. “Con không thi lại AIEEE sao?” ông hỏi tôi.

“Con sẽ vào Đại học Allahabad và thi lại ở đó,” tôi nói.

“Con ôn thi thế nào được khi đang học khóa khác?”

“Con không thể lãng phí một năm,” tôi nói và ra khỏi nhà.

Tôi phải gặp Raghav. Tôi vẫn chưa chúc mừng cậu ta. Thực sự là tôi không cảm thấy vui tí nào về chuyện cậu ta đỗ JEE. Đáng ra phải vui, nhưng tôi lại không. Rốt cuộc thì chúng tôi đã là bạn bè được mười năm. Người ta phải thấy mừng cho bạn bè của mình chứ. Tuy nhiên, cậu ta sẽ thành sinh viên IIT, còn tôi thì sẽ chỉ là một thằng vô danh khốn kiếp. Vì nguyên nhân gì đó mà tôi không thể thấy vui mừng về chuyện đó được. Tôi tập những nụ cười giả tạo khi bấm chuông nhà cậu ta. Raghav mở cửa và ôm ngay lấy tôi.

“Gặp cậu mừng quá đi,” cậu ta nói.

“Chúc mừng cậu chủ,” tôi nói, môi dần ra thành một nụ cười vừa đủ răng. “Bây giờ tớ có thể khoe là tớ quen người nổi tiếng rồi.”

Tôi vào nhà, một căn hộ ba phòng khiêm tốn do BHEL cung cấp. Những tờ báo đăng bài về sự lựa chọn trường của cậu ta để trên bàn ăn. Bố Raghav đang ngồi trên xô pha tiếp mấy người họ hàng đến thăm. Họ đến để chúc mừng nhà Kashyap. Thi đỗ IIT là một sự kiện rất lớn - tựa như chinh phục đỉnh Everest hoặc bay lên vũ trụ. Chú Kashyap cười với tôi từ đằng xa. Cứ cho đấy là do trí tưởng tượng quá mức của tôi đi, nhưng nụ cười của chú có vẻ như một nụ cười mà ta ban tặng cho những kẻ có địa vị thấp hơn mình. Tôi chắc chắn là nếu tôi thi đỗ, chú hẳn đã đứng lên và bắt tay tôi rồi. Dầu sao thì chuyện đó cũng chẳng quan trọng lắm. Raghav và tôi vào phòng cậu ta. Tôi ngồi xuống ghế còn cậu ta ngồi lên giường.

“Sao, cậu thấy thế nào?” tôi hỏi. Tôi muốn biết cái cảm giác ấy như thế nào, khi được một trong những kỳ thi ngu xuẩn biến mình từ than đá thành kim cương trong vón vện một ngày.

“Không thể tin nổi” Raghav nói. “Tớ đã nghĩ là AIEEE thì có thể, còn JEE, ôi trời.”

“IIT nào?”

“Tớ sẽ vào IT-BHU. Tớ sẽ được vào cơ sở tốt và được ở Varanasi,” Raghav nói.

IT-BHU, Viện Công nghệ thuộc Đại học Banaras Hindu, trường uy tín nhất ở Varanasi. Trường tuyển sinh qua JEE. Tuy nhiên nó không có được sự bình đẳng về thương hiệu như một IIT.

“Tại sao lại là BHU?”

“Tớ muốn viết báo làm thêm. Tớ có vài mối quen với một số tờ báo ở đây,” Raghav đáp.

Người ta thường không coi trọng thứ đã được bày sẵn trên đĩa của mình. Hẳn rồi, Raghav vẫn luôn thích viết lách. Cậu ta đã được đăng vài bức thư cho biên tập viên cùng bài viết trên một số tờ báo. Nhưng, chuyện này nghe vẫn thật điên rồ.

“Cậu từ bỏ IIT vì một sở thích ư?” tôi nói.

“Đó không phải là một sở thích. Báo chí là đam mê của tớ.”

“Thế tại sao cậu lại học kỹ sư cơ chứ?”

“Vì bố. Chứ còn vì gì nữa? Ở mà tớ nói với ông ấy là tớ chọn BHU vì tớ sẽ vào được ngành tốt hơn như Khoa học Máy tính chẳng hạn. Đừng nói gì với ông ấy nhé.”

“Raghav, cậu vẫn...”

“Raghav!” chú Kashyap gọi lớn từ bên ngoài.

“Xin lỗi, là mấy người họ hàng của tớ. Tớ phải đi đây,” Raghav nói. “Hẹn gặp sau nhé. Gọi cả Aarti nữa. Tớ nợ các cậu một bữa khao.”

Cậu ta đứng lên để đi ra.

Sau khi đạt được điều gì đó, người ta bắt đầu chỉ biết đến mình.

“Có muốn biết tớ định làm gì không?” tôi bình thản hỏi.

Raghav khựng lại. “Ồ, xin lỗi. Dĩ nhiên rồi, nói tớ nghe đi,” cậu ta nói.

Tôi không biết là cậu ta thực sự quan tâm hay chỉ cảm thấy bị ép buộc.

“Đại học Allahabad. Tớ sẽ thử lại ở đó.”

“Nghe hay đấy,” Raghav nói. “Tớ tin chắc cậu sẽ làm nên chuyện. Ít nhất là AIEEE.”

Sau khi đỗ JEE, người ta bắt đầu nói những câu kiểu như “ít nhất là AIEEE”.

Tôi mỉm cười. “Bố muốn tớ nghỉ một năm để ôn thi lại.”

“Cậu cũng có thể làm vậy,” Raghav đáp.

Bố cậu ta lại gọi to lần nữa.

“Cậu đi đi, không sao đâu,” tôi nói. “Tớ cũng về đây.”

“Hẹn gặp sau nhé, anh bạn.” Raghav vỗ vỗ vai tôi.

“Không, bố à,” tôi nói. “Con sẽ không tới Kota đâu.”

Không cho tôi biết, bố đã dành hẳn một tuần để tìm hiểu về Kota. “Bansal và Resonance là tốt nhất,” ông nói.

“Sao bố biết?”

“Bố là thầy giáo về hưu. Bố có thể tìm hiểu được chứ.”

“Tuyệt,” tôi nói.

“Bố sẵn sàng gửi con đi, học phí ba mươi ngàn một năm. Sinh hoạt phí khoảng ba ngàn một tháng. Như thế là bao nhiêu trong một năm? Ba mươi cộng với ba mươi sáu ngàn...” Bố lẩm bẩm một mình.

“Sáu mươi sáu ngàn!” tôi nói. “Và một năm lãng phí. Bố, chúng ta là ai vậy? Vua chúa à?”

“Bố có bốn mươi ngàn tiền gửi tiết kiệm chưa nói với con.” Bố nói. “Bố đã tiết kiệm tất cả những gì có thể trong ba năm qua, đủ để cho con khởi đầu. Ta sẽ tìm cách kiếm nốt chỗ còn lại.”

“Vậy là ném tất cả số tiền tiết kiệm nhỏ nhoi của chúng ta vào học phí? Ở một nơi xa xôi? Kota là ở đâu vậy nhỉ?”

“Ở Rajasthan. Xa đấy, nhưng có tàu chạy thẳng, đi hết hai mươi bốn tiếng.”

“Bố, nhưng... sao con không thể vào cao đẳng được? Cho con tiền học cao đẳng đi. Ít nhất thì con cũng có bằng.”

“Một tấm bằng vô dụng thì có ích gì? Mà con thi lại thế nào được nếu không được luyện thi tốt hơn? Con chỉ thiếu mấy điểm là đỗ. Biết đâu Kota sẽ giúp con đạt được mấy điểm này.”

Tôi bối rối. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thi lại, hơn nữa lại đi xa như thế hẳn một năm.

“Con cần nỗ lực hết sức. Nhìn Raghav xem, cậu ấy đã sẵn sàng vào đời rồi,” bố nói.

“Nhìn-Raghav-xem,” phải, viên thuốc mới đang được nhét vào họng của mọi đứa trẻ ở Varanasi bây giờ. “Chúng ta không thể trang trải nổi đâu,” tôi dần dần tập hợp được những suy nghĩ của mình. “Còn nữa, ai sẽ chăm sóc cho bố ở nhà? Allahabad gần đây. Con có thể về nhà mỗi tuần. Bố có thể đến thăm...”

“Bố xử lý được. Chẳng phải hầu hết việc nhà đều là do bố làm hay sao?” bố nói.

Tôi nghĩ tới Aarti. Chắc chắn là nàng đã từ chối tôi lúc ở trên thuyền, nhưng tôi biết nàng rất quan tâm đến tôi. Không có ngày nào trôi qua mà chúng tôi không nói chuyện. Nàng là người khuyên tôi đi học một trường ở đây và tôi cũng đã tìm được khóa học phù hợp nhất với học lực của mình. Làm sao tôi có thể nói với nàng rằng tôi sẽ tới Kota đây?

Dĩ nhiên, tôi không thể đưa lý do này ra với bố để đòi ở lại Varanasi. “Con hứa lần tới sẽ chăm chỉ hơn nữa,” tôi nói.

“Con sẽ lại cứ làm việc nhà thôi,” Bố đột nhiên hét lớn. “Con phải đi.”

“Bố có bốn mươi nghìn. Phần còn lại thì sao? Còn các chi phí khác như đi lại, sách vở, phí thi đầu vào thì thế nào?”

Bố chìa cho tôi xem ngón tay trở nhăn nheo của ông. Bao quanh nó là một dải vàng dày. “Bố không cần chiếc nhẫn vô tích sự này,” bố nói. “Chúng ta cũng vẫn còn vài món trang sức của mẹ con.”

“Bố muốn bán trang sức của mẹ vì mấy lớp luyện thi đó ư?”

“Bố đã giữ tất cả chỗ đó cho vợ con sau này, nhưng sau khi thành kỹ sư rồi con có thể tự mình mua cho nó.”

“Nhưng nếu bố ốm thì sao, bố à? Tốt hơn hết nên để dành chỗ đó để phòng khi ốm đau cấp bách.”

“Nếu con vào một trường kỹ thuật bố sẽ trả ra đến mười tuổi,” Bố cười, cố làm dịu đi bầu không khí.

Tôi nhìn gương mặt ông, mất một chiếc răng cửa. Tiếng cười của ông là tất cả đối với tôi. Tôi nghĩ tới Kota. Ở đó người ta có vẻ rất giỏi trong việc giúp học sinh thi đỗ. Tôi nghĩ tới những bất lợi - số tiền cần thiết để trang trải, sự bất định và, dĩ nhiên là phải rời xa Aarti.

“Hãy làm thế vì người cha già cả này,” bố nói. “Bố cũng muốn đến Kota cùng con, nhưng bố không thể đi xa được. Chúng ta cũng còn phải giữ ngôi nhà này nữa.”

“Không sao đâu, bố. Con sẽ đi, con sẽ tự đi.”

“Mẹ con cũng đã muốn con trở thành một kỹ sư.”

Tôi ngắm bức ảnh của mẹ trên tường. Nom bà hạnh phúc, xinh đẹp và trẻ trung.

“*Hãy chăm sóc bố con,*” bà như đang nói với tôi.

“Con sẽ đi chứ?” bố hỏi.

“Nếu làm như thế khiến bố hạnh phúc, con sẽ đi.”

“Con trai của ta!” Bố ôm tôi - lần đầu tiên từ sau khi có kết quả AIEEE.

“Cho chúng tôi xem cái màu đen,” Aarti nói với chủ cửa hiệu. Nàng chỉ một bộ mười hai cái mặc áo.

Chúng tôi đến cửa hàng bán đồ gia dụng trên đường Nadeshwar để mua những thứ tôi cần khi tới Kota.

“Em giúp anh đi mua đồ không có nghĩa là em vui trước chuyện anh rời khỏi Varanasi đâu đấy,” Aarti nói.

“Anh sẽ không đi nữa. Nói một lời đi, anh sẽ hủy vé.”

Nàng đặt bàn tay lên má tôi. “Em ghét việc người bạn thân nhất của em phải ra đi. Nhưng đó là việc anh nên làm.”

Nàng hài lòng với những cái mặc áo. Chúng có giá năm mươi đô một bộ. “Chú ơi, cháu còn mua khăn mặt, đĩa xà phòng và nhiều thứ khác nữa. Chú phải hạ giá nhiều vào.”

Người chủ cửa hiệu nhăn mặt, nhưng nàng lờ ông ta đi.

“Cảm ơn em đã đi cùng. Anh chẳng biết phải mua gì cả đâu,” tôi nói với nàng.

“Anh có nồi nấu chưa? Quên rồi à?”

“Anh sẽ không nấu đâu. Ở đây có cơm hộp mà.”

Aarti lờ tôi đi. Nàng đến chỗ bày bán đồ gia dụng, nhặt một cái bát lớn bằng thép và giơ nó lên.

“Phòng trường hợp khẩn cấp,” Aarti nói. “Nếu em đến Kota với anh, em sẽ nấu cho anh hằng ngày.”

Đôi tay đẹp tuyệt của nàng giơ cao cái bát sáng loáng. Hình ảnh nàng nấu nướng trong căn bếp của tôi thoáng hiện trong đầu tôi. Vì sao Aarti lại nói những câu như thế? Tôi phải nói gì bây giờ? “Anh sẽ ổn thôi,” tôi nói.

Người chủ hiệu tính tiền. Aarti nhìn tôi. Lúc nào nàng cũng như thôi miên tôi. Nàng đẹp lên hằng tuần.

Một cô bé đến cửa hàng với mẹ lại gần Aarti. “Chị có lên tivi không?”

Aarti lắc đầu cười. Nàng quay lại với người chủ cửa hiệu. “Chú này, giảm giá hai mươi phần trăm nhé.”

Aarti không quá bận tâm đến ngoại hình của mình. Nàng không bao giờ sửa soạn trước gương, không bao giờ trang điểm và thậm chí tóc nàng thường lòa xòa khắp mặt. Chính điều đó lại làm cho nàng càng thêm hấp dẫn.

“Ta đi thôi chứ?” nàng nói.

“Thế nào cũng được.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Lúc này em có buột mồm nói ‘nếu em đến Kota’.”

“Em có thể. Em sẽ nói với bố là em muốn học lại một năm. Anh không biết được đâu.” Nàng nháy mắt.

Tôi nhìn nàng chăm chăm, tìm kiếm chút nghiêm túc trong câu nói của nàng. Có thể như vậy được chăng?

“Thật chứ?” tôi nói, gần như là tin nàng.

“Em đùa đấy, ngốc à. Em nói với anh rồi. Em đã đăng ký vào khoa Tâm lý ở Cao đẳng Agrasen.”

“Anh nghĩ em...”

“Sao anh lại dễ tin thế nhỉ?” nàng phá lên cười.

“Dễ... cái gì cơ?” tôi hỏi. Nàng kéo má tôi. “À,” tôi nói và trấn tĩnh lại.

Tất nhiên rồi, nàng làm sao đến Kota được. Tôi không phải là tay dễ-gì cũng được. Tôi hiểu chuyện. Dù vậy Aarti vẫn có thể đánh bại logic của tôi. Tôi không nghĩ được gì khi bên nàng.

Tôi lấy những thứ đã mua và nhận thấy nàng đang trả tiền cho người chủ cửa hiệu.

“Đợi đã,” tôi nói. “Anh sẽ trả.”

“Quên đi. Đi thôi nào,” nàng nói. Nàng nắm cùi chỏ và lôi tôi ra khỏi cửa hiệu.

“Hết bao nhiêu?” tôi vừa nói vừa lục ví.

Nàng cầm lấy ví của tôi và bỏ nó lại vào túi áo tôi. Nàng đặt một ngón tay lên môi tôi.

Tại sao con gái cứ gửi đi những tín hiệu khó hiểu như thế? Nàng đã cự tuyệt tôi trên thuyền hôm nọ. Nhưng nàng lại đi cùng tôi mua những cái mắc áo chần ngắt và không để tôi trả tiền. Nàng gọi điện cho tôi ba lần một ngày để xem tôi đã ăn cơm chưa. Nàng có quan tâm đến tôi hay không?

“Anh có muốn thử quán Domino mới ở Sigra không?” nàng hỏi.

“Bọn mình đến bậc nước được không?” tôi nói.

“Bậc nước?” nàng ngạc nhiên.

“Anh muốn đắm chìm trong Varanasi càng nhiều càng tốt trước khi đi.”

Chúng tôi đi bộ tới bậc nước Lalita, yên tĩnh hơn bậc nước Dashashwamedh đông đúc bên tay phải chúng tôi. Chúng tôi ngồi bên nhau ngắm sông Hằng thay đổi sắc màu dưới ánh mặt trời buổi chiều. Bên trái chúng tôi, những ngọn lửa chập chờn từ những giàn hỏa thiêu không bao giờ tắt ở bậc nước Manikarnika. Bậc nước này, được đặt tên theo chiếc khuyên tai của thần Shiva bị đánh rơi ở đây khi đang nhảy múa, được coi là nơi hỏa thiêu linh thiêng nhất.

Nàng nhẹ nắm khuỷu tay tôi. Tôi nhìn quanh. Ngoài vài khách du lịch và tu sĩ, tôi nhìn thấy vài người địa phương. Tôi giằng khuỷu tay ra.

“Gì vậy?” nàng hỏi.

“Đừng. Thế không tốt. Nhất là cho em.”

“Tại sao?”

“Vì em là con gái.”

Nàng đập khuỷu tay tôi. “Thế thì sao?”

“Người ta bàn tán. Họ chẳng nói gì tốt đẹp về những cô nàng ngồi trên bậc nước nắm khuỷu tay người khác đâu.”

“Mình chỉ là bạn tốt thôi mà,” nàng nói.

Tôi ghét cái câu này. Tôi muốn nói về vị trí của tôi trong cuộc đời nàng, dù tôi không muốn mọi thứ trở nên khó chịu. “Nhưng anh sắp đi rồi,” tôi nói.

“Thì sao? Bọn mình sẽ giữ liên lạc. Sẽ gọi điện. Sẽ chat trên mạng. Ở Kota có quán cà phê Internet mà, phải không?”

Tôi gật đầu.

“VẬY thì đừng nhảu nhó nữa,” nàng nói. Chúng tôi nghe tiếng chuông chùa vang đến từ xa. Lễ aarti chiều sắp bắt đầu.

“Em có vấn đề gì thế?” tôi hỏi.

“Về cái gì?” nàng hỏi.

“Về chuyện chúng mình. Chúng mình hơn cả bạn bè mà.”

“Làm ơn đi Gopal, đừng nói lại chuyện ấy nữa.”

Tôi im lặng. Chúng tôi ngắm nhìn lễ aarti chiều từ đằng xa. Khoảng một tá tu sĩ cầm những cây đèn lớn như ngọn đuốc, cầu nguyện theo những chuyển động nhịp nhàng trong khi những ca sĩ hát tụng niệm. Hàng trăm khách du lịch tụ tập quanh những tu sĩ. Dù có nhìn cảnh đó bao nhiêu lần thì lễ aarti trên những bậc nước của Varanasi lúc nào cũng mê hoặc bạn. Rất giống với Aarti bên tôi. Nàng mặc bộ salwar-kameez màu xanh lông công và đeo đôi khuyên tai bạc hình con cá.

“Em không cảm thấy như thế, Gopal à,” nàng nói.

“Về anh ấy à?”

“Về mọi người. Em thích những gì anh và em có chung. Anh không như vậy sao?”

“Anh có. Nhưng anh sắp đi rồi. Nếu chúng mình có một cam kết, thế chẳng tốt hơn sao?”

“Cam kết? Gopal, bọn mình còn trẻ lắm!” nàng cười. Nàng đứng dậy. “Đi nào, đi thả đèn đi. Cho chuyển đi của anh.”

Con gái là những người chuyển chủ đề giỏi nhất thế giới.

Chúng tôi đi xuống mặt nước. Nàng mua một bộ sáu chiếc đèn đã thắp giá năm rupi. Nàng đưa tôi một chiếc. Nàng thả một chiếc. Năm tay tôi, nàng nói: “Hãy cùng cầu nguyện, cho thành công.”

“Mong anh đạt được những gì anh muốn ở Kota,” nàng nhắm mắt.

Tôi nhìn nàng. *Thứ tôi thực sự muốn không ở Kota. Tôi đang bỏ nó lại ở Varanasi...*

KOTA

6

Phải mất hai mươi ba tiếng đồng hồ trên toa xe nóng bức và ngột ngạt của hãng Dwarka tôi mới đến được Kota.

Tôi đã email cho Vineet, một cậu học sinh Varanasi đã ở Kota cả năm ngoái. Tôi đã tìm hiểu về các lớp học thêm; Bansal và Resonance có uy tín nhất. Tuy nhiên họ lựa chọn học sinh bằng những bài kiểm tra riêng. Nếu tôi không vào được Bansal hay Resonance thì Kota vẫn còn những lớp khác, tuyển chọn ít gắt gao hơn và sẵn sàng tiếp đón những kẻ thất bại như tôi.

Tuy nhiên, trước khi vào *trại tập trung*, tôi cần tìm nơi nào đó để sống. Vineet có nói với tôi về mấy chỗ trọ. Tôi bắt xe từ ga tàu. “Tòa nhà của Hội Gayatri,” tôi nói. “Ở Mahavir Nagar, gần các lớp luyện thi Bansal.”

Chiếc xe chạy trên những con phố bụi bặm của Kota. Nó giống y như bất cứ thị trấn nhỏ nào khác của Ấn Độ, tắc đường, ô nhiễm, quá nhiều cửa hàng điện thoại, đồ lót và bảng quảng cáo lớp học thêm. Tôi tự hỏi không hiểu ở đây có gì đặc biệt. Làm thế nào mà nó có thể khiến cho hàng ngàn học sinh đổ được kỳ thi tuyển cạnh tranh khốc liệt nhất trên thế giới?

“IIT hay trường Y?” người lái xe hỏi, ông ta có mái tóc bạc và hàm răng đồng màu.

Tôi đã nghĩ ra điều làm cho Kota khác biệt. Ai cũng biết chút ít về kỳ thi tuyển.

“IIT.” Tôi đáp.

“Bansal là tốt nhất. Nhưng tuần sau họ mới bắt đầu tuyển chọn.”

“Chú biết hết mấy chuyện này à?” tôi nói, ngạc nhiên về kiến thức của người lái xe.

Ông ta cười và quay người lại. “Cả gia đình tôi đều làm trong ngành giáo dục. Vợ tôi bán cơm trưa. Cậu có muốn cơm đưa đến nơi không?”

Tôi gật đầu.

“Tôi là Shankar, quê ở Alwar,” ông ta nói. Ông ta chìa bàn tay dính dầu mỡ cho tôi.

Tôi bắt tay trong thời gian ngắn nhất có thể. “Gopal từ Varanasi.”

Ông ta đưa cho tôi tấm danh thiếp của dịch vụ cơm hộp. Hai bữa một ngày, một ngàn rưỡi đô một tháng.

“Để chúng tôi lo chuyện ăn uống. Còn các cậu học đi. Kỳ thi này khó đấy.”

“Kỳ thi nào?” tôi hỏi.

“Để vào IIT thì là JEE. Nào, anh Gopal. Chúng tôi cũng không đến nỗi thất học thế đâu.”

Chúng tôi đến tòa nhà của Hội Gaytri. Một cánh cổng sắt gỉ sét bảo vệ khu căn hộ nham nhở. Một người lao công dùng cái chổi lớn khua lên không một đám mây bụi trong lúc cố gắng quét dọn. Tôi đến bốt gác nhỏ ở cổng vào tòa nhà. Một nhân viên gác cổng ngồi bên trong.

“Cậu muốn gặp ai?” ông ta nói.

“Tôi muốn thuê một phòng,” tôi nói.

Ông ta nhìn tôi. Ông ta nhìn thấy hai cái va li quá cũ, bị sửa chữa quá nhiều và đầy chặt của tôi. Một cái đựng quần áo và cái kia nhồi đầy sách vở, những cuốn sách cho tới giờ vẫn chưa đưa tôi đến đâu. Trong ba lô tôi đựng những thứ Aarti đã mua cho. Tôi nhớ nàng. Tôi tự hỏi mình có nên tìm một bốt điện thoại công cộng và gọi cho nàng hay không.

“IIT hay trường Y?” ông ta hỏi, vò thuốc lá trong tay. Người dân Kota gặp khó khăn trong việc đánh giá người ngoài trước khi biết họ đến đây để làm gì.

“IIT,” tôi nói. Tôi mong ông ta chú ý tới tôi nhiều hơn so với chỗ nicotin của mình.

“Thi lần đầu hay thi lại?” ông ta hỏi tiếp, vẫn không ngừng lên.

“Có quan trọng không?” tôi hỏi, thấy hơi khó chịu.

“Có chứ,” ông ta nói, ném thuốc lá vào miệng. “Nếu thi lần đầu thì cậu cũng phải đến trường đi học nữa. Cậu sẽ không ở nhà nhiều. Học sinh thi lại chỉ đi học thêm. Nhiều đứa ngủ cả ngày. Một số chủ nhà không thích thế. Thế nên nói tôi biết để tôi chỉ đúng chỗ cho cậu.”

“Thi lại,” tôi nói. Tôi không hiểu sao mình lại nhìn xuống khi nói câu đó. Tôi đoán, khi thi trượt thì cả ông gác cổng nhai thuốc lá cũng có thể khiến bạn thấy nhỏ bé.

“Ôi trời, lại một đứa thi lại nữa,” ông gác cổng nói. “Thôi được, tôi sẽ thử. Trả phí cho tôi trước.”

“Gì cơ?” tôi hỏi.

“Tôi lấy phí bằng nửa tháng thuê. Ngân sách của cậu thế nào?”

“Hai ngàn một tháng.”

“Thế thôi à?” ông gác cổng nói. “Lên bốn ngàn đi. Tôi sẽ tìm cho cậu một phòng đẹp, ở chung, có điều hòa.”

“Cháu không trả được nhiều thế đâu,” tôi nói.

Ông gác cổng cười khẩy, như thể có người gọi cuộc lủi trong quầy bar năm sao.

“Sao vậy?” tôi nói, tự hỏi không biết mình có phải ngủ ngoài phố trong đêm đầu tiên ở Kota không.

“Đi nào,” ông ta ra hiệu. Ông ta mở cổng và cất va li của tôi trong phòng mình. Chúng tôi lên cầu thang của khu căn hộ thứ nhất.

“Cậu sẽ chung phòng với mấy cậu nữa nhé. Ba người một phòng,” ông gác cổng nói.

“Cũng được,” tôi nói. “Nhưng thế cháu học sao được? Cháu muốn có phòng riêng, bé thế nào cũng được.”

Học hay không học, tôi cũng muốn ở một mình.

“Được rồi, tăng năm,” ông gác công nói.

Chúng tôi leo được ba tầng. Tôi thở hổn hển vì quá sức. Cái nóng cực độ không giúp gì thêm.

“Kota rất nóng, cậu phải quen dần với thời tiết đi,” ông ta nói. “Bên ngoài rất kinh khủng. Đó là lý do tại sao vùng này rất tốt cho việc ở trong nhà và học.”

Chúng tôi lên đến tầng bốn. Tôi cố gắng lấy lại hơi. Còn ông ta không thể ngừng lời. “Vậy cậu sẽ đến để học thật hay chỉ...” ông ta bỏ ngang câu nói.

“Chỉ cái gì?” tôi hỏi.

“Giết thời gian. Nhiều học sinh đến đây chỉ vì bố mẹ bắt phải đi. Chúng nó tự biết là mình không đỗ được. Nhưng ít nhất là bố mẹ không quấy rầy được chúng trong một năm,” ông ta nói.

“Cháu muốn thi đỗ. Cháu sẽ đỗ,” tôi nói, với chính mình hơn là với ông ta.

“Tốt. Nhưng nếu cậu cần bia hay thuốc lá thì nói tôi biết. Khu nhà này cấm mấy thứ đó.”

“Thế thì sao?”

“Khi Birju là bạn cậu thì cậu không phải lo lắng gì hết,” ông ta nháy mắt với tôi.

Chúng tôi bấm chuông căn hộ trên tầng năm. Một phụ nữ trung niên mở cửa.

“Học sinh,” ông gác công nói.

Người phụ nữ cho chúng tôi vào. Nhà bà ta có mùi thuốc và ẩm mốc. Ông gác công chỉ cho tôi phòng cho thuê. Bà chủ nhà đã cải tạo phòng kho thành một phòng học và phòng ngủ. Bà chủ nhà, ông gác công và tôi khó khăn lắm mới cùng đứng được trong căn phòng nhỏ xíu.

“Chỗ lý tưởng để học,” ông gác công, người có lẽ cả đời chưa học ngày nào, nói. “Thuê đi, nó vừa với túi tiền của cậu đấy.”

Tôi lắc đầu. Căn phòng không có cửa sổ. Bà chủ nhà già có vẻ như tự đại hoặc bị điếc, hoặc là cả hai. Bà ta giữ khuôn mặt khó chịu suốt thời gian đó. Tôi không muốn sống ở đây. Vì sao tôi không thể học ở Varanasi? Chỗ quỷ tha ma bắt này thì có gì đặc biệt cơ chứ? Tôi muốn rời khỏi Kota ngay tức khắc. Tôi ra khỏi căn hộ. Ông gác cổng chạy theo.

“Nếu cứ làm ầm lên thế thì cậu sẽ chẳng được ích lợi gì đâu.”

“Thế thì cháu sẽ về Varanasi,” tôi nói.

Tôi nghĩ đến chuyện cuộc đời tôi sẽ khác hẳn đi như thế nào nếu tôi trả lời đúng thêm sáu câu trắc nghiệm. Tôi nghĩ tới Raghav, có lẽ vào lúc này cậu ta đang tham gia buổi định hướng tại khuôn viên của BHU. Tôi nghĩ tới Aarti và những lần tâm sự của chúng tôi. Tôi nghĩ tới tình trạng sức khỏe của bố và quyết tâm đá tôi vào cái bãi rác này của ông. Tôi cố không khóc. Tôi bắt đầu xuống cầu thang.

“Hay tăng thêm tiền thuê đi,” ông gác cổng nói khi đuổi kịp tôi.

“Không được. Cháu còn phải ăn uống và trả tiền học,” tôi nói.

Chúng tôi xuống thang và tới tầng trệt.

“Lần đầu thường như thế,” ông gác cổng nói. “Cậu nhớ mẹ à?”

“Mẹ cháu mất rồi,” tôi nói.

“Mới mất à?” ông gác cổng hỏi. Có vài người coi việc điều tra người lạ là chuyện hoàn toàn bình thường.

“Bà mất mười bốn năm nay rồi.”

Tôi đến bốt gác lấy túi. “Cảm ơn, ông Birju,” tôi nói.

“Cậu đi đâu vậy? Thuê chung phòng đi,” ông ta van nài.

“Cháu sẽ tìm một khách sạn rẻ tiền đã. Cháu quen ở một mình rồi. Cháu sẽ tìm ra cách.”

Birju giằng lấy những cái va li khỏi tôi và đặt chúng xuống. “Tôi có một phòng ốn,” ông ta nói, “to gấp đôi phòng cậu vừa thấy. Có cửa sổ, có quạt to. Có một đôi vợ chồng về hưu đang ở đấy. Vừa túi tiền của cậu...”

“Thế tại sao chú không nói với cháu ngay từ đầu?”

“Có một vấn đề.”

“Gì vậy?”

“Có người đã chết ở đó.”

“Ai?” tôi hỏi. Kinh đây, tôi không ngại gì chết chóc. Tôi đến từ Varanasi, nơi cả thế giới đến để chết.

“Một cậu học sinh thuê chỗ đó. Cậu ta thi trượt nên đã treo cổ tự tử. Hai năm trước. Căn phòng ấy trống từ đó đến nay.”

Tôi không trả lời.

“Giờ thì cậu hiểu vì sao tôi không chỉ nó cho cậu rồi đấy,” Birju nói.

“Cháu sẽ thuê,” tôi nói.

“Chắc chứ?”

“Cháu đã thấy xác chết bị thiêu và trôi nổi cả đời rồi. Cháu không quan tâm đến chuyện có kẻ thất bại nào đó treo cổ tự tử.”

Ông gác cổng xách va li của tôi lên. Chúng tôi lên tầng ba để đến căn hộ tiếp theo. Một cặp vợ chồng tầm sáu mươi tuổi sống ở đó. Họ giữ chỗ ở của họ vô cùng sạch sẽ. Căn phòng đơn giản cho thuê có một cái giường, bàn, tủ quần áo và quạt.

“Một ngàn rưỡi,” tôi nói với đôi vợ chồng. Ông gác cổng nhìn tôi khinh bỉ.

Cặp vợ chồng nhìn nhau.

“Cháu biết chuyện gì đã xảy ra ở đây,” tôi nói. “Và cháu thấy không có vấn đề gì.”

Ông cụ gật đầu. “Bác là RL Soni, bác từng làm việc ở PWD.” Ông chìa tay.

Tôi bắt tay ông thật chặt. “Cháu là Gopal, thi lại IIT. Lần này cháu sẽ đỗ,” tôi nói.

7

Tôi ném cuốn sách giới thiệu lên giường rồi tháo giày tháo tất. Tôi đã dành cả ngày đến những trung tâm dạy thêm khác nhau. Đến ba giờ chiều, phòng tôi nóng đĩnh điểm.

Bác Soni gõ nhẹ cửa phòng tôi. “Bữa tối của cháu này,” ông nói và đặt hộp cơm tối lên bàn học của tôi.

Tôi gật đầu cảm ơn. Trời đang quá nóng cho những câu xã giao. Tôi đã sắp xếp ổn thỏa chuyện ăn ở. Tuy nhiên thách thức chính của tôi ở Kota, ngoài việc thường xuyên phải tranh đấu với những ý nghĩ về Aarti, là đăng ký một khóa luyện thi tốt. Tôi đã dành ba ngày đi tới tất cả các trung tâm bồi dưỡng. Tôi nghe những tuyên bố hùng hồn của họ về việc đưa được bất cứ con khi đột nào vào IIT. Tôi xem qua những cơ cấu học phí hết sức linh hoạt (nhưng cũng hết sức đắt đỏ) của họ. Bansal, Resonance và Career Path có vẻ như là lựa chọn hàng đầu của mọi người. Mỗi trung tâm này lại có các kỳ thi tuyển riêng, khá là khó. Trên thực tế, Kota bây giờ còn có cả những lò luyện nhỏ để luyện thi vào các lớp luyện thi hàng đầu. Từ đó bạn sẽ được luyện để thi vào đại học kỹ thuật. Một khi đỗ rồi bạn sẽ học để trở thành kỹ sư. Tất nhiên hầu hết các kỹ sư lại muốn học MBA. Vì thế, quy trình luyện thi lại bắt đầu lần nữa. Vòng xoáy phức tạp này của các kỳ thi, các lớp học, sự tuyển chọn và ôn tập là tất cả những gì mà mỗi học sinh Ấn Độ mặt hạng như tôi phải trải qua để có được một cuộc sống tươi tốt. Nếu không, tôi luôn có thể làm gác cổng như Birju hoặc nếu muốn mọi chuyện đơn giản hơn, treo cổ tự tử như Manoj Dutta, người bạn quá cố từng thuê phòng này.

Tôi bật cái quạt trần đã giúp Manoj thoát khỏi kỳ thi tuyển có tên gọi cuộc đời. Những cánh quạt làm lưu thông khí nóng trong phòng.

“Cậu gọi điện về nhà chưa?”

“Cháu gọi rồi,” tôi nói. Bác Soni hỏi tôi câu ấy ít nhất hai lần một ngày. Tôi đoán chắc Manoj Dutta không thường xuyên gọi điện về nhà, chính điều đó dẫn tới sự cô đơn và cái chết sớm của cậu ta.

“Báo tin thường xuyên cho họ, được chứ? Không ai yêu cháu hơn bố mẹ đâu,” bác Soni nói khi ra khỏi phòng.

Tôi đóng cửa và cởi áo. Đã mười ngày tôi không chèo thuyền. Cánh tay tôi có vẻ nhão đi. Tôi muốn tập thể dục, nhưng trước hết tôi phải xem hết mười triệu cuốn sách giới thiệu này đã.

Thật ra tôi đã gọi cho bố hai lần. Ông có vẻ ổn. Tôi nói với ông rằng tôi đã bắt đầu chuẩn bị cho năm tới, dù tôi không thể nào chịu được việc mở sách giáo khoa ra lần nữa. Tôi chẳng quan tâm. Tôi có vào lớp luyện thi nào thì cũng sẽ bị bắt học ngày học đêm.

Tôi muốn nói chuyện với Aarti trước. Tôi đã gọi cho nàng bốn lần mà chưa nói chuyện được với nàng lần nào. Hai lần đầu mẹ nàng nhắc máy. Bà lịch sự nói với tôi là Aarti ra ngoài - một lần đi với bạn và một lần khác đi nộp đơn đăng ký thi đại học. Hôm sau tôi gọi lại hai lần nữa và lại là mẹ nàng nhắc máy. Tôi bỏ máy mà không nói gì. Tôi không muốn mẹ Aarti cần nhắc “Sao anh chàng này từ nơi xa xôi lại gọi con nhiều thế?” Việc đó không tạo ra ấn tượng tốt. Aarti nói là nàng sắp có điện thoại di động. Tôi mong là nàng có. Bây giờ có vẻ như ai cũng có điện thoại di động, hay ít nhất là những người giàu có.

Aarti không có số để gọi tôi. Ngày mai tôi sẽ thử lại lần nữa.

Tôi nhặt một cuốn sách giới thiệu màu xanh lá. Trên bìa có ảnh của vài người xấu xí nhất quả đất. Đó là hình của những người đứng đầu IIT từ trung tâm luyện thi này. Họ có những nụ cười rộng hơn nụ cười của người mẫu quảng cáo thuốc đánh răng, chỉ có điều hàm răng lại khác hẳn.

Vì sở thích của tôi là lãng phí thời gian nên tôi đã dành cả buổi chiều để so sánh những cuốn sách giới thiệu. Không, tôi không so sánh khóa học, tỉ lệ thành công hay cơ cấu học phí. Dầu sao thì ai cũng tuyên bố rằng mình tốt nhất trong những lĩnh vực đó. Tôi so sánh

ảnh những ứng cử viên thành công của họ; chỗ nào có anh chàng xấu trai nhất, chỗ nào có cô gái xinh nhất, nếu có. Việc này chả có ý nghĩa gì, nhưng ngay cả việc tôi đến Kota cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tôi xem cuốn sách giới thiệu của Bansal, chiếc chén thánh của vùng đất Kota. Học sinh của Bansal đeo phù hiệu trên vai, cho dù nói đúng ra họ vẫn chưa vào đại học. Học sinh Bansal là những người nổi tiếng ở Kota. Tôi phải qua được kỳ thi của họ. Tuy nhiên tôi không còn nhiều thời gian ôn tập cho kỳ thi sau ba ngày nữa. Thực tế là nhiều lớp luyện thi bắt đầu thi tuyển trong một tuần nữa. Đợt thi tiếp theo là sau một tháng. Tôi phải vào ngay một lớp nào đó. Lười biếng sẽ khiến tôi phát điên nhanh hơn cả người thuê phòng này trước đây.

Mỗi cơ sở luyện thi yêu cầu bạn nộp một ngàn đô tiền đơn đăng ký. Dù họ có tuyển bạn hay không, dù bạn có vào học hay không thì khoản phí này vẫn cứ phải nộp. Tôi có năm mươi ngàn rupi, bố hứa sẽ gửi thêm tiền sau sáu tháng nữa. Tôi không có nhiều tiền nên phải đăng ký có lựa chọn.

Tôi chọn ra năm cơ sở luyện thi - Bansal, Career Path, Resonance và hai cơ sở mới, rẻ hơn có tên là AimIIT và CareerIgnite.

Sách giới thiệu của AimIIT nói: *“Chúng tôi tin vào quyền dân chủ được luyện thi của mỗi học sinh, vì vậy chúng tôi không tổ chức thi tuyển.”* Điều này có nghĩa là họ không cùng đẳng cấp với những cơ sở hàng đầu để có thể tuyển chọn. Họ có thể viết cách khác như sau: *“Nếu bạn có tiền, xin được chào mừng.”*

Cả buổi chiều hôm đó tôi điền những mẫu đơn nhằm chán giống nhau, tôi tự khuyến khích mình bằng cách nói tôi sẽ gọi cho Aarti một lần nữa trước bữa tối.

Tôi ra ngoài đi dạo lúc 7 giờ tối. Ngoài phố đầy bọn học sinh một sách ra ngoài để hưởng khẩu phần không khí trong lành hăng ngày của mình.

Tôi tìm thấy một bột điện thoại đường dài.

“Tôi nghe?” ông Pradhan nói giọng nghiêm nghị. Tôi bỏ điện thoại theo phản xạ. Đồng hồ tính cước trong bộ điện thoại rít lên.

“Cậu vẫn phải trả tiền đây,” chủ cửa hiệu khó chịu nói. Tôi gật đầu.

Tôi cần phải nói chuyện với ai đó. Tôi đã gọi cho bố sáng nay rồi. Tôi gọi cho Raghav.

“Raghav, là tớ đây. Gopal. Gọi từ Kota,” tôi nói, những từ cuối nhỏ nhẹ.

“Gopal! Ôi, trời, bọn mình vừa nhắc đến cậu,” Raghav nói.

“Tớ? Thật à? Với ai?” tôi hỏi.

“Aarti đang ở đây. Cậu thế nào? Kota thế nào? Bọn tớ nhớ cậu.”

“Aarti ở nhà cậu à?” tôi hỏi, ngạc nhiên.

“Ừ, cô ấy muốn nhờ tớ chọn khóa học. Cô ấy không chắc chắn lắm về Tâm lý học.”

Aarti cướp điện thoại từ Raghav giữa chừng.

“Gopal! Anh ở đâu?”

“Ở Kota, tất nhiên rồi. Anh đã gọi cho em,” tôi nói. Tôi muốn hỏi nàng vì sao nàng lại đến nhà Raghav. Tuy nhiên đây có vẻ không phải là cách tốt nhất để mở đầu câu chuyện.

“Sao anh không gọi lại? Em còn không biết cả số để gọi cho anh nữa,” nàng nói.

“Anh sẽ hỏi chủ nhà xem có được nhận điện thoại không. Nói anh biết bao giờ em về nhà. Anh sẽ gọi cho em. Anh muốn nói chuyện.”

“Nói ngay bây giờ đi. Có chuyện gì thế?”

“Sao anh có thể nói bây giờ được?”

“Tại sao?”

“Em đang ở với Raghav mà,” tôi nói.

“Thì sao?”

“Em làm gì ở nhà Raghav thế?”

“Chẳng làm gì. Nhìn chung là thế.”

Khi con gái dùng những câu lấp lửng như “nhìn chung là thế”, đó lại là lý do gây ra những mối lo cụ thể. Hoặc cũng có thể không phải. Có thể đó chỉ là do đầu óc phản ứng quá mức của tôi.

“Em phải chọn khóa học. Em nên đi học Tâm lý hay làm cử nhân Khoa học Gia đình?” nàng hỏi.

“Em muốn làm gì?” tôi hỏi lại.

“Em phải tốt nghiệp trước khi trở thành tiếp viên hàng không. Đây là lý do duy nhất khiến em đi học. Em muốn học khóa nào dễ dễ thôi.”

“Ồ, thế là kế hoạch tiếp viên hàng không của em vẫn chưa chết,” tôi nói.

“Ừ, Raghav nói ta không nên dễ dàng từ bỏ giấc mơ của mình. Có thể cử nhân Khoa học Gia đình sẽ tốt hơn nhỉ? Có vẻ như liên quan đến ngành khách sạn. Hay là em đi Agrasen học quản lý khách sạn nhỉ?”

Tôi im lặng. Raghav tư vấn cho nàng? Nó là ai mới được chứ? Chuyên viên tư vấn sự nghiệp à? Hay là giờ nó được phép rao giảng chỉ vì nó đã thi đỗ kỳ JEE khốn kiếp?

“Nói em nghe nào, Gopi,” Aarti nói. “Em đang bối rối quá.” Sau đó tôi nghe tiếng cười khúc khích của nàng.

“Có gì vui thế?” tôi hỏi.

“Raghav đang giả vờ làm tiếp viên hàng không. Cậu ấy có một cái khay với đủ thứ,” nàng nói, rất thích thú.

“Anh sẽ nói chuyện với em sau,” tôi nói.

“Được rồi, nhưng nói em biết nên theo khóa nào,” nàng nói, giọng cuối cùng đã tỏ ra nghiêm túc.

“Hỏi Raghav ấy. Cậu ấy học giỏi hơn,” tôi đáp.

“Thôi nào Gopi. Đừng nói vớ vẩn.”

“Hãy nói chuyện khi em ở một mình,” tôi nói.

“Gọi em giờ này ngày mai nhé.”

“Được rồi, tạm biệt.”

“Tạm biệt,” Aarti nói.

“Anh nhớ em,” tôi nói, chậm mắt một giây. Tôi chỉ nghe thấy một tiếng cạch trả lời.

Tôi về phòng mình, bữa cơm hộp tối và những cuốn sách giới thiệu đang đợi tôi. Tôi hình dung ra Aarti ở nhà Raghav, đầy tiếng cười vui. Ruột gan tôi sôi sùng sục.

Tôi nhặt một cuốn sách giới thiệu lên với vẻ chán ghét. Tôi lấy lưỡi dao cạo từ hộp cạo râu, cắt tấm ảnh bìa có những học sinh đỗ IIT và xé chúng tan nát.

Các lớp học ở Bansal không giống những trung tâm luyện thi nhỏ tổ chức trong những căn hộ bé xíu ở Varanasi. Nó giống một học viện hay một văn phòng công ty lớn. Tôi đứng trong một khu sảnh khổng lồ, tự hỏi mình sẽ làm gì tiếp theo. Học sinh và thầy giáo đi lại với vẻ quả quyết, như thể họ đang chuẩn bị phóng vệ tinh lên vũ trụ. Giống với nhiều lớp luyện thi khác ở Kota, học sinh mặc đồng phục để loại bỏ sự bất bình đẳng xã hội. Ở đây có những đứa trẻ giàu có từ Delhi, tiền tiêu vặt bố mẹ cho chúng còn nhiều hơn tiền cha tôi làm ra cả một năm. Mặt khác, ở đây cũng có cả những kẻ thất bại như tôi từ Varanasi, những kẻ không có tiền cũng chẳng đủ thông minh cần có để được ở đây.

Bình đẳng trang phục không có nghĩa là Bansal tin rằng tất cả các học sinh đều bình đẳng. Tại đây tồn tại một hệ thống đẳng cấp, tùy theo cơ hội đỗ kỳ thi đầu vào của bạn.

Một nhân viên phòng tiếp nhận hồ sơ cầm lấy tờ khai của tôi. “Có phải học sinh giỏi không?” ông ta hỏi.

Tôi tự hỏi mình phải trả lời câu hỏi này như thế nào. “Xin lỗi?”

“Nếu cậu đạt tổng 85% ở lớp 12, hoặc cậu được xếp hạng AIEEE trên 40.000 thì cậu được giảm giá ba mươi phần trăm,” quý ông đeo kính ngời ở quầy giải thích cho tôi.

“Cháu được 79%. AIEEE xếp thứ 52,043,” tôi nói.

“Ồ. Trong trường hợp này cậu phải đăng ký vào chương trình trả đủ phí,” nhân viên tiếp nhận nói. Tôi không nhận ra rằng thứ hạng AIEEE có thể được quy đổi trực tiếp thành tiền.

“Cháu có được giảm giá gì không ạ?” tôi hỏi, bản khoản không hiểu người ta có được mặc cả ở đây không?

“Tùy kết quả thi tuyển của cậu,” nhân viên đó nói và đóng dấu vào tờ khai của tôi. Ông ta đưa tôi tờ hóa đơn kèm thẻ dự thi tuyển.

“Cháu có phải học ôn gì cho kỳ thi tuyển không ạ?” tôi hỏi.

“Cậu sẽ ôn được gì trong vòng hai ngày? Dẫu sao thì xét theo điểm số trông cậu cũng không có vẻ gì thông minh sáng láng cho lắm. Tôi khuyên cậu nên đăng ký vào những cơ sở khác,” ông ta trả lời.

“Cảm ơn, cháu sẽ đăng ký,” tôi nói.

Người nhân viên nhìn quanh để chắc chắn không ai nghe được chúng tôi. “Anh họ chú vừa lập một cơ sở. Chú có thể giảm giá cho cháu năm mươi phần trăm ở đó,” ông ta thì thầm.

Tôi im lặng. Ông ta đẩy cho tôi một tấm danh thiếp: Dream IIT.

“Phí tiền làm gì? Tài liệu học như nhau cả. Anh họ chú là giảng viên cũ của Bansal đấy.”

Tôi xem tấm danh thiếp.

“Đừng nói với ai, được chứ?” ông ta nói.

Tôi cũng có kinh nghiệm tương tự tại các cơ sở khác. Những bức tường được phủ kín bởi những tấm hình cỡ con tem của những thí sinh thi JEE thành công, gợi nhớ những tên khủng bố bị truy nã, chào đón tôi khắp nơi. Tôi cũng nhận ra rằng những cơ sở có uy tín thường âm ỉ hơn về những kẻ “thi lại”. Dẫu sao thì chúng tôi cũng đã thất bại một lần và các cơ sở thì không muốn làm hỏng các con số thống kê của họ. Những cơ sở hàng đầu tuyên bố rằng mỗi năm họ đưa được tới năm trăm sinh viên mới vào IIT. Tất nhiên là những cơ sở này không bao giờ tiết lộ rằng họ thu nhận cả chục ngàn học sinh, và trong số đó chỉ có năm trăm người thành công. Điều đó có nghĩa là tỉ lệ thi đỗ chỉ là

năm phần trăm. Tuy nhiên JEE có tỉ lệ đỗ chung nhỏ hơn hai phần trăm và các cơ sở ở Kota tuyên bố họ có thể đánh bại tỉ lệ đó. Việc sàng lọc trước các ứng cử viên có thể là lý do duy nhất lý giải tỉ lệ đỗ cao hơn trung bình. Tuy nhiên, những học sinh như tôi vẫn lao đến từ khắp đất nước, xếp hàng nộp tờ khai đăng ký.

AimIIT và CareerIgnite có ít người xếp hàng hơn. Thực tế là họ đưa ra cho tôi vài đề nghị liền ngay tại chỗ. Cơ sở thứ hai thậm chí còn đề nghị giảm giá hai mươi phần trăm.

“Chỉ giảm giá nếu cậu đăng ký ngay bây giờ, sẽ không còn nếu cậu quay lại,” một nhân viên bán hàng kiên tiếp tận hùng hổ nói với tôi.

“Nhưng cháu vẫn chưa quyết định,” tôi phản đối.

“Cậu đến đây để vào Bansal đúng không?” anh ta nói và ném cho tôi cái nhìn biết tuốt.

Tôi im lặng.

“Tôi là học sinh cũ của Bansal,” anh ta nói.

“Có ai ở Kota mà không phải không?” tôi hỏi và ra khỏi nơi đó.

8

“Gopal! Được nghe giọng anh thật thích,” Aarti nói. Nàng nhận ra tôi ngay lập tức. Cảm giác đó thật tuyệt.

“Vớ vẩn. Em đâu có quan tâm,” tôi nói.

“Hừ. Ngốc thế. Em quan tâm chứ. Đầu tiên là, anh có số điện thoại để em gọi không đã?”

“Có,” tôi nói và cho nàng số của chủ nhà. “Nhưng đừng gọi nhiều quá. Ông chủ nói không được quá hai lần một tuần.”

“Thì sao nào? Chỉ có mỗi em gọi điện cho anh thôi mà, phải không?” nàng hỏi.

“Ừ. Mà cuộc sống của em thế nào? Anh ghét ở đây.”

“Tệ thế à? Anh đã bắt đầu học chưa?” nàng hỏi.

“Chưa, anh chịu. Thật khó mở lại những cuốn sách cũ. Có thể anh sẽ có động lực sau khi vào được lớp luyện thi.”

“Đáng lẽ em phải ở đấy, em sẽ khuyến khích được anh.” Nàng cười.

“Đừng đùa thế.”

“Anh sẽ ổn thôi, Gopi. Thêm một lần cố gắng nữa. Nếu anh qua được, anh sẽ có sự nghiệp.”

“Anh nhớ em,” tôi nói, không quan tâm lắm đến những thứ vô bổ như sự nghiệp của tôi.

“Ồ,” nàng nói, hơi có vẻ ngạc nhiên vì tôi chuyển chủ đề. “Em cũng nhớ anh.”

“Anh chẳng có ai cả, Aarti,” tôi nói.

“Đừng nói thế. Có bố anh. Raghav, em... Bọn em nói về anh rất nhiều.” Giọng nàng nhỏ dần.

“Sao bọn mình không thành một đôi nhỉ?”

“Đừng. Làm ơn đừng bắt đầu câu chuyện ấy lần nữa. Bọn mình đã nói đủ rồi,” nàng nói.

“Sao lại không? Em nói em nhớ anh. Em quan tâm đến anh. Thế thì sao?”

“Em quan tâm đến anh rất nhiều. Nhưng không phải theo cách ấy. Dù sao đi nữa thì chúng ta phải tập trung vào sự nghiệp của mình. Anh ở đó, còn em ở đây.”

“Nếu anh có bạn gái thì ít nhất anh có thể nói chuyện với cô ấy. Anh thấy cô đơn lắm, Aarti à,” tôi nói.

“Ôi, Gopal, anh nhớ nhà ấy mà. Nói chuyện với em bất cứ khi nào anh muốn. Hoặ chúng mình có thể chat.”

“Trên mạng à?” tôi đã thấy vài quán cà phê Internet cạnh nhà.

“Phải, anh đăng ký một tài khoản Gmail đi. Tài khoản của em là *FlyingAarti@gmail.com*. Mời em vào chat nhé.”

“Aarti đang bay,” tôi cười to.

“Im đi.”

Tôi cười to hơn.

“Ít nhất em cũng đã khiến anh vui lên,” nàng nói.

“Suy nghĩ về đề xuất của anh nhé,” tôi nói.

“Không có đề xuất nào cả. Còn bây giờ thì đừng phí tiền gọi điện. Bọn mình có thể chat vào các buổi tối. Em sẽ kể anh nghe về cuộc sống của em, anh kể về cuộc sống của anh. Được chứ?”

“Được rồi. Mà này. Anh nên vào lớp luyện thi có uy tín nhưng đắt hay những lớp mới nhưng rẻ hơn?”

“Luôn chọn lấy thứ tốt nhất trong khả năng của anh,” Aarti nói nhanh. “Còn bây giờ thì tạm biệt đã. Mọi người gọi em đi ăn cơm rồi.”

Một tuần ở Kota và tôi đã ra vài quyết định cho chính mình. Thứ nhất, tôi không qua được kỳ thi vào Bansal. Tôi có thể tham gia chương trình học từ xa riêng của họ, nhưng như thế việc tôi ở Kota

chẳng còn ý nghĩa gì cả. Resonance tăng phí vào phút cuối. Chỗ này trở nên quá đắt với tôi, vì thế tôi không đến thi tuyển nữa. Tôi vào được danh sách chờ của Career Path.

“Cơ hội của cậu tốt đấy. Nhiều người sẽ vào Bansal hoặc Resonance,” nhân viên Career Path nói.

Thậm chí danh sách chờ của Career Path cũng có giá trị. AimIIT và CareerIgnite đề nghị giảm giá ba mươi phần trăm cho tôi.

“Cậu có năng lực đấy,” nhân viên AimIIT nói với tôi. “Cậu qua được Career Path, điều đó cho thấy cậu có tiềm năng. Giờ hãy học ở chỗ chúng tôi với chi phí thấp hơn và thi đố.”

“Cậu sẽ chìm ngấm trong số hàng ngàn người ở Career Path. Ở Ignite cậu sẽ là người đặc biệt,” tay cựu học sinh Bansal đang điều hành một cơ sở cựu Bansal khác nói.

Tuy nhiên năm ngày sau Career Path thông báo là tôi đố. Tôi đưa cho nhân viên kế toán tờ séc hai mươi lăm ngàn rupi bằng đôi tay run rẩy.

“Đây sẽ là khoản đầu tư tốt nhất đời cậu,” nhân viên kế toán nói.

Tôi nhận những vật dụng cần thiết cho học kỳ đầu tiên - tài liệu học tập, thẻ nhận dạng, thời khóa biểu, hướng dẫn và một số biểu mẫu cần cho ba tháng tới. Tôi cũng nhận ba bộ đồng phục của Career Path. Mặc chúng lên trông tôi giống như nhân viên tiếp tân của một khách sạn rẻ tiền.

Tôi ra khỏi trung tâm với những bộ đồng phục trên tay.

“Xin chúc mừng!” một người đàn ông mặc áo choàng đen chặn tôi lại.

“Xin chào,” tôi không chắc mình phải nói gì.

“Tôi là Sanjeev. Ở đây mọi người gọi tôi là thầy Ròng rọc. Tôi dạy vật lý.”

Tôi bắt tay thầy. Rõ ràng là ở Kota không ai có thể giải toán ròng rọc như thầy Sanjeev. Tôi cũng sớm nhận ra rằng có những chuyên gia

về từng môn học tại các cơ sở ở Kota. Career Path cũng có những phù thủy riêng của mình. Verma, thầy giáo toán, có biệt danh là Thần lượng giác. Thầy Jadeja dạy hóa. Học sinh kính phục gọi thầy là thầy Cân bằng. Thầy có một phương pháp cân bằng phương trình hóa học rất độc đáo. Theo như lời đồn đại thì thầy đang tìm cách xin bằng sáng chế cho phương pháp này.

“Em là Gopal, từ Varanasi.”

“Chương trình AIEEE?” thầy Ròng rọc hỏi.

“Cả JEE nữa, thưa thầy.”

“Tốt. Khả năng cao chứ?” thầy ám chỉ đến việc phân loại học sinh nội bộ trong Career Path.

“Không, thưa thầy,” tôi nói, cụp mắt xuống. Một khi bị điểm kém, bạn sẽ nhanh chóng học được cách cụp mắt xuống.

“Không sao. Nhiều học sinh khả năng không cao cũng vẫn đỗ. Tất cả phụ thuộc vào sự chăm chỉ.”

“Em sẽ cố gắng hết sức, thưa thầy,” tôi nói.

Tôi đã có thể gọi mình là một người Kota chính hiệu sau một tháng tới đây. Giống như hàng ngàn học sinh khác, cuộc sống của tôi giờ đây đã có nhịp điệu. Career Path giống một trường học, nhưng không chút vui vẻ. Không ai làm ồn trong lớp, đùa với người khác hay nghĩ tới việc ngủ trong giờ. Dẫu sao thì tất cả đều tự mình chọn tới đây và đã phải trả giá cao để được học.

Chúng tôi có ba đến bốn lớp một ngày, bắt đầu từ buổi chiều. Trên lý thuyết điều đó cho phép học sinh lớp 12 hiện tại có thể đến trường vào buổi sáng. Trên thực tế, học sinh lớp 12 không bao giờ đến trường. Career Path đã có thỏa thuận với một trường CBSE có chính sách chuyên cần linh hoạt. Có tin đồn cho rằng trường CBSE này nhận được một khoản đút lót không nhỏ từ Career Path từ sự hợp tác này.

Hồi đầu tôi cảm thù cái thời khóa biểu dã man của Career Path. Các giờ học bắt đầu lúc hai giờ chiều và kéo dài tới chín giờ tối. Sau đó học sinh về nhà ăn tối và làm “bài luyện tập hằng ngày”, khoảng mười bài tập dựa trên các bài giảng trong ngày. Tôi thường làm xong hết bài vào lúc nửa đêm. Sau khi ngủ vài giờ, tôi dậy và chuẩn bị cho lớp học ngày hôm sau. Giữa những lúc đó, tôi làm việc nhà như giặt quần áo và đi mua bán những đồ cần thiết. Tôi chấp nhận sự điên rồ này, cũng chẳng phải vì nhiệt tình ôn luyện mà chủ yếu vì tôi muốn giữ cho mình bận rộn. Tôi không muốn sự cô đơn ở Kota giết chết mình.

Một đêm lớp học của chúng tôi tan muộn. Tôi về đến quán cà phê Internet lúc chín rưỡi, muộn hơn giờ tôi và Aarti hay chat. Tôi ngạc nhiên khi thấy nàng vẫn còn trên mạng.

Tôi gõ một tin nhắn như lệ thường.

GopalKotaFactory: Hi!

FlyingAarti: Hey!! Đoán xem!

Nếu con gái là người đặt ra các quy tắc ngữ pháp trên đời này, thì ta hẳn chỉ có mỗi dấu chấm than mà thôi.

GopalKotaFactory: Gì vậy?

FlyingAarti: Em đang ở trong trường BHU. Trong trung tâm máy tính!

GopalKotaFactory: Sao thế được?

FlyingAarti: Raghav đã vào đại học. Cậu ấy đưa em đến đây. Cậu ấy nói em có thể đến và dùng máy tính bất cứ lúc nào.

GopalKotaFactory: Giờ chẳng phải quá muộn để ở trường cậu ấy rồi sao? Em sẽ về bằng cách nào?

FlyingAarti: Em đi xe đèn nháy của bố. Ai dám trêu trọc em chứ?

GopalKotaFactory: Em có thường đến thăm Raghav không?

Tôi đợi nàng gõ tin nhắn.

FlyingAarti: Câu hỏi kiểu gì thế? Anh có đếm những lần đến thăm bạn bè không?

GopalKotaFactory: Chỉ bạn bè thôi, đúng không?

FlyingAarti: Phải rồi, anh à. Anh nên làm nghề thám tử chứ không phải kỹ sư.

GopalKotaFactory: Hmmmm.

FlyingAarti: Em chỉ đến xem trường cậu ấy thôi. Thế dạo này anh ra sao?

GopalKotaFactory: Anh ở Kota được một tháng rồi.

FlyingAarti: Ít nhất anh cũng không còn gọi đấy là chỗ khi ho cò gáy nữa!

GopalKotaFactory: Đúng thế. Anh cũng khá là bận rộn. Chỉ học và học. Bọn anh còn phải làm cả bài kiểm tra trên lớp nữa.

FlyingAarti: Anh làm được chứ?

GopalKotaFactory: Top nửa lớp. Không tệ đối với một lớp cạnh tranh nhau ghê thế.

FlyingAarti: Em chắc chắn là anh sẽ đỗ JEE lần này.

GopalKotaFactory: Ai biết được? Nếu anh đỗ, em sẽ hẹn hò với anh chứ?

FlyingAarti: LẠI THẾ NỮA RỒI!!!

GopalKotaFactory: ?

FlyingAarti: Em thích bọn mình như bây giờ. Và chuyện đó thì có liên quan gì đến JEE? Em thích anh!!!

GopalKotaFactory: Đừng chầm than nhiều thế.

FlyingAarti: Há???!!!

GopalKotaFactory: Không có gì. Thôi, anh phải về đây. Phải về làm bài tập về nhà.

FlyingAarti: OK.

Tôi chờ nàng bảo tôi chat thêm mấy phút nữa. Không phải chỉ OK cộc lốc như thế. Nàng còn không hỏi tôi đã ăn tối chưa nữa...

FlyingAarti: Anh ăn tối chưa?

GopalKotaFactory: Vẫn chưa. Về nhà anh sẽ ăn.

FlyingAarti: Hay đấy!

Khi con gái giấu giếm điều gì đó, họ bắt đầu nói chuyện như con trai và dùng những câu như “Hay đấy”.

GopalKotaFactory: Em thì sao?

FlyingAarti: Raghav mời em. Chỉ ăn ở căng tin thôi. Rẻ rề!

GopalKotaFactory: Em có vẻ phấn khởi nhỉ.

Nàng không trả lời. Nếu ai đó chần chừ khi chat với bạn, mỗi phút có vẻ kéo dài như hàng giờ. Cuối cùng thì nàng cũng gõ sau năm phút.

FlyingAarti: Gì cơ?

Tôi cũng muốn chơi trò chờ đợi với nàng. Nhưng tôi không chịu được quá mười giây.

GopalKotaFactory: Không có gì.

FlyingAarti: OK, mà Raghav ở đây này. Cậu ấy gửi lời chào. Em phải ăn nhanh rồi về nhà đây. Nói chuyện sau nhé. Xoxo...

Tôi không hiểu “xoxo” có ý nghĩa gì. Chữ x thường là ôm và o là hôn. Tôi không nghĩ Aarti có ý ấy.

Nàng thoát ra. Tôi còn hai mươi phút dùng Internet. Tôi dùng thời gian này làm những thứ mà hầu hết các cậu trai đến đây làm - lướt website chính thức của IIT hoặc xem ảnh khiêu dâm. Tôi nghĩ rằng đó là hai thứ mà các cậu trai muốn nhất ở Kota. Ít nhất thì các trung tâm luyện thi có thể giúp ta có được một trong hai thứ này.

9

Tính đến đêm trước sinh nhật Aarti tôi đã ở Kota được ba tháng. Lần đầu tiên tôi đã cố gắng vào được nhóm hai năm phần trăm đầu trong bài kiểm tra trên lớp. Thầy Cân bằng chúc mừng tôi. Môn hóa của tôi đã lên thêm được hai mươi điểm. Thầy Ròng rọc không hài lòng với trình độ lý trung bình của tôi. Thầy Shirshir, còn được gọi là đại sư Hoán vị, ngừng vài giây cạnh chỗ tôi ngồi vì điểm toán của tôi đã tăng thêm mười phần trăm.

Ngồi trong giờ lý, tôi cất bài làm trong túi. Tôi nhìn quanh giảng đường ba trăm chỗ. Thầy Ròng rọc đang nói vào một cái micro xách tay, gõ gõ mỗi khi cảm thấy chúng tôi sao nhãng.

Tôi vẫn còn một con đường dài trước mặt. Để có thể cảm thấy tự tin sẽ giành được một chỗ trong IIT, ít nhất ta phải lọt vào nhóm năm phần trăm đứng đầu trong một lớp của Career Path.

“Một chỗ trong IIT không phải chuyện đùa đâu,” thầy Ròng rọc nói, cho dù trước giờ chẳng có ai tuyên bố nó là chuyện đùa cả.

Nâng được thứ hạng của mình trong một lớp học siêu cạnh tranh như thế này không hề dễ dàng. Bạn phải sống, thở và ngủ IIT.

Hai mươi học sinh đứng đầu mỗi lớp được đối xử như người của hoàng gia. Họ được gọi là Gems (đá quý), một danh hiệu vẫn khó hiểu đối với tôi. Gems là viết tắt của Group of Extra Meritorious Students, tức Nhóm những sinh viên đặc biệt xuất sắc. Gems bao gồm những anh chàng siêu đầu to mắt cận, những kẻ thích giải bài vật lý hơn là làm tình và lấy việc ghi nhớ bảng tuần hoàn hóa học làm thú vui. Career Path chăm sóc Gems rất cẩn thận, vì đó là những học sinh có tiềm năng rơi vào top một trăm trong kỳ thi JEE và trở thành đồ trang hoàng cho những trang quảng cáo tương lai. Gems được đối xử trân

trọng, như người ta có thể hình dung nhân viên của hãng xà phòng Lux đối xử với đại sứ thương hiệu Katrina Kaif của họ.

Tôi còn chưa tiến tới được gần cơ hội trở thành một trong những học sinh Gems. Tuy nhiên nằm trong nhóm hai trăm phần trăm đầu bảng cũng thích. Tôi muốn báo tin này cho Aarti. Ngoài ra, tôi cũng đã nói với nàng rằng tôi sẽ là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật nàng.

Tôi đến bất điện thoại đường dài lúc gần nửa đêm. Tôi nhắc máy lúc 11 giờ 58 phút và quay số của nàng. Tôi nhận tín hiệu báo máy bận. Tôi thử lần nữa nhưng vẫn không kết nối được. Tôi thử năm lần nhưng đường dây vẫn bận.

“Để khách hàng khác gọi với chứ,” chủ hiệu nói.

Thật may là chỉ có duy nhất một người khác xếp hàng sau tôi - một học sinh chờ gọi điện cho mẹ ở Guwahati để chúc mừng sinh nhật bà. Tôi kiên nhẫn đợi tới khi cậu ta gọi điện xong lúc 12 giờ 5 phút sáng.

Tôi lao đến bất điện thoại và gọi Aarti lần nữa. Đường dây vẫn bận. Sau vài lần thử, người chủ hiệu nhìn tôi thông cảm. Ông ta nói phải đóng cửa hiệu lúc 12 rưỡi. Tôi thử gọi lại nhiều lần, mỗi cuộc cách nhau hai phút, nhưng không thành công.

Không biết tại sao nhưng tôi quyết định gọi đến nhà Raghav. Giờ là tối thứ sáu và tôi biết Raghav cuối tuần sẽ về nhà. Tôi chờ một giây trước khi nhấn số cậu ta. Tất nhiên là điện thoại reo muện thế này sẽ làm cả nhà giật mình. Tuy nhiên, sự nghi ngờ của tôi là đúng. Đường dây bận.

Tôi liên tục gọi lần lượt số của Raghav và Aarti. Tôi không kết nối được với cả hai.

Những lời chúc tốt đẹp của tôi dành cho Aarti biến mất khi sự phẫn khích của tôi nhường chỗ cho cơn giận dữ.

Tại sao Raghav phải chúc mừng nàng lúc nửa đêm? Và chúc sinh nhật lại tốn thời gian đến thế hay sao?

Chủ hiệu gõ cửa số bất điện thoại. “Cảnh sát sẽ quấy rầy tôi nếu tôi còn mở cửa.”

“Chú có biết chỗ nào có bất điện thoại đường dài còn làm việc không ạ?” tôi hỏi.

“Ngoài ga xe lửa,” chủ hiệu nói. Ông ta tắt biển hiệu.

Không chiếc tuk tuk nào chịu chạy đến ga xe lửa vào giờ này với giá chấp nhận được. Nếu chạy bộ thì tôi có thể vượt năm cây số trong nửa tiếng.

Tôi đến sân ga số 1 của ga Kota lúc 1 giờ sáng; thở hổn hển sau khi chạy bộ năm cây số. Thậm chí vào giờ này nhà ga vẫn sôi động. Một đoàn tàu vào ga và những hành khách vé không số ghế lao đến chiếm chỗ ngồi.

Tôi tìm được một bất điện thoại đường dài và gọi cho Aarti. Lần này thì điện thoại reo. Tôi hít một hơi dài. Tôi không tự hào lắm về tính khí của mình. Tôi muốn kiểm soát nó khi cô gái được chúc mừng sinh nhật nhắc máy.

“Tôi nghe,” nhưng người nhắc máy lại là Chánh án Pradhan.

“Chào chú? Thưa chú, cháu Gopal đây ạ,” tôi buột miệng trong lúc đáng ra phải gác máy. Sau ngàn ấy lần gọi, tôi phải được nói chuyện với nàng.

“À, ừ. Cầm máy nhé,” ông nói và lớn tiếng gọi Aarti.

Aarti lại gần chiếc điện thoại. Tôi có thể nghe được tiếng nàng nói chuyện với cha.

“Con còn nói chuyện điện thoại bao nhiêu lâu nữa? Bạn bè con cứ gọi đến suốt,” bố nàng căn nhắc.

“Sinh nhật con mà bố,” Aarti nói và cầm máy.

“Chúc mừng sinh nhật, Aarti,” tôi nói, cố ra giọng phấn khởi.

“Hey Gopal! Cảm ơn anh. Anh chu đáo quá. Anh thức để chúc mừng sinh nhật em đấy à?”

Anh đã chạy năm cây số và sẽ phải đi bộ thêm năm cây số để về, tôi muốn nói thế nhưng thôi. “Anh cố gọi em cả tiếng đồng hồ rồi.”

“Thật sao?” Aarti nói.

“Ừ, nhưng máy lúc nào cũng bận. Em nói chuyện với ai thế? Anh đã muốn là người đầu tiên chúc mừng em,” tôi nói.

“À, là mấy người anh em họ, anh biết đấy, họ đang ở bên Mỹ. Em còn có bà cô bên ấy mà, anh nhớ chứ?”

Giọng nàng nghe hết sức điềm nhiên. Aarti quên mất là tôi đã biết nàng được tám năm. Tôi có thể cảm nhận được khi nàng nói dối.

“Họ gọi điện thoại đường dài cả tiếng đồng hồ cơ à?”

“Cái gì mà một tiếng? Em nói chuyện với họ có hai phút thôi. Chắc em để kênh máy. Bỏ qua đi nhé. Anh thế nào? Mong sao có anh ở đây.”

“Em có mong thật không?”

“Có chứ. Tất nhiên rồi! Em nhớ anh,” Aarti nói, giọng nàng chân thật tới mức khó mà tin được nàng vừa nói dối tôi mười giây trước.

“Nếu em để kênh máy thì ai đặt nó lại thế?”

“Gopal! Đừng có tra khảo em nữa. Em ghét kiểu đó lắm. Hôm nay sinh nhật em mà.”

“Còn em thì nói dối trong ngày sinh nhật à?”

“Cái gì?”

“Em có dám thề trên tình bạn của chúng ta là Raghav không gọi đến không?”

“Cái gì?” Aarti to tiếng. “Thề à? Bọn mình bao nhiêu tuổi rồi, mười tuổi à?”

“Cậu ấy có gọi điện, phải không? Em nói chuyện với cậu ấy. Đang có chuyện gì giữa hai người thế?”

“Hôm nay là sinh nhật em. Anh đừng làm căng thẳng lên thế được không?”

“Em chưa trả lời câu hỏi của anh.”

“Muộn rồi. Bố đang lượn xung quanh. Ngày mai mình chat nhé? Sau khi em tan học?”

“Anh phải đi học,” tôi nói.

“Chủ nhật. Chat vào Chủ nhật nhé, vào tầm trưa, được không?”

“Aarti, hãy thành thật với anh. Anh đánh giá cao sự thành thật,” tôi nói.

“Tất nhiên rồi. OK, tạm biệt nhé. Bố đang lờm em rồi. Thật đấy!”

“Tạm biệt,” tôi nói.

Tôi đi bộ về nhà, cố gắng không khóc.

Hãy chờ đến Chủ nhật, tôi tự an ủi mình.

Chủ nhật nàng không lên mạng. Tôi ở quán cà phê Internet hai giờ liền. Mười hai giờ. Một giờ. Hai giờ. Tôi chỉ có thể xem ngần ấy ảnh khiêu dâm thôi. Tôi đã tải về đủ phim khiêu dâm để mở một một thư viện video. Tôi không thể nào chịu đựng được nữa.

Giữ một lời hứa đơn giản lại khó khăn đến như thế sao? Tôi đã chẳng làm gì ngoài việc đợi đến Chủ nhật để nói chuyện rõ ràng với nàng. Chính nàng đã hẹn, không phải tôi. Tôi muốn giải tỏa cơn giận của mình, nhưng không có cửa nào.

Tôi đá cái máy tính trong cơn giận dữ. Máy tắt.

“Cậu làm cái gì thế?” người chủ quán chạy đến.

“Xin lỗi, tính khí cháu hơi có vấn đề. Cháu vẫn đang cố sửa,” tôi nói và lao ra ngoài.

Tôi đến bất điện thoại đường dài. Tôi gọi số nhà nàng. Mẹ nàng nhắc máy.

“Chào cô, cháu Gopal đây ạ.”

“Chào Gopal,” mẹ Aarti nói cộc lốc. Chồng bà là Chánh án, nhưng bà còn kênh kiệu hơn ông.

“Cô ơi, Aarti có nhà không ạ?”

“Nó đi Kanpur với Raghav từ sớm rồi.”

“Kanpur?” tôi hỏi, thấy bị sốc. Nàng đã đi cùng với Raghav đến một nơi cách Varanasi ba trăm cây số.

“Ừ, có lẽ hội gì đấy ở IIT Kanpur. Raghav là thành viên nhóm tranh luận. Con bé cũng tham gia. Đi hát, cô nghĩ thế.”

“Vâng ạ,” tôi nói, bần khoản không biết nên hỏi thêm câu gì để lấy thêm thông tin.

“Có gì quan trọng không?” mẹ Aarti hỏi.

Trời ạ, quan trọng lắm cô ạ. Cháu muốn biết con gái cô có đang diễn trò không.

“Không có gì gấp gáp cả. Tối nay họ về phải không ạ? Đường đi không mấy an toàn đâu ạ,” tôi nói.

“Tất nhiên rồi. Con bé đi bằng xe công. Có vệ sĩ.”

Tôi muốn cử vệ sĩ riêng của mình đến cạnh Aarti.

“Cảm ơn cô,” tôi nói.

“Được rồi. Cháu cứ học đi. Sau đó có thể cháu cũng vào được đại học và vui vẻ như Raghav.”

“Vâng, thưa cô,” tôi nói.

Tôi xem ví. Tôi chỉ còn một trăm đô còn lại từ số tiền một ngàn đô hằng tháng mà tôi tự dành cho mình. Vẫn còn mười ngày nữa mới hết tháng Mười một. Tôi tự mắng mình đã tiêu quá nhiều tiền vào việc gọi điện.

Có lúc tôi tự bảo mình đừng chạy theo nàng nữa. Cứ để cho nàng email hay gọi điện lại. Nhưng ngay sau đó tôi lại không thể nghĩ tới điều gì khác ngoài nàng. Tôi có một cuộc đối thoại điên rồ với chính mình.

Nàng không thể hẹn hò với cậu ta được. Nàng nói nàng vẫn chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ. Nếu nàng sẵn sàng, nàng sẽ hẹn hò với mình, Ngài Lạc quan nói.

Tuy nhiên Ngài Bi quan không bị thuyết phục.

Được rồi, Raghav đẹp trai hơn. Nhưng Aarti không đến nổi nông cạn thế, tôi đã biết nàng cả chục năm rồi, Ngài Lạc quan lý luận.

Raghav có tương lai tươi sáng hơn, Ngài Bi quan cãi.

Nhưng liệu nàng có chọn một anh chàng chỉ bằng điểm thi JEE không? Nàng là con gái, đâu phải một trường đại học, Ngài Lạc quan vặn lại.

Nàng thấy cậu ta hài hước, Ngài Bi quan lại tiếp tục.

Nàng thấy anh hề trong rạp xiếc cũng hài hước, Ngài Lạc quan không đầu hàng.

Đầu tôi phát nhức vì hai thằng ngốc bên trong không chịu ngừng tranh cãi. Con gái không hề biết được sự thiếu nhất quán của họ tác động thế nào lên bọn con trai. Tôi muốn nói chuyện với Aarti. Tôi muốn lắc vai nàng và bắt nàng phải nói.

Cơn nóng giận của tôi lại bùng phát. Tôi muốn chạy tới ga Kota để nhảy tàu đi Varanasi. Tôi không còn nghĩ được gì tới thầy Cân bằng hay điểm của tôi hay là cơ sở Career Path dở hơi ấy nữa.

Raghav mà làm gì Aarti thì mình sẽ giết chết nó.

Tôi bấm chuông sáu lần liền khi về đến nhà.

“Mọi việc ổn chứ?” bác chủ nhà hỏi.

“Cháu không có việc mẹ gì mà phải tự tử đâu, được chưa?” La hét giúp ta giải tỏa căng thẳng.

“Gì cơ?” ông bị sốc vì ngôn ngữ của tôi.

“Cháu xin lỗi,” tôi nói. Người ta không vắng tục lung tung khi nói chuyện với chủ nhà.

Cả đêm tôi không ngủ. Tôi tự đánh mình vì nghĩ tới nàng nhiều đến thế.

Nàng là đồ nói dối, lật lọng và độc ác, tôi tự nhủ tới lần này là lần thứ năm mươi.

Nhưng nàng cũng là người mà tôi không thể không nghĩ đến. Tình yêu, về cơ bản mà nói, là một thứ chó chết.

10

Chúng tôi có bài kiểm tra bất ngờ ở lớp ngày hôm sau - tôi làm rất tệ. Trong giờ hóa, thầy Cân bằng mắng tôi vì tôi không thể trả lời được dù chỉ một câu đơn giản. Tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn có được cô gái này.

Tôi chạy đến quán cà phê Internet sau giờ học. Nàng không vào mạng. Tôi không biết mình phải làm gì. Gọi điện cho nàng lần nữa thì tuyệt vọng quá.

Tôi có một tuần khủng khiếp ở Career Path. Điểm của tôi tụt xuống mười tám phần trăm. Bốn phần năm lớp học tốt hơn tôi. Career Path có một phần mềm chọn ra những sinh viên tiến bộ nhiều nhất hay kém đi nhiều nhất. Tôi thuộc loại thứ hai.

“Không thể chấp nhận được,” thầy Shirshir, đại sư Hoán vị và là người kèm cặp tôi trong Career Path nói.

“Em xin lỗi, thưa thầy,” tôi nói.

“Hy vọng là em không thân với bạn xấu.”

“Em không có bạn. Không có bạn thân thiết nào cả đâu ạ,” tôi thành thực.

“Thế thì tìm vài đứa đi,” thầy Shirshir nói. “Em cần bạn bè ở Kota để còn xoay xở chứ.”

Tôi nhìn thầy Shirshir. Trông thầy trẻ và thành thực. “Tôi biết chuyện ấy rất khó. Chính tôi cũng là một sản phẩm của Kota.”

Chủ nhật tôi lại đến quán cà phê Internet. Vẫn như thường, không có email. Tuy nhiên năm phút sau nàng lên mạng.

Một phần trong tôi chống cự. Nhưng tôi vẫn bắt đầu chat trước.

GopalKotaFactory: Hi.

Hai phút không thấy nàng trả lời. Tôi gửi thêm một câu “hi” nữa.

FlyingAarti: Hi Gopal.

Nàng không gọi tôi là Gopi. Chuyện này có vẻ không bình thường.

GopalKotaFactory: Em giận à?

FlyingAarti: Em Ổn.

Cái “Em Ổn” của một cô gái, đặc biệt là với chữ Ô viết hoa cũng tương tự tín hiệu “phía trước có băng trôi” đối với con tàu.

GopalKotaFactory: Mình chat được không?

FlyingAarti: Với điều kiện là anh không được quát em.

GopalKotaFactory: Anh xin lỗi đã quát em hôm nọ.

Tôi muốn nói thêm là nàng đã cho tôi leo cây, không chat với tôi hôm Chủ nhật trước. Tôi muốn hỏi vì sao nàng đến IIT Kanpur với Raghav. Tuy nhiên nếu tôi quá mạnh tay thì nàng lại cho tôi liều thuốc im lặng có thể giết chết tôi mất. Đầu tiên và trước hết, tôi phải moi thông tin từ nàng đã.

GopalKotaFactory: Em biết bệnh nóng tính của anh mà. Anh vẫn đang sửa.

FlyingAarti: Được rồi. Lời xin lỗi được chấp nhận.

Tôi lấy làm ngạc nhiên khi cuối cùng mình là người xin lỗi trong khi nàng mới là người nợ tôi một lời xin lỗi. Con gái có bao giờ nhận

lỗi không nhỉ? Một điều hay khi chat trên Internet là ta có thể kiểm soát được những cơn nóng giận của mình. Tôi hít một hai hơi thật sâu và gõ một câu vô thường vô phạt.

GopalKotaFactory: Có chuyện gì vui không?

Khi đang nghi ngờ, hãy bám lấy những câu hỏi mở.

FlyingAarti: Chẳng có gì nhiều. Đi học bận lắm. Em có thêm mấy người bạn, không nhiều.

GopalKotaFactory: Có ai đặc biệt không? :)

Tôi đặt một biểu tượng mặt cười mang tính chiến lược sau câu hỏi. Nó che giấu sự tò mò và cơn giận gay gắt của tôi.

FlyingAarti: Thôi nào, Gopi.

Đây rồi, biệt hiệu của tôi đã quay lại. Tâm trạng nàng đã sáng sủa hơn.

GopalKotaFactory: Không sao mà. Nói anh biết đi. Em không nói anh biết được à? Anh là bạn thân nhất của em mà.

FlyingAarti: Em không biết nữa. Anh sẽ giận dữ lắm.

Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi chậm chạp gõ từng chữ.

GopalKotaFactory: Em cứ nói đi. Để xem thế nào nào. :) :) :)

Tôi thêm thật nhiều mặt cười chỉ để nàng cảm thấy thoải mái hơn mà nói ra.

FlyingAarti: Uh, có một người đặc biệt.

Một con dao han gỉ thọc vào ngực tôi. Tôi kiềm chế cơn đau và gõ tiếp.

GopalKotaFactory: :)

FlyingAarti: Anh biết anh ấy mà.

GopalKotaFactory: :)

FlyingAarti: Thực ra là biết rất rõ.

GopalKotaFactory: Ai vậy? :)

FlyingAarti: Ngài BHU, còn ai vào đây nữa.

Bây giờ con dao đang đâm xuyên qua tim tôi. Tôi nghiến chặt răng.

GopalKotaFactory: Thật vậy sao? :)

Thở tiếp đi, dùng mặt cười tiếp đi.

FlyingAarti: Phải. Anh ấy bị điên rồi. Raghav điên rồi ngu xuẩn!!! Anh ấy đã bắt em.

GopalKotaFactory: Vậy là... hai người rất thân thiết?

FlyingAarti: Gần như thế.

Tôi không thể dùng mặt cười tiếp được nữa.

GopalKotaFactory: Gần như thế?

FlyingAarti: Suyt. Đừng hỏi những chuyện ấy nữa.

GopalKotaFactory: Thế bọn em làm chuyện ấy chưa?

FlyingAarti: Rẻ tiền quá, Gopi. Chưa, vẫn chưa.

GopalKotaFactory: Ý là sao?

FlyingAarti: Ý là suýt nữa... Ôi, đừng làm em xấu hổ.

GopalKotaFactory: Cái khốn kiếp gì thế chứ?

FlyingAarti: Xin lỗi?

GopalKotaFactory: Anh nghĩ em không quan tâm đến chuyện ấy.

FlyingAarti: Chuyện gì?

GopalKotaFactory: Em nói em chỉ cần tình bạn thôi. Với anh. Với mọi người.

FlyingAarti: Em có nói thế à? Em không biết nữa. Chuyện đó chỉ tự nhiên xảy ra thôi.

GopalKotaFactory: Làm thế nào mà chuyện ấy lại tự nhiên xảy ra được? Em cũng chỉ tự nhiên cởi quần áo ra thôi ư?

Cơn nóng giận của tôi quay lại và chiếm quyền điều khiển tôi.

FlyingAarti: Anh ăn nói cẩn thận nhé.

GopalKotaFactory: Tại sao? Em trong trắng lắm hay sao? Hành xử cứ như con đĩ.

Nàng không trả lời. Tôi tiếp tục.

GopalKotaFactory: Em nói anh biết tại sao được không? Tại vì thứ hạng JEE của nó à?

FlyingAarti: Im đi Gopal. Anh ấy với em có gắn kết rất đặc biệt.

GopalKotaFactory: Thật sao? Cái gì làm cho nó đặc biệt vậy? Em có thổi kèn cho nó không? Ở đâu? Trong ký túc xá hay ở Kanpur?

Nàng không trả lời. Tôi nhận ra mình đã nói quá nhiều. Tuy nhiên ta không thể rút lại một dòng chat đã gửi đi. Tôi không muốn xin lỗi lần nữa. Tôi tiếp tục đợi câu trả lời.

Sau ba phút một tin nhắn thoáng hiện trên màn hình của tôi. *FlyingAarti* đã thoát.

Tôi tải lại màn hình. Tôi nhận được một tin nhắn mới. *FlyingAarti* không còn nằm trong danh sách liên lạc nữa. Nàng đã xóa tôi khỏi danh sách liên lạc của nàng.

“Cậu cần thêm thời gian không?” chủ quán net hỏi tôi.

“Không, không cần nữa đâu, còn lâu nữa mới cần.” Tôi đáp.

Ngày Aarti cắt đứt liên lạc với tôi là ngày tôi ngừng làm bài tập về nhà. Tôi cũng không đến quán net nữa. Thay vào đó, tối nào tôi cũng la cà ở quán trà vỉa hè Chaman gần nhà mình. Các cậu học trò, một tay giữ chén trà, tay kia cầm vở bài tập, ngồi trên một tá ghế dài gỗ. Tôi không đem sách vở gì đến quán. Tôi chỉ ngồi đấy, giết thời gian, nhìn ngắm đám đông và uống trà.

Tối một ngày tôi không còn tiền để thanh toán hóa đơn.

“Cháu xin lỗi,” tôi nói với Chaman, người chủ quán, “ngày mai cháu sẽ đem tiền đến. Cháu quên ví ở nhà rồi.”

Một người không quen biết tiến đến và đưa cho chủ quán mười đô. “Vô tư đi,” người mới đến nói với tôi.

“Ồ, cảm ơn,” tôi nói.

“Bansal à?” cậu ta hỏi trong lúc nhận tiền trả lại.

“Career Path,” tôi nói. “Ngày mai tớ sẽ trả tiền cậu. Tớ quên ví ở nhà.”

“Cứ thoải mái đi,” cậu ta nói và chìa tay ra. “Tớ là Prateek. Từ Raipur.”

Khuôn mặt lờm chờm râu ria khiến cậu ta trông giống một nghệ sĩ hơn là một thí sinh IIT.

“Thi lại à?” Prateek hỏi.

Tôi gật đầu.

“Bỏ cuộc,” cậu ta nói.

“Là sao?”

“Đã thử Kota nhưng không ăn thua. Giờ thì tở lang thang ở đây cho lành.”

Tôi cười. “Tở lọt top 50.000 AIEEE. Tở nghĩ tở có thể có cơ hội nếu thử lại.”

“Cậu có muốn thử lại không?” Prateek nói.

Tôi im lặng. Chúng tôi ngồi xuống cái ghế đầu gỗ bên ngoài quán.

“Trông cậu như sắp sửa bỏ cuộc rồi đấy,” cậu ta nói.

“Tở ổn. Hơi cạn tiền một tí. Sắp phải thanh toán lần nữa ở Career Path. Nhưng bố tở không có nhiều tiền.”

“Quay về đi,” Prateek nói. Cậu ta châm một điếu thuốc và đưa nó cho tôi. Tôi từ chối.

“Tở không thể. Tất cả hy vọng của ông được đặt vào tở. Bố sẽ vay tiền và gửi cho tở.”

Prateek ngửa đầu thờ khói lên trời.

“Tở đã vào top hai trăm phần trăm,” tôi nói, lý giải cho sự tồn tại của mình ở đây.

“Đã? Cậu vẫn đang đi học đấy chứ?”

“Tở hơi bị tụt mấy tuần trước.”

“Vì sao?”

“Chẳng sao cả.” Tôi làm một hộp trà.

Prateek uống hết cốc của cậu ta và gọi cốc khác. “Vì cô gái nào phải không?” cậu ta hỏi.

“Tở không biết cậu. Tở sẽ trả lại cậu mười đô. Đừng dò hỏi nữa,” tôi nói.

“Bình tĩnh nào anh bạn, tớ chỉ đang nói chuyện thôi mà,” cậu ta cười và vỗ vai tôi.

Tôi im lặng, hình ảnh của vô số những lần bơi thuyền với Aarti lướt qua đầu tôi. Cái cách tôi chèo thuyền bằng tay trần. Cái cách nàng xoa bóp tay cho tôi sau đó... tôi thả lỏng cánh tay, nhớ lại.

Mình ghét nàng. Nhưng mình nhớ nàng.

Prateek hút liền hai điếu thuốc không nói một câu.

“Đúng là một cô gái đấy,” tôi miễn cưỡng nói.

“Bỏ cậu à?” cậu ta nhe răng.

“Chưa từng đến với tớ.”

“Thỉnh thoảng chuyện như vậy cũng xảy ra. Bọn mình là những kẻ thua cuộc. Mọi thứ không dễ dàng mà đến. Điểm số, thứ hạng, con gái - chẳng có gì dễ với bọn mình cả.”

“Phải, ai cũng bịp bọn mình cả. Từ những lò luyện ở Kota cho tới con khốn ở nhà,” tôi nói.

“Con khốn à? Cậu có vẻ vui tính đấy.” Prateek đập tay với tôi.

“Tớ về nhà đây.”

“Bọn mình không có nhà. Bọn mình giống những kẻ bị kẹt ngoài vũ trụ. Vô gia cư, không trường học, không đại học, không nghề nghiệp. Chỉ còn Kota thôi.” Cậu ta nháy mắt với tôi.

Prateek học ở Resonance. Thi lại lần hai. Cậu ta đã bỏ cuộc lần đầu, bây giờ cậu ta cũng đã gần như bỏ cuộc. Chúng tôi thành bạn bè, tối nào cũng gặp nhau ở quán Chaman.

Đến một ngày, trà đường như là không đủ. Thầy Ròng rọc đã đuổi tôi khỏi lớp.

“Ông ta đuổi cậu thì sao chứ. Đây đâu có phải là đại học thực,” Prateek nói.

“Tớ ngủ gật. Bài giảng chán quá,” tôi nói.

Cậu ta cười vang.

“Tớ vừa nộp tiền lần hai hôm nay. Vậy mà họ vẫn làm thế với tớ.”

“Thư giãn đi nào, hôm nay bọn mình cần thứ gì đó nặng hơn trà.” Prateek nói. Chúng tôi ra khỏi quán.

“Đi đâu đây?”

“Về nhà tớ,” cậu ta nói.

Phòng Prateek trông không giống nơi ở của một học sinh thi lại chăm học ở Kota. Số chai bia nhiều hơn sách, đốt thuốc lá nhiều hơn bút. Thay vì chương trình học của Resonance, trên tường treo đầy ảnh những phụ nữ thiếu vải.

“Cậu an cư ở đây thật rồi,” tôi nói.

“Tớ mong là thế nếu tớ có thể. Bố mẹ sẽ ngừng chu cấp cho tớ sau năm nay,” cậu ta nói. Cậu ta lấy một chai Old Monk trong tủ ra. Cậu ta rót cho tôi một ly rum. Vị của nó kinh khủng.

“Sau năm nay thì sao?” tôi hỏi.

“Chẳng có gì. Đưa bố mẹ tớ về thực tế thôi. Cả hai người đều là giáo viên. Hy vọng là sau khi phung phí hai năm rưỡi tiền tiết kiệm cả đời họ sẽ nhận ra rằng con trai của họ chẳng thể đỗ bất cứ kỳ thi đầu vào nào.”

“Cậu có thể nếu cậu thật sự cố gắng.” Tôi nói và đặt ly rượu sang một bên.

“Không, tớ không thể,” Prateek nói, giọng cậu ta cương quyết. “Tỉ lệ đỗ nhỏ hơn ba phần trăm. Hầu hết chúng ta đều không thể qua được kỳ thi này, lý thuyết xác suất cơ bản thôi mà. Nhưng ai nhét được điều đó vào đầu cha mẹ chúng ta? Thôi, làm một hơi hết ly của cậu đi.”

Rượu rum có vị như một thứ thuốc nóng bỏng và đắng ngắt. Tôi tống nó xuống cổ. Tôi phải vượt qua được chuyện Aarti. Đôi khi, cách duy nhất để thoát khỏi một cảm giác cay đắng là thay thế nó bằng một cảm giác cay đắng khác.

Tôi xin một ly nữa, rồi một ly nữa. Sau đó, Aarti có vẻ không còn khiến tôi đau đớn nữa.

“Cậu yêu con bé chứ?” Prateek hỏi.

“Tình yêu là gì vậy?”

“Tình yêu là thứ bố mẹ tặng cậu nếu cậu thi đỗ IIT,” cậu ta nói.

Chúng tôi đập tay. “Tớ nghĩ là có,” tôi nói sau một lúc.

“Bao lâu rồi?” cậu ta chiêm thuốc.

“Tám năm.”

“Chúa ơi! Các cậu gặp nhau lúc mới đẻ trong bệnh viện à?” Prateek kêu lên.

Tôi lắc đầu. Trong ba giờ tiếp theo tôi kể cho cậu ta nghe chuyện tình đơn phương của mình. Từ ngày tôi trộm hộp cơm trưa của nàng tới ngày nàng xoa bóp tay cho tôi lần đầu tiên, cho đến tận khi nàng thoát khỏi phòng chat và xóa tôi khỏi danh sách liên lạc.

Prateek im lặng lắng nghe.

“Vậy cậu nghĩ sao? Nói gì đi chứ,” tôi nói. Tôi ngạc nhiên khi thấy cậu ta còn thức.

“Cậu có thể nói nhiều phết đấy!” cậu ta rót nốt chỗ rum còn lại cho tôi.

“Xin lỗi,” tôi ngượng nghịu. “Tớ có làm cậu chán không?”

“Không sao. Cố quên con bé đi. Chúc phúc cho cô ta với anh chàng JEE ấy đi.”

“Tớ không thể quên được cô ấy. Tớ không học được một ngày nào từ khi cô ấy ngừng nói chuyện với tớ.”

“Đừng lo. Cậu sẽ có một cô khác. Ai cũng có một cô cả. Kể cả bọn xếp hạng bát. Cậu nghĩ vì sao mà Ấn Độ lại đông dân thế chứ?”

“Tớ sẽ không bao giờ lấy vợ,” tôi nói.

“Đỡ rồi? Cưới tay cậu à?” Prateek phá lên cười.

Đàn ông đúng là bọn vô dụng. Họ giấu sau những câu chuyện cười nhạt lẽo sự bất lực của mình khi nói về những mối quan hệ.

“Tớ đi đây.” Tôi nói.

Cậu ta không ngăn tôi. Cậu ta nằm trên sàn, quá mệt để leo lên giường. “Đừng buông tay, anh bạn!” cậu ta hét theo tôi khi tôi ra khỏi nhà.

Đừng buông tay. Đúng vậy rồi. Thủ thuật của những cuộc thi tuyển này đó là bạn không bao giờ được buông tay. Bạn cần có kế hoạch rõ ràng. Bạn giỏi môn nào, yếu môn nào? Bạn có đang cày những môn yếu với giáo viên không? Bạn có nắm được sát sao trình độ của mình ở các kỳ thi thử không? Bạn chỉ nghĩ đến thi cử cả ngày chứ? Bạn có ăn thật nhanh, tắm thật nhanh để có thêm thời gian học tập không? Nếu bạn trả lời “có” cho tất cả những câu hỏi này, thì chỉ khi đó bạn mới có thể nói là mình không buông tay. Đó là cách duy nhất để có cơ hội kiếm được một chỗ. Tất nhiên, bạn có thể là một trong những học sinh có năng khiếu tự nhiên, những kẻ không bao giờ phải học nhiều. Nhưng hầu hết chúng ta chẳng phải như vậy, nhờ thừa kế hệ gen tầm thường của bố mẹ mình. Trớ trêu thay, chính những người cha người mẹ truyền cho ta thứ gen ngu ngốc đó lại cần nhiều thời gian nhất để hiểu ra rằng con cái họ không phải là bản sao của Einstein.

Tôi đã buông tay, ít nhất là trong suốt ba tháng sau khi Aarti bỏ tôi. Anh chàng Prateek ham chơi đã trở thành người bạn mới và duy nhất của tôi. Tôi vẫn đi học, dù những cơn nhức đầu sau cơn say làm tôi không hiểu nổi các cấu trúc Benzen hay đồng vị phóng xạ. Tôi cố gắng làm bài tập, nhưng không tập trung nổi. Các thầy giáo bắt đầu nhìn tôi như một kẻ bỏ cuộc và không còn chú ý đến tôi nữa. Tôi trở thành học sinh cá biệt, một trong những đứa vô vọng còn được ở lại vì đã nộp tiền cho trung tâm luyện thi.

Tôi còn gặp một vấn đề khác. Phí sinh hoạt của tôi tăng lên vì tôi phải trả thêm tiền rượu. Prateek đái tôi vài lần, nhưng sau đó cậu ta đề nghị tôi trả phần của mình. Tôi biết bố đã phải vay tiền để thanh toán lần học phí gần đây và không còn tiền. Tuy nhiên, tôi không còn nhiều lựa chọn.

Một đêm, tôi gọi về nhà từ bộ điện thoại đường dài.

“Xin lỗi bố, tuần trước con không gọi về nhà,” tôi nói.

“Không sao. Con phải học nhiều mà,” giọng bố rất yếu.

“Bố, có một vấn đề nhỏ,” tôi nói.

“Gì vậy?”

“Con cần mua sách mới. Mấy cuốn sách tốt nhất cho môn toán.”

“Con không mượn ai đó được à?”

“Khó lắm ạ,” tôi đáp. “Ai cũng muốn giữ sách của mình mà.”

Bố ngừng lời. Tôi im lặng, cố gắng hồi lại sau khi nói ra quá nhiều điều dối trá cùng một lúc.

“Bao nhiêu?”

“Hai ngàn. Là sách nhập ạ.”

“Được rồi.”

“Bố có tiền không?”

“Bố sẽ gửi tiền sau một tuần, được chứ?”

“Bố đã vay bao nhiêu rồi?” tôi hỏi.

“Năm mươi ngàn,” ông nói. “Bố đã gửi cho con ba mươi ngàn, nhưng còn cần thêm một ít để sửa mái nhà.”

“Còn hóa đơn viện phí của bố thế nào?”

“Bố nợ bệnh viện hai mươi ngàn.”

“Bố vẫn sẽ vay thêm phải không?”

“Có thể.”

“Có bao nhiêu thì gửi con bấy nhiêu nhé. Con phải đi đây, gọi điện đả đả,” tôi nói, muốn chấm dứt thử thách này càng sớm càng tốt.

“Con sẽ đỡ phải không, Gopi?”

“Vâng, vâng, con sẽ đỡ.”

Tôi gác máy, cảm giác thật kinh khủng. Tôi quyết định sẽ học chăm hơn. Tôi sẽ trở lại nhóm hai lăm phần trăm và sau đó là nhóm năm phần trăm. Tôi quyết định sẽ học cả đêm. Thế nhưng, tôi lại đói rượu rum trước. Quyết tâm của tôi yếu đi. Tôi đến nhà Prateek và ở đó gần

như cả đêm. Chẳng gì có thể khuyến khích tôi học cả. Thế rồi đến ngày sinh nhật của tôi.

11

Năm tháng sau khi tôi đến Kota là đến ngày sinh nhật của tôi. Tôi không nghĩ về nó như một ngày đặc biệt và vẫn có ý định đến lớp như bình thường. Tuy nhiên, tối muộn trước ngày sinh nhật của tôi, bác Soni gõ cửa.

“Có ai đó gọi điện đến, hỏi cậu.” Giọng bác có vẻ buồn ngủ.

“Ai vậy ạ?” tôi ngạc nhiên. “Bố cháu à?”

“Một cô gái.” bác Soni nói. “Và nhân tiện, chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn bác,” tôi nói và nhắc điện thoại. Có thể là ai được nhỉ? Tôi nghĩ. Cô giáo từ Career Path? Tôi có làm gì sai không nhỉ?

“Chúc mừng sinh nhật, Gopal.” Những lời nói tuyệt vời của Aarti như những giọt mưa rơi xuống buổi chiều nóng bức ở Kota. Cảm xúc dâng trào trong tôi. Tôi cảm thấy choáng ngợp.

“Aarti?” tôi hỏi, không tìm được nước mắt lăn trên má.

“Anh vẫn nhận ra giọng em à? Em đã nghĩ mình sẽ chơi trò đoán giọng cơ đấy. Mình nói chuyện được không? Em có làm phiền anh không đấy?”

Tôi đã hình dung ra cảnh này - nói chuyện với Aarti - hàng triệu lần trong đầu. Tôi nghĩ tôi sẽ cục cằn với nàng nhưng tất cả những trò diễn tập tâm lý ấy đều đổ sông đổ biển. “Không, không đâu Aarti,” tôi nói. “Em không làm phiền gì đâu.”

Hàng tháng rồi chưa bao giờ tôi cảm thấy vui hơn thế. Sao sinh nhật chỉ đến một năm một lần nhỉ?

“Rồi, có làm gì đặc biệt trong ngày sinh nhật không anh?” Aarti hỏi.

“Không hẳn. Sẽ đi ăn tối với một người bạn thôi.”

“Bạn? Hẹn hò phải không?” nàng nói bằng giọng tinh nghịch đặc trưng của mình.

“Prateek. Một cậu bạn,” tôi nói.

“Ồ, vậy à,” Aarti nói. “Được đấy.”

“Anh xin lỗi vì buổi chat lần trước.”

Nàng im lặng.

“Anh không nên nói những lời ấy. Nhưng rồi em cắt liên lạc...”

“Chưa ai nói với em như thế bao giờ cả.”

“Anh xin lỗi.”

“Không sao. Dẫu sao hôm nay là sinh nhật của anh. Em không muốn anh cảm thấy tệ hại.”

“Raghav thế nào?” tôi hỏi, không thể kiểm soát được mình. Tôi muốn biết về tình trạng quan hệ của họ hơn mọi thứ khác.

“Anh ấy ổn. Xong học kỳ một ở BHU rồi.”

“Chắc học hành thật lực.”

“Không, cũng không nhiều lắm. Thực ra thì anh ấy đang làm biên tập cho tạp chí của trường. Lúc nào cũng nói đến chuyện ấy.”

“Hay quá,” tôi nói. Nàng vẫn chưa nói với tôi về chuyện hai người họ. Tôi không muốn tọc mạch quá như lần trước.

“Anh ấy tuyệt lắm, Gopal. Anh phải thấy anh ấy, thấy anh ấy muốn làm nhiều việc cho thế giới này như thế nào?”

Tôi không phản đối chuyện Raghav làm bất cứ thứ gì cậu ta muốn cho thế giới, chừng nào cậu ta để yên cho duy nhất một người thôi.

“Anh chưa bao giờ nói cậu ấy là người xấu,” tôi nói.

“Tốt rồi. Và em hạnh phúc với anh ấy. Nếu anh quan tâm đến em như một người bạn, anh nên chấp nhận chuyện đó.”

“Chúng ta vẫn là bạn chứ?” tôi hỏi.

“Em sẽ không nói chuyện với anh nếu mình không phải bạn bè, đúng không?”

Tôi muốn nói với nàng rằng nàng đã không nói chuyện với tôi suốt ba tháng nay. Tuy nhiên, con gái sẽ rất giận nếu bạn đưa ra chứng cứ trái ngược với niềm tin của họ.

“Phải, anh đoán thế,” tôi nói, ngừng lời một chút trước khi tiếp tục.
“Vậy mình có thể nói chuyện chứ?”

“Phải, chừng nào anh không làm em khó chịu. Và...”

“Và gì?”

“Chấp nhận Raghav và em.”

“Anh có lựa chọn nào không?”

“Vấn đề ở chỗ ấy. Em muốn anh vui vẻ chấp nhận chuyện ấy. Em cũng sẽ mừng cho anh nếu anh tìm được cô gái trong mơ của mình.”

Vậy đấy, Raghav là người đàn ông trong mơ của nàng.

Con dao gỉ sét quay lại bụng tôi. Tôi băn khoăn không biết nói gì.
“Anh chấp nhận,” tôi nói sau một lúc. Hơn mọi thứ, tôi không muốn một lần nữa bị cắt đứt với nàng. Cuộc sống của tôi ở Kota đã trở thành địa ngục sau khi nàng biến mất.

“Được rồi. Vì em nhớ anh,” nàng nói. “Như nhớ một người bạn.”
Nàng nhấn mạnh điều kiện cuối cùng.

Con gái luôn để lại những câu tình tế làm điều kiện để sau này bạn không thể bật lại họ. Như kiểu nếu tôi nói với nàng “nhưng em nói em nhớ anh” thì nàng sẽ nhảy lên và nói, “nhưng em nói là như nhớ một người bạn cơ mà!” như thể chúng tôi đang ở tòa vậy. Thật là khó để hiểu con gái. Tôi cá là đội Gems ở Career Path cũng chẳng thể hiểu được.

“Anh còn đấy không?” nàng nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

“Còn.”

“Được rồi, em phải đi đã. Chúc mừng sinh nhật lần nữa nhé.”

“Cảm ơn em, tạm biệt. Sẽ nói chuyện hay chat...” tôi nói và ngưng lại.

“Em sẽ thêm anh lại vào địa chỉ chat.” Nàng cười.

“Xin lỗi lần nữa nhé!”

“Đừng ngốc thế, chàng trai sinh nhật ạ. Nếu anh ở đây thì em sẽ véo má anh,” nàng nói.

Vậy đấy. Nàng lại làm thế - lại làm tôi bối rối bằng cách ném ra một câu đầy tình cảm. Nàng có thích tôi hay không? Ờ mà Raghav mới là người đàn ông của nàng cơ mà, tôi tự nhắc mình.

“Sẽ chat sau nhé.” nàng nói và cúp máy.

Tôi thấy vui đến mức muốn hôn cả tờ hướng dẫn làm bài vật lý đang nằm trên bàn học. Tôi muốn học. Tôi muốn sống.

Career Path không bao giờ hiểu được vì sao tôi lại vào được danh sách những học sinh tiến bộ nhiều nhất. Aarti đã khiến tôi quay lại học tập vô cùng nghiêm túc. Có thể đó chỉ là câu chào đơn giản “Hôm nay anh thế nào?” khi chat. Tôi cũng muốn có trách nhiệm với nàng và muốn báo cho nàng biết hôm nay tôi đã chăm chỉ ra sao. Tôi kể với nàng về những phương trình được dạy trên lớp, lời phê thầy giáo cho tôi (đặc biệt là lời khen) và chuyện tôi sẽ thức học muộn như thế nào.

Sâu trong lòng, tôi vẫn muốn gây ấn tượng với nàng. Tôi chưa bao giờ từ bỏ ý định làm nàng thay đổi tình cảm. Ngài Lạc quan chưa bao giờ đầu hàng.

Có thể hôm nay nàng sẽ nói với mình rằng chuyện giữa nàng và Raghav không đi đến đâu, hoặc rằng nàng gắn kết với tôi nhiều hơn so với cậu bạn trai của nàng.

Tuy nhiên, nàng chẳng bao giờ nói thế, dù rằng đôi khi nàng đã tới rất gần. Một lần nàng nói với tôi rằng Raghav là đồ sâu bọ cứng đầu. Nàng nói câu đó sau khi Raghav hai lần thất hẹn đi xem phim với nàng để chạy kịp tiến độ xuất bản số tạp chí trường cậu ta. Tôi không thể hình dung ra người đàn ông nào có thể bỏ qua cơ hội ở bên Aarti. Tôi có thể bỏ cả bài thi thử ở Career Path, chứ đừng nói là tiến độ của một tạp chí ngớ ngẩn nào đó. Nhưng tôi không nói điều đó với nàng. Tôi biết vị trí của mình: tôi, người không bao giờ có thể so sánh bản thân với Raghav.

Một buổi tối tôi chat với nàng và nói về kết quả học tập trên lớp của mình.

GopalKotaFactory: Anh được xếp thứ 20 rồi đấy.

FlyingAarti: Thứ 20 gì cơ?

GopalKotaFactory: Phần trăm của anh trên lớp. Có nghĩa là 80% lớp học kém hơn anh. Kết quả tốt nhất của anh từ trước đến nay đấy!

FlyingAarti: Ô! Hay quá!

GopalKotaFactory: Đường vẫn còn xa lắm.

FlyingAarti: Anh làm được mà, vẫn còn thời gian.

GopalKotaFactory: Ít lắm. Chỉ còn hai tháng nữa là đến JEE và AIEEE rồi.

FlyingAarti: Anh sẽ ổn thôi.

GopalKotaFactory: Anh hy vọng thế. Anh đã bị trượt chân hồi giữa khóa học.

FlyingAarti: Sao vậy?

GopalKotaFactory: Không có lý do gì rõ ràng. Thiếu tập trung thôi. Tóm lại là anh muốn thoát khỏi Kota lắm rồi.

FlyingAarti: Em biết... Lâu lắm rồi em không nhìn thấy anh. Nhớ anh.

GopalKotaFactory: Thật chứ?

FlyingAarti: Tất nhiên rồi. Raghav lỡ hẹn xem Chak de India với em cả tuần rồi. Nếu anh ở đây thì em đã có thể đi xem cùng anh.

GopalKotaFactory: Em sẽ đi xem phim với anh chứ?

Nàng không trả lời. Tôi chờ năm phút.

GopalKotaFactory:??

GopalKotaFactory: Em còn đấy không?

Nàng không trả lời. Tôi băn khoăn không hiểu mình có nói điều gì không đúng không. Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi lại viết sau năm phút.

GopalKotaFactory: Này, em giận à? Anh xin lỗi nếu anh nói gì sai... Em không cần...

FlyingAarti: Này, em xin lỗi... Bạn trai gọi điện xin lỗi. Anh ấy xong việc rồi. Bọn em đi xem phim đây!!

GopalKotaFactory: Ừ, hay quá.

FlyingAarti: Anh vừa nói gì đấy... chờ tí. Tất nhiên rồi, bọn mình có thể đi xem phim sau khi anh quay về. Sao anh lại xin lỗi?

GopalKotaFactory: Không có gì, anh chỉ thấy...

FlyingAarti: Thư giãn đi nhé. Giờ em phải đi chuẩn bị đây.

GopalKotaFactory: Tốt rồi.

FlyingAarti: Em phải thật đẹp để anh ấy còn chú ý. Nếu không anh ấy lại soát lỗi mấy bài báo trong khi đi chơi mất.

GopalKotaFactory: Được rồi. Anh cũng phải học đây.

FlyingAarti: Hai tháng nữa. Sau đó chúng ta sẽ rất vui đấy.

GopalKotaFactory: Phải rồi. Cảm ơn.

FlyingAarti: Tạm biệt. Xoxoxo.

Và *FlyingAarti* thoát khỏi phòng chat.

Tôi đi về nhà chậm chạp hết mức có thể. Cuối cùng thì tôi cũng chẳng có gì để trông đợi ngoài những cuốn sách. Tôi cố không hình dung ra hai người bọn họ trong rạp, tay nắm tay. Tôi tự hỏi không hiểu mình có nên liên lạc với Aarti hay không. Tuy nhiên, tôi vẫn nhớ vức thăm lần trước mình đã rơi xuống. Vài cú đâm vào tim vẫn tốt hơn là bị suy sụp tinh thần hoàn toàn.

Các giáo viên ở Career Path nhắc chúng tôi đi ngủ lúc 8 giờ tối vào đêm trước kỳ thi JEE. Tiết học cuối, chúng tôi được nghe những bài diễn văn khích lệ. Thầy Cân bằng đưa ra ví dụ về những người nổi tiếng, từ Mahatma Gandhi cho tới Muhammad Ali, những người không bao giờ đầu hàng và cuối cùng đã chiến thắng bất chấp mọi thứ. Tôi giờ nắm đấm như Ali, lao ra khỏi trung tâm như Gandhi, để thi đỗ một trong những kỳ thi tuyển khó khăn nhất trên thế giới. Trên đường về nhà, tôi gọi điện cho hai người mà tôi nghĩ có thể chúc tôi may mắn.

“Chúc con những điều tốt lành nhất, Gopi của ta. Ngày mai là cơ hội để vinh danh dòng họ của con,” bố nói.

“Cảm ơn bố,” tôi nói, kết thúc nhanh cuộc nói chuyện.

Sau đó tôi quay số của Aarti.

“Tôi nghe,” một giọng đàn ông làm tôi ngạc nhiên. Không giống giọng bố nàng.

“Làm ơn cho nói chuyện với Aarti,” tôi nói.

“Được thôi, ai đấy ạ?” giọng nói đó hỏi.

“Gopal.”

“Chào Gopal, Raghav đây mà,” giọng nói trả lời.

Tôi suýt đánh rơi điện thoại. “Raghav?” tôi nói. Đã gần một năm tôi không nói chuyện với cậu ta.

“Cậu không liên lạc gì cả, Gopal à. Dù đấy cũng là lỗi của tớ nữa,” Raghav nói.

Tôi không biết Raghav có biết nhiều về chuyện tôi và Aarti hay không, đặc biệt là vụ cãi vã và nổi lại liên lạc sau đó. Tôi hỏi một chủ đề chung chung với một giọng cũng chung chung. “BHU thế nào?”

“Vẫn ổn. Cũng giống những trường đại học khác thôi. Có điều cơ sở vật chất tốt hơn. Cậu thế nào?”

“Ngày mai thi JEE. Cậu cũng có thể đoán ra đấy.”

“Tớ biết. Trường tớ cũng là địa điểm thi mà. Cậu không đến đây thi à?”

“Tớ phải đi học đến phút cuối cùng. Thêm nữa, buổi ôn tập cuối cùng cho AIEEE bắt đầu ngày mai.”

“May mà tớ qua được hết những thứ ấy rồi, anh bạn ạ,” Raghav cười. Không có ý xấu, nhưng tôi nhăn mặt. Khi ai đó gián tiếp nhắc đến điểm yếu của bạn, thật chẳng dễ chịu gì.

“Tớ cũng thế, hy vọng là sắp thôi,” tôi nói.

“Cậu sẽ đỗ thôi. Aarti nói với tớ là cậu học tốt.”

Vậy là họ cũng có nói chuyện về mình, tôi nghĩ. “Ai biết được? Còn tui vào đề bài nữa. Học tài thi phận mà.”

“Đúng vậy,” Raghav nói.

Chúng tôi có một thoáng lúng túng không-có-gì-để-nói. Là lỗi của cậu ta, vì cậu ta quên mất là tôi gọi cho Aarti. “Ờ, thế Aarti có đấy không?”

“Có chứ, chờ một giây.”

Tôi nghe tiếng nàng cười rúc rích. Tôi tự hỏi không biết Raghav có đùa cợt gì về tôi không.

“Chào! May mắn nhé, chàng trai JEE,” Aarti nói.

“Cảm ơn em. Anh cần lời chúc ấy.”

“Em đã đến chùa Vishwanath,” Aarti nói, “để cầu nguyện cho anh.”

“Vậy ư?”

“Phải. Em bắt chàng Raghav lười biếng này đi tắm và đi cùng với em,” nàng nói và lại cười. “Bọn em vừa về... Đây, Raghav, thôi đi... thôi... Chờ tí, Gopal.”

Tôi trả tiền điện thoại đường dài để nghe tiếng họ đùa cợt. Tôi nghe thấy Aarti bảo Raghav thôi không bắt chước nàng nữa. Nhưng có lẽ Raghav không còn chuyện gì hay hơn để làm.

“Đây?” tôi hỏi sau sáu mươi giây.

“Ừ, xin lỗi nhé,” Aarti nói khi đã bình tĩnh lại. “Được rồi, giờ thì em đã thoát được anh ấy rồi. Gopi, anh sẽ siêu tự tin lúc vào phòng thi nhé, hứa với em đi.”

“Ừ.” tôi đáp, như một đứa trẻ vâng lời. Tôi thích bản năng làm mẹ của nàng đối với tôi.

“Em muốn anh cảm thấy rằng anh có thể đạt được bất kỳ điều gì anh muốn trong cuộc đời. Vì em biết là anh có thể,” Aarti nói.

Anh không có được em, tôi muốn nói thế với nàng. Dẫu sao tôi cũng cảm kích vì nàng đã khích lệ tôi trước thử thách lớn. “Xong AIEEE và bốn tiếng sau anh sẽ lên tàu.”

“Ừ, bọn em cũng sẽ đợi. Về sớm nhé. Khi anh có kết quả, bọn mình sẽ cùng ăn mừng chiến thắng.”

“Nếu anh đỗ,” tôi nói.

“Đừng nghĩ như thế. Hãy tin là anh đã đỗ rồi,” Aarti nói, “vì em mà.”

Câu nói cuối cùng của nàng là tất cả đối với tôi. Phải, tôi muốn thành công - vì nàng.

Tôi thi ở thành phố khác, nhưng địa điểm thi JEE ở Kota vẫn cho tôi cảm giác giống y như năm ngoái. Phụ huynh đến bằng taxi hay xe hơi. Vài học sinh nhà khá giả đi thi bằng xe có điều hòa. Các bà mẹ biện lẽ và cầu cúng cho con cái họ, thật trở trêu, là ngay trước khi chúng vào phòng thi thể hiện trình độ khoa học của mình. Tôi không có ai trong gia đình đến để làm bộ làm tịch với mình. Tôi không quan tâm. Chấm tilaka trên trán và sữa ngậm trong miệng không quan trọng. Một khi đã vào phòng thi, bạn phải đánh bại chín mươi chín phần trăm của nửa triệu thí sinh đang ngồi trong các phòng thi khắp cả nước.

Tôi khởi đầu tốt. Tôi giải mấy bài đầu tương đối dễ dàng. Phần giữa khó hơn. Một số câu hỏi nằm trong phần này đã được dạy vào thời kỳ tôi say sưa và trầm cảm ở Kota. Tôi bị kẹt ở một bài. Tôi nghĩ mình có

thể giải được nó, bị ám ảnh và lãng phí mất mười phút. Tôi cho là mình gặp khó khăn trong việc từ bỏ. Mười phút rất quan trọng trong kỳ thi JEE. Tôi thăm đá mình một cú trong đầu và chuyển sang bài tiếp theo. Tôi cố tiếp tục giải nhiều bài hết mức có thể trước khi tiếng chuông kinh hoàng vang lên.

Giám thị giật bài làm của tôi mặc tôi van xin ông ta cho tôi viết thêm câu trả lời cuối cùng. Bỏ sót một câu có thể đẩy tôi rớt xuống năm trăm bậc, nhưng mà... JEE đã kết thúc!

“Tình hình thế nào?” tối hôm đó bố hỏi tôi.

Tôi cố gắng trung thực hết sức. “Tốt hơn lần trước ạ.”

“Tốt. Nhưng đừng vội xả hơi. Tập trung hết sức vào AIEEE nhé.”

“Vâng ạ.” tôi nói.

Aarti và tôi chat một lát. Như thường lệ, nàng làm tôi yên lòng về mọi chuyện. Nàng đang được nghỉ học kỳ. Cha mẹ nàng lên kế hoạch cho một chuyến đi cả gia đình sang Mỹ, đến thăm cô của nàng.

“Kể cả nếu em không gọi điện hay chat được, em sẽ gửi email cho anh từ Chicago,” nàng nói. Nàng có gửi cho tôi một hai email để chúc tôi may mắn trong kỳ thi AIEEE.

Aarti cũng viết cho tôi là Raghav đang được nghỉ và đang thực tập ở một tờ báo địa phương.

“Vậy là bố Raghav không vui vẻ lắm với chuyện cậu con trai kỹ sư tương lai lại đi làm việc ở tòa báo. Nhưng em thấy chuyện ấy thì có gì sai?” Aarti viết cho tôi trong một bức thư.

Trong lúc mọi người đi nghỉ ở nước ngoài và thỏa mãn những thú vui của họ thì tôi thi AIEEE. Kỳ thi qua rất tốt, tốt hơn nhiều so với lần trước. Tuy nhiên, đây là bài thi dựa trên tốc độ. Bạn không thể biết mình có thi tốt hay không so với những người khác. Đúng được bảy mươi phần trăm câu hỏi đã là may mắn rồi. Tôi cảm giác lần này mình đã làm tốt hơn nhiều. Dẫu sao thì tôi cũng đã nộp bài làm, chạy về nhà và đóng gói đồ đạc. Tôi đã chịu hết bản án Kota của mình.

Prateek đến đưa tôi ra ga. Cậu ta giúp tôi cất mấy cái túi nặng vào ngăn hành lý.

“Bao giờ cậu về Raipur?” tôi hỏi.

“Bất cứ lúc nào họ đến đón tớ,” Prateek nói xãng và vẫy tay tạm biệt.

VARANASI

12

Chỉ có cảnh và mùi của Varanasi đón tôi ở ga. Tôi không nói với ai về sự trở về của mình, không muốn bố phí tiền đi tuk tuk máy đến ga. Ông đã nói với tôi là tổng cộng nợ lãi của chúng tôi đã lên đến hơn một trăm năm mươi ngàn. Chủ nợ cho vay nặng lãi vẫn tiếp tục tính lãi ba phần trăm một tháng.

“Con vào được đại học thì Ngân hàng Nhà nước Ấn Độ sẽ cho chúng ta vay với lãi suất thấp hơn.” Bố từng bảo tôi thế.

Thậm chí những con phố bẩn thỉu, đông đúc của Gadholia với tôi cũng thật đẹp. Chẳng nơi nào như quê nhà. Và trên cả mọi thứ, tôi muốn gặp Aarti. Từng xăng ti mét của Varanasi đều nhắc tôi nhớ đến nàng. Người ta đến thành phố của tôi để cảm nhận sự hiện diện của Chúa trời, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của nàng ở khắp nơi. Tuy vậy, tôi vẫn phải về nhà với bố trước.

Tôi bấm chuông cửa.

“Gopal!” bố thốt lên, ôm lấy tôi bằng đôi cánh tay gầy guộc.

“Con nhớ Varanasi, bố à. Con nhớ nhà. Con nhớ bố.”

Ngôi nhà có vẻ lộn xộn hơn trước đây. Tôi cho là bố chỉ quét dọn được đến mức ấy thôi. Tôi cầm cái chổi lên để quét nhà.

“Thôi con, cả năm trời con mới về. Con đang làm gì thế?” bố tước lấy cái chổi từ tay tôi.

Chúng tôi ăn món xúp đậu lỏng màu vàng vàng và bánh mì dẹt khô khốc vào bữa trưa. Đồ ăn ở nhà thật ngon. Đã lâu bố không nói chuyện với ai, nên ông nói cả lúc mồm đang đầy.

“Vụ kiện không đi đến đâu cả. Ghanshyam còn không đến cả phiên xử. Bố nghĩ ông ta đoán bố sắp chết tới nơi rồi. Đẳng nào thì sau đó sự việc cũng sẽ dễ giải quyết hơn,” ông nói.

“Bố nói chuyện gì vậy?”

“Ông ta đúng đấy. Phõĩ bố còn chịu được bao lâu nữa chứ?” ông vẫn ho trong lúc nói câu này.

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra với bố đâu. Để con nói chuyện với luật sư.”

“Chẳng có ích lợi gì đâu. Bố không có tiền trả luật sư. Ông ta đã chẳng còn nghe điện thoại của bố nữa rồi. Quên những chuyện ấy đi. Khi nào con có kết quả thi?”

“Một tháng nữa ạ,” tôi lơ đãng nói trong lúc cố quyết xem sẽ gọi cho Aarti trước hay rửa tay trước.

Tôi quay số của nàng bằng những ngón tay dính đầy canh đậu.

“Tôi nghe,” nàng thừa máy.

“Đi bơi thuyền chiều này chứ, thưa quý cô?”

“Gopal! Anh về rồi à? Anh về nhà lúc nào?”

“Được một tiếng rồi. Bọn mình gặp nhau lúc nào đây?” tôi hỏi nàng. “Chiều nay ngoài bậc nước nhé?”

“Ừ, tất nhiên rồi. Không, đợi đã. Em phải đến trường Raghav. Anh đi cùng với em nhé.”

“Không đâu, cảm ơn.”

“Sao không? Anh ấy cũng là bạn anh mà?”

“Anh muốn nói chuyện với em trước.”

“Bọn mình sẽ nói chuyện trên đường đi. Em sẽ cho xe của bố đến đón anh. Đi nhé, được không?”

Tôi không có nhiều lựa chọn. Tôi không muốn phải đợi một ngày nữa để được gặp nàng.

“Raghav sẽ không phản đối chứ?”

“Anh ấy sẽ cảm động lắm. Là sự kiện lớn của anh ấy mà.”

“Sự kiện?”

“Em sẽ kể anh nghe khi mình gặp nhau. Trừ ừ, gần một năm rồi đấy, phải không?”

“Ba trăm linh năm ngày,” tôi nói.

“Có người đã thành đầu to mắt cận trở về kia. Hẹn gặp anh sau.”

Ngồi trên chiếc Ambassador công vụ màu trắng có đèn nháy đỏ trên nóc khiến ta cảm nhận được mùi quyền lực. Xe cộ nhường đường, cảnh sát chào chằng vì nguyên cớ gì và bạn bắt đầu tự hỏi liệu mình có nên đi làm cho chính phủ hay không.

Chiếc xe đưa tôi đến nhà riêng của Chánh án. Nằm trong khu Cantonment, khu đất hai mẫu Anh có một con đường vào quanh co.

“Nói với cô Aarti là tôi đợi trong xe,” tôi nói với người lái xe.

Tôi không muốn nói chuyện Kota và kết quả sắp tới của kỳ thi tuyển với cha mẹ nàng.

Bộ salwar-kameez hồng của nàng xuất hiện từ đằng xa. Khi nàng lại gần, tôi nhìn mặt nàng - không trang điểm, chỉ thoa chút son bóng. Tôi chưa thấy gì đẹp hơn thế trong suốt ba trăm linh năm ngày qua. Tôi cố kiểm soát sự phấn khích của mình khi nàng mở cửa.

“Chào Aarti,” tôi nói.

“Làm gì mà long trọng thế? Lại đây nào,” Aarti nói và ôm tôi. Khăn áo dính trang sức của nàng chạm vào ngực tôi, trong khi mùi hương của nàng phả lên đầu tôi. “Trường của Raghav,” nàng nói với người lái xe và anh ta hiểu ngay.

“Rồi, cuộc sống thế nào? Anh có vui khi trở về không?” nàng hỏi.

“Là ngày hạnh phúc nhất của anh. Anh hy vọng anh sẽ không bao giờ phải rời Varanasi nữa.”

“Trừ phi đi học IIT chứ,” nàng nói và nháy mắt với tôi.

Tôi không thể trả lời.

“Sao vậy? Anh sẽ đi học IIT, phải không?”

Tôi bình tĩnh lại. “Không phải là chuyện trong tay anh. Mà thôi, sự kiện của Raghav là gì vậy?”

“Anh ấy mới cải tổ lại tạp chí của trường. Hôm nay là ngày ra mắt số đầu tiên.”

“Cậu ấy có học hành gì cho cái bằng kỹ sư không vậy? Anh chỉ toàn nghe chuyện cái tạp chí của cậu ấy thôi.”

Aarti cười. Trời ạ, tôi nhớ tiếng cười ấy làm sao. Tôi muốn ghi nó lại mà nghe đi nghe lại.

“Có chứ,” Aarti nói và lại cười tươi. “Dù em cũng gọi anh ấy là kỹ sư rởm.”

“Kỳ thực tập của cậu ấy thế nào?”

“Không tệ. Mặc dù họ không cho anh ấy viết nhiều. Họ thấy bài của anh ấy...” nàng tìm từ thích hợp, “quá cực đoan và khác biệt.”

Chúng tôi chạy xe vào khuôn viên trải dài của BHU. Những thảm cỏ được cắt xén và các tòa nhà được chăm sóc tốt làm cho nó trông như ở một đất nước khác so với phần còn lại của Varanasi.

“Hội trường G-14,” Aarti ra lệnh cho người lái xe.

Chúng tôi bước vào một hội trường năm trăm chỗ chật kín người. Một tấm biểu ngữ lớn in ảnh tờ bìa tạp chí mới treo ngang sân khấu.

Raghav đã thay đổi mọi thứ: khuôn dạng, hình thức, nội dung và cả tên tạp chí. Tờ bìa có hàng chữ *BHUKamp*, hay động đất*. Tôi nhận thấy cách chơi chữ thông minh tên viết tắt của trường. Khẩu hiệu của tờ tạp chí là: “Hãy rung chuyển thế giới.”

Aarti và tôi ngồi ở hàng ghế thứ hai. Ánh sáng mờ dần và âm nhạc tràn khắp hội trường. Đám đông rộ lên trong sự trông đợi.

“Raghav ở sau sân khấu,” Aarti nói với tôi. “Quá nhiều thứ phải lo liệu. Anh ấy sẽ gặp bọn mình sau.”

Một nhóm khoảng mười sinh viên lên sân khấu. Họ mặc những bộ quần áo đen từ đầu đến chân bó sát người in hình bộ xương. Đèn cực tím bật lên và những bộ xương tỏa sáng.

Bài “Người đàn ông trong gương” của Michael Jackson tràn ngập hội trường.

*Tôi sẽ tạo ra sự thay đổi
Một lần trong đời mình*

Đám đông gào lên vì phấn khích khi những bộ xương biểu diễn một điệu nhảy nhào lộn. Bài hát tiếp tục.

*Nếu anh muốn làm cho thế giới tốt đẹp hơn
Hãy nhìn lại chính mình và thay đổi*

“Đây là buổi ra mắt tạp chí hay biểu diễn nhảy nhót vậy?” tôi cười thầm.

“Đầu tiên mua vui cho khán giả đã, thu hút sự chú ý của họ rồi sau đó muốn nói gì thì nói,” Aarti giải thích.

“Hả?” tôi nhìn nàng. Khuôn mặt nàng tắm trong ánh đèn cực tím.

Tôi nhún vai. Tôi quay xung quanh nhìn đám đông. Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu người trong số họ đã từng ở Kota. Về mặt thống kê, một phần ba trong số họ đến từ thành phố mà tôi vừa bỏ lại sau lưng.

Tôi không thể không nghĩ: Trong tất cả những chỗ ngồi này trong hội trường, lẽ nào tôi không thể có được một chỗ?

Những bộ xương đã hoàn thành tiết mục của mình. Đám đông vỗ tay. Một người đàn ông mặc bộ vest đen bước lên sân khấu. “Xin chào BHU,” giọng nói quen thuộc của cậu ta vang khắp hội trường.

“Là Raghav,” tôi nói, ngạc nhiên vì sự thay đổi. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta mặc vest. Cậu ta trông như một ngôi sao nhạc rock vậy. Cơ thể cậu ta gọn gàng như thể có nghĩa là cậu ta đã tận dụng tốt cơ sở vật chất thể thao của trường. So với cậu ta, tôi thấy mình béo và già sau một năm ở Kota.

Raghav bắt đầu bài phát biểu của mình.

“Đây không phải là một trường tầm thường. Các bạn không phải là những sinh viên tầm thường. Chúng ta không thể có một tạp chí tầm thường được. Thưa các quý bà và quý ông, tôi xin giới thiệu với các vị *BHUKamp!*”

Đèn sân khấu chiếu lên tờ bìa tạp chí. Đám đông hò reo. Aarti vỗ tay ầm ĩ, mắt nàng nhìn không chớp lên sân khấu.

“Thế giới đã thay đổi. Trường ta, thành phố của chúng ta, đất nước của chúng ta cũng cần phải thay đổi,” Raghav tiếp tục. “Ai sẽ là người thay đổi họ? Chúng ta. Sự thay đổi bắt đầu ngay từ đây. Chúng ta sẽ rung chuyển thế giới.”

Đám đông lại reo hò, vì sự nhiệt tình sôi nổi trong giọng nói của Raghav hơn là những gì cậu ta nói.

Nhóm sinh viên biên tập của Raghav bắt đầu tụng trên sân khấu “*BHUKamp, BHUKamp*”. Đám đông tụng theo.

“Chúng tôi sẽ in những thứ không ai dám in. Những vấn đề ảnh hưởng đến chúng ta. Không nhảm nhí,” Raghav nói tiếp.

Nhóm biên tập xuống sân khấu và bắt đầu phân phát tạp chí.

Raghav tiếp tục bài diễn văn. “Bài trang bìa đầu tiên của chúng tôi là về tình trạng bếp ăn ở ký túc xá của chúng ta. Nhóm bí mật của chúng tôi đã thâm nhập và chụp ảnh. Hãy xem thức ăn của chúng ta được nấu thế nào.”

Tôi lật vài trang tờ *BHUKamp*. Có ảnh những con gián trên sàn bếp, ruồi liên hoan trên món kẹo ngọt và những người phụ bếp bẩn thỉu nhồi bột bằng chân. Một làn sóng kinh tởm tập thể lan qua đám đông.

“Eoo,” Aarti thốt lên khi nhìn những bức ảnh. “Em sẽ không bao giờ ăn ở BHU nữa.”

“*BHUKamp* sẽ làm cho trường của chúng ta trở nên tốt đẹp hơn. Những tấm ảnh này vừa được gửi cho giám đốc,” Raghav nói. “Nhưng đừng nghĩ rằng *BHUKamp* chỉ có những thứ nghiêm túc. Chúng tôi có hàng lô chuyện cười, chuyện kể và thơ văn. Chúng tôi còn có những bí

kíp cho mọi thứ, từ hẹn hò đến viết lý lịch. Chúc các bạn đọc vui vẻ. BHU muôn năm!”

Tiếng vỗ tay của đám đông kéo dài cả phút sau khi cậu ta rời sân khấu.

Raghav đẩy cái đĩa inox đựng hai miếng bánh mì về phía Aarti. “Bánh nướng bơ. Sạch đấy, anh đảm bảo,” cậu ta nói với nàng.

Sau sự kiện ra mắt, chúng tôi đến căng tin của trường. Aarti thận trọng cầm cái bánh kẹp.

“Căng tin thì ổn. Chỉ có bếp ở ký túc xá là có vấn đề thôi,” Raghav nói. “Họ sẽ dọn dẹp nó sau số này. Ăn đi, Gopal.”

Tôi gọi bánh nướng bình thường. Tôi gặm cái bánh. Raghav nhặt bánh của Aarti lên và bón cho nàng. Nàng cười. Tôi như bị lửa đốt.

“Cậu nghĩ thế nào về Kota?” Raghav hỏi tôi. “Bọn tớ có rất nhiều người từ đấy đến.”

“Nếu tớ vào được một đại học tốt thì Kota tuyệt vời. Nếu không thì đấy là nơi tệ hại nhất trên thế giới.”

“Cậu sẽ ổn thôi. Năm ngoái cậu cũng gần đỗ rồi còn gì,” Raghav xé chiếc bánh masala dosa* bằng tay phải. Tay trái cậu ta cầm tờ *BHUKamp*.

“Cậu thay đổi đấy, Raghav ạ,” tôi nói.

“Như thế nào?” cậu ta ngẩng lên.

“Tờ tạp chí này và những thứ khác. Tại sao?”

“Tại sao à? Tại vì tớ thích, đó là lý do tại sao,” cậu ta trả lời.

Aarti không nói gì. Nàng chỉ nhìn chúng tôi nói chuyện. Tôi tự hỏi không biết điều gì đã xảy ra trong đầu nàng. *Nàng có so sánh chúng tôi không? Phải rồi, tôi làm sao sánh được với Raghav. Trừ tình yêu của tôi với nàng. Không người đàn ông nào có thể yêu nàng như tôi.*

“Người ta không vào đại học kỹ thuật chuyên nghiệp để làm báo. Ở đây người ta làm việc cật lực để kiếm được một công việc tốt,” tôi nói.

“Thật là một quan điểm thiển cận. Thế còn những thứ quanh ta thì sao? Thức ăn được nấu trong môi trường mất vệ sinh. Phòng thí nghiệm với những thiết bị lạc hậu. Nhìn thành phố của chúng ta xem. Vì sao Varanasi lại bẩn thỉu như vậy? Ai sẽ là người làm trong sạch những con sông của chúng ta?” Đôi mắt đen của Raghav như cháy rực lên.

“Không phải chúng ta,” tôi đáp trả. “Sống cuộc đời của chính chúng ta đã đủ khó nhọc rồi.”

Raghav nhặt cái thìa và chĩa nó vào tôi. “Thái độ này” cậu ta nói, “chính là thứ mà tớ ở đây để thay đổi.”

“Ồ, quên đi,” tôi nói. “Không ai có thể thay đổi được gì đâu. Nhân viên ký túc xá sẽ không bao giờ nấu ăn như mẹ cậu. Và Varanasi đã là bãi rác của thế giới hàng ngàn năm nay rồi. Mọi người đến đây để rũ bỏ tội lỗi của họ. Làm quái gì có ai thèm quan tâm đến cư dân chúng ta, những người phải xử lý tất cả những thứ rác rưởi mà họ bỏ lại.”

“Này các anh, đừng có nghiêm trọng thế được không? Em chán quá rồi,” Aarti nói.

“Anh chỉ...” tôi nói.

“Anh ấy không nghe đâu. Anh ấy là Ngài Cứng đầu,” Aarti nói và véo mũi Raghav. Một cơn run rẩy chạy qua người tôi.

Raghav chìa tay ra và Aarti nắm lấy. Nàng đứng dậy và tới ngồi lên lòng cậu ta.

Raghav bắt đầu tỏ ra bối rối khi mọi người quay lại nhìn chúng tôi. Đại học kỹ thuật không thích chứng kiến việc thể hiện tình cảm nơi công cộng. Những người đang yêu đôi khi không nhận ra họ trông ngu ngốc như thế nào với thế giới bên ngoài.

“Thôi đi, Aarti,” Raghav nói, đẩy nàng ra khỏi lòng cậu ta. “Em làm gì thế?”

Nàng bĩu môi quay lại chỗ mình. “Ngài Tổng Biên Tập, đừng có mà xóa em ra khỏi đời ngài đấy nhé, được chứ?”

Tôi thấy mình như một kẻ tọc mạch ngồi đó. Tôi không muốn gặp Aarti như thế này. Tôi muốn bỏ chạy. “Mình đi được chưa?” tôi hỏi Aarti.

“Tất nhiên rồi, em phải về nhà trước mười giờ.”

Chúng tôi ăn nốt và Raghav thanh toán.

“Bố cậu thế nào?” Raghav hỏi tôi.

“Ồm,” tôi nói. “Tệ hơn từ lúc tớ đi. Tớ ngờ là ông đang giấu chuyện gì đó.”

“Chuyện gì?” Aarti hỏi.

“Ông cần phẫu thuật, nhưng lại không thú nhận chuyện đó. Ông đang cố tránh tiêu pha thêm.”

“Thật nực cười,” Raghav nói.

“Phải, nhà tớ đã được đề nghị bán mảnh đất đang tranh chấp nhiều năm trước. Kể cả bán với giá vớt đi thì cũng đủ cho bố con tớ trang trải.”

“Đấy là đất của cậu. Sao cậu lại phải bán rẻ chứ?”

“Bố tớ sẽ rất vui nếu nghe những lời cậu nói,” tôi đáp.

Người lái xe nổ máy khi nhìn thấy chúng tôi lại gần. Đèn pha chiếu sáng bãi đỗ xe.

“Vào xe đi Gopal. Em sẽ quay lại ngay.” Aarti nói.

Tôi đợi trong xe. Dù đã thề sẽ không nhìn, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế mà nhìn trộm. Qua lớp kính dán tôi nhìn thấy họ đi ra sau một cái cây. Họ ôm nhau. Raghav cúi đầu đưa mặt mình vào sát mặt nàng. Tôi nghĩ là tôi sẽ mưa mắt.

Nàng quay lại sau năm phút. “Em có lâu quá không?” nàng vui vẻ hỏi.

Tôi im lặng. Tôi tránh mắt nàng. Nàng ra hiệu cho lái xe đi.

“Tối nay vui nhỉ?” Aarti hỏi.

Tôi gật đầu.

“Khuôn viên trường này đẹp nhỉ?” nàng hỏi khi chúng tôi đi qua cổng BHU.

Chúng tôi ngồi trong yên lặng. Dàn âm thanh trên xe đang chơi nhạc. Một bài hát của Kailash Kher về một con chim gãy cánh không bao giờ còn bay được nữa. Bài hát nói về những giấc mơ tan vỡ nhưng vẫn khuyến người nghe mỉm cười vì Chúa.

Tôi liếc nhìn mặt nàng vài lần. Lớp son môi của nàng đã biến mất. Dù đã nỗ lực không nghĩ đến, tôi vẫn không thể không hình dung ra họ trong những tình huống thân mật hơn.

“Anh ổn chứ?” Aarti hỏi.

“Hả? Ừ, mà sao cơ?” tôi trả lời.

“Sao anh im lặng thế?”

“Anh đang nghĩ đến bố.”

Nàng gật đầu thông cảm. Nhưng nàng không bao giờ có thể hiểu được rằng những kẻ thất bại, dù có thể không có cái đầu nhưng họ vẫn còn một trái tim.

13

Mấy tuần trôi qua, ngày báo kết quả thi đang đến gần. Bố có vẻ còn hồi hộp hơn cả tôi.

Một đêm tôi đưa thuốc đến cho ông, ông hỏi: “Khi nào thì có kết quả thi?”

“Tuần sau ạ,” tôi đáp.

“IIT thì sao?”

“Tuần sau nữa ạ,” tôi trả lời.

“Nếu đỗ IIT thì tuyệt quá nhỉ?” Bố nói, mắt ông sáng lên.

Tôi đắp chăn cho ông. “Bố, bác sĩ có nói bố cần phẫu thuật không?”

“Giờ thì bác sĩ nào chả cần việc làm, phải không nào?” ông nói.

“Mình có nên bảo bác Ghanshyam đưa mình khoản tiền bác ấy muốn cho miếng đất không?” tôi hỏi.

“Không ăn thua. Ông ta sẽ không nghe đâu. Và lại ở tuổi này rồi ta còn phẫu thuật làm gì nữa?”

“Bố không bao giờ chịu nghe cả,” tôi lắc đầu và tắt đèn.

“Chưa phải là ngày tận thế đâu, Gopal. Chưa phải đâu.” Nàng cầm lấy tay tôi. “Nói gì đi chứ.”

Aarti mời tôi đến nhà vào ngày có kết quả AIEEE. Nhà nàng có kết nối Internet và bất chấp sự phản đối của tôi, nàng vẫn không muốn tôi xem kết quả một mình.

Tôi nhớ mọi thứ về khoảnh khắc đó. Miếng vải trải bàn thêu hai màu đen đỏ phủ cái bàn máy tính, cái quạt ồn ào trên đầu, những kỷ niệm chương đa dạng của chính phủ trao cho cha nàng, màu đen của cái máy tính xách tay và màn hình hiển thị xếp hạng của tôi.

“44,342” thứ hạng hiển thị không thay đổi cạnh số báo danh của tôi.

Sau cả một năm nhồi nhét những môn tôi căm ghét, sống một mình tại thành phố bụi bặm và để cha tôi chìm sâu trong nợ nần, tôi chỉ có thể tái khẳng định - tôi là kẻ thất bại.

Tôi không phản ứng. Tôi không khóc, tôi không cảm thấy giận dữ, sợ hãi, bực bội, bất cứ điều gì. Tôi nhớ là Aarti lượn vòng quanh, nói chuyện với tôi. Nhưng, tôi không thực sự hiểu được những gì nàng nói.

Tôi đứng lên như một cái xác sống.

“Anh ổn chứ?” Aarti lắc tôi. Nàng, tôi, cái máy tính, thế giới này, tất cả mọi thứ có vẻ như trong một cuốn phim quay chậm. “Còn JEE thì sao?”

“Sẽ còn tệ hơn. Anh làm bài không tốt.”

Nàng im lặng. Mà nàng có thể nói gì được nhỉ?

“Anh phải đi đã,” tôi nói.

“Anh sẽ đi đâu?” nàng hỏi tôi câu quan trọng nhất. Phải rồi, tôi có thể đi đâu được? Về nhà ư? Và nói với bố rằng tôi đã lãng phí tất cả số tiền ông vay vì tôi sao.

“Em sẽ về nhà với anh. Em có thể nói chuyện với bố.”

Tôi lắc đầu.

“Anh chắc chứ?” nàng hỏi.

Tôi không trả lời. Tôi không thể. Tôi vội vàng ra khỏi nhà nàng.

“Con đã đi đâu vậy?” bố hỏi khi mở cửa.

Tôi vào thẳng phòng mình. Bố đi theo tôi.

“Con không muốn xem kết quả thi AIEEE à?” ông hỏi.

Tôi im lặng.

“Con nói ngày hôm nay có kết quả mà.”

Tôi không trả lời.

“Sao con không nói gì?”

Tôi nhìn vào đôi mắt lo lắng của bố.

“Con có tin xấu đây,” tôi nói.

Bố thì thăm. “Gì vậy?”

“Điều tệ nhất đã xảy ra.”

“Gì hả?”

Tôi nhún vai.

“Khi nào thì có kết quả AIEEE?”

“Có rồi ạ,” tôi nói và đi sang phòng khách.

“Và?” bố đi theo và đứng ngay trước mặt tôi.

Tôi nhìn xuống. Bố chờ thêm vài giây.

Chát! Tôi thấy má mình rát bỏng. Với tuổi và sức khỏe của bố tôi, cái tát này khá mạnh. Đây là lần đầu tiên ông đánh tôi trong hơn mười năm nay. Tôi đáng phải nhận nó.

“Sao lại thế?” bố hỏi. “Con không làm gì ở Kota cả, đúng không? Không làm gì cả.”

Nước mắt dâng lên, tai tôi ù đi. Tôi muốn nói với ông rằng tôi đã làm bài tập hàng đêm, đến lớp học cả ngày, nâng cao được thứ hạng. Tôi đã có một cơ hội khá tốt để thành công. Chỉ thiếu vài điểm mà bị rớt mười nghìn bạc.

Tôi không nói gì. Tôi khóc như một đứa trẻ, tựa hồ như sự hối hận của tôi có thể làm cho ông cảm thấy tốt hơn.

“Chúng ta làm thế nào để trả nợ bây giờ?” bố nói, quay lại với những vấn đề thực tế nhanh hơn tôi nghĩ.

Con đã lên được hạng cao hơn, tôi muốn nói với ông thế. Những thầy cô giáo ở Career Path đều nói con có tiềm năng. Phải, con cũng bị phân tán tư tưởng mất một thời gian, có thể đấy là lý do con không đỗ. Dù sao chẳng nữa, không phải ai đến Kota cũng đỗ hết. Vineet, cậu bạn từ Varanasi đến Kota trước tôi, cũng đâu có đỗ. Nhưng tôi chỉ chìa khuôn mặt sững sía của mình ra cho bố.

“Con đang nghĩ gì vậy? Con có chút xấu hổ nào không vậy?” ông nói và ho một tràng. Người ông rung lên, rất vất vả để giữ thăng bằng.

“Ngồi xuống đi bố,” tôi nói và lại gần ôm lấy ông. Người ông ấm áp.

“Đừng lại gần ta,” ông đẩy tôi ra.

“Bố đang sốt đấy,” tôi nói.

“Đoán xem tại ai?” ông đáp trả.

Tôi không biết phải nói hay làm gì. Tôi thậm chí thấy mình không xứng đi lấy thuốc từ phòng bên đưa cho ông. Tôi để ông một mình. Khi ta hủy hoại cuộc đời ai đó, ít nhất ta cũng nên để người đó được một mình.

“Tớ đã trải qua tất cả những chuyện đó. Cậu chắc phải thảm hại lắm,” Vineet nói với tôi.

Chúng tôi ngồi trên bậc nước Assi, gần bến tàu. Tôi đã sắp xếp một cuộc hẹn bí mật với Vineet. Tôi không biết cậu ta rõ lắm. Tôi chỉ mới gửi email qua lại với cậu ta sau khi tôi đi Kota. Nhưng bây giờ cậu ta có vẻ là một người đồng hành lý tưởng. Phải, Aarti vẫn giữ liên lạc, hỏi han sức khỏe tôi và thậm chí còn đi chèo thuyền với tôi. Dù vậy, tôi chẳng có gì để nói với nàng. Tôi đã nghĩ đến chuyện nhảy xuống sông Hằng và chấm dứt đời mình. Lúc này, Raghav là người tôi tự động tránh mặt. Tôi không muốn nhận an ủi từ một anh chàng từ IIT-BHU, nhất là một người thậm chí còn có vẻ không thèm quan tâm đến cả bằng cấp của mình.

Vineet, một anh chàng tầm thường như tôi, là người tôi cảm thấy thoải mái khi ở bên. Cậu ta đã vào cao đẳng kỹ thuật. “Vậy là tớ có thể nói với mọi người là tớ học Kỹ thuật,” Vineet nói và cười. “Chỉ cần bỏ qua tên trường là được. Dù sao thì hầu hết mọi người đều chẳng biết đến nó.”

Tôi nhặt mấy hòn sỏi trên bậc thang và ném thia lia trên mặt sông thiêng.

“Cậu sẽ ổn thôi, anh bạn,” Vineet nói. “Không bao giờ ổn hoàn toàn, nhưng ít nhất sẽ ổn hơn bây giờ.”

“Bạn chọn trường tư bằng cách nào?” tôi hỏi. Có cả tá trường tư, hằng tuần đều có thêm trường mới mở.

“Tớ đến hội chợ giáo dục. Tớ dò hỏi. RSTC có vẻ tốt hơn những trường khác một chút. Nhưng tớ không nghĩ có nhiều khác biệt lắm.”

“RSTC là gì?”

“Cao đẳng Kỹ thuật Riddhi Siddhi. Những người chủ sở hữu có cửa hàng bán váy áo sari cùng tên.”

“Ồ,” tôi nói, cố tìm sự liên quan giữa các bộ sari và giáo dục.

“Tên nghe lạc hậu nhỉ, phải không? Thế nên chúng tớ gọi là RSTC, nghe khủng hơn.” Vineet cười.

“Bạn có tìm được việc sau khi tốt nghiệp không?”

“Nếu như cậu may mắn. Tỷ lệ kiếm được việc là sáu mươi phần trăm. Không tệ.”

“Bốn mươi phần trăm sinh viên không tìm được việc làm cơ à?” tôi hỏi, thấy bị sốc. Như thế còn tệ hơn Kota, tốt nghiệp mà cuối cùng chẳng có được gì.

“Thống kê đang tốt dần lên mỗi năm. Ngoài ra, cậu còn có thể xoay xở được vài công việc. Như là các trung tâm điện thoại hỗ trợ hay bán thẻ tín dụng chẳng hạn. Hãy nghĩ thoáng đi và mọi việc sẽ ổn.”

“Tốt nghiệp kỹ sư mà đi làm cho trung tâm điện thoại hỗ trợ?”

“Anh bạn, đừng có mà sốc thế. Bọn mình, cũng như hàng triệu sinh viên khác, đều là những kẻ thất bại trong cuộc đua vĩ đại của ngành giáo dục Ấn Độ. Hãy vui với bất cứ thứ gì mình có. Tất nhiên, nếu bố mẹ cậu giàu, hãy học MBA sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật. Một lần thử tìm việc nữa.”

“Nếu bố mẹ không giàu thì sao?” tôi hỏi.

Vineet không nói gì. Bực mình, tôi ném tất cả chỗ sỏi xuống sông Hằng. Như những sinh viên hạng thấp, những hòn sỏi chìm ngấm và biến mất không dấu vết.

“Này, đừng có điên lên với tớ. Tớ đâu có chế ra cái hệ thống này.” Vineet vỗ vai tôi. “Ngồi rồi càng lâu cậu càng thấy tệ. Giấc mơ qua rồi. Vào cao đẳng đi, bất cứ trường nào, ít nhất thì cậu cũng sẽ được ở bên những sinh viên khác.”

“Những kẻ thất bại khác,” tôi nói.

“Đừng trịch thượng với những kẻ như mình chứ,” Vineet nói.

Cậu ấy đúng. “Tớ xin lỗi,” tôi nói. “Chi phí cho cao đẳng thế nào?”

“Một trăm ngàn một năm trong bốn năm, có ký túc xá.”

“Mẹ kiếp,” tôi nói. “Phải bao nhiêu năm lương mới trả hết nợ, đấy là nếu may mắn có việc làm sau khi ra trường.”

“Tớ biết. Nhưng bố mẹ cậu sẽ trả tiền. Và họ được huênh hoang với mọi người là con trai họ sẽ thành kỹ sư. Cậu được tự do trong bốn năm tới. Nghĩ mà xem, cũng không phải tệ lắm đâu.”

“Nhà tớ không có tiền,” tôi nói thẳng.

Vineet đứng lên. “Đấy mới là vấn đề, anh bạn ạ.”

“Về à?” tôi hỏi.

“Ừ, trường tớ cách Varanasi hai mươi cây số. Vui lên đi. Cậu đang trong giai đoạn tệ hại nhất của cuộc đời. Từ giờ trở đi chỉ có tốt hơn thôi.”

Tôi đứng dậy, phủi bụi khỏi quần. Tôi lê bước về nhà. Đã ba ngày nay bố không nói chuyện với tôi.

Chúng tôi đi theo con ngõ hẹp Vishwanath Gali tới đường chính Gadholia.

“Hai tuần nữa sẽ có hội chợ giáo dục ở Sân vận động Dr. Sampooranand,” Vineet nói. “Đến đi, có thể cậu sẽ tìm được một trường cao đẳng rẻ hơn.”

“Làm gì có tiền. Nhà tớ nợ ngập đến cổ,” tôi nói.

“Rồi, nhưng cứ đến xem có sao đâu. Cậu có thể sẽ được giảm học phí, nhất là từ những trường mới nếu cậu có xếp hạng AIEEE khá.”

Tôi đi bộ về nhà. Một tiếng đi bộ ngoài không khí trong lành giúp tôi tạm thời cảm thấy khá hơn. Tôi không nên nói với bố về những trường cao đẳng đắt đỏ, tôi nghĩ. Có lẽ tôi nên nói với bố về cách tìm việc để kiếm tiền thay vì chi tiêu nhiều hơn. Nhưng đầu tiên tôi phải chấm dứt cơn dẫn dỗi của ông đã.

Tôi vào phòng ông. Ông đang nằm trên giường.

“Con muốn tìm việc làm, bố à. Hãy để con đi kiếm ít tiền trước khi con quyết định chuyện đại học.”

Ông không nói một lời. Tôi tiếp tục, “Con hiểu bố đang giận. Cũng phải thôi. Có quán cà phê Coffee Day mới mở ở Siga. Đây là một chuỗi quán cà phê cao cấp. Họ đang tuyển nhân viên. Học xong lớp 12 là có thể xin việc rồi.”

Đáp lại, tôi chỉ nghe thấy tiếng rù rù của cánh quạt trần. “Con đã ứng tuyển rồi. Con sẽ không làm việc ở quán cà phê mãi đâu. Nhưng họ trả năm ngàn một tháng. Không tệ phải không?”

Bố vẫn im lặng.

“Nếu bố im lặng, có nghĩa là bố đồng ý đấy.”

Bố tiếp tục thờ ơ trước lời khiêu khích của tôi. Tôi muốn ông nhấc mông, gào thét, gì cũng được, để chấm dứt sự im lặng này.

Tôi cúi xuống ông. “Bố, đừng trừng phạt con thế nữa,” tôi nói. Tôi nắm tay ông và lắc. Tay ông mềm và lạnh. “Bố?” tôi gọi lần nữa. Người ông có vẻ cứng cứng.

“Bố?” tôi lại gọi. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra: Tôi đã mò côi.

Hỏa táng dễ dàng, thuận tiện là một lợi thế lớn của việc sống ở Varanasi. Ngành công nghiệp an táng thúc đẩy cả thành phố. Nhà hỏa táng điện ở bậc nước Harishchandra và bậc nước Manikarnika, nhà hỏa táng cũ và hiện vẫn được tôn kính, mỗi năm thiêu gần bốn mươi lăm ngàn hài cốt, hay hơn một trăm hài cốt một ngày. Chỉ có những trẻ nhỏ và những người bị rắn hổ mang cắn là không được hỏa táng, xác họ thường được thả thẳng xuống sông. “*Kasyam maramam mukti*” câu thành ngữ tiếng Sankrit này có nghĩa là “chết ở Kashi sẽ được siêu thoát”. Người Hindu tin rằng nếu chết ở đây họ sẽ tự động được thăng lên thiên đàng, bất kể đã phạm tội gì dưới trần thế. Thật kỳ diệu làm sao, cái cách thần linh tung ra lá bài bất ngờ này trước cái chết, và nhờ đó mà thành phố của tôi có cách kiếm sống.

Các cửa hiệu chuyên biệt cung cấp cho ta đủ các thứ, từ gỗ cho tới thầy tu và hộp đựng tro để bảo đảm người chết được ra đi đàng hoàng. Những tay bán hàng dạo ở bậc nước Manikarnika lừa người nước ngoài đến xem giàn hỏa thiêu và chụp ảnh rồi thu phí, để kiếm thêm thu nhập. Varanasi có lẽ là thành phố duy nhất trên quả đất nơi cái chết là một điểm thu hút khách du lịch.

Nhưng dù thành phố của tôi dạn dày kinh nghiệm về cái chết đến như thế, cá nhân tôi, cả đời lại chưa bao giờ phải đối mặt với một xác chết, chứ đừng nói đến đó lại là bố tôi. Tôi không biết phải phản ứng thế nào trước cơ thể bất động của bố. Tôi không khóc, đúng hơn là không thể khóc được. Tôi không biết tại sao. Có thể vì tôi đã quá choáng, và cạn kiệt cảm xúc. Có thể tôi chỉ còn lại một ít cảm xúc sau khi than khóc cho thảm họa thi tuyển lần hai của mình. Có thể tôi có quá nhiều việc phải làm cho đám tang. Hoặc có thể là vì tôi nghĩ chính mình đã giết chết ông.

Tôi phải tổ chức một lễ hỏa táng và sau đó là một hai lễ cúng. Tôi không biết phải mời ai. Bố tôi có rất ít bạn. Tôi gọi điện cho vài học sinh của ông, những người vẫn còn giữ liên lạc. Tôi báo cho bác Dubey, luật sư của chúng tôi, chủ yếu là vì lý do thực dụng. Vị luật sư nói với bác Ghanshyam. Ông bác tôi đã hút máu bố tôi cả đời. Tuy nhiên gia đình ông ta lại gửi lời chia buồn vô hạn. Tôi thấy vợ ông ta, bác Neeta, đứng ở bậc cửa nhà tôi. Nhìn thấy tôi, bà ta vươn tay ra và òa khóc.

“Không sao đâu bác,” tôi nói, tự gỡ mình ra khỏi vòng ôm của bà ta. “Bác không cần đến đâu ạ.”

“Con nói gì vậy? Em chồng cũng giống như em trai ta mà,” bà nói.

Tất nhiên là bà ta không nhắc đến miếng đất mà bà ta đã cướp từ “em trai” mình.

“Khi nào thì làm lễ cúng?” bà ta hỏi tôi.

“Cháu không biết,” tôi nói. “Đầu tiên cháu phải làm lễ hỏa táng trước đã.”

“Ai sẽ làm việc này?” bà ta hỏi.

Tôi nhún vai.

“Cháu có tiền để hỏa táng ở Manikarnika không?” bà ta hỏi tiếp.

Tôi lắc đầu. “Nhà hỏa táng điện ở bậc nước Harishchandra rẻ hơn,” tôi nói.

“Điện đóm gì chứ? Hồng hóc thường xuyên mà. Chúng ta phải làm tử tế vào. Các bác ở đây để làm gì chứ?”

Ngay sau đó, bác Ghanshyam cũng đến cùng với cả gia đình. Ông ta có hai con trai và hai con gái, tất cả đều mặc những bộ quần áo đắt tiền. Trông tôi chẳng giống họ hàng của họ gì cả. Sau khi bác tôi đến, họ thay tôi làm lễ hỏa táng. Họ gọi thêm người thân và bạn bè. Họ sắp xếp mời một tu sĩ tới, người này đề nghị một lễ hỏa táng trọn gói giá mười ngàn rupi. Bác tôi mặc cả xuống còn bảy ngàn. Mặc cả đến cả tiền làm đám tang thì thật là kinh khủng, nhưng cũng phải có ai đó làm

việc này. Bác tôi trả tiền người tu sĩ bằng những tờ giấy bạc năm trăm rupi mới cứng.

Hai mươi bốn tiếng sau, tôi châm lửa đồng củi bao bọc thi hài cha tôi bên bậc nước Manikarnika. Dù ông đã mất, nhưng tôi vẫn cảm thấy hãn ngọn lửa phải làm ông đau đớn lắm. Tôi nhớ lúc ông mặc quần áo cho tôi đi học khi tôi còn bé, chải tóc cho tôi... Khói bốc lên từ giàn thiêu và cuối cùng thì những giọt nước mắt của tôi cũng đã trào ra. Tôi khóc nức nở. Aarti và Raghav đến dự tang lễ. Họ đứng với tôi, im lặng chia buồn.

Nửa tiếng sau phần lớn người thân đã ra về. Tôi nhìn ngọn lửa ăn dần đồng củi.

Tôi thấy ai đó vỗ vai mình. Tôi quay lại. Hai người đàn ông vạm vỡ có đôi môi dính trầu đứng ngay sau tôi. Một người có cặp ria mép rậm được vuốt vênh lên.

“Vâng?” tôi nói.

Người đàn ông có ria mép chỉ giàn thiêu: “Mày là con lão ta?”

“Phải.”

“Tránh ra,” hãn ta nói.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

“Lão nợ bọn ta hai trăm ngàn.”

“Bác Ghanshyam muốn trả ba trăm ngàn thôi ạ?” tôi hỏi bác Dubey, cảm thấy bị sốc.

Ông ta lật giở chỗ giấy tờ đã chuẩn bị cho tôi. “Ký vào đây, cháu sẽ có ba trăm ngàn. Bọn đòi nợ đang theo cháu. Bọn chúng nguy hiểm lắm. Bác đang tìm cách giúp cháu đây.”

Tôi xem qua chỗ giấy tờ. Tôi không thực sự hiểu lắm. “Ba trăm ngàn thì ít quá. Ngày xưa họ trả một triệu,” tôi nói.

“Phải, từ xưa lắm rồi. Hồi mà cha cháu không chịu. Giờ họ biết cháu không làm được gì. Và cháu lại cần tiền nữa.”

Tôi im lặng. Bác Dubey đứng dậy. Tôi tự hỏi không biết luật sư của tôi đại diện cho bên nào.

“Bác thấy bây giờ là lúc không dễ dàng gì cho cháu. Cứ suy nghĩ đi,” ông ta nói.

Tôi dự hội chợ giáo dục được tổ chức trong một cái lều khổng lồ được dựng lên ở sân vận động Dr. Sampooranand.

Vineet ép tôi phải đi. “Cậu cứ đến gặp anh bạn Sunil của tớ. Anh ấy là quản lý sự kiện của hội chợ nên biết tất cả những người tham gia.”

Tôi bước vào lều chính. Hàng trăm gian hàng khiến nó trông như một hội chợ triển lãm. Các trường đại học tư thục khắp cả nước đang tìm cách lôi kéo sinh viên của Varanashi. Nhân viên quản lý của những trường này đứng tươi cười.

Những tấm biểu ngữ bên trong các gian hàng trưng ra hình ảnh khuôn viên của các trường nom không khác gì các dự án bất động sản. Trong trường hợp trường vẫn chưa xây xong hẳn, những hình ảnh trưng bày là tác phẩm dựng hình của họa sĩ.

“Khi xây xong, đây sẽ là khuôn viên tốt nhất ở Uttae Pradesh,” tôi nghe một chủ gian hàng nói với một nhóm phụ huynh đang lo lắng. Anh ta bỏ qua chuyện trong khi xây dựng sinh viên sẽ phải học theo ca trong những lớp học bị vây quanh bởi máy trộn bê tông.

Những tấm áp phích lớn trưng tên trường và biểu tượng của trường. Tên trường đa dạng, nhưng thường được lấy cảm hứng từ các vị thần hoặc cha ông của những người sáng lập giàu có.

Ở những gian hàng đó, các giảng viên và sinh viên được tuyển chọn của mỗi trường chào đón chúng tôi với những cuốn sách giới thiệu bóng bẩy về ngôi trường của mình. Ai cũng mặc vest và cười tươi như tiếp viên hàng không được đào tạo đến nơi đến chốn. Hàng trăm học sinh thất bại như tôi không ngừng đi lại giữa các gian hàng. Bảy mươi phần trăm các gian hàng là của các trường kỹ thuật. Phần còn lại là các

trường y, quản lý khách sạn, học viện hàng không, còn lại là một vài ngành khác như nghệ thuật.

Tôi đến gian hàng của trường Sri Ganesh Vinayak, viết tắt là SGVC vào buổi trưa - thời gian và địa điểm hẹn gặp Sunil.

Tôi nhặt một cuốn sách giới thiệu về SGVC có in ảnh những sinh viên của trường cười tươi trên trang bìa. Các cậu bé có vẻ hạnh phúc hơn và các cô bé thì có vẻ xinh đẹp hơn cả những học sinh đỗ JEE trên các cuốn sách giới thiệu ở Kota.

Bìa sau của cuốn sách giới thiệu in những lời ca ngợi cơ sở vật chất và giảng viên của trường, đủ để khiến cho một hiệu trưởng của IIT phải đỏ mặt. Bên trong cuốn sách giới thiệu một tờ danh sách ngành học. Từ khoa học máy tính cho tới luyện kim, SGVC dạy tất cả các ngành kỹ thuật.

Tôi đọc hết cuốn sách giới thiệu. Tôi đọc tầm nhìn và tuyên bố sứ mệnh của những người sáng lập. Tôi đọc triết lý giáo dục của trường, về sự khác biệt của họ. Những cựu binh hội chợ giáo dục khác cười tươi khi họ đi ngang qua tôi. Có vẻ tôi là người duy nhất thực sự đọc thứ tài liệu này.

Sunil tìm thấy tôi ở gian hàng của trường Sri Vinayak, đang chăm chú nghiên cứu.

“Gopal phải không?” anh ta ngập ngừng hỏi.

“Hả?” tôi quay lại. “Anh Sunil?”

Sunil bắt tay tôi thật chặt. Râu ria và kính râm che gần hết mặt anh ta. Anh ta mặc sơ mi tím và cái quần bò bó chặt với một cái khóa thắt lưng to tướng bằng bạc. “Cậu đang làm cái quái gì thế?” anh ta hỏi thẳng thừng.

“Đọc sách giới thiệu,” tôi đáp.

“Cậu có ngu không? Xem cái trang về chi phí và việc làm ấy. Hãy xem mức lương trung bình, xem phí tổn thế nào. Nếu thu nhập trong hai năm có thể bù lại được học phí thì tạm chọn nó, còn không thì đi tiếp.”

“Thế còn phương pháp giảng dạy? Học tập...”

“Kệ mẹ học tập,” Sunil nói, giật cuốn sách giới thiệu từ tay tôi. Tôi thấy lời nói và cử chỉ của anh ta có phần thô lỗ. Anh ta mượn một chiếc máy tính của một trong những sinh viên đứng bên gian hàng. “Xem này, học phí năm mươi ngàn, ký túc xá ba mươi ngàn, giả sử là thêm hai mươi ngàn nữa cho những thứ vô dụng khác mà họ sẽ bắt cậu phải mua. Vậy là cậu sẽ phải trả một trăm ngàn mỗi năm trong bốn năm. Lương trung bình sau tốt nghiệp là một trăm rưỡi ngàn. Mẹ kiếp. Đi thôi.”

“Nhưng...” tôi vẫn còn đang tính toán.

“Đi thôi. Còn cả trăm gian nữa cơ.”

Chúng tôi đến gian sau. Một tấm băng rôn đỏ và trắng đề “Tập đoàn Học viện Shri Chintumal, NH2, Allahabad”. Một tấm bản đồ nhỏ chỉ ra vị trí của trường, cách thành phố Allahabad ba mươi cây số.

“Em không thể vào học trường có tên là Chintumal được,” tôi nói.

“Im đi. Đăng nào thì cậu có bao giờ phải gọi tên trường ra đâu.” Sunil nhặt một cuốn sách giới thiệu. Trong vài giây anh ta đã tìm được trang cần đọc. “Được rồi, bảy mươi ngàn một năm. Việc sau khi ra trường lương một trăm bốn mươi ngàn. Thấy không, cái này nghe có lý hơn rồi đấy.”

Một người đàn ông béo tốt khoảng bốn mươi tuổi tới chỗ chúng tôi.

“Việc làm của chúng tôi năm nay sẽ còn tốt hơn nữa,” ông ta nói. “Tôi là Jyoti Verma, trưởng phòng đào tạo.”

Tôi không bao giờ ngờ được là một trưởng phòng lại quảng cáo trường của mình cho tôi. Ông ta chìa tay. Sunil bắt tay ông ta một cách có chủ đích.

“Phải, học phí của các ông cũng thấp hơn của họ,” tôi nói và chỉ tay sang gian hàng của Sri Ganesh.

“Con số việc làm của họ là giả. Của chúng tôi là thật, cậu cứ hỏi bất cứ sinh viên nào của chúng tôi mà xem,” Jyoti nói.

Ông ta chỉ tay về những sinh viên của mình, ba chàng trai và hai cô gái, những người mặc vest lần đầu tiên trong đời. Họ cười bẽn lẽn. Tôi lướt qua những bức hình khuôn viên trường treo trong gian hàng của Chintumal.

Một người đàn ông từ gian Sri Ganesh đến chỗ tôi. Ông ta vỗ vai tôi.

“Vâng,” tôi nói.

“Mahesh Verma từ Sri Ganesh. Chintumal có nói xấu gì chúng tôi không?”

Tôi nhìn ông ta. Mahesh, cũng tầm trên dưới bốn mươi và béo, trông rất giống Jyoti Verma.

“Có hay không vậy?” Mahesh lại hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Cậu đang cân nhắc đến Chintumal à?”

Tôi gật đầu.

“Sao không phải là Sri Ganesh?”

“Đắt quá,” tôi đáp.

“Ngân sách của cậu thế nào? Có thể chúng tôi giúp được cậu đấy,” ông ta nói.

“Gì cơ?” tôi nói. Tôi không thể tin là người ta có thể mặc cả được học phí cao đẳng.

“Nói cho tôi biết ngân sách của cậu đi. Tôi sẽ giảm giá cho cậu mười phần trăm nếu cậu đăng ký ngay bây giờ.”

Tôi quay sang Sunil, không chắc phải nói hay làm gì tiếp. Sunil thay tôi làm chủ tình hình.

“Chúng tôi muốn được giảm ba mươi phần trăm. Chintumal rẻ hơn nhiều,” Sunil nói.

“Họ thậm chí còn chẳng có một tòa nhà,” Mahesh nói.

“Sao ông biết?” tôi hỏi.

“Nó là em tôi. Nó bị phá sản và thành lập trường riêng. Nhưng kết quả tệ lắm,” Mahesh nói.

Jyoti theo dõi chúng tôi từ xa. Phải rồi, hai anh em thực sự giống nhau.

“Chúng tôi không quan tâm. Ông giảm giá tối đa được bao nhiêu?” Sunil nói.

“Đến gian tôi đi,” Mahesh ra hiệu cho chúng tôi đi theo.

“Dừng lại,” Jyoti chặn đường chúng tôi.

“Gì thế?” tôi nói.

“Sao cậu lại sang Sri Ganesh?”

“Ông ấy giảm giá cho tôi,” tôi trả lời.

“Thế cậu đã hỏi tôi về vụ giảm giá chưa? Tôi đã nói không chưa ấy nhỉ?” Jyoti nói, vẻ mặt nghiêm túc. Tôi chưa gặp một thương gia kiêm trưởng phòng đào tạo bao giờ. “Anh Mahesh, làm ơn ra khỏi gian của tôi,” Jyoti nói giọng đe dọa.

“Cậu ấy là sinh viên của tôi. Chúng tôi nói chuyện rồi,” Mahesh nói và nắm cổ tay tôi. “Đi nào con trai, tên cậu là gì?”

“Gopal,” tôi trả lời trong lúc Jyoti nắm cổ tay kia của tôi. “Nhưng làm ơn đừng kéo tôi nữa.”

Hai anh em họ lờ yêu cầu của tôi đi.

“Tôi sẽ giảm giá hết mức cho cậu. Đừng đến Sri Ganesh để tàn phá đời mình. Họ còn chẳng có phòng thí nghiệm đâu. Tranh trong sách là của trường khác đấy,” Jyoti nói.

“Thưa ngài, tôi vẫn chưa biết...” tôi nói và nhìn Sunil. Anh ta có vẻ cũng bẽ tắc như tôi.

“Câm đi, Jyoti!” Mahesh, cho đến lúc này vẫn rất mềm mỏng, đã hét lên.

“Đừng quát nạt tôi trong gian hàng của tôi. Cút đi,” Jyoti đáp trả.

Mahesh nhìn chúng tôi căm giận. Rất nhanh, ông ta giật phăng tấm băng rôn của Chintumal.

Mặt Jyoti đỏ bừng như biểu tượng của trường mình. Ông ta bước tới gian hàng Sri Ganesh và vứt hộp sách giới thiệu xuống đất.

Tôi tìm cách chạy khỏi gian hàng. Jyoti nắm lấy cổ áo tôi.

“Đợi đã, tôi sẽ cho cậu vào học với năm mươi ngàn một năm.”

“Thả... tôi... ra,” tôi hỗn hển.

Mahesh quay lại với ba người trông như côn đồ trong phim Bollywood. Rõ ràng họ là giảng viên. Họ bắt đầu xé những tấm pa nô quảng cáo của gian Chintumal. Jyoti ra lệnh cho nhân viên bảo vệ của mình đánh lại họ.

Khi tôi cố gắng thoát ra, một tay côn đồ của Sri Ganesh đẩy tôi. Tôi ngã sấp mặt xuống một cái bàn gỗ phủ khăn trắng. Một cái đinh thò ra cắt vào má tôi. Máu phủ hết một bên mặt tôi. Mồ hôi lấm tấm trên trán tôi. Cuối cùng thì tôi đã đổ cả máu và mồ hôi cho công cuộc học tập.

Sunil đỡ tôi đứng dậy. Nhìn thấy máu trên tấm khăn trải bàn trắng, tôi cảm thấy buồn nôn. Một đám đông đã tụ tập quanh chúng tôi. Tôi không nói gì và bỏ chạy. Tôi ra khỏi sân vận động và tiếp tục chạy hết tốc lực khoảng hai trăm mét trên đường lớn.

Tôi dừng lại lấy hơi thì nghe tiếng chân Sunil chạy đến sau lưng.

Cả hai chúng tôi đứng thở hỗn hển.

“Mẹ kiếp,” Sunil nói. “May mà thoát được.”

Chúng tôi đến một hiệu thuốc để tôi băng má.

“Đi thôi, tôi sẽ dẫn cậu đến CCD. Nó vừa mở tuần trước,” Sunil nói.

Chúng tôi cuốc bộ tới quán Coffee Day trong khu mua bán IP ở Sigra. Sunil gọi hai ly cà phê lạnh và trả bằng tờ một trăm rupi mới cáu cạnh. Với ngần ấy tiền tôi có thể sống cả tuần.

“Cái gì vậy? Họ có trường riêng à?”

“Đó là nhà Verma từ Allahabad. Họ kinh doanh cuộc lùi. Giờ thì họ vừa mở trường đại học.”

“Vì sao?” tôi hỏi.

“Tiền. Trường tư thục kiếm được rất nhiều tiền. Ngoài ra, nó còn tạo tên tuổi cho họ ngoài xã hội. Giờ thì họ là những quý tộc trong ngành giáo dục chứ không còn là mấy tay buôn rượu lậu nữa.”

“Họ hành xử như côn đồ.”

“Họ là côn đồ mà. Anh em nhà ấy cãi nhau, tách trường và bây giờ thì họ đang tìm cách hạ nhau.”

“Em không thể học ở những chỗ đó được,” tôi nói.

“Đừng lo, bọn mình sẽ đưa cậu vào trường khác. Bọn mình sẽ mặc cả thật lực. Họ phải tuyển đủ sinh viên mà.”

“Chỉ nghĩ đến chuyện học ở những chỗ ấy em đã thấy sợ rồi. Bọn buôn rượu lậu mà lại điều hành trường học à?”

“Phải rồi, cả chính trị gia, dân xây dựng, dân cuốn thuốc lá*. Bất cứ ai có kinh nghiệm ngoài chợ đen đều làm ăn rất ổn trong ngành giáo dục,” Sunil nói. Anh ta hút hết chỗ kem bằng ống hút.

“Thật sao?” tôi hỏi. “Chẳng lẽ không phải chỉ học giả mới mở được trường hay sao? Như là các cựu giảng viên chẳng hạn?”

“Cậu điên à? Giáo dục không dành cho đội yếu bóng vía. Người ta xâu xé nhau ở khắp nơi.” Sunil nói. Anh ta rung đùi khi nói chuyện với tôi. Anh ta móc điện thoại di động ra. Điện thoại di động khi đó đã bắt đầu phổ biến nhưng vẫn được coi là biểu tượng của địa vị xã hội.

Sunil gọi cho một người có vẻ như đang trong cơn khủng hoảng. “Bình tĩnh lại đi, ông Chowbey. Ủy viên Shukla đã nhất trí với hội chợ rồi. Phải, giờ là lúc đóng cửa. Cho chúng tôi hai tiếng nữa... Chờ đã.” Sunil quay sang tôi. “Kinh doanh sự kiện, lúc nào cũng gấp gáp,” anh ta hạ giọng nói. “Tôi ra ngoài tí được chứ? Sẽ quay lại ngay.”

“Chắc rồi,” tôi nói.

Tôi ngồi một mình với ly cà phê. Tôi nhìn lướt qua đám đông. Đám trẻ giàu có mua bánh vòng và bánh quy đắt tiền để ăn với cà phê kem.

Hai gã đàn ông mặc áo khoác da bước vào CCD. Tôi nhận ra chúng là những người đã đến đám tang. Tôi dịch sang một bên ghế để tránh. Tuy nhiên chúng đã nhìn thấy tôi. Chúng đi đến bàn tôi.

“Ăn mừng bố chết à?” một tên nói. Cánh tay gân guốc của hắn đặt một cốc chè lên bàn.

“Bây giờ tôi không có tiền đâu,” tôi nói yếu ớt.

“Thế thì bọn tao sẽ hoạn mày,” tay có ria mép dọa. Bên tay phải hắn cầm một lon Coca.

“Phải cái mỗi hòn chưa được một trăm ngàn,” tay còn đồ cầm cốc chè nói. Chúng cười vang.

Sunil gọi điện xong quay lại. Anh ta ngạc nhiên khi nhìn thấy những vị khách mới.

“Bạn cậu à?” anh ta hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Bạn bố nó,” tay cầm cốc chè nói.

“Tôi từng gặp các anh rồi...” Sunil nói.

“Thành phố này của bọn tao. Bọn tao ở khắp nơi,” tay cầm lon Coca nói.

“Các anh làm cho Ủy viên Shukla, phải không?” Sunil hỏi.

“Không phải chuyện của mày,” tay cầm cốc chè nói, giọng hắn có chút lo lắng.

“Tôi đã thấy các anh ở nhà ông ấy. Chào, tôi là Sunil. Tôi là quản lý ở công ty Sunshine Events. Chúng tôi rất hay làm việc với Ủy viên Shukla.” Sunil chìa tay.

Một vài giây ngần ngại rồi chúng cũng bắt tay Sunil.

“Bạn anh nợ tiền chúng tôi. Tốt nhất là cậu ta nên trả sớm. Nếu không thì.” Tay cầm cốc chè dừng lại sau đoạn “Nếu không thì”, một phần để tạo ấn tượng, nhưng chủ yếu là do hắn không biết phải nói gì tiếp.

Sunil và tôi im lặng. Tay còn đồ để ria mép gõ chìa khóa xe máy lên bàn ba lần. Chúng bỏ đi sau vài cái trừng mắt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nỗi sợ làm tôi đỏ mặt. “Em chẳng cần vào cao đẳng làm gì. Đẳng nào thì em cũng sắp toi rồi,” tôi nói.

“Cậu ổn chứ?” Sunil nói. “Để tôi gọi thêm cà phê.”

Tôi thì muốn anh ta đưa tiền cho tôi thay vì gọi thêm cà phê, nhưng tôi giữ im lặng. Trong lúc uống cốc thứ hai, tôi kể tóm tắt câu chuyện của mình cho Sunil - tuổi thơ, Kota, sự thất bại của tôi, cái chết của bố.

Sunil đặt cái cốc đã hết sạch của mình xuống bàn cạch một cái. “Vậy là giờ cậu mắc nợ. Và không có gì để trả?” anh ta tổng kết.

“Nhà em, có thể thế. Nhưng nó cũng không đáng giá lắm. Và sau đó thì em sẽ chẳng có chỗ nào để ở.”

“Còn vụ tranh chấp đất đai thì sao?”

Tôi có kể sơ qua về vụ tranh chấp đất với Sunil. Tôi không kể chi tiết cho anh ta. “Vụ ấy lâu rồi,” tôi nói, thấy ngạc nhiên khi Sunil quan tâm.

“Đất gì?”

“Đất nông nghiệp,” tôi nói chán chường.

“Ở đâu?” anh ta hỏi.

“Cách thành phố mười cây số.”

Mắt Sunil mở to. “Khá gần đấy. Đất rộng không?”

“Ba mươi mẫu Anh. Phần của nhà em là mười lăm mẫu.”

“Bác cậu nói sao?”

“Chẳng nói gì cả. Ông ta muốn lấy hết. Rồi lắm. Rất nhiều giấy tờ bị làm giả. Vụ này đã kéo dài mười hai năm rồi.” Tôi uống nốt ly cà phê. “Thế đấy, em toi rồi. Có thể họ sẽ bán nhà để lấy tiền. Cảm ơn anh đã mời cà phê.”

Tôi đứng dậy để đi về.

“Cậu định làm gì?” Sunil hỏi, vẫn ngồi nguyên trên ghế và đăm chiêu.

“Em sẽ vào một trường cao đẳng tại chức ám muội nào đấy và nhận bất cứ việc gì có thể tìm được.”

“Đợi đã, ngồi xuống,” Sunil nói.

“Gì thế?” tôi ngồi xuống.

“Tôi muốn khuyên cậu mấy thứ. Và tôi sẽ giúp cậu nữa. Nhưng tôi muốn có phần. Phần to.”

“Phần gì?” *Phần của cái gì, của cuộc đời khốn nạn của tôi ư?*

“Mười phần trăm. Được chứ?” Sunil nói.

“Của cái gì?”

“Của bất cứ thứ gì cậu kiếm được. Mười phần trăm vốn sở hữu trong doanh nghiệp của cậu.”

“Doanh nghiệp nào?” tôi cáu tiết.

“Cậu sẽ mở một trường cao đẳng.”

“Gì cơ?!”

“Thư giãn đi,” Sunil nói.

“Anh có hút cỏ như mấy tay tu sĩ ngoài bậc nước không đấy?” tôi hỏi. Còn cách nào khác giải thích cho sự ảo tưởng của anh ta đây?

“Xem này, cậu có đất. Đấy là phần quan trọng nhất. Đất gần thành phố,” anh ta nói.

“Em không có đất. Vụ này còn lằng nhằng không biết tới bao giờ mới kết thúc.”

“Chúng tôi giải quyết được.”

“Chúng tôi? Ai vậy? Mà đấy là đất nông nghiệp. Anh chỉ trồng trọt ở đấy được thôi. Đấy là luật,” tôi nói.

“Nước mình có những người còn cao hơn luật pháp,” Sunil nói.

“Ai vậy?” tôi hỏi.

“Ủy viên Hội đồng Shukla,” anh ta nói.

“Shukla nào?”

“Ủy viên Hội đồng của chúng ta, Raman Lal Shukla. Cậu chưa nghe tên ông ta bao giờ à?” Sunil hỏi.

“Anh có nhắc đến ông ấy qua điện thoại lúc nãy,” tôi nói.

“Phải rồi. Tôi đã tổ chức được hai mươi sự kiện dưới dự bảo trợ của ông ấy. Nếu không thì làm sao mà tôi lấy được giấy phép của thành phố? Tôi tự đưa phần của ông ấy cho ông ấy. Tôi cũng sẽ đưa cả cậu đến nữa. Vì phần của tôi,” anh ta nói và nháy mắt với tôi.

“Phần nào?”

“Phải, phần chia ấy. Mười phần trăm. Đã quên rồi à?”

“Chính xác là anh đang nói gì thế?”

“Hãy đi gặp ông Shukla. Đem theo bất cứ giấy tờ gì về đất đai mà cậu có.”

“Anh nghiêm túc đấy chứ?”

“Trông tôi có giống người thiếu nghiêm túc không?” Sunil hỏi.

Tôi nhìn mái tóc vuốt keo và cặp kính râm bóng loáng gài trên đầu anh ta. Tôi thay đổi quan điểm.

“Anh muốn em mở trường cao đẳng? Em còn chưa vào được cao đẳng mà,” tôi nói.

“Hầu hết những người mở trường cao đẳng ở Ấn Độ cũng chưa từng vào cao đẳng đâu. Bọn ngu mới đi học. Còn người thông minh sẽ sở hữu trường chúng nó học.” Sunil nói. “Tôi sẽ bố trí vào tuần sau. Và nhớ đấy.”

“Cái gì?”

Anh ta búng tay. “Mười phần trăm của tôi.”

15

Aarti và tôi có một buổi chèo thuyền thật lâu. Bộ dupatta màu xanh lá của nàng bay ngược ra sau trong làn gió sớm.

“Đã quyết định làm gì tiếp theo chưa?” nàng hỏi.

“Anh đang tìm hiểu mấy trường cao đẳng kỹ thuật tư thục.”

“Rồi sao?”

“Quá đắt và quá mờ ám,” tôi trả lời.

Tôi nghỉ tay chèo. Chiếc thuyền đứng yên giữa sông. Tôi tự hỏi liệu Aarti có sang ngồi cạnh và xoa bóp tay cho tôi không. Không.

“Thì sao? Tiếp theo là gì?” Aarti hỏi.

“Một bằng tại chức và một công việc.”

“Nợ nần thì sao?”

“Xoay xử được. Bố anh đã thanh toán gần hết rồi,” tôi nói dối. Tôi không muốn làm nàng thấy nặng nề với những đau khổ của mình và làm hỏng thời gian tôi bên nàng.

“Tốt rồi. Đừng lo, mọi thứ sẽ ổn thôi.” Nàng đứng dậy và đến ngồi bên tôi. Nàng cầm lấy tay tôi, và như đang nghĩ ngợi tới điều gì khác, nàng bắt đầu bóp khớp ngón tay tôi.

“Em hạnh phúc với Raghav, phải không?” tôi hỏi.

Tôi hy vọng là không, nhưng giả vờ là tôi muốn nàng có.

“Có chứ,” nàng nhìn tôi bằng đôi mắt lấp lánh. “Raghav là người tốt.”

Tôi rút tay về. Nàng cảm nhận được sự thất vọng của tôi.

“Anh có bao giờ bảo cậu ấy không tốt đâu.” Tôi nhìn đi chỗ khác.

“Anh ổn chứ?”

“Ừ,” tôi đáp và nặn ra một nụ cười giả tạo. “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Đã nói với bố mẹ là anh ấy sẽ không làm nghề kỹ thuật nữa. Họ không vui lắm khi nghe thế.”

“Cậu ấy là đồ ngốc. Cậu ấy định làm gì chứ?”

“Báo chí,” nàng nói. “Anh ấy thích thế. Đó là chuyện anh ấy muốn làm. Anh ấy muốn thay đổi mọi thứ. Anh ấy cũng tham gia góp ý các chủ trương chính sách của trường.”

“Hoàn toàn ngu ngốc,” tôi nói. Tôi nhặt mái chèo và chèo tiếp. Aarti quay về chỗ mình.

Chúng tôi im lặng suốt quãng đường về. Tiếng mái chèo quạt nước là âm thanh duy nhất phá tan sự im lặng. Tóc Aarti đã dài ra đến eo. Tôi nhìn mi mắt nàng hấp háy mỗi khi nàng chớp mắt. Mặt trời lúc rạng đông dường như khiến làn da nàng tỏa sáng từ bên trong. Tôi tránh nhìn đôi môi nàng. Nếu nhìn chúng tôi sẽ muốn hôn lên chúng.

Nàng thuộc về một người khác rồi, dù não ngăn thì mày cũng nên biết điều đó. Đầu tôi biết thế, nhưng trái tim tôi thì không.

“Sao bọn mình lại lớn lên vậy Gopal?” Aarti nói. “Ngày xưa mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.”

Tôi chưa đến nhà của một Ủy viên Hội đồng bao giờ. Chúng tôi đến tòa nhà rộng mênh mông của ngài Shukla trong khu Kachehri lúc ba giờ chiều. Xe cảnh sát đỗ bên ngoài và nhân viên bảo vệ vây quanh toàn bộ tòa nhà. Sunil tự giới thiệu ở cổng, rồi người ta cho chúng tôi vào.

Vài người dân làng ngồi trên bãi cỏ trước nhà, chờ đến lượt mình được gặp ngài Ủy viên Hội đồng. Sunil có nói ngài Ủy viên Shukla ở một mình. Gia đình ông ta chủ yếu sống ở nước ngoài vì hai đứa con trai của ngài học ở đó. Đây cán bộ của đảng bên trong, ngôi nhà của ngài Ủy viên Shukla giống trụ sở đảng hơn là nhà ở.

Sunil dẫn theo Girish Bedi, “một chuyên gia tư vấn giáo dục giàu kinh nghiệm”. Tôi có một ba lô đựng đầy giấy tờ đất và tài liệu liên

quan đến vụ tranh chấp. Nhân viên bảo vệ lục kiểm tra ba lô của tôi ba lần trước khi chúng tôi đến được văn phòng của ngài Ủy viên.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục trắng bóc ngồi đằng sau cái bàn gỗ lộng lẫy, bóng loáng. Dù hơi có bụng nhưng đối với một chính trị gia thì ngài Shukla có thể xem là đẹp trai. Ông ta ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống trong lúc tiếp tục nói chuyện trên điện thoại di động.

“Nói với nhà khoa học đó là Shukla muốn xem báo cáo trước. Phải, tôi cần xem nó. Đây cũng là sông Hằng của tôi. Phải, được rồi, tôi phải họp bây giờ, tạm biệt.”

Ngài Ủy viên Hội đồng lật giở chỗ hồ sơ trên bàn trong lúc nói chuyện với chúng tôi.

“Là Sunil, thưa ngài. Công ty Sunshine Events. Ch... chúng tôi tổ chức hội chợ giáo dục,” Sunil nói, giọng anh ta hơi lắp bắp, hoàn toàn trái ngược với vẻ tự tin của anh ta khi ở bên ngoài.

“Cậu có việc gì?” ngài Shukla hỏi.

“Đất, thưa ngài,” Sunil nói.

“Ở đâu? Bao nhiêu?” ngài Shukla hỏi tiếp. Mắt ông ta không rời chỗ hồ sơ khi tai ông ta lắng nghe. Các chính trị gia có thể làm việc đa nhiệm tốt hơn hầu hết mọi người.

“Ba mươi mẫu Anh, cách thành phố mười cây số trên đường cao tốc Lucknow,” Sunil nói.

Ngài Ủy viên ngừng bút giữa chừng. Ông ta ngẩng lên nhìn chúng tôi.

“Của ai?” ông hỏi. Ông ta đóng tập hồ sơ và tập trung toàn bộ sự chú ý vào chúng tôi.

“Của tôi, thưa ngài,” tôi nói. Tôi không hiểu vì sao tôi lại gọi ông ta là ngài. “Tôi là Gopal Mishra.” Tôi mở ba lô và đặt chỗ giấy tờ đất đai lên bàn.

“Còn anh?” ngài Shukla hỏi, quay sang Bedi.

“Tư vấn giáo dục. Anh ấy giúp thiết kế và mở trường cao đẳng mới. Người của chúng tôi,” Sunil đáp.

“Trường cao đẳng mới?” ngài Shukla hỏi.

“Ngài có thể lấy giấy phép chuyển đổi đất nông nghiệp sang sử dụng cho giáo dục,” lần đầu tiên Bedi mở miệng.

“Trông cậu vẫn còn trẻ,” ngài Shukla nói với tôi. “Bố mẹ cậu là ai?”

“Mất cả rồi, thưa ngài,” tôi nói.

“Hừm, thế vấn đề là gì?” ngài Shukla lại hỏi. Ngón tay ông ta lần từ vị trí của mảnh đất tới trung tâm thành phố.

“Bác tôi,” tôi trả lời.

“Nó ngay gần sân bay sắp xây,” ngài Shukla nói khi ông ta đã hình dung ra bản đồ.

“Vậy sao?” tôi hỏi lại.

Ngài Shukla cầm máy điện đàm nội bộ. Ông ta bảo nhân viên không làm phiền mình cho đến hết cuộc gặp này.

“Gopal, hãy kể tôi nghe mọi thứ về vụ tranh chấp đất này,” ngài Shukla nói.

Trong một tiếng sau đó tôi kể cho ông ta nghe toàn bộ câu chuyện. “Và thực sự là tôi còn nợ người của ông hai trăm ngàn,” tôi kết thúc cuộc độc thoại của mình.

“Cậu có muốn uống trà không? Nước ngọt?” ngài Shukla hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Cậu nợ người của tôi tiền?” ngài Shukla nói.

“Không thưa ngài, không phải người của ngài,” Sunil trả lời thay và đá chân tôi. “Anh Bedi, phát biểu quan điểm của mình đi.”

Tôi không nhận ra rằng đội cho vay nặng lãi hoạt động dưới sự bảo trợ của ngài Ủy viên, nhưng chối bỏ bất cứ liên kết công khai nào với ông ta.

“Một địa điểm lý tưởng cho trường cao đẳng kỹ thuật, thưa ngài,” Bedi nói. “Phần mười lăm mẫu của cậu ta là đủ.”

“Sao lại mười lăm? Khi có ba mươi, sao ta lại chỉ lấy mười lăm?” ngài Shukla hỏi lại.

Cảm xúc choán ngợp khắp người tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi được một người có thể lực ủng hộ. Tôi không nhận thấy ông ta đang nói “chúng ta”.

Sunil cười tự mãn với tôi. Anh ta đã đưa tôi đến đúng chỗ.

“Mười lăm là đủ, thưa ngài,” tôi nói mà không chắc là chúng tôi sẽ làm thế nào để có được mười lăm mẫu ấy.

“Ba mươi. Giữ phần còn lại dùng sau. Nó gần thành phố... Khi trường được mở và sân bay đã xây, chúng ta còn có thể xây khu dân cư hay thương mại,” ngài Shukla nói.

Tôi không thực sự hiểu ông ta nói gì nhưng tôi đoán là ông ta biết nhiều hơn tôi. Thêm nữa, có vẻ như là ông ta đứng về phía tôi.

“Nhưng làm sao ta lấy được đất?” tôi hỏi. Bác tôi đã ngồi trên mảnh đất này nhiều năm rồi.

“Để chuyện ấy cho chúng tôi,” ngài Shukla nói. “Cậu nói tôi nghe xem, cậu có điều hành được trường cao đẳng không?”

“Tôi ư?”

“Phải, bởi vì cậu sẽ là diện mạo và tên tuổi của trường. Tôi sẽ là một đối tác im lặng,” ông ta đáp.

“Nhưng bằng cách nào?” tôi hỏi. “Tôi không có kinh nghiệm. Tôi không có tiền.”

“Anh Bedi sẽ cho cậu kinh nghiệm. Tôi sẽ đưa cậu tiền để xây dựng và các thứ khác, được chứ?”

Tôi thấy ở đây có gì đó không ổn. Vì sao người ta lại tự nhiên giúp tôi? Chiêu trò gì đây nhỉ?

Sunil hiểu sự khó xử của tôi.

“Ngài Shukla, làm ơn nói cậu ta biết điều kiện của ngài. Và đương nhiên là bất cứ thứ gì ngài muốn tôi đều không phản đối.” Sunil nói và nở một nụ cười xun xoe.

“Tôi không muốn gì cả. Mở một trường cao đẳng là điều tốt cho thành phố của tôi,” ngài Shukla nói.

Không ai tin ông ta. Dù sao thì chúng tôi cũng phải chiều chuộng ông ta. “Thưa ngài, làm ơn đi,” Sunil nài. “Thế là không công bằng.”

“Tôi sẽ nghĩ về điều kiện của mình. Nhưng nhóc, nói tôi nghe, cậu có theo được không?” ngài Shukla nhìn tôi. Tôi nghĩ mình đã già đi mười tuổi dưới cái nhìn ấy.

Tôi giấu sự bối rối của mình hết mức có thể. “Sao ta không lấy lại đất và bán đi?” tôi hỏi.

“Đất từng bị tranh chấp rất khó bán,” ngài Shukla nói. “Lấy lại quyền sở hữu cho cậu là một chuyện, nhưng tìm được người mua mới lại là chuyện hoàn toàn khác.”

“Đúng vậy. Còn các vụ tranh chấp, chúng ta xử lý thế nào?” tôi hỏi tiếp.

Ngài Shukla cười. “Ta không xử lý vụ tranh chấp. Ta xử lý người trong vụ tranh chấp.”

Ngài Ủy viên Hội đồng cười, nhưng mắt ông ta cho thấy một quyết định chắc chắn. Ông ta có vẻ là người có khả năng xử lý người khác. Và hơn cả việc đòi lại đất, tôi muốn dạy cho những người họ hàng của tôi một bài học.

“Nếu ông có thể xử lý họ, ông có thể lấy bất cứ phần nào ông muốn,” tôi nói.

“Mười lăm mẫu cho tôi,” ngài Shukla nói. “Tôi sẽ giữ nó cho đến khi khu này được chuyển mục đích thành khu thương mại hay dân cư. Chúng ta sẽ xây trường trên mười lăm mẫu kia.”

“Ông muốn sở hữu bao nhiêu phần trăm của trường?” tôi hỏi.

“Cậu muốn bao nhiêu cũng được. Trường cao đẳng là quỹ ủy thác, ở đây không có lợi nhuận,” ngài Shukla hờ hững nói.

“Thật sao?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Bedi nói sau một lúc lâu. “Tất cả các trường cao đẳng đều phải được thành lập dưới hình thức quỹ ủy thác phi lợi nhuận. Không có cổ đông, chỉ có các Ủy viên quản trị.”

“Vậy tại sao người ta lại mở trường cao đẳng phi lợi nhuận?” tôi lại hỏi.

Bedi hít một hơi dài trước khi bắt đầu giải thích. “Thế này, cậu sẽ lấy lợi nhuận. Các Ủy viên quản trị có thể lấy được tiền mặt ra khỏi quỹ ủy thác dưới dạng chi phí. Hoặc nhận phí dưới dạng tiền mặt mà không vào sổ sách. Hoặc yêu cầu nhà thầu hoàn lại một phần cậu đã trả cho họ. Còn có nhiều cách khác nữa...”

Bedi tiếp tục nói cho tới khi tôi ngắt lời anh ta. “Chờ chút, đấy chẳng phải là những cách làm phi pháp hay sao?”

Tất cả mọi người im bật.

Ngài Shukla nói sau một lúc. “Tôi không nghĩ cậu nhóc này có thể làm được. Các cậu làm lãng phí thời gian của tôi rồi.”

Bedi và Sunil ôm đầu xấu hổ. Tôi đã làm hại họ vì sự tò mò của mình về bất động sản.

“Tôi xin lỗi, tôi chỉ cố tìm hiểu thôi mà,” tôi nói.

“Gì cơ?” Bedi nói, giọng anh ta khó chịu.

“Anh nói với tôi rằng cách duy nhất để kiếm tiền từ trường đại học là sử dụng các biện pháp phi pháp? Xin lỗi, tôi không phải tỏ ra có đạo đức, tôi chỉ hỏi thôi.”

“Được thôi,” Bedi nói, “thực sự là cậu không được kiếm tiền từ đó.”

“Vậy tại sao người ta lại mở trường?”

“Vì lợi ích của xã hội, như chính trị gia chúng tôi vẫn làm,” Shukla nói.

Tất cả mọi người, trừ tôi, phá lên cười. Tôi đoán câu đùa đó hướng tới anh chàng tôi ngu xuẩn, ngây thơ.

“Nghe này Gopal,” Sunil nói, “đấy chính là quy tắc. Rất ngớ ngẩn. Giờ thì cậu nên tìm cách đi vòng qua chúng hoặc tiếp tục ngu ngơ. Sẽ

phải có một quỹ ủy thác, cậu và ngài Shukla sẽ là Ủy viên. Bedi sẽ giải thích mọi chuyện.”

Bedi gật đầu với tôi. Phải, người này hiểu hệ thống và biết cách bẻ cong nó.

“Anh Bedi, làm ơn giải thích với cậu nhóc là đừng hỏi han nhiều về tính pháp lý. Nếu thế thì giáo dục không phải là việc cho cậu ấy đâu,” ngài Shukla nói.

“Tất nhiên rồi,” Bedi cười. “Ngài Shukla, lấy tiền từ quỹ ủy thác là việc dễ nhất. Thế còn các loại giấy phép và phê chuẩn cần thiết thì sao ạ? Mỗi bước đi đều phải có cách quản lý đặc biệt.”

“Đó là chuyện cậu nhóc này phải làm. Tôi vô hình trong vụ này. Tôi chỉ là một Ủy viên, để đem lại lợi ích cho xã hội,” ngài Shukla nói.

“Làm gì?” tôi hỏi.

“Đừng lo, tôi sẽ giải thích,” Bedi nói. “Cậu cần được chính quyền thành phố phê duyệt kế hoạch xây dựng và được AICTE* phê duyệt việc lập trường cao đẳng. Có kiểm tra. Phải quan tâm đến tất cả mọi người. Đây là chuẩn.”

“Hối lộ à?” tôi hỏi.

“Suýt!” ngài Shukla quở trách. “Đừng nhắc đến chuyện đó ở đây. Các cậu thảo luận ở ngoài đi. Giờ thì về đi.”

Chúng tôi đứng dậy đi.

“Ở lại một chút đi Gopal,” ông Ủy viên nói.

“Vâng?” tôi nói sau khi Sunil và Bedi ra khỏi phòng.

“Cậu sẽ làm những gì cần làm chứ?” ngài Shukla nói, “nếu không tôi không muốn phí thời gian của mình. Cứ nói với tôi nếu cậu muốn thôi.”

Tôi suy nghĩ một lúc. “Việc này không dễ,” tôi thú nhận.

“Thành đại gia không bao giờ dễ,” ngài Shukla nói.

Tôi im lặng.

“Cậu muốn thành đại gia chứ, Gopal?”

Tôi tiếp tục nhìn xuống. Tôi ngắm nghía những đường vân đen trắng trên nền nhà lát đá hoa cương Ý.

“Hay cậu muốn mãi là một cậu nhóc tầm thường trong lúc bạn bè vượt qua cậu?”

Tôi nuốt cục nghẹn trong họng. Tôi ngẩng lên nhìn vào mắt ông ta.

“Cậu có bạn gái không, Gopal?”

Tôi lắc đầu.

“Cậu biết tại sao không? Vì cậu không là ai cả.”

Tôi gật đầu. Hình ảnh Aarti và Raghav hôn nhau say đắm trong bãi đỗ xe trường BHU thoáng qua đầu tôi. Nếu tôi vào được BHU và Raghav đi Kota thì quyết định của nàng liệu có khác đi không? Tôi nhìn ngài Shukla. Mỗi xăng ti mét trên người ông ta đều đem lại ấn tượng không tốt. Nhưng ông ta cho tôi một cơ hội. Một công việc, một sự chấp nhận, một cơ hội khốn kiếp, đôi khi đó là tất cả những gì một người cần trong đời.

“Tôi sẽ làm. Tôi cũng chẳng phải là người duy nhất ở Ấn Độ đưa hối lộ,” tôi nói. “Nhưng tôi muốn thành đại gia.”

Ngài Shukla đứng dậy. Ông ta đi vòng qua bàn làm việc và vỗ lưng tôi. “Cậu đã là đại gia rồi,” ông ta nói, “vì cậu có tôi chống lưng. Giờ thì đi đi, và để lại thông tin về ông bác cậu cho thư ký của tôi bên ngoài kia.”

“Còn tiền tôi nợ người của ông thì sao?” tôi hỏi.

“Hai trăm ngàn? Chẳng là gì với tôi cả, quên đi,” ngài Shukla nói. Ông ta quay về bàn làm việc và mở ngăn kéo. Ông ta lấy hai tập mười nghìn rupi và ném cho tôi. “Một cho Sunil, một cho cậu,” ông ta nói.

“Sao lại cho tôi?” tôi hỏi.

“Vì cậu điều hành trường đại học của tôi, thưa ngài Giám đốc.” Ông ta cười tươi.

16

Tôi nhận mười ngàn của ngài Shukla, chỉ để thanh toán những khoản cần thiết cơ bản. Tôi tự chiều mình một việc - tôi mời Aarti ăn tối ở Taj Ganga, nhà hàng đắt nhất trong thành phố.

“Anh chắc chứ?” Aarti hỏi lại khi chúng tôi vào quán cà phê ở Taj. “Bọn mình có thể ăn đồ ăn nhanh ở bậc nước mà.”

Nàng mặc chiếc váy dài mới màu xanh dương đậm do người thân gửi về từ Mỹ. Nàng diện nó với bộ trang sức vàng mỹ ký mua ở Vishwanath Gali.

“Anh khao mà,” tôi nói.

Bồi bàn kéo ghế cho nàng. Nàng cảm ơn anh ta khi chúng tôi ngồi xuống. Aarti muốn giữ cân nhưng cũng muốn ăn bánh sô cô la. Chúng tôi quyết định ăn tối với xúp và xa lát để có thể để dành calori cho món tráng miệng.

Nàng lấy thìa ngoáy món xúp nóng. “Xin lỗi, nhưng anh kiểm đầu ra tiền cho vụ này? BỐ để lại nhiều tiền à?”

Tôi cười. “Không, ông chỉ để lại nợ thôi.”

“Thế thì?”

“Anh mở công ty mới.”

“Buôn lậu à?” Aarti nghiêng đầu.

“Im đi. Anh mở trường cao đẳng.”

“Cái gì ?” Aarti nói, đủ lớn để cả quán nghe thấy. “Xin lỗi,” nàng thì thầm. “Có phải anh nói là anh mở trường cao đẳng không?”

“Phải, trên mảnh đất đang tranh chấp của anh.”

“Sao được? Chẳng phải đất ấy đang kẹt hay sao? Và anh làm thế nào mà mở được trường?”

“Anh có đối tác. Đối tác tốt.”

“Ai thế?” Aarti hỏi.

“Anh sẽ nói với em sau. Bọn anh đang hoàn thiện kế hoạch.”

“Thật vậy sao?” Aarti hỏi. “Ồ, vậy là anh nghiêm túc?”

“Phải, có mười lăm mẫu ngay gần thành phố. Nếu bọn anh giải quyết được tranh chấp và chuyển đổi được mục đích sử dụng, đó sẽ là chỗ lý tưởng cho một trường cao đẳng,” tôi lặp lại lời của Bedi.

“Chà,” Aarti cười khúc khích. “Anh làm vụ này khủng quá đấy, Gopal ạ.”

Nàng chỉ có ý đùa, nhưng tôi cũng hơi chạnh lòng. “Sao thế? Em không nghĩ là anh làm được à?”

“Không phải, em không có ý ấy,” Aarti nói. “Em chỉ... ngạc nhiên.”

“Anh phải làm gì đấy trong đời chứ.”

“Tất nhiên rồi. Anh sẽ làm được hơn là gì đấy ấy chứ. Còn bác anh thì sao?”

“Bọn anh đang cố gắng hòa giải với ông ấy,” tôi đáp.

Người của Shukla, những tay đòi nợ thuê đã khởi động quá trình dàn xếp với bác Ghanshyam. Hòa giải không phải là từ có thể dùng để mô tả phương pháp của họ. Họ đã đến nhà bác tôi ba lần. Lần đầu tiên họ đổ một chai tiết dê lên ban công trước nhà ông ta. Lần thứ hai họ đâm nát tất cả xô pha và nệm giường bằng các loại dao khác nhau. Lần thứ ba, khi cuối cùng cũng mở lời, họ móc súng ra và đề nghị mua lại phần đất tranh chấp của bác tôi với giá tám trăm ngàn rupi.

Tôi không muốn kể cho Aarti nghe tất cả những chi tiết này.

“Trường cao đẳng gì?” nàng hỏi.

“Kỹ thuật.”

“Hay đấy,” Aarti nói.

“Nếu anh muốn thành người lớn, anh phải làm việc lớn,” tôi nói.

“Anh luôn là người lớn với em, Gopal à. Anh biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Vì anh có trái tim lớn.” Aarti vuốt nhẹ tay tôi trên bàn.

Trái tim tôi, dù lớn hay nhỏ, đã lỡ một nhịp khi nàng chạm vào tôi. Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề sang những câu chuyện xã giao. “Mọi chuyện với em thế nào? Học ở trường thế nào?”

“C-h-á-n lắm. Nhưng em sắp vào học viện hàng không.”

“Là trường gì vậy?”

“Đào tạo tiếp viên hàng không. Lớp học trông như nội thất máy bay.”

“Thật sao?” tôi đăm chiêu. “Có nhiều chuyện đang xảy ra trong ngành giáo dục quá.”

“Phải, phần lớn bọn em chỉ trở thành sinh viên thôi. Chẳng phải ai cũng mở được trường cao đẳng đâu,” nàng trêu.

Tôi cười. “Đường còn dài. Không dễ dàng gì.”

“Anh đã phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn thế trong đời. Anh sẽ làm được,” Aarti tin tưởng nói.

“Em nghĩ vậy à?” tôi hỏi.

Nàng gật đầu. Cái gật đầu của nàng là cả thế giới với tôi. Tôi muốn rủ nàng đi chơi lần nữa. Vì lẽ gì đó mà tôi nghĩ rằng với kế hoạch mở trường mới của mình nàng sẽ thiên về đồng ý. Tất nhiên là chỉ có bộ não tôi mới nghĩ ra được mớ lý thuyết mong manh này.

“Raghav thế nào?” tôi hỏi để đưa mình quay lại thực tại.

“Hơi tệ, thực sự mà nói,” nàng trả lời.

Tôi cảm thấy một luồng hơi ấm. “Vậy à? Sao thế?” tôi giả vờ quan tâm.

“Anh ấy thất bại trong cuộc bầu cử bí thư của trường.”

“Ồ,” tôi nói. “Có quan trọng không?”

“Với anh ấy thì có. Anh ấy thua vì không chịu thỏa thuận với những ký túc xá khác. Anh ấy muốn đấu công bằng.”

“Anh không ngạc nhiên khi cậu ấy thất bại,” tôi nói, chọc một miếng cà rốt.

“Anh ấy tin là người ta phải cạnh tranh công bằng và chiến thắng. Nếu không thì chiến thắng có ý nghĩa gì?” Aarti nói.

“Cuộc đời không phải lúc nào cũng như thế, phải không?” tôi nói, nhai chậm rãi.

“Em không biết. Nhưng cuộc đời đáng ra phải như thế,” Aarti nói. “Năm sau anh ấy sẽ lại tranh cử.”

“Cậu ấy có đang cố quá không vậy?” tôi hỏi.

“Có đấy, giữa các khóa học ở trường, tạp chí và bầu cử anh ấy hầu như chẳng còn thời gian cho em.”

“Và em thích thế?”

“Không, nhưng em không có lựa chọn. Nếu chuyện đó làm anh ấy vui, thì hãy cứ để như thế đi.”

Chúng tôi ăn xong bữa tối. Món bánh sô cô la được mang ra. Mắt nàng sáng lên. Nàng kéo đĩa về phía mình. “Đừng có lấy trộm bánh của em,” Nàng toét miệng cười.

“Raghav thật may mắn khi có em, Aarti à,” tôi nói.

“Cảm ơn,” nàng cười ngượng nghịu.

“Aarti, anh có thể hỏi em một việc không?”

“Gì vậy?” Nàng nhìn tôi, thìa của nàng dừng lại trên cái bánh.

“Không có gì, để lại cho anh ít bánh nếu có thể,” tôi nói và ra hiệu gọi tính tiền.

Chuông cửa đánh thức tôi dậy lúc nửa đêm. Tôi dụi mắt và mở cửa, vẫn còn dở thức dở ngủ. Bác tôi, bác gái và con trai họ, Ajay, người anh họ ba mươi tuổi của tôi đứng ngoài cửa.

“Bác Ghanshyam?” tôi hỏi. “Có chuyện gì vậy? Vào nhà đi.”

Những người họ hàng của tôi ngồi trên chiếc xô pha rách nát ở phòng ngoài. Họ không nói gì trong suốt năm phút.

“Các bác đến muộn thế này không phải vì nhớ cháu, đúng không ạ?” tôi hỏi.

“Sao cậu lại làm chuyện ấy với chúng tôi?” Ajay bật ra.

“Làm gì?” tôi hỏi. “Các bác dùng nước chứ? Hay là trà?”

“Không,” bác tôi đáp. “Gopal, phải để tâm đến nghiệp chướng của cháu chứ. Chúa trời đang nhìn đấy. Một ngày nào đấy cháu sẽ phải trả giá. Đừng làm thế với chúng ta.”

“Làm gì ạ?” tôi hỏi lại. Và tại sao họ lại đến vào lúc đêm tối này?

“Bittoo hôm nay vẫn chưa từ nhà trẻ về,” bác gái nói và bật khóc. Lần này có vẻ là nước mắt thật chứ không phải những giọt nước mắt cá sấu trong đám tang của bố tôi.

Họ đến nhà tôi vì Bittoo, đứa con trai bốn tuổi của Ajay mà tôi mới chỉ nhìn thấy một lần (ngồi trên đùi mẹ nó, trong đám tang bố tôi) bị mất tích.

“Ồ, khủng khiếp quá,” tôi nói. “Nhưng mà liên quan gì đến nghiệp chướng của cháu vậy?”

“Chính là bọn ấy, những kẻ muốn mua đất,” bác tôi nói. “Chúng ta biết bọn chúng bên phe cháu.”

“Bác nói gì vậy?”

Bác tôi khoanh tay. “Đừng làm chuyện ấy với chúng ta,” ông ta nói.

“Cháu không làm gì cả. Cũng có vài người đến gặp cháu để mua đất. Nhưng cháu bảo với họ là cháu không bán được,” tôi nói.

“Thật không?” Ajay nói.

“Em bán sao được? Đất đang bị tranh chấp mà, phải không nào?” tôi nói.

“Nhưng những kẻ đến gặp chúng ta lại không muốn mua. Chúng muốn chúng ta xử lý với ngân hàng, xử lý tranh chấp và chuyển tất cả cho cháu,” bác tôi nói.

“Lạ nhỉ. Nhưng vấn đề bây giờ là, các bác quý đất hơn hay Bittoo hơn? Đúng chứ?”

“Câm đi,” Ajay nói. “Chúng tôi biết cậu là người muốn mua.”

“Em còn không có tiền mua thức ăn kìa. Em mua đất sao nổi?” tôi gãi đầu.

“Bọn ấy là ai?” bác tôi hỏi.

“Cháu không biết. Các bác có thể báo cảnh sát,” tôi nói, “nhưng chúng nghe có vẻ giống bọn lừa đảo.”

“Tránh cảnh sát ra,” bác gái nói.

“Chúng có thể làm mọi thứ. Bittoo là đứa bé nên giấu xác nó cũng chẳng khó khăn gì. Và lại, đây là Varanasi, vứt xác chết rất dễ,” tôi nói.

Ajay nhảy dựng lên khỏi xô pha và túm cổ áo tôi. “Tao biết mày có liên quan. Bỏ mày trung thực, còn mày thì không,” anh ta nói, ánh mắt điên dại.

“Bỏ tay ra ngay, anh họ,” tôi nói giọng bình tĩnh nhưng cương quyết.

Mẹ Ajay kéo tay con trai. Ajay buông tôi ra.

“Họ trả giá bao nhiêu?” tôi hỏi.

“Tám trăm ngàn,” bác tôi nói.

“Không tệ.”

“Chỉ bằng một phần giá thị trường.”

“Nhưng nhiều gấp đôi giá bác trả cháu,” tôi nói.

“Mày có liên quan,” Ajay lờm tôi.

“Về nhà đi bác, và suy nghĩ cho kỹ. Tất cả chúng ta đều yêu quý Bittoo hơn đất đai mà.”

“Sao chuyện này lại xảy ra với chúng ta?” bác gái than vãn ở cửa.

“Đều là nghiệp chướng cả. Bác Taya sẽ giải thích cho bác,” tôi cười và sập cửa.

Phải mất ba đêm không có Bittoo thì những người họ hàng của tôi mới nhận ra giá trị của cái giá tám trăm ngàn. Tôi nhận được một cuộc

điện thoại từ văn phòng Ủy viên Hội đồng khi bác Ghanshyam Mishra và ông anh Ajay Mishra ký xong giấy tờ.

“Là Sharma, thư ký của ngài Shukla,” người gọi điện nói. “Ủy viên Hội đồng mời cậu dự bữa tối nay.”

“Chúc mừng,” ngài Shukla nói khi chúng tôi cùng ly whisky.

Bedi, Sunil và tôi ngồi cùng ông ta trong một phòng khách khổng lồ. Có ba khu vực bài trí khác nhau với những chiếc xô pha nhung lông lầy, bàn cà phê và những cây đèn và đèn treo sang trọng. Ba người bồi bàn phục vụ bánh kebab, các loại hạt và bánh gối nhỏ trên những chiếc đĩa sứ lót giấy ăn. Tôi thấy hình gia đình Shukla treo trên tường.

“Nikhil và Akhil, các con trai tôi,” ngài Shukla nói. “Cả hai đang học bên Mỹ. Sẽ phải để chúng xa nhà một thời gian.” Có người nói ngài Shukla đã ly dị. Người khác nói ông ta có một gia đình khác ở Lucknow. Tôi cảm thấy mình không cần phải biết.

“Đất đai là một bước tiến quan trọng,” Bedi nói dứt khoát. “Nhưng đường còn dài lắm. Tuần tới chúng ta sẽ gặp người của chính quyền thành phố. Trong khi đó ta phải lo các thủ tục liên quan đến quỹ ủy thác.”

Bedi giải thích làm thế nào để chính quyền thành phố cấp giấy phép chuyển đổi mục đích sử dụng đất từ nông nghiệp sang giáo dục và thông qua quy hoạch để chúng tôi có thể bắt đầu xây dựng.

“Làm nhanh vụ chuyển đổi mục đích đi. Tôi không chỉ tám trăm ngàn mua đất trồng lúa đâu.” Ngài Shukla nói.

“Chúng tôi sẽ làm,” Bedi nói. “Họ biết ai đứng sau vụ này. Ngài không phải là người tầm thường mà, thưa ngài.”

“Đúng thế,” ngài Shukla nói giọng khinh thường với Bedi vì anh ta nói ra điều rõ ràng. “Nhưng chúng ta cũng phải quan tâm đến chính quyền thành phố phải không?”

“Vâng, tất nhiên rồi,” Bedi nói. “Chuyển đổi mục đích sử dụng. Giá trị đất sẽ tăng gấp năm lần. Không rẻ đâu.”

“Bao nhiêu?” ngài Shukla hỏi.

“Tất nhiên là giá của ngài sẽ khác. Tôi cho là khoảng một triệu.”

“Gì cơ?” ngài Shukla nói, bị sốc.

Bedi uống một ngụm lớn hết ly rượu. “Là ba mươi mẫu, thưa ngài. Với người bình thường giá sẽ là bốn triệu.”

“Thấy không, đó là lý do tại sao những người như tôi lại phải nhảy vào giáo dục. Chuyện gì đang xảy ra với đất nước này vậy?”

“Cần ngài Chánh án ủng hộ nữa. Nhưng Pradhan là người liêm khiết. Tuy nhiên, nếu để xây trường cao đẳng và chính quyền thành phố thông qua thì ông ta sẽ duyệt,” Bedi nói.

“Liêm khiết đến đâu?” ngài Shukla hỏi.

“Đủ liêm khiết để không nhận tiền. Nhưng cũng không liêm khiết đến mức ngăn người khác nhận.”

“Thế là tốt. Nếu liêm khiết, tốt nhất là hãy bí mật,” Sunil nói, lần đầu tiên lên tiếng trong buổi tối hôm đó.

“Sunil,” ngài Shukla nói.

“Vâng thưa ngài.”

“Cậu về đi. Tôi sẽ có thứ gửi cho cậu sau. Nhưng từ giờ bọn tôi sẽ tự làm dự án này,” ngài Shukla nói.

“Thưa ngài, nhưng mà...” Sunil nói.

“Cậu xong việc rồi.” Ngài Shukla nói, đưa cho anh ta một chai Johnie Walker Black Label.

Sunil hiểu ý. Anh ta cảm ơn ông ta vì chai rượu, cúi chào thấp hết cỡ cột sống cho phép và đi ra.

“Tôi biết Chánh án Pradhan, con gái ông ấy là bạn tôi.” Tôi nói với ngài Shukla.

“Ông ấy không liên quan nhiều trong vụ này. Dầu sao thì vẫn tốt khi được ông ta ủng hộ,” ngài Shukla nói.

“Chắc chắn rồi,” tôi nói.

Ngài Shukla vào phòng ngủ. Ông ta quay lại với một cái túi nhựa nặng. Ông ta đưa nó cho tôi.

“Gì vậy?” tôi hỏi.

“Một triệu,” ông ta nói, “cho chính quyền thành phố.”

“Một triệu?” tôi hỏi lại. Tay tôi run run khi cầm chiếc túi nặng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy, hay cầm lên ngần ấy tiền.

“Chỉ là một con số thôi,” Ủy viên Hội đồng nói. “Anh Bedi, rút cho cậu bé đi. Và cả cho anh nữa. Tôi không thích cớ không.”

“Chắc chắn rồi, ngài Shukla,” Bedi nói và gọi người bồi bàn.

“Người làm giáo dục chỉ cần tiền thôi hay họ còn muốn thứ khác nữa?” ngài Shukla hỏi Bedi.

“Ví dụ như thứ gì cơ?” Bedi hỏi.

“Gái, nếu họ muốn tiêu khiển. Tôi có một người, Vinod, có thể sắp xếp chuyện này,” Ủy viên Hội đồng Shukla nói.

“Ồ, tôi sẽ báo sau. Thường thì tiền là được rồi,” Bedi nói

“Tốt,” ông ta đổi chủ đề. “Liệu Gopal có thể tạm làm việc ở văn phòng của anh không? Cho tới lúc cậu ấy có văn phòng riêng?”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài Shukla.”

Người phục vụ chạy tới rút cho chúng tôi.

“Giấy tờ cho quỹ ủy thác đã xong. Ta có thể ký ngay trong tuần này. Nhưng còn một câu hỏi, Gopal,” Bedi nói.

“Gì vậy?” tôi nói.

“Tên trường là gì?” Bedi nói.

Tôi chưa nghĩ đến chuyện ấy.

“Tôi chịu. Có thể là gì đấy có liên quan đến công nghệ.”

“Và thành phố của chúng ta,” ngài Shukla nói. “Để khi tới lúc, tôi có thể nói với mọi người là tôi làm việc này cho họ.”

“Cao đẳng Kỹ thuật Ganga?” tôi nói.

Ngài Shukla vỗ vai tôi. “Tốt lắm. Tôi thích cậu, Gopal ạ. Cậu sẽ tiến rất xa đấy.” Ngài Shukla đích thân rót whisky vào ly của tôi đầy

đến tận miệng.

Tôi lật qua chỗ giấy tờ Bedi đã quăng xuống bàn tôi. Tôi ngồi trong căn phòng phụ thuộc văn phòng tư vấn giáo dục của anh ta.

“Trả tiền để lập quỹ ủy thác?” tôi hỏi.

“Phải, trả tiền đăng ký kinh doanh. Quỹ ủy thác nào cũng phải đăng ký ở đây,” Bedi nói.

“Nhưng sao phải hối lộ? Chúng ta mở quỹ ủy thác phi lợi nhuận cơ mà?”

“Ta hối lộ vì nếu không Phòng Đăng ký sẽ ngâm đơn của ta.” Anh ta phát cáu.

Tôi thở dài chán ngán.

“Dầu sao thì cũng chỉ tối đa là bốn mươi ngàn. Giờ thì cậu làm ơn ký vào đây được chưa?” Bedi nói.

Suốt hai giờ tiếp theo tôi ký vào từng trang trong sáu bản sao bộ hồ sơ thành lập Quỹ Ủy thác Giáo dục Cao đẳng Kỹ thuật Ganga dày bốn mươi trang. Tôi bẻ khớp tay trong lúc chờ Bedi tìm thêm giấy tờ để tôi ký tiếp.

“Gì thế này?” tôi hỏi khi anh ta đưa tôi một tập thư. Mỗi bức thư có một tập hồ sơ dày cộp đính kèm.

“Đơn của cậu nộp lên Ủy ban Cấp phép Đại học xin mở trường. Hồ sơ này có chi tiết về trường cao đẳng đang xin mở.”

Tôi đọc qua tập hồ sơ. Nó có phần mô tả các khóa học, cơ sở vật chất và kế hoạch tuyển giảng viên.

“Toàn là những thứ tiêu chuẩn, lấy từ những đơn nộp trước,” Bedi nói.

Tôi ký các bức thư. “Vậy họ sẽ gửi giấy phép đến hay thế nào?” tôi hỏi.

“Họ sẽ gửi ngay thanh tra địa điểm. Sau khi thanh tra xong họ sẽ cấp cho cậu giấy phép nguyên tắc để bắt đầu xây dựng.”

“Tôi đoán là chúng ta phải nộp tiền cho ai đó nữa để qua vụ thanh tra này?”

Bedi cười. “Cậu học nhanh đấy. Tất nhiên là ta sẽ nộp. Mỗi thanh tra một phong bì dày. Tuy nhiên, bây giờ thì ta phải nộp để có được lịch thanh tra đã. Việc trước làm trước.”

Tôi nhướn mày. “Anh đùa phải không?”

“Không, bất cứ việc gì của chính quyền, nhất là trong ngành giáo dục, đều cần có phí. Quen dần đi là vừa.”

Sau đó anh ta lập ra một danh sách cần rút lót để có thể mở một trường dạy trẻ trên cái đất nước này. Ngoài Ủy ban Cấp phép Đại học, chúng tôi phải nộp đơn lên Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật. Họ cấp phép cho các trường kỹ thuật. Ngoài ra, trường tư thục nào cũng cần liên kết với một trường đại học của nhà nước. Muốn được như vậy, chúng tôi phải được sự phê duyệt từ hiệu phó điều hành của một trường đại học quốc gia. Quan hệ của ngài Shukla và một phong bì dày sẽ giải quyết được ổn thỏa chuyện này.

“Nếu không thì ngài hiệu phó có thể gây rất nhiều khó dễ,” Bedi nói, liên tưởng đến kinh nghiệm trong quá khứ.

“Thế thì thanh tra của Ủy ban Cấp phép Đại học và Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật rốt cuộc là những ai vậy?” tôi hỏi.

“Các giảng viên đại học của các đại học công lập được chỉ định làm thanh tra. Tất nhiên là vì đây là một công việc hết sức béo bở nên các giảng viên phải hối lộ để được làm,” Bedi nói.

“Cho ai?”

“Ban quản lý cao cấp ở Ủy ban Cấp phép Đại học, hoặc ai đó trong Bộ Giáo dục. Dầu sao thì đấy là việc của họ. Mình nên tập trung vào việc của mình. Làm ơn báo cho ngài Shukla là ta cần tiền cho tất cả những thứ này.”

Tôi gật đầu.

“Đừng quên cuộc gặp với chính quyền thành phố,” Bedi nói. “Và nhất là đừng có quên cái túi.”

“Tôi đang muốn quãng nó đi càng nhanh càng tốt đây.” Tôi nói. “Giữ gìn ấy tiền trong nhà khiếp lắm.”

“Đừng lo,” Bedi nói. “Đến đó một lần là hết sạch thôi.”

Chúng tôi đến ủy ban thành phố năm đối diện Shaheed Udyaan lúc sáu giờ tối. Tay cán bộ bảo chúng tôi đến sau giờ làm việc. Nếu ta muốn dứt tiền, nhân viên công quyền có thể làm thêm giờ nhiều hơn nhân viên của các công ty đa quốc gia.

“Xin chào, xin chào. Tôi là Sinha,” một người đàn ông đón chúng tôi trong khu sảnh không người. Ông ta dẫn chúng tôi lên cầu thang. Chúng tôi leo qua hai tầng của một tòa nhà đổ nát. Sinha, phó giám đốc, quen biết ngài Shukla đã hơn mười năm và gọi ông ta là anh.

“Nếu anh tôi muốn thì coi như chuyện ấy đã xong xuôi rồi,” Sinha nói. Ông ta không nhắc tới chuyện đại ca cần tặng tiểu đệ một món quà.

Tôi lấy bản đồ, giấy tờ đất và đơn chính thức của chúng tôi. Sinha vừa mải mê nghiên cứu chúng vừa hừm hừm.

“Chúng tôi chỉ có thể bắt đầu sau khi mảnh đất được chuyển đổi mục đích sử dụng,” tôi nói.

“Chuyển đổi mục đích thì khó đấy,” Sinha nói. “Cần được các cấp trên nữa phê duyệt.”

“Sẽ mất khoảng bao lâu?” tôi hỏi.

“Cậu có vẻ còn trẻ,” Sinha nói.

“Xin lỗi?” tôi hỏi lại.

“Thiếu kiên nhẫn, sự dại dột số một của tuổi trẻ. Cậu định mở trường cao đẳng, sao vội thế?”

“Sẽ phải mất mấy năm. Nhưng tôi muốn xong hết giấy phép đã,” tôi nói.

Bedi ra hiệu cho tôi im lặng. Sinha cười.

“Chẳng phải là các anh còn cần cả giấy phép xây dựng nữa hay sao?” tay phó giám đốc hỏi.

“Vâng,” Bedi đáp. “Nhân viên của anh có xử lý được không?”

“Gửi giấy tờ cho tôi, gửi mọi thứ về nhà. Mọi thứ.” Sinha nói, nhấn mạnh từ cuối cùng.

Tôi hiểu ra. Tôi vỗ cái túi nhựa đặt trên nền nhà. “Tôi có đem mấy thứ tới đây,” tôi nói.

“Đến văn phòng?” Sinha vội vàng đứng dậy. “Cậu có điên không đấy?”

Tôi đem tiền đến để cho thấy chúng tôi nghiêm túc thế nào trong vụ này. Rõ ràng là tôi không kỳ vọng ông ta sẽ nhận tiền mặt qua quầy giao dịch.

“Anh Bedi, dạy cậu ta cách làm việc này đi. Cậu ta sẽ là thảm họa đấy,” Sinha nói trong lúc dẫn chúng tôi ra khỏi văn phòng.

Tôi ôm cái túi nhựa đỏ, nặng trĩu sát vào người.

“Nhân thế hỏi luôn, bao nhiêu thế?” Sinha hỏi khi chúng tôi đã ra ngoài.

“Một triệu,” tôi nói.

“Không đủ cho vụ chuyển đổi mục đích và quy hoạch xây dựng đâu,” Sinha nói.

“Trường cao đẳng mà, làm ơn hợp lý chút đi,” tôi nói.

“Tôi rất có tình có lý. Nhưng một triệu thì ít quá. Triệu rưỡi,” Sinha nói.

“Không giảm giá cho ngài Shukla sao?” tôi hỏi.

“Đây chỉ bằng nửa mức bình thường,” Sinha nói.

“Triệu mốt?” tôi mặc cả với ông ta như thể tôi đang mua một cái áo phông. Tất nhiên, nghĩ đến số tiền là tôi tê dại.

“Triệu hai trăm năm mươi. Xong! Đừng làm tôi bẽ mặt với đại ca,”
Sinha nói.

Tôi không tranh luận thêm. Tôi còn phải nghĩ cách kiếm ra số tiền còn lại.

“Cậu mặc cả giỏi đấy,” Bedi nói với tôi khi thả tôi xuống nhà ngài Shukla.

“Cậu đập đi,” ngài Shukla nói, đưa cho tôi quả dưa trên lối vào miếng đất của trường. Một đám những kẻ nịnh bợ ông ta vây quanh chúng tôi.

Lễ động thổ đánh dấu việc khởi công xây dựng. Tôi đã chạy chọt suốt ba tháng để lấy được hai tá giấy phép để có ngày này. Giấy phép nguyên tắc của Ủy ban Cấp phép Đại học và Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật cuối cùng cũng đến nơi. Những đợt thanh tra cuối cùng sẽ được thực hiện khi trường sẵn sàng mở cửa. Còn bây giờ chúng tôi đã được phép khởi công xây dựng.

Điều duy nhất chúng tôi cần bây giờ là xin phép thần linh. May mắn thay việc này không cần đến tiền mặt.

Tôi cầm quả dưa trên tay và nhìn xung quanh. Aarti vẫn chưa đến.

“Làm đi, con trai,” ngài Shukla nói.

Tôi không thể đợi nàng lâu hơn nữa. Tôi đoán là ngày này không có nhiều ý nghĩa với nàng như với tôi.

Tôi đập quả dưa, hình dung nó là đầu Raghav. Khi nó vỡ ra, một mảnh vỏ quả dưa cắt vào tay tôi. Xung quanh tôi mọi người vỗ tay. Tôi cho ngón tay bị cắt vào miệng và mút vết thương.

“Cao đẳng Kỹ thuật Ganga” - hai người công nhân đóng một tấm biển kim loại xuống nền đất bùn. Tôi phải thấy cảm động hơn chứ. Dầu sao thì tôi cũng đã cật lực hàng tháng giờ. Nhưng tôi lại chẳng cảm thấy gì. Có lẽ vì tôi biết chính xác số tiền đã phải hối lộ để có được ngày này. Bảy triệu hai trăm hai mươi ba ngàn bốn trăm rupi để

có được mọi thứ từ đường điện cho tới giấy phép thuê nhân công xây dựng.

Ngài Shukla mời đến hơn một trăm khách, bao gồm cả phóng viên. Chúng tôi thuê dịch vụ ăn uống phục vụ bánh gối nóng và bánh vòng trong những chiếc hộp trắng nhỏ.

Ngài Shukla chào tất cả mọi người từ một cái bệ tạm. “Ba năm nữa, giấc mơ sẽ thành hiện thực. Đây là món quà cho thành phố của tôi, nơi xứng đáng với những điều tốt nhất,” ông ta nói.

Tôi ngồi ngay hàng đầu. Tôi liên tục quay lại để xem Aarti đã đến chưa. Sau diễn văn của ngài Shukla, báo chí đặt câu hỏi. Hầu hết đều đơn giản, liên quan đến những khóa học và cơ sở vật chất của trường. Tuy nhiên có vài phóng viên khó nhằn không nể vì gì ông ta.

“Ông Shukla, ông có phải chủ của trường này không? Phần của ông là bao nhiêu?” một phóng viên hỏi.

“Tôi là thành viên ban quản trị. Tôi không có phần. Đây là cơ sở phi lợi nhuận,” ngài Shukla trả lời.

“Ai tài trợ đất và xây dựng?”

“Anh Gopal Mishra đây sở hữu mảnh đất này. Tôi muốn khuyến khích tài năng trẻ nên tôi giúp anh ta gây quỹ,” ngài Shukla nói và lấy khăn mùi xoa lau trán.

“Quỹ từ đâu vậy?” tay phóng viên tiếp tục.

“Từ nhiều nhà tài trợ. Đừng lo, có người cho tiền, chứ không phải lấy tiền đâu. Độ này báo chí hay nghi ngờ quá,” ngài Shukla nói.

“Thưa ông, có chuyện gì trong âm mưu Kế hoạch hành động sông Hằng vậy? Ông bị nêu tên trong đó,” một phóng viên ngồi ở hàng cuối hỏi.

“Chuyện đấy cũ rích và đã kết thúc lâu rồi. Không có âm mưu nào cả. Chúng tôi chi tiền để làm sạch sông,” ngài Shukla nói.

Chủ đề mới làm đám phóng viên phấn khích. Ai cũng giơ tay tìm cách đặt câu hỏi.

“Không câu hỏi nào nữa, cảm ơn các vị,” ngài Shukla nói.

Các phóng viên chạy theo khi ông ta ra về. Tôi ở lại, lo liệu cho khách được phục vụ đồ ăn đầy đủ.

Một chiếc xe tải chạy tới, chở theo gạch, cốt thép và những thứ vật liệu xây dựng khác. Đằng sau đó tôi nhìn thấy chiếc xe Ambassador có đèn đỏ trên nóc.

Aarti ra khỏi xe khi nhìn thấy tôi. “Em xin lỗi,” nàng nói. “Đã cầu nguyện xong chưa?”

“Có thể nào cầu nguyện xong nếu chưa làm lễ Aarti?” tôi nói.

VARANASI, BA NĂM NỬA TRÔI QUA

18

Không ai nhận thấy tôi đến vì tiếng nhạc ồn ào và tiếng mọi người nói chuyện. Những buổi tiệc tùng cao cấp làm tôi thấy lo lắng và tôi sẽ rất vui nếu có thể bỏ qua bữa tiệc tốt nghiệp của Raghav ngày hôm ấy. Tôi đến chỉ vì không muốn bị coi là kẻ ghen tị.

Tôi không cảm thấy chút ghen tị nào. Trường cao đẳng của tôi, Ganga ba tháng nữa sẽ khánh thành. Sau ba năm làm việc ngày đêm, tòa nhà của tôi đã được hoàn thiện. Tôi thậm chí còn sắp xếp được thời gian biểu cho các cuộc phỏng vấn tuyển mộ giảng viên và có được ngày Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật đến thanh tra. Một tấm bằng cử nhân của BHU chẳng có mấy ý nghĩa khi tôi sắp sửa cấp bằng của riêng mình.

“Chào!” Raghav nói giọng hơi ngà ngà. “Anh bạn, cậu đã ở đâu vậy?”

“Đàm phán với công ty bán máy tính,” tôi đáp.

Raghav có vẻ như không nghe thấy.

“Cho trường của tớ. Bọn tớ đang thành lập trung tâm máy tính,” tôi nói thêm.

Raghav giơ tay. “Hay đấy. Đập tay nào!”

Cậu ta đập tay tôi mạnh đến phát đau.

“Cậu phải uống chứ,” Raghav nói. “Quầy bar kia kìa.”

Cậu ta ra hiệu về phía bàn ăn, trên đó bày bia, rượu rum và Coca. Dân tình tự pha đồ uống vào cốc giấy. Bố mẹ Raghav đã đồng ý ngủ đêm ở nhà người họ hàng để Raghav và bạn bè cùng trường có được một đêm xả láng.

Tôi nhìn những người bạn của Raghav. Ba mươi anh chàng, phần lớn đeo kính, mặc áo thun cũ và huyên thuyên về những lời mời làm

việc, và chỉ có ba nàng - xét theo thời trang thiếu phong cách của họ - thì chắc chắn là đến từ một đại học kỹ thuật.

Tôi lấy cho mình một ly rum pha Coca. Tôi tìm đá. Trên bàn không có nên tôi vào bếp. Một cô gái mặc váy dài đang quay lưng về phía tôi và cắm nến lên một cái bánh sô cô la khổng lồ. Trên cái bánh có trang trí hình răng cưa và dòng chữ “Chúc mừng tốt nghiệp” được xếp bằng hạt hạnh nhân trắng, nét chữ nghịch ngợm.

“Gopal!” Aarti nói khi thấy tôi đánh vật với khay đá vừa lồi trong tủ lạnh ra.

Giọng nói của nàng làm tôi giật mình.

“Bao nhiêu lâu rồi nhỉ?” Aarti nói, “có đến một năm chưa?”

Tôi đã không liên lạc với nàng. “Chào,” tôi chào nàng.

Không phải là tôi muốn tránh nàng. Chỉ có điều tôi không thấy có lợi ích gì trong việc giữ liên lạc với nàng nữa. Tôi nhận ra rằng la hét công nhân xây dựng còn có hiệu quả hơn là nghe những câu chuyện về những cuộc hẹn hò của nàng với bạn trai. Tôi bắt đầu lờ các cuộc điện thoại của nàng, và nàng cũng sớm vượt đi.

“Ừ, anh xin lỗi. Là lỗi của anh,” tôi nói. “Công trường bận quá.”

Nàng lấy cái khay đá trên tay tôi, vụn các viên đá rơi ra và thả hai viên vào cốc tôi.

“Em không cần anh giải thích. Em hiểu là giờ mình không quan trọng với anh đến thế nữa.”

“Không phải thế. Anh có công trường của anh, em thì có Raghav,” tôi nói. “Chúng ta đều có cuộc sống của mình và...”

“Em có bạn trai. Nhưng không có nghĩa anh ấy là cả cuộc đời em, được chứ?” Aarti nói.

“Phải, nhưng cậu ấy có vẻ như thế đấy, không phải sao?”

Tôi mời nàng ly của tôi. Nàng từ chối. Nàng quay lại với việc trang trí bánh.

“Chẳng có gì như vậy cả. Không ai có thể quan trọng đến như vậy.”

“Tại sao?” tôi nói. “Có gì không đúng sao?”

“Không, không,” nàng đáp, hơi quá nhanh, tôi nghĩ. “Ổn cả. Raghav đã tốt nghiệp. Anh ấy được mời làm việc ở Infosys. Khóa học hàng không của em cũng sắp xong rồi. Mọi thứ đều rất ổn.”

“Gì ổn?” tôi nói.

“Hai đứa.”

“Hai đứa?”

“Em và Raghav,” nàng nói.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói.

Nàng nhắc cái bánh lên để đem nó cho Raghav.

“Anh sẽ giữ liên lạc,” tôi nói.

“Thế thì hay quá. Cả năm nay rồi em chưa được lên thuyền,” nàng mỉm cười.

Nàng Aarti khó hiểu, những nhiễu đã trở lại. Ý nàng là gì nhỉ? Nàng có nhớ những lần bơi thuyền không? Nàng có nhớ khi ở bên tôi không? Nàng đang quăng cho tôi một khúc xương hay chỉ đang tỏ ra vui tính? Tôi bước ra khỏi bếp, suy nghĩ mông lung.

Mọi người vây quanh Raghav. Tay cậu ta cầm dao. Aarti đứng bên cạnh cậu ta. Raghav cắt cái bánh. Mọi người vỗ tay và hò la. Tôi đoán hẳn tốt nghiệp đại học là một việc lớn. Raghav mời Aarti miếng bánh đầu tiên. Aarti đưa Raghav một miếng.

Lúc cậu ta há miệng ra, Aarti trét miếng bánh lên mặt cậu ta. Mọi người phá lên cười và vỗ tay thật to. Tôi cảm thấy lạc lõng. *Tôi làm cái của khi gì ở đây thế này? Sao những người này lại mời tôi đến làm gì?*

“Phát biểu! Phát biểu!” đám đông bắt đầu yêu cầu Raghav. Aarti lấy một tờ giấy ăn lau mặt cho cậu ta.

“Vâng, thưa các bạn, chúc mừng tất cả các bạn nhân dịp tốt nghiệp,” Raghav nói. “Chúng ta đã có bốn năm tuyệt vời bên nhau. Và

khi chúng ta tiến tiếp trên đường đời, tôi chắc chắn rằng chúng ta sẽ luôn dành một vị trí đặc biệt cho ngôi trường trong trái tim mình.”

“Chúng ta vẫn bên nhau mà anh bạn,” một anh chàng đeo kính ngắt lời cậu ta, “ở Infosys.”

Bảy người trong số họ giơ ly của mình lên. Họ đều nhận được lời mời của công ty phần mềm đó.

“Chúc mừng!” họ nói.

Raghav giữ im lặng. “Thực ra thì tớ có một thông báo,” cậu ta nói. “Tớ sẽ không nhận công việc này.”

“Cái gì?!” cả đám đồng thanh.

“Phải, tớ đã quyết định ở lại đây,” Raghav nói và vòng tay ôm eo Aarti, “để được gần tình yêu của tớ.”

“Phải, đúng rồi,” Aarti nói, lau một giọt băng trên má Raghav. “Nói họ biết lý do thực sự đi.”

“Đây là lý do thực,” cậu ta khúc khích cười.

“Không,” Aarti nói, hướng về phía đám đông. “Ngài Raghav Kashyap ở lại để làm phóng viên cho tờ *Dainik*.”

Những tiếng thì thầm ngạc nhiên lan trong đám đông. Raghav đã giữ vị trí tổng biên tập tờ tạp chí của đại học, thậm chí còn thực tập ở một tòa báo. Tuy nhiên ít có người biết cậu ta đủ dũng cảm để bỏ Infosys và làm một phóng viên.

Raghav trò chuyện với bạn bè của cậu ta. Aarti cắt bánh cho mọi người. Âm nhạc ồn ào trở lại. Tôi pha một cốc nữa và dựa người vào tường, tự hỏi nên ra về hay chưa.

Aarti mời tôi một miếng bánh để trên đĩa giấy. Tôi từ chối.

“Thế bao giờ trường của anh mở cửa?” nàng hỏi.

“Ba tháng nữa Ganga sẽ bắt đầu tuyển sinh,” tôi nói.

“Thật sao? Em đăng ký được không?” nàng cười.

“Anh sẽ in luôn bằng cho em nếu em muốn, em thậm chí còn không phải lên lớp nữa,” tôi nói.

“Thật sao?” nàng hỏi, khua khua một ngón tay. “Phải rồi, cấp cho em bằng kỹ sư điện tử như của Raghav. Nhưng điểm phải cao hơn của anh ấy.”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói.

Nàng cười to hơn. Tôi đã rất cố gắng trong suốt bốn năm qua để quên được Aarti. Nhưng chỉ một nụ cười của nàng đã xóa sạch nhiều năm nỗ lực. Đột nhiên, tôi cảm thấy như chúng tôi chưa bao giờ xa nhau.

Tôi phải về thôi. “Anh nên về thôi,” tôi lầm bầm.

“Tại sao?” nàng hỏi. “Anh vừa đến mà.”

“Anh không hợp ở đây.”

“Không sao. Em cũng có biết những người này đâu. Toàn kỹ sư ngớ ngẩn. Đi thôi, ra ban công nào.”

Chúng tôi ngồi ở ban công nhà Raghav. Tôi nhấp từng ngụm nhỏ đồ uống của mình. Làn gió nhẹ thổi tóc Aarti vào mặt tôi. Tôi dịch ra xa một chút.

“Em đã hoàn thành khóa học ở học viện hàng không rồi à?” tôi hỏi.

“Rồi, khóa Frankfurt kết thúc hai tháng trước. Em đang nộp đơn vào tất cả các hãng hàng không. Để xem họ có gọi em đi phỏng vấn không,” nàng nói.

“Ở Varanasi làm gì có hãng hàng không nào.”

“Phải, em sẽ phải chuyển đến Delhi hoặc Mumbai. Ở Bangalore còn có một hãng hàng không giá rẻ nữa. Cũng còn tùy.”

“Tùy vào cái gì?” tôi hỏi.

“Xem em trúng tuyển ở đâu. Tất nhiên bây giờ sẽ phức tạp hơn vì Raghav ở lại đây.”

“Cậu ấy cũng có thể làm phóng viên ở những thành phố khác cơ mà,” tôi nói.

“Em đoán thế,” nàng vừa nói vừa gạt tóc ra sau tai. “Nhưng anh ấy thích Varanasi. Anh ấy quen nơi này và các vấn đề ở đây. Đồ uống của anh thế nào? Cho em một ngụm được không?”

Tôi đưa cốc cho nàng. “Cậu ấy được trả bao nhiêu khi đi làm cho *Dainik*,” tôi hỏi. Tôi phải biết Raghav kiếm được bao nhiêu.

Nàng uống vài ngụm và giữ luôn cốc lại. “Một phần ba lương Infosys trả cho anh ấy,” nàng nói.

“Ôi trời. Bố mẹ cậu ấy nhất trí chuyện đó?”

“Không đời nào! Họ phát điên lên khi anh ấy nói với họ. Không đơn thuần chỉ là vấn đề tiền bạc, mà là anh ấy thậm chí sẽ không dùng đến bằng kỹ sư. Họ vẫn đang giận dữ.”

“Thì sao?”

“Sao cái gì? Anh ấy không quan tâm. Anh ấy cho rằng cách mạng bắt đầu từ trong nhà. Xã hội chỉ thay đổi khi các tiêu chuẩn của từng gia đình bị thách thức.”

“Cách mạng?” tôi hỏi.

“Phải rồi, anh ấy khá là say mê chuyện đó. Đại Cách mạng Ấn Độ. Ôi giờ, em uống hết của anh rồi. Em xin lỗi,” nàng nói và chạm tay tôi để xin lỗi.

“Không sao. Anh sẽ pha cốc khác. Em có đồng ý với lựa chọn sự nghiệp của cậu ấy không?”

“Tất nhiên rồi, em tin là một người phải theo đuổi đam mê của mình. Chẳng phải em cũng đang theo đuổi đam mê của em hay sao? Một tiếp viên hàng không cũng không hẳn là một cuộc cách mạng, nhưng dù sao thì đấy cũng là em.”

“Cuộc cách mạng này chính xác là gì vậy?” tôi hỏi, thấy khó chịu.

“À, Raghav tin rằng một ngày nào đó sẽ có một cuộc cách mạng nổ ra ở Ấn Độ, và đó là thứ anh ấy muốn.”

“Tại sao?”

“Đi mà hỏi anh ấy, anh ấy sẽ giải thích cho anh. Chờ đã, em sẽ lấy cho bọn mình cốc nữa.”

Nàng vào nhà. Tôi chờ ở ban công. Tôi không muốn ở cùng với những tay làm phần mềm tự mãn ở bên trong kia. Tôi hình dung một ngày khi sinh viên ra trường của tôi có việc làm. Tôi tự hỏi không biết các công ty phần mềm lớn có bao giờ tới thăm Cao đẳng Kỹ thuật Ganga hay không. Tất nhiên, trước hết chúng tôi phải mở cửa tuyển sinh đã.

Nàng quay lại với một cái khay. Trên đó có hai ly đồ uống, một đĩa bánh kẹp, bánh ngọt và khoai tây chiên.

“Em nghĩ anh có thể sẽ đói,” nàng nói. Aarti là kiểu người luôn chăm sóc người khác như mẹ hiền.

“Cảm ơn,” tôi nói và lấy cốc của mình.

“Giờ thì nói em nghe vì sao anh lại quên em?” Aarti hỏi.

“Ai nói là anh quên em?” tôi đáp lại nàng. Mắt chúng tôi gặp nhau. Cảm giác lúng túng kéo dài khoảng ba giây. Tôi là người chớp mắt đầu tiên.

“Em có điện thoại di động rồi. Anh muốn lấy số của em không?” nàng hỏi.

“Chắc chắn rồi,” tôi nói. Ngài Shukla cũng đưa tôi một chiếc điện thoại di động. Chúng tôi trao đổi số.

“Khi nào đó em muốn thấy trường đại học của anh,” nàng nói.

“Mở trường rồi hăng hay. Anh sẽ làm lễ khánh thành,” tôi nói.

“Trường học này có phải đam mê của anh không?” nàng hỏi.

“Anh không biết. Đó là cơ hội tốt nhất mà cuộc đời cho anh.”

“Anh đã từng đam mê điều gì chưa Gopal? Cảm giác tuyệt vời lắm,” Aarti nói.

Tôi im lặng trong lúc ngắm nàng, niềm đam mê của tôi.

“Có thứ gì không?” nàng hỏi lại.

“Tiền, anh muốn kiếm thật nhiều tiền,” tôi trả lời.

Nàng giơ tay lên trời. “Ồ, thôi nào,” Aarti nói. “Đấy không phải là đam mê. Đấy là tham vọng.”

“Anh không biết, vào nhà thôi.” Tôi đứng dậy. Tôi không muốn thấy Raghav thấy chúng tôi đứng riêng với nhau.

“Ở lại đây,” nàng phỉnh phờ nói và kéo tay tôi xuống. “Lâu lắm rồi mình không gặp nhau. Anh đang có kế hoạch gì? Anh có bạn gái chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Anh phải kiếm một cô đi. Tình yêu tuyệt lắm. Một cảm giác còn hơn cả đam mê,” nàng nói.

“Tình yêu chỉ tuyệt khi người kia yêu lại mình,” tôi nói. Và ngay tức khắc tôi cảm thấy hối tiếc vì câu nói của mình.

“Ồi! Đòn dưới thắt lưng rồi.”

“Anh xin lỗi.”

“Lâu lắm rồi mà. Với lại Raghav và em đang hạnh phúc. Rất hạnh phúc.”

“Ta vào trong chứ?” tôi đề nghị.

“Nếu anh cởi mở hơn,” Aarti nói, “anh có thể tìm được một người tốt, Gopal ạ.”

“Anh không cần ai cả,” tôi nói và quay mặt đi.

Nàng nắm lấy cằm tôi và quay mặt tôi về phía nàng. “Anh sẽ sở hữu một trường học. Em sẽ chỉ là một tiếp viên hàng không đi bán bim bim, nếu em may mắn. Anh có thể tìm được người tốt hơn.”

“Người nào đó tốt hơn em?” tôi hỏi.

“Hoàn toàn,” nàng nói.

“Điều đó là không thể, Aarti à,” tôi nói. Không để nàng kịp trả lời, tôi đứng dậy và quay lại bữa tiệc.

Tôi đến chỗ Raghav và nói với cậu ta là tôi phải đi gặp nhà thầu. Cậu ta có vẻ không quan tâm lắm. Tôi ra ngoài căn hộ của cậu ta và đi cầu thang xuống nhà. Aarti đuổi theo tôi. “Gopal!”

Tôi quay người nhìn nàng từ bậc thang. “Gì cơ?” tôi hỏi.
“Đừng nói với em là anh vẫn còn tình cảm với em?”
Tôi nuốt nghẹn. “Không hề”, tôi đáp và chạy nhanh ra ngoài.

19

“Các anh nghỉ bao nhiêu lâu hả?” tôi hét lên. Một nhóm công nhân ngồi dưới gốc cây đa gần tòa nhà chính trong khuôn viên. “Giờ đã là hai rưỡi, hết giờ ăn trưa một tiếng rồi.”

Chúng tôi chỉ còn một tuần trước đợt thanh tra cuối cùng của Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật. Các lớp học cần được quét lượt sơn cuối cùng. Đám công nhân không thèm quan tâm.

“Việc của ngài sẽ xong thôi, thưa ngài,” một công nhân nói trong lúc gặp tờ báo mà anh ta dùng để ngồi. Anh ta mặc một chiếc áo khóa rách nát và cái quần dài dính đầy sơn màu kem đậm.

“Trường của tôi sẽ không thể mở được nếu thanh tra không hài lòng,” tôi nói.

“Ai dám nói không với trường của anh?” người công nhân đứng dậy.

Những người công nhân khác vẫn chặt lại khăn xếp. Họ nhặt bàn chải lên và đi tới các lớp học. Tôi vẫn đứng dưới gốc đa, kiệt sức vì cái nghi lễ đốc thúc công nhân hai giờ một lần hằng ngày thế này. Tôi liếc nhìn xuống tờ báo mà những người công nhân để lại. Một tiêu đề làm tôi chú ý: *“Varanasi cần thêm trường đại học, cao đẳng.”*

Tôi nhặt tờ báo lên. Bên dưới tiêu đề là tên người viết - Raghav Kashyap.

Bài báo nói về việc dân số trẻ ở Varanasi đã tăng lên đáng kể trong mười năm qua. Trong khi đó số lượng trường đại học, cao đẳng lại không theo kịp với nhu cầu. Bài báo khuyến nghị với chính quyền các cách ưu tiên cho giáo dục. Tác giả còn vạch ra rằng chính quyền cần cho phép các trường đại học, cao đẳng được tạo ra lợi nhuận hợp pháp sao cho các công ty có thể tham gia vào lĩnh vực này và nâng cao chất

lượng. Cho dù bài báo là của Raghav nhưng tôi vẫn thích nó. Nó biện hộ rất tốt cho công việc của tôi.

Bài báo có một ô riêng trong đó liệt kê những trường đại học, cao đẳng chuẩn bị được mở tại Varanasi. Danh sách này có năm cái tên và tôi nhìn thấy Cao đẳng Kỹ thuật Ganga trong đó.

“Ôi trời,” tôi thầm nói, cảm thấy phấn khích. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tên của trường mình trên báo. Tôi gọi điện cho ngài Shukla.

“Tốt lắm!” Ngài Shukla nói. “Hãy chờ xem báo chí đưa tin nhiều đến đâu khi chúng ta mở cửa.”

Tôi muốn gọi điện cho Raghav và hỏi xem cậu ta có viết được một bài chi tiết về trường của tôi không. Một tờ báo có uy tín nói tốt về Ganga có thể sẽ tạo nên điều kỳ diệu cho việc mở cửa của chúng tôi.

Tôi không có số di động của cậu ta. Tôi có thể dễ dàng xin số từ Aarti. Tuy nhiên, tôi không muốn gọi cho nàng. Tôi đem tờ báo đến tòa nhà của trường. Văn phòng của tôi vẫn chưa có đồ đạc gì. Tôi nhắc mình phải gọi điện cho thợ mộc.

Tôi nhìn danh bạ điện thoại. Aarti lúc nào cũng ở trên cùng vì tên nàng bắt đầu bằng hai chữ “Aa”.

“Mình chỉ gọi nàng để lấy số Raghav thôi mà,” tôi tự nhủ nhiều lần rồi mới lấy đủ dũng cảm để gọi cho nàng.

Nàng nhắc máy sau bốn hồi chuông. “Này, ngạc nhiên chưa,” nàng nói.

“Chào, em thế nào?” tôi nói. Tôi không muốn nói những lời xã giao. Tuy nhiên, yêu cầu thẳng thừng thì có vẻ hơi đường đột.

“Em hơi chán, nhưng không sao,” nàng nói. “Anh thế nào? Nói chuyện với anh tại bữa tiệc lần trước rất vui.”

Tôi đoán là tôi phải hỏi vì sao nàng lại cảm thấy hơi chán. Nhưng tôi né tránh, “Ừ, em này, em có số của Raghav không?” tôi hỏi.

“Tất nhiên rồi. Sao anh lại cần số của anh ấy?”

“Anh vừa đọc một bài báo của cậu ấy đăng hôm nay. Anh thích nó và anh muốn nói điều đó với cậu ấy.”

“Ồ, chắc chắn rồi,” nàng nói. “Anh ấy sẽ rất vui đấy.” Rồi nàng đọc số cho tôi.

“Cảm ơn Aarti,” tôi nói. “Nói chuyện sau nhé.”

“Anh không muốn biết vì sao em cảm thấy không ổn à?” nàng hỏi.

Khi con gái hỏi ta câu đó, tốt nhất là ta nên trả lời có. “Anh có chứ. Sao vậy?” tôi hỏi.

“Bố mẹ không cho em đi khỏi Varanasi,” nàng nói.

“Thật sao? Thế thì làm thế nào mà em bay được?”

“Chính thế. Giờ em sẽ phải làm gì ở đây chứ? Tiếp viên trên thuyền à?”

“Thuyết phục họ đi,” tôi không tìm được lời khuyên nào tốt hơn.

“Họ không nghe đâu. Có thể em phải bỏ nhà đi mất.”

“Em có điên không? Họ sẽ nghĩ lại thôi.”

“Anh nói chuyện với họ được không?” nàng hỏi.

“Anh ư?”

“Phải, tại sao không?”

“Anh là ai nào? Không phải Raghav sẽ tốt hơn sao?”

“Raghav? Anh ấy còn không muốn cho em đi đâu cả. Hơn nữa, anh ấy rất bận ở tòa báo, anh ấy còn không gặp em, chứ đừng nói đến bố mẹ em.”

“Em không có bạn bè nào khác à? Người nào đó từ học viện hàng không?” tôi hỏi. “Hoặc thậm chí thầy cô nào đấy?”

“Anh không muốn giúp, đúng không?”

“Không phải, anh chỉ... Anh chỉ nghĩ anh không phải là người phù hợp nhất để nói về chuyện này.”

“Thôi được,” nàng nói.

Trong ngôn ngữ con gái “Thôi được” mang nghĩa đầu đó giữa “Sao cũng được” và “Biến đi”.

“Được rồi, kỹ sư công trường đang gọi anh,” tôi nói dối. “Anh sẽ nói chuyện với em sau.”

Tôi gác máy. Tôi đã nói chuyện với nàng trong bảy phút và hai mươi hai giây. Tôi thấy muốn gọi lại cho nàng, khuyên nàng cách ứng xử với bố mẹ. Có thể tôi nên nhận lời gặp bố mẹ nàng; dẫu sao thì nàng cũng đã chọn tôi trong số tất cả những người nàng biết. Tôi đã gần như bấm nút gọi lại khi xem xét lại bản thân.

Gần gũi với nàng chỉ làm ta đau đớn. Nàng thuộc về Raghav, và không có chỗ cho ta trong cuộc đời nàng, tôi tự xỉ vả mình.

Tôi gọi cho Raghav. Cậu ta nhắc máy ngay tức khắc. “Chào, Gopal đây,” tôi nói.

“Ồ, xin chào,” cậu ta đáp. “Có chuyện gì vậy anh bạn? Cảm ơn cậu đã đến dự tiệc hôm trước.”

“Không có gì. Công việc mới thế nào?”

“Họ để mình viết, mặc dù chỉ là những thứ hiền hòa.”

“Tớ vừa đọc bài cậu viết hôm nay. Khá hay đấy.”

“Cậu đọc rồi à?Ồ, cảm ơn.”

“Cậu có nhắc đến Cao đẳng Kỹ thuật Ganga, cảm ơn nhé.”

“Ồ, nhóm nghiên cứu bên bọn tớ lập cái bảng ấy. Trường cậu chuẩn bị mở rồi phải không?”

“Phải, gần xong rồi. Cậu có muốn tới thăm không? Có thể cậu viết giúp một bài chuyên về Ganga.”

“Phải, tớ có thể,” Raghav nói, giọng hơi do dự. “Mặc dù chính sách của chúng tớ là không được đề cập đến những tổ chức cụ thể.”

“Ồ, nếu thế thì thôi, quên nó đi vậy,” tôi nói. Dẫu sao thì tôi cũng không muốn nhận ơn huệ gì từ cậu ta.

“Nhưng tớ có thể viết bài về cậu.”

“Tớ?”

“Phải, một cậu bé từ Varanasi mở trường cao đẳng. Chuyện đáng nói đấy. Và trong bài phỏng vấn chúng ta có thể nói về Ganga.”

“Tớ chỉ là người làm thuê thôi,” tôi nói.

“Ủy viên Hội đồng Shukla mới là người đứng sau, phải không?”
Raghav hỏi.

“Ông ấy là một thành viên ban quản trị, đúng vậy.”

“Và ông ta trả tiền xây trường?”

“Ờ, ông ấy sắp xếp tài chính,” tôi đáp.

“Từ đâu ra?” Raghav hỏi.

Tôi không thích giọng điệu tra hỏi của cậu ta. “Ông ấy biết nhiều
mạnh thường quân,” tôi nói. “Tóm lại là cậu có muốn phỏng vấn tớ
không? Không muốn cũng không sao cả”

“Tất nhiên, tớ muốn chứ. Cậu muốn khi nào?”

“Thứ Sáu tuần sau tớ có đợt thanh tra. Sau đấy được không? Có thể
vào cuối tuần,” tôi nói.

“Chắc chắn rồi, tớ sẽ gặp cậu. Ở đâu? Tòa soạn của *Dainik* nhé?”

“Không. Đến văn phòng tớ đi.” Tôi nhấn mạnh từ “văn phòng tớ”.
Anh bạn, giờ thì tớ có một văn phòng hoành tráng rồi, tôi muốn nói
thể với cậu ta.

“Ồ, tất nhiên rồi. Trường cậu ở đâu?”

“Cách thành phố mười cây số theo đường cao tốc Lucknow. Cậu sẽ
thấy biển chỉ dẫn bên tay phải.”

Tôi ra khỏi tòa nhà. Tôi xem xét cấu trúc ba tầng. Chúng tôi phải
sơn nó màu xám trong tuần tới.

Điện thoại của tôi reo. Là Bedi.

“Vâng, anh Bedi,” tôi nói.

“Tôi đã sắp xếp phỏng vấn bảy giảng viên giỏi vào ngày mai. Cậu
rồi không?”

“Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài rồi rã. Tôi sẽ ở công trường
cả ngày, anh đưa họ đến đây được không?”

“Không được. Ta phải đến nhà họ. Ba trường đại học khác đang chuẩn bị mở ở vùng này. Tất cả đều có lời mời. Chúng ta phải dỗ dành họ,” anh ta nói.

Tôi thở dài. Mỗi ngày là một thử thách mới.

“Được thôi, tôi sẽ bố trí xe đi từ văn phòng của ngài Shukla,” tôi đáp.

Chúng tôi đến nhà Giáo sư MS Shrivastava ở Ashok Nagar lúc tám giờ sáng, đúng theo hướng dẫn của vị giáo sư kỹ thuật điện đã nghỉ hưu của NIT Allahabad. Chúng tôi phải có ai đó từ NIT, không phải từ IIT, làm trưởng khoa. Chúng tôi gần như đã thỏa thuận được với một giáo sư đã nghỉ hưu của NIT Bhopal. Tuy nhiên ông ta lại có một lời mời tốt hơn, gần nhà ông ta ở Indore hơn. Giáo sư Shrivastava là tiêu chuẩn vàng của Ủy ban Toàn Ấn về Đào tạo Kỹ thuật, với hơn ba mươi năm kinh nghiệm. Nhưng cũng như tất cả các thứ làm bằng vàng, ông ta không hề rẻ.

“Hai trăm ngàn một tháng?” tôi hỏi lại. “Nhưng chúng tôi chỉ mới bắt đầu.”

Bà Shrivastava, vợ của Giáo sư, phục vụ chúng tôi bữa sáng với trà và cơm nắm. Bà ta cũng tham gia đàm phán. “Cao đẳng Sri Amma vừa có lời mời. Một trăm năm mươi ngàn, cộng với xe và lái xe,” bà ta nói.

“Thưa bà, trường đại học chúng tôi đang liên kết kiểm soát chi phí của chúng tôi,” tôi giải thích. “Hơn nữa, chúng tôi là trường mới. Tôi không biết kết quả tuyển sinh sẽ ra sao.”

“Đó là vấn đề của chúng tôi ư?” bà Shrivastava hỏi, không sai.

Bedi vào cuộc. “Bất cứ yêu cầu hợp lý nào các vị có, hãy nói cho chúng tôi biết. Chúng tôi sẽ chấp nhận,” anh ta nói.

“Nhưng chúng tôi có dự toán,” tôi nói.

Shrivastava đặt thìa xuống. “Cậu là ai,” ông ta nói với tôi, “con trai của ông chủ à?”

“Tôi là chủ sở hữu, Gopal Mishra. Trường nằm trên đất của tôi,” tôi nói.

“Còn ngài Shukla thì sao? Ông ta không quyết định chuyện này à?”

“Ông ấy là một Ủy viên im lặng,” tôi trả lời. “Tôi quyết định.”

Giáo sư nhìn tôi vài giây, ngạc nhiên trước sự thách thức của tôi.

“Ông Mishra, trưởng khoa là quan trọng nhất. Tôi biết người của Ủy ban Toàn Ấn. Có tôi thì việc thanh tra coi như đã xong,” Shrivastava nói.

“Chúng tôi cũng đã có thỏa thuận với Ủy ban Toàn Ấn,” tôi nói, “ông làm ơn hiểu cho. Nếu tôi cho ông gói quá cao, các giảng viên khác cũng sẽ yêu cầu mức tương đương.”

“Cậu không cần tiết lộ mức lương của tôi,” ông ta nói.

“Làm sao chúng tôi giấu được? Phòng kế toán sẽ có đủ thông tin,” tôi hỏi ông ta.

“Hãy trả một phần bằng tiền mặt,” Shrivastava nói. Im lặng bao trùm. Ông ta đã đưa ra một giải pháp. Khó mà tìm được một trưởng khoa thực dụng hơn.

“Bao nhiêu?” tôi hỏi.

“Năm mươi phần trăm? Có thể hơn,” ông ta khuyến nghị. “Nó chỉ tiết kiệm cho tôi các loại thuế. Và không ai cảm thấy ghen tị với tôi. Trên thực tế, mức lương trên giấy của tôi sẽ thấp hơn lương giảng viên.”

“Chúng tôi biết mình đã đến đúng chỗ,” Bedi nói.

“Được rồi,” tôi chấp thuận.

Chúng tôi thỏa thuận một gói một trăm bảy mươi ngàn một tháng. Trưởng khoa mới làm việc ngay lập tức. Ông ta đề xuất giúp chúng tôi tuyển mộ các giảng viên khác, với mức lương từ ba mươi đến tám mươi ngàn một tháng, tùy theo kinh nghiệm và trình độ của họ.

“Tôi sẽ tính phí tuyển mộ mười ngàn một người, ngoài tiền lương của tôi.”

“Được thôi. Khi nào thì ông có thể bắt đầu?” tôi hỏi.

“Bất cứ lúc nào,” ông ta nói. “Tôi sẽ đến trường ba ngày một tuần.”

“Ba ngày thôi?” tôi hỏi lại. “Ông là trưởng khoa của trường. Trường hoạt động thế nào được nếu thiếu ông?”

“Tôi là trưởng khoa, thế nên mới ba ngày. Nếu không thì chỉ một lần một tuần là đủ,” ông ta đáp.

“Gì cơ?”

“Có giảng viên nào lại đi dạy cao đẳng tư thục hằng ngày? Đừng lo, tôi sẽ nói với thanh tra của Ủy ban Toàn Ấn là tôi tới trường hằng ngày.”

“Nhưng ai sẽ quản lý giảng viên? Ai sẽ đảm bảo các lớp học được tổ chức đúng giờ và sinh viên được giảng dạy đúng cách?” tôi nói, tim đập nhanh. Tôi không biết một trưởng khoa của trường đại học hay cao đẳng có phải làm những thứ đó không.

“Đây là trường tư thục. Chúng ta sẽ xoay xở được. Anh Bedi, nói cho cậu ta biết cách thức đi,” Shrivastava cười tươi.

Bedi uống nốt cốc trà và gật đầu. “Tất nhiên rồi. Ta sẽ tìm ra cách sắp xếp giảng dạy và làm những việc khác sau. Bây giờ thì cần tập trung vào thanh tra, và sau đó là tuyển sinh. Sau đó, sinh viên năm cũ có thể dạy sinh viên năm đầu. Nhiều trường làm thế rồi.”

Bà Shrivastava dọn bàn. Chúng tôi sang phòng khách.

“Chiến lược tuyển sinh của các anh là gì?” Shrivastava hỏi.

“Chúng tôi đang quảng cáo trên các báo. Tham gia vào hội chợ giáo dục, tiếp cận với trường phổ thông và các lớp luyện thi,” tôi đáp.

“Tiếp cận trường phổ thông làm gì?” ông ta hỏi.

“Chúng tôi sẽ đến trường phổ thông và giới thiệu về trường của mình,” tôi trả lời.

“Ai quan tâm đến những bài thuyết trình? Các anh đã làm việc với hiệu trưởng chưa?” Shrivastava hỏi.

“Chúng tôi sẽ làm, đừng lo,” Bedi nói.

“Chúng ta sẽ cái gì?” tôi hỏi. Tôi ghét việc Bedi không nói trước mọi thứ với tôi.

“Tôi sẽ giải thích cho cậu. Đi thôi, chúng ta còn các cuộc gặp khác,” Bedi nói và đứng dậy. “Cảm ơn ông, chúng tôi sẽ gặp lại ông vào thứ Sáu.”

Shrivastava tiễn chúng tôi ra cửa. “Khi nào thì tôi nhận được tháng lương đầu tiên?” ông ta hỏi.

“Tôi sẽ gửi tiền mặt đến nhà,” tôi nói.

Chúng tôi còn phải gặp thêm năm ứng cử viên nữa. Ngài Shukla cấp cho chúng tôi một chiếc Innova để dùng riêng cho trường. Chúng tôi đến Mughal Sarai để gặp một giáo sư kỹ thuật hóa học đã nghỉ hưu.

“Thật nhẹ nhõm khi tìm được trường khoa,” Bedi nói khi xe chạy ra đường cao tốc.

“Với tôi, ông ta giống Ngài Mặc Cả hơn là Ngài Trường Khoa,” tôi châm biếm.

“Ông ta đã từng làm việc ở các trường tư thục. Ông ta biết người như mình đang được sẵn đón. Đừng lăn tăn về tính khí giận dữ của ông ta.” Bedi nói.

“Ý ông ta là gì khi nói ‘làm việc’ với các hiệu trưởng?”

“Trường phổ thông có ảnh hưởng rất lớn đến việc bọn trẻ sẽ đi học tiếp ở đâu. Nhiều đứa thử IIT hoặc NIT, nhưng hầu hết đều không đỗ. Chúng sẽ đi đâu?”

“Đi đâu?”

“Đấy là nơi chúng ta xuất hiện. Cao đẳng tư thục có thể thực hiện ước mơ trở thành kỹ sư của cậu, kể cả khi cậu trượt kỳ thi tuyển. Vấn đề là bây giờ có quá nhiều cao đẳng tư thục. Sinh viên sẽ lựa chọn thế nào?”

Tôi bảo lái xe hạ nhiệt độ điều hòa để chống lại cái nóng bốn mươi độ bên ngoài. “Làm thế nào?”

“Họ tới xin lời khuyên của thầy giáo và hiệu trưởng trường chứ sao. Họ còn tin vào ai khác nữa?”

“Phải,” tôi nói. “Vậy thì chúng ta yêu cầu hiệu trưởng giới thiệu trường của ta?”

“Chính xác! Cậu thông minh đấy,” Bedi nói, có lẽ là chế nhạo.

“Chúng ta có hối lộ họ không?” tôi hỏi tiếp.

“Có. Nhưng đừng bao giờ nói ra từ ấy, đặc biệt là với các hiệu trưởng trường phổ thông. Dẫu sao thì đây cũng là phép tính đơn giản. Chúng ta trả cho họ mười phần trăm phí ta thu từ một sinh viên tuyển được.”

Số tiền được định nghĩa rõ ràng như thế nghe không giống hối lộ.

“Chúng ta trả mười phần trăm cho bất cứ ai - các lớp luyện thi, các nhà tổ chức hội chợ giáo dục hoặc bất cứ ai giúp chúng ta lấp đầy chỗ trong trường.”

“Thế thì là mười phần trăm,” tôi nói.

“Cậu đang lên kế hoạch truyền thông phải không?” anh ta hỏi.

Suy nghĩ của tôi hướng sang chiến lược truyền thông, sau đó tới Raghav, rồi từ đó tới Aarti. Cách bộ não nối kết các suy nghĩ với nhau cho đến khi nó tới nơi muốn đến thật là kỳ lạ.

Bedi tiếp tục nói về chuyện làm thế nào để tuyển được hai trăm sinh viên cho khóa đầu tiên. Tôi không nghe, nhìn ra những cánh đồng bên ngoài và nhớ đến mái tóc suôn bay bay của Aarti khi nàng nhấp một ngụm từ cốc của tôi ở ban công nhà Raghav. Đời thật là chó má khi người phụ nữ duy nhất mà bạn có thể nghĩ đến lại thuộc về người khác.

20

Từ cửa sổ phòng làm việc, tôi nhìn thấy Raghav tiến vào khuôn viên trường. Tôi đã phải quát nạt đội thợ mộc để họ làm xong bàn ghế trong văn phòng tôi đúng kỳ hạn. Ngoài chiếc ghế xô pha cho khách còn thiếu, văn phòng tôi đã đâu vào đấy. Điều hòa đã làm việc. Tôi vận lạnh hết cỡ để đảm bảo Raghav nhận ra. Tôi chốt hồ sơ quanh mình. Cậu ta đến và gõ cánh cửa khép hờ.

“Vâng?” tôi ngẩng đầu nhìn lên.

“Bọn mình hẹn hai giờ, đúng không?” Raghav hỏi. Cậu ta mặc sơ mi trắng và quần bò xanh.

“Chào Raghav. Xin lỗi, tớ bận quá, quên cả thời gian,” tôi đáp.

Cậu ta ngồi đối diện với tôi. Tôi ngồi trên chiếc ghế giám đốc. Tôi tự hỏi không biết cậu ta có nhận ra là tôi có chiếc ghế sang trọng hơn ghế của cậu ta rất nhiều không.

Cậu ta lấy sổ tay, bút và vài tờ tài liệu ra. “Tớ có làm vài nghiên cứu, bất cứ thứ gì tớ có thể tìm thấy về trường cậu.”

“Cậu không tìm được nhiều đâu. Bọn tớ mới mở mà,” tôi nói.

“Phải, nhưng tớ tìm được khá nhiều về một trong những người quản trị, Shukla.”

“Tất nhiên, ông ấy là một chính trị gia nổi tiếng. Nhưng không thực sự tham gia vào các hoạt động của trường.”

“Nhưng ông ta có tham gia vào nhiều việc khác,” Raghav vượt thẳng một tờ in các câu hỏi.

“Trà nhé?” tôi hỏi.

Cậu ta gật đầu. Tôi bấm chuông. Tôi bảo người lao công rót trà vào những cái cốc sứ xương mà chúng tôi để dành riêng cho những vị khách đặc biệt. Không phải vì Raghav được coi là khách đặc biệt ở

đây. Nhưng tôi muốn cậu ta biết là chúng tôi có trà rót trong những cái cốc đẹp mắt.

Cậu ta nhìn quanh văn phòng thênh thang gần năm mươi mét vuông của tôi. Tôi muốn hỏi cậu ta xem ở tòa soạn có ai có văn phòng lớn như này không, nhưng tự kiềm chế được.

Cậu ta để ý thấy một mô hình kiến trúc của trường sau lưng tôi. “Tớ xem được không?” cậu ta hỏi.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói và nhảy dựng lên. “Để tớ cho cậu xem toàn bộ cơ sở.”

Tôi giải thích cách bố trí khuôn viên trường cho cậu ta. “Ký túc xá ở đây. Bọn tớ sẽ tiếp tục thêm phòng với các lô kế tiếp. Lớp học và văn phòng khoa ở đây, tại tòa nhà chính mà chúng ta đang ngồi. Phòng thí nghiệm nằm ở một tòa nhà riêng. Tất cả thiết bị đều là nhập khẩu.”

“Ti lệ giảng viên thế nào?” Raghav hỏi, điên cuồng ghi chép.

“Chúng tớ nhắm tới không quá mười lăm sinh viên trên một giảng viên,” tôi trả lời, “như thế là cao hơn chỉ tiêu của Ủy ban Toàn Ấn. Một ngày nào đó chúng tớ muốn tốt hơn BHU.”

Cậu ta nhìn tôi.

“Chỉ là một mục tiêu thôi. Còn so sánh với ai được nữa?” tôi nói.

Cậu ta nhún vai đồng tình.

Trà được mang đến. Tôi bảo người lao công đem đến ít nhất năm món ăn nhẹ. Ông ta mang vào các loại hạt, bánh quy, bánh gối, khoai tây rán và hoa quả.

“Đây đâu phải uống trà. Là hẳn một bữa rồi,” Raghav nói.

“Làm ơn dùng đi. Bọn mình có thể tiếp tục phỏng vấn sau,” tôi nói trong lúc người lao công phục vụ.

Chúng tôi ăn trong im lặng. Tôi không muốn thảo luận với cậu ta bất cứ chuyện gì khác ngoài trường cao đẳng. Cậu ta cầm sổ ghi chép lên trong lúc ăn.

“Có những loại hình đầu tư nào vào trường này?” Raghav hỏi.

“Nhiều loại. Cao đẳng kỹ thuật không hề rẻ,” tôi nói và cười, tránh nêu ra bất cứ con số thực tế nào.

“Chính xác là bao nhiêu?” cậu ta lại hỏi.

“Khó nói đấy. Tớ có đất, nhưng nếu cậu phải mua thì cậu có thể hình dung ra mức giá của nó,” tôi đáp.

“Đấy là đất nông nghiệp phải không?” cậu ta hỏi tiếp.

“Phải, cậu biết mà, Raghav. Có nhớ vụ kiện tụng của bố tớ không?” tôi hỏi lại.

“Cậu đã tìm được cách lấy lại từ những người họ hàng?”

“Đúng thế, nhưng chuyện này sẽ không được đưa vào bài phỏng vấn, đúng không?” tôi nói.

“Không. Nhưng nói tớ biết đất nông nghiệp đã được chuyển đổi mục tiêu sử dụng như thế nào?”

“Bọn tớ xin, chính quyền thành phố đồng ý.”

Cậu ta tiếp tục ghi chép.

“Mọi thứ đều đã được duyệt,” tôi nhắc lại, có lẽ hơi quá phòng thủ.

“Nhờ Shukla?”

“Không,” tôi trả lời, thấy hơi khó chịu. “Vì bọn tớ làm đúng thủ tục.”

“Được rồi. Ngoài đất ra thì trường này còn tốn thêm bao nhiêu nữa?”

“Tớ không chắc là mình có thể tiết lộ con số này. Xét cho cùng thì đây là thông tin cạnh tranh. Nhưng bất cứ ai đến thăm khuôn viên của chúng tớ đều có thể thấy nó thuộc loại tân tiến nhất.”

“Hơn năm mươi triệu?” cậu ta tiếp tục. Đáng lẽ tôi không nên tham gia trò chơi thăm dò này của cậu ta.

“Phải.”

“Hơn một trăm?”

“Con số thực thì có liên quan gì?”

“Tiền từ đâu ra vậy?”

“Từ những người ủy thác và cộng sự của họ.”

“Những người cộng sự của ai? Của cậu hay của Shukla?”

“Tớ hiến đất. Ngài Shukla sắp xếp tài chính, vì lợi ích của thành phố. Bọn tớ là quỹ ủy thác phi lợi nhuận.”

“Cậu có biết ông Ủy viên Hội đồng lấy quỹ từ đâu ra không?” Raghav hỏi, mắt không rời cuốn sổ.

“Không. Và tớ không thấy lý do để phải biết. Đây là tài sản của ông ấy và bạn bè ông ấy.”

“Cậu có biết về sự liên quan của Shukla tới vụ lừa đảo Kế hoạch hành động sông Hằng không?”

“Không, Raghav à. Tớ không muốn bình luận về bất cứ việc gì ngoài trường Ganga. Nếu cậu có đủ thông tin rồi, bọn mình có thể kết thúc cuộc phỏng vấn.”

Raghav buông bút. “Tớ xin lỗi. Phải, tớ xong rồi. Đừng lo, tớ sẽ viết một bài không thiên kiến.”

“Cảm ơn, tớ sẽ tiễn cậu.”

Chúng tôi cùng nhau đi ra cổng trường. Cậu ta đến bằng chiếc xe tay ga cũ của bố.

“Đáng ra để tớ cho xe đến đón cậu,” tôi nói. “Trời nóng quá.”

“Không sao. Tớ còn nhiều chỗ phải đến,” cậu ta nói và đội mũ bảo hiểm.

“Cậu có nhớ nghề kỹ sư không?” tôi hỏi, câu hỏi chung chung đầu tiên của tôi.

“Không hẳn. Tớ đoán là mình chưa từng trở thành kỹ sư,” cậu ta trả lời.

Tôi nghĩ là đã đến lúc tôi tung cú đấm cuối cùng. “Cậu tốt nghiệp BHU. Cậu sẽ rất ổn trong danh sách giảng viên của bọn tớ. Muốn tham gia không?” tôi hỏi. Phải, tôi có thể thuê cậu ta. BHU có thể không nhận tôi, nhưng tôi có thể nhận sinh viên tốt nghiệp của họ.

“Tớ? Làm giảng viên? Không đời nào. Với lại tớ cũng có việc làm rồi,” cậu ta nói và ngồi lên xe máy.

“Cậu không phải đến nhiều. Giúp tớ với các vụ thanh tra, và có thể sau đó tuần đến một lần.”

Cậu ta đã định nổ máy, nhưng dừng lại giữa chừng. Cậu ta nghĩ ngợi đề nghị của tôi.

“Chúng tớ trả lương cao. Có thể còn nhiều hơn tòa báo của cậu đấy,” tôi nói thêm.

Cậu ta cười và lắc đầu.

“Sao không?” tôi hỏi, thấy khó chịu vì sự từ chối dễ dàng của cậu ta.

“Tớ không thể trở thành một phần của doanh nghiệp tham nhũng,” cậu ta nói.

“Cái gì?”

“Đây là của Shukla.”

“Là của tớ,” tôi phản đối.

“Tớ biết cậu sẽ điều hành nó, nhưng ông ta mới là người đứng sau, phải không?”

“Thì sao? Sao cậu có thể gọi chúng tớ là tham nhũng? Chúng tớ vẫn còn chưa mở cửa cơ mà?”

“Nó được xây dựng bằng tiền kiếm được từ những hành vi tham nhũng.”

“Tớ đã làm việc cật lực trong ba năm, Raghav à. Ba năm, cả Chủ nhật. Sao cậu có thể tuyên bố như thế được?”

“Ông ta bị buộc tội ăn cắp hai trăm triệu từ Kế hoạch hành động sông Hằng. Tiền chính phủ dự định làm sạch dòng sông của chúng ta.”

“Chỉ là lời buộc tội. Chưa được chứng minh,” tôi nói.

“Ngay sau đó ông ta đã đầu tư rất nhiều vào bất động sản, bao gồm cả trường cao đẳng này. Không thể tin được là cậu không nhìn thấu

chuyện đó. Làm sao một chính khách lại có nhiều tiền như vậy được? Gốc gác của ông ta cũng khiêm tốn.”

“Bạn có chứng minh được những hành vi sai trái đó không?”

“Vẫn chưa. Nhưng bạn có chắc là ông ta không làm gì không?” cậu ta chất vấn.

Tôi không thể kiểm soát bản thân thêm được nữa. “Bạn đang ghen tị,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Bạn đang ghen tị vì tớ thành công. Tớ không đáng được thành công, phải không? Xét cho cùng, điểm AIEEE của tớ thấp hơn cậu. Phải không, ngài JEE?”

“Bình tĩnh thôi anh bạn. Đây không phải chuyện cá nhân đâu,” cậu ta nói và nổ máy xe.

“Thế thì là gì, thưa ngài phóng viên?”

“Công việc của tớ là tìm ra sự thật, thế thôi.”

Trước khi tôi kịp phản ứng, cậu ta đã lao đi. Cậu ta để lại sau một đám mây bụi làm cay mắt tôi hơn bất cứ thứ gì đã làm trong suốt năm qua.

Ngày thanh tra của Ủy ban Toàn Ấn có cảm giác như một ngày đi thi. Hai mươi giảng viên của chúng tôi đến trường lúc tám giờ sáng. Những người lao công quét dọn lau sàn cho đến phút cuối cùng. Chuyên gia công nghệ thông tin bảo đảm rằng tất cả máy tính trong phòng máy đều hoạt động. Chúng tôi đặt bữa tối tại Taj Ganga cho Ủy ban Thanh tra. Ngài Shukla hứa với tôi là ông ấy sẽ đến, nhưng lại rút lui vào phút cuối vì một chuyến công tác khẩn cấp về nông thôn. Mồ hôi đọng thành giọt trên trán tôi. Tôi ra cổng trường lần thứ năm để kiểm tra xem đoàn thanh tra đã đến chưa.

“Đứng thẳng lên,” tôi quát nhân viên bảo vệ, “và nghiêm chào tất cả các vị khách.”

“Thư giãn đi, Giám đốc Gopal,” trưởng khoa Shrivastava nói, “để tôi xử lý họ.”

Tối mười một giờ họ mới đến. Ashok Sharma, giảng viên trẻ nhất của chúng tôi, cầm hoa đứng chờ dưới sảnh tòa nhà chính.

Trưởng đoàn thanh tra bắt tay tôi. “Tôi là Jhule Yadav, giáo sư, cựu giảng viên trường NIT Delhi.”

“Tôi là Gopal Mishra, người sáng lập đồng thời là giám đốc trường. Đây là trưởng khoa Shrivastava, cựu giám đốc trường NIT Allahabad,” tôi giới thiệu.

Yadav và Shrivastava nhìn nhau, thầm đánh giá nhau như hai võ sĩ trên võ đài. Chúng tôi vào văn phòng tôi và ngồi xuống những chiếc xô pha bốc mùi dầu bóng.

“NIT Allahabad?” Yadav hỏi. “Các anh có một cậu là Barua ở khoa Điện phải không? Sau đó anh ta đến Stanford.”

“Phải,” Shrivastava nói, “tôi thuê anh ta.”

“Barua là sinh viên của tôi,” Yadav nói và vỗ đùi.

Bất ngờ điện tắt. Mọi người thở dài khi bóng tối bao trùm chúng tôi. Chúng tôi có vấn đề về điện ở những làng gần đó. Chiều nào cũng bị cắt điện sáu tiếng liền.

“Chúng tôi có máy phát điện,” tôi nói và bảo người làm công bật máy.

Văn phòng trở nên ngột ngạt.

“Ta ra ngoài chứ?” một người trung niên trong đoàn thanh tra nói.

“Bất cứ lúc nào, thưa ngài,” tôi nói. Đèn neon trong văn phòng nhấp nháy khi có điện trở lại.

“Các anh có bao nhiêu máy tiện trong phòng máy thí nghiệm?” một thanh tra hỏi.

“Tám,” Shrivastava nói. “Chúng ta sẽ đi tham quan sau.”

“Ngài Shrivastava, sao lại phải đi lại trong lúc nóng bức làm gì?” Yadav nói.

“Thành viên trong đoàn của ngài đặt câu hỏi mà, thưa ngài,” Shrivastava nói.

Mọi người quay nhìn thanh tra vừa hỏi câu về máy tiện. “Anh là?” Shrivastava hỏi.

“Bhansali,” thanh tra đó trả lời.

“Anh Bhansali, tại sao tất cả chúng ta lại không đến văn phòng tôi để giải đáp các câu hỏi liên quan đến khóa học? Trừ phi các vị cần tới sáng lập viên.”

“Trông anh vẫn còn trẻ,” Bhansali nói với tôi.

“Tôi còn trẻ,” tôi nói.

“Trình độ của anh là gì?” ông ta hỏi.

“Tôi đã xây trường này,” tôi trả lời, “và tôi tuyển những giảng viên giỏi nhất.”

“Nhưng...”

Bhansali đang nói thì Shrivastava ngắt lời ông ta. “Đi thôi, thưa ngài. Tôi sẽ trả lời mọi việc,” Shrivastava nói và dẫn họ ra ngoài.

Khi mọi người đã ra hết, Shrivastava quay lại văn phòng tôi. “Bhansali là người mới. Sáu người kia sẽ không nói lời nào. Đến giờ ăn trưa rồi, phải không?”

“Phải, bên phục vụ đã ở đây rồi,” tôi nói.

“Tốt. Túi thì sao?”

“Túi?”

“Gopal, tôi có phải giải thích không nhỉ? Đây là Ủy ban Toàn Ấn.”

“À,” tôi nói. “Ý ông là phong bì. Tất nhiên rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn.”

“Tốt. Đưa cho họ sau món tráng miệng. Bao nhiêu vậy?”

“Hai trăm cho Yadav. Và hai trăm cho những người còn lại?”

“Đưa cho Bhansali năm mươi,” Shrivastava nói. “Tráng miệng món gì?”

“Chè đậu xanh.”

“Đúng món tôi thích!” Giáo sư Shrivastava nói và ra ngoài.

Chúng tôi đã đặt một phòng riêng ở Taj Ganga cho bữa tối với đoàn thanh tra. Chúng tôi cũng mời toàn bộ giảng viên và các quan chức cao cấp của chính quyền trước đây đã từng giúp đỡ chúng tôi. Họ đến cùng với gia đình. Bữa tiệc một trăm người này đã đốt thêm một lỗ nữa trong túi tiền của trường Ganga.

Chúng tôi vẫn chưa kiếm được đồng nào. Chúng tôi đã chi ra sáu mươi triệu để xây dựng, mua thiết bị, giảng viên và tất nhiên, cả đút cho các quan chức chính quyền.

Tuy nhiên, ngài Shukla có vẻ không quan tâm.

“Thư giãn đi, chúng ta sẽ thu hồi vốn,” ngài Shukla nói. Ông ta đưa cho tôi một cốc whisky pha sô đa.

Tôi nhìn quanh phòng. “Ta đã hối lộ ít nhất là ba mươi người trong phòng này,” tôi nói.

Ngài Shukla cười.

“Ta có làm gì sai đâu? Ta chỉ muốn mở một trường cao đẳng thôi mà.”

“Không sao,” ngài Shukla nói. “Nếu chúng ta có một hệ thống đơn giản và sạch sẽ, các giáo sư này sẽ mở trường riêng của họ. Các công ty lớn và công ty phần mềm sẽ mở trường. Hệ thống rắc rối, họ không muốn động chạm đến. Và đó là chỗ chúng ta nhảy vào.”

“Khi nào thì chúng ta sẽ làm ra tiền? Hôm nay tôi đã phải chi cho thanh tra năm trăm ngàn rồi.”

“Trả thêm cho họ đi,” ngài Shukla nói.

“Ai?”

“Thanh tra.”

“Tại sao?” tôi hỏi lại. “Shrivastava nói thế là đủ. Sau một tuần nữa ta sẽ được chấp thuận.”

“Tôi không chỉ muốn họ phê duyệt mà còn phải nói tốt cho trường Ganga nữa,” ngài Shukla nói.

“Bằng văn bản?” tôi hỏi.

“Phải, và chúng ta sẽ dùng chúng để tiếp thị. Thêm mười ngàn cho các thành viên, thêm năm mươi cho trưởng đoàn. Tôi sẽ bố trí tiền mặt.”

Ông ta lấy điện thoại và gọi.

Ngài Shukla và tôi tới chỗ lấy đồ ăn. Chúng tôi lấy đầy thức ăn vào đĩa và ra một góc phòng.

“Tiền sẽ tới sau một giờ nữa,” ông ta nói với tôi.

“Sao ông lại tin tưởng tôi thế, ngài Shukla. Tôi có thể trộm tiền của ông.”

“Cậu không có gia đình. Cậu trộm tiền cho ai?” ông ta hỏi ngược lại.

21

Giấy phê duyệt của Ủy ban Toàn Ấn đến đúng hạn, như Giáo sư Shrivastava đã hứa. Chúng tôi còn một bước cuối cùng trước khi mở cửa tuyển sinh. Chúng tôi cần liên kết với một trường công lập. Mangesh Tiwari, phó hiệu trưởng điều hành đã om đờn của chúng tôi nhiều tháng.

Chúng tôi ở nhà ngài Shukla. “Liên kết là chuyện đơn giản. Chúng ta chào ông ta giá gấp đôi thị trường. Mangesh đang già đi.” Bedi nói.

“Ông ta muốn bao nhiêu?” Ngài Shukla hỏi.

“Không phải chuyện tiền bạc. Ông ấy không thích chúng ta. Thậm chí còn không nghe điện thoại,” Bedi đáp.

“Giải pháp là gì?” tôi hỏi.

“Sử dụng một số quan hệ. Phi chính trị nếu có thể. Ông ấy là bạn học đại học của Chánh án thành phố chúng ta,” Bedi nói.

“Tôi biết con gái Chánh án. Bạn học phổ thông,” tôi nói.

“Được rồi, làm tất cả những gì cần làm. Tôi muốn mở cửa tuyển sinh vào tuần sau. Quảng cáo toàn trang trên tất cả các báo,” ngài Shukla nói.

“Đừng lo, Chủ nhật tuần sau cả Varanasi sẽ chỉ nói về trường Ganga mà thôi,” tôi nói.

Tôi đã tự hứa sẽ không gọi cho Aarti. Tuy nhiên, tôi không còn lựa chọn nào khác.

“Xem hôm nay ai gọi thế này!” Aarti lú lo.

“Em có vẻ vui,” tôi nói.

“Thật không? Có thể vì anh gọi đấy. Em thực sự không còn lý do nào khác.”

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?” tôi hỏi.

“Không có gì. Em phải tìm việc ở Varanasi.”

“Cũng không tệ lắm.”

“Trường anh có máy bay riêng không?” nàng hỏi.

“Vẫn chưa có,” tôi nói. “Nhưng nếu có, anh sẽ để em làm tiếp viên trường.”

Nàng cười. “Anh thế nào? Khi nào thì trường anh mới thực sự có sinh viên?”

“Khi bọn anh làm hài lòng được tất cả các quan chức chính phủ Ấn Độ trên đời này,” tôi nói. “Thực ra là anh gọi em có chút việc.”

“Gì vậy?” nàng hỏi.

“Anh muốn gặp bố em.”

“Thật ư? Sao lại thế?”

“Bọn anh cần giúp đỡ để liên kết được với đại học công lập.”

“Anh muốn nói chuyện với ông luôn không?”

“Không, anh muốn gặp ông trực tiếp cơ,” tôi nói.

“Thế anh có muốn gặp em trực tiếp không?” nàng hỏi. “Hay là em vẫn nằm trong danh sách đen của anh? Chỉ để gọi khi có việc khẩn cấp?”

“Hoàn toàn không phải thế. Bọn mình sẽ gặp sau khi anh gặp bố em.”

“Tất nhiên rồi, công việc trước đã,” nàng nói giọng mỉa mai.

“Việc tuyển sinh của anh đang bị kẹt, Aarti à. Việc khẩn đấy,” tôi nói.

“Được rồi, được rồi. Đợi một lát, để em hỏi bố.”

Nàng nhắc máy sau khi nói chuyện với bố. “Tám giờ sáng ngày mai được chứ?”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói. “Gặp lại em sau nhé.”

“Lâu không thấy cậu đến chơi. Không chơi với Aarti nữa à?” Chánh án Pradhan hỏi.

Chúng tôi ngồi trong phòng làm việc của ông. Một bức chân dung to như người thật của ông nội Aarti, thống đốc bang Brij Pradhan nhìn tôi chăm chăm từ trên tường. Chánh án Pradhan - mặt lớn với những nét rõ ràng, khỏe mạnh và tự hào - nhấm nháp cà phê với tôi.

“Không phải thế đâu chú. Cháu bận quá,” tôi nói.

“Tôi có nghe về trường cao đẳng của cậu. Ngài Shukla có liên quan, đúng không?” Chánh án Pradhan hỏi.

“Vâng, hiện bọn cháu chỉ còn một bước nữa là có thể tuyển sinh,” tôi nói và trình bày vấn đề với phó hiệu trưởng Tiwari.

Ông lắng nghe tôi rồi nói, “Để tôi xem.” Ông lấy điện thoại di động gọi cho phó hiệu trưởng.

“Tiwari à? Xin chào, là Pratap Pradhan... Phải, lâu quá rồi. Anh thế nào?”

Bố Aarti bố trí một cuộc gặp giữa chúng tôi và Tiwari vào buổi chiều.

“Cảm ơn chú rất nhiều,” tôi nói và chuẩn bị ra về.

“Không có gì. Nghe này, cậu đã trả tiền cho Tiwari chưa?”

Tôi thấy lúng túng khi nói chuyện này với bố Aarti nên im lặng.

“Tôi biết ngành giáo dục hoạt động ra sao. Tiwari ăn nói trí thức, nhưng ông ấy cũng muốn có phần. Hy vọng là các cậu không để tôi phải liên quan đến chuyện này.”

“Không đâu ạ, thưa chú,” tôi nói. “Thậm chí cháu còn không xử lý những việc này. Cháu chỉ lo cho trường thôi ạ.”

“Vậy là tất cả công việc kiểu này là do người của ngài Shukla làm?” bố Aarti hỏi.

“Vâng ạ,” tôi nói trong lúc nhìn xuống đất.

“Tốt, thế thì cậu giống tôi,” ông nói. “Đủ thực dụng để không động chạm đến những người làm việc khó nói.”

Tôi gật đầu, cúi chào ông trước khi ra khỏi phòng.

“Làm ơn cho một xô cô la sữa lắc với kem,” Aarti gọi. Chúng tôi đến đúng quán cà phê ở Sigra nơi Sunil đã đưa tôi tới sau cú thất bại ở hội chợ giáo dục.

“Trà đen,” tôi gọi.

Nàng mặc bộ salwar-kameez ren màu hoa cà. Bố nàng mua bộ này cho nàng từ Lucknow. Nàng tháo chiếc khăn dupatta trắng và để nó bên cạnh.

Người phục vụ đặt ly sữa lắc của nàng lên bàn. Nàng ngậm chiếc ống hút mà không chạm tay vào chiếc ly đầy ự. “Em hay làm đổ lắm nên phải cẩn thận,” nàng nói.

Làn tóc nàng quét nhẹ lên bàn trong lúc nàng nhấm nháp món đồ uống. Cả quán cà phê nhìn nàng.

“Bọn mình chắc chắn phải làm chuyện này thường xuyên hơn,” nàng nói, “gặp nhau ngoài quán cà phê. Dù cả em và anh chẳng ai uống cà phê cả.”

“Anh không nghĩ vậy,” tôi nói.

“Tại sao? Anh không thích gặp em à?” nàng hỏi. “Bạn thân nhất của em trong mười năm mà chỉ đến thế thôi sao?”

“Raghav sẽ không thích đâu,” tôi nói.

“Gặp nhau uống cà phê thì có gì sai chứ? Với lại, Raghav quá bận để bị phiền lòng bởi những chuyện thế này.”

“Tất nhiên rồi, giờ là phóng viên lớn rồi mà. Anh đã gặp cậu ấy,” tôi nói và nhắc ly của mình lên.

“Anh có gặp à?” nàng hỏi, nhướn lông mày lên trong khi vẫn nhấm nháp ly sữa lắc.

“Cậu ấy phỏng vấn anh, cho tờ báo của cậu ấy.”

“Để làm gì?” nàng hỏi.

“Cậu bé địa phương mở trường cao đẳng.”

“Đúng mà. Một thành tích đáng nể đấy.”

“Phải, đối với một kẻ thua cuộc như anh.”

“Em đâu có ý đó,” nàng nói. “Này, anh có muốn ăn gì không?”

Trước khi kịp trả lời, nàng đã gọi hai cái bánh xốp rắc sô cô la. Nếu Aarti được lựa chọn, sẽ chẳng có gì ngoài sô cô la để ăn.

“Chuyện tìm việc của em thế nào rồi?”

“Em có một lời mời. Em chưa chắc có nhận hay không?”

“Thực sao? Lời mời thế nào?”

“Thực tập sinh quan hệ khách hàng, khách sạn Ramanda. Người ta mở ở Cantonment.”

“Năm sao chứ?”

“Phải, họ đến gặp bố em có chút việc. Bố phát hiện ra có chỗ trống, em nộp đơn và bây giờ thì họ muốn em đi làm từ tháng sau.”

“Em nhận đi. Anh biết em, em không ngồi nhà được đâu,” tôi nói.

“Anh biết em rõ hơn hầu hết mọi người, Gopal à,” nàng nói, “Nhưng mà...”

“Sao cơ?” tôi hỏi.

Bánh xốp đã được đem đến nhưng nàng không động tay. Tôi nhìn mắt nàng. Chúng ướt ướt. Một giọt nước mắt chảy dài trên má nàng.

“Aarti, em không sao chứ?” tôi đưa khăn giấy cho nàng.

Nàng lau mắt và trả miếng giấy dầy chùi mắt lại cho tôi. “Nếu em nhận, bố mẹ em sẽ bảo - đây là một công việc tốt, gần nhà, ở lại đây đi. Còn nếu em cứ hờn dỗi ăn vạ ở nhà, có thể họ sẽ cho em thử một hãng hàng không nào đó.”

Tôi trêu nàng. “Sao lại phải khóc lóc về chuyện ấy? Em có một công việc tốt. Em đã tốt nghiệp khóa học về khách sạn còn gì...”

“Hàng không, không phải khách sạn.”

“Được rồi, nhưng tiếp viên hàng không cũng phục vụ khách như nhân viên khách sạn mà. Và một thực tập sinh quan hệ khách hàng cũng có cơ hội phát triển tốt hơn. Hôm nay là thực tập sinh, ngày mai là nhân viên chính thức, có thể là giám đốc điều hành khách sạn một ngày nào đó. Em thông minh. Em sẽ phát triển.”

Nàng khịt mũi vài lần để kiểm chế bản thân.

“Anh nghĩ thế à?” nàng hỏi, mắt nàng còn đẹp hơn khi long lanh lệ.

Tôi không thể trả lời, tôi hoàn toàn lạc lối trong khuôn mặt kiêu diễm của nàng.

“Gì thế? Chì kẻ mắt bị nhòe à?” nàng cười. “Em thật ngốc, lúc nào cũng khóc như trẻ con.”

“Không, em không ngốc. Nếu không thì sao em tìm được việc,” tôi nói.

“Thế em nhận việc ấy nhé?”

“Sao không? Nếu không thích thì bỏ. Raghav nói gì?”

“Chẳng nói gì.”

“Là sao?”

“Em chưa gặp anh ấy từ khi có lời mời đi làm. Em có gọi điện cho anh ấy, nhưng anh ấy nói em nên làm bất cứ điều gì em muốn. Tuần này anh ấy đang đến cái làng nào đấy để kiểm tư liệu.”

“Sẽ tốt cho cả hai nếu em ở lại đây,” tôi nói.

“Ờ, nhưng anh ấy cũng đâu có nói thế.”

“Anh chắc là cậu ấy nhận ra thôi.”

“Em không nghĩ là anh ấy quan tâm nhiều đến chuyện của em, trừ phi em có liên quan đến vụ bê bối tham nhũng nào đấy,” nàng nói.

Tôi cười đúng như nàng muốn. Tôi gọi thanh toán.

“Vậy là bạn uống cà phê nhé?”

“Chúng ta là bạn mà.”

“Tốt rồi. Khách sạn vẫn chưa mở cửa, nhưng đến lúc nào đó em sẽ chỉ nó cho anh. Khá to đấy.”

“Chắc chắn rồi.”

“Khi nào thì em có thể thấy trường Ganga?” nàng hỏi.

“Hai tuần nữa,” tôi đáp. “Anh hứa đấy. Gần như là xong rồi.”

Chúng tôi đi bộ ra xe nàng.

“Em cười. Em khóc. Gặp anh thật thích,” Aarti nói.

“Anh cũng vậy, dù là anh không khóc,” tôi nói.

Nàng lại cười. Nàng ôm tôi hơi lâu hơn bình thường một chút.

“Bạn cũ là bạn cũ, Gopal à. Bạn trai và những người khác cũng tốt, nhưng họ không bao giờ hiểu mình như những người bạn cũ được.”

Tôi ghét từ “bạn”, nhưng không nói gì, chỉ vẫy tay tạm biệt.

Điện thoại của tôi reo. Bedi.

“Phó hiệu trưởng gọi chúng ta đến gặp. Cú điện thoại của Chủ tịch có tác dụng đấy. Họ biết nhau từ thời trẻ con,” anh ta nói.

“Bạn cũ là bạn cũ,” tôi nói.

Nhân dịp khánh thành Ganga, lần đầu tiên trong đời tôi mặc vest. Tôi giám sát việc trang trí. Đêm trước ngày khai trương chúng tôi ngủ lại văn phòng tôi. Chúng tôi chuyển ba phòng học thành các trung tâm tuyển sinh. Tôi thức để đảm bảo chúng tôi có đủ mẫu biểu, bút và tờ rơi thông tin.

Ngài Shukla cũng cố gắng hết sức. Ông ta đã thuyết phục được Thống đốc bang đến dự lễ khánh thành trường cao đẳng. Hai bộ trưởng của bang cũng sẽ đi cùng Thống đốc. Nhân viên an ninh của các chính trị gia đã tới thăm chúng tôi từ hôm trước. Vì vẫn chưa có giảng đường nên chúng tôi dựng một bục diễn giả tạm bên trong lều bạt cho các bài phát biểu.

“Hai ngàn giấy mời đã được gửi, thưa ngài, tới tất cả các gia đình nổi tiếng ở Varanasi.” Ajay, giảng viên khoa hóa, nói với tôi.

Chúng tôi đã mời ăn trưa. Thế nên dự kiến ít nhất một nửa khách mời sẽ tới. Vì khoảng cách xa nên chúng tôi bố trí bốn xe buýt để đón công chúng và một tá xe con để đưa đón phóng viên báo chí.

Tôi chi một triệu mua quảng cáo toàn trang trên các tờ báo hàng đầu của thành phố trong ba ngày liên tiếp. Bạn chỉ khai trương có một lần thôi. Ngài Shukla muốn cả thành phố biết là ông ta đã xây một trường học.

Công việc kết thúc lúc năm rưỡi sáng. Tôi nằm xuống ghế xô pha trong văn phòng và ngủ thật sâu trước khi buổi lễ bắt đầu. Cú điện thoại của ngài Shukla đánh thức tôi dậy lúc sáu rưỡi. Tôi dụi mắt, mất phương hướng.

“Xin chào, ngài Shukla,” tôi nói.

“*Cậu đọc báo chưa?*”

Tôi nghĩ chắc ông ta đã nhìn thấy những trang quảng cáo và phần kích gọi điện đến. Sau nhiều năm chờ đợi, cuối cùng thì ngày này cũng đã tới. “Chưa, tôi đang ở trường. Báo vẫn chưa đến.”

“Sao lại có chuyện này?” Ngài Shukla hỏi.

Tôi tự hỏi sao giọng ông ta lại có vẻ khó chịu vậy. Có thể ông ta không phải là người quen dậy sớm, tôi nghĩ. “Quảng cáo trông cũng được đấy chứ, phải không ạ?”

“Không phải quảng cáo, đồ ngu. Tôi nói về bài báo đăng trên tờ *Dainik* kia.”

Ngài Shukla chưa bao giờ gọi tôi bằng những danh xưng khó nghe. Đúng là tôi làm việc cho ông ta. Nhưng cho tới tận trước lúc này, ông ta chưa một lần lên giọng với tôi.

“Bài báo nào?” tôi hỏi lại, tay đưa lên xoa thái dương đang giần giật vì thiếu ngủ.

“Đọc báo đi rồi gọi lại cho tôi.”

“Được rồi. Quảng cáo trông thế nào?”

Chỉ có tiếng đập máy trả lời tôi.

Tôi quát gọi người lao công và bảo ông ta đi mua cho tôi tất cả các tờ báo mới. Một tiếng sau đồng báo đã nằm đủ trên bàn tôi.

Tờ báo nào cũng có một trang quảng cáo màu của chúng tôi. Bức ảnh chụp khuôn viên rất đẹp. Tôi thấy tên mình ở góc cuối trang quảng cáo. Câu nói khắc nghiệt của ngài Shukla lại vang lên trong đầu tôi.

Tôi lật qua tờ *Dainik*. Tôi thấy bài báo đó ở trang sáu. Tiêu đề bài báo viết: “*Trường cao đẳng kỹ thuật mới được mở trong thành phố - có phải bằng tiền tham nhũng? - Raghav Kashyap, Phóng viên.*”

“Cái mẹ gì thế này?” tôi thốt lên với mình khi đọc tiếp.

Tôi không thể tin cậu ta lại làm chuyện đó. Vài dòng đầu tiên nghe chừng vô hại.

Varanasi, còn được gọi là Thành phố học tập, có thể tự hào về một trường cao đẳng kỹ thuật nữa của riêng mình. Cao đẳng Kỹ thuật Ganga, nằm trong khuôn viên rộng mười lăm mẫu Anh trên đường cao tốc Lucknow, mở cửa tuyển sinh cuối tuần này.

Thực sự thì Raghav cũng nhắc tới cơ sở vật chất của chúng tôi, hồ sơ giảng viên, các ngành kỹ thuật được đào tạo và quy trình tuyển chọn. Một bài báo nửa trang cũng đăng một bức ảnh của ngài Shukla và tôi. Tôi chưa bao giờ thấy ảnh mình trên báo. Tuy nhiên, tôi không thể nuốt trôi khi tiếp tục đọc.

Điều thú vị là ngài Ủy viên Hội đồng Raman Lal Shukla là một trong những thành viên quản trị của trường Ganga. Ông ta giúp tài trợ cho trường. Ngài Shukla còn sở hữu đất quanh khuôn viên của trường Ganga với giá trị ước lượng khoảng từ năm mươi đến một trăm triệu. Shukla lấy tiền tài trợ từ đâu ra? Một cách tình cờ, ông ta đã công bố về trường cao đẳng này ba năm trước, cùng lúc tên ông ta xuất hiện trong vụ lừa đảo Kế hoạch hành động sông Hằng.

Phải chăng trường cao đẳng này là một nỗ lực làm trong sạch tên tuổi của ông ta? Người ta đến sông Hằng để rửa sạch tội lỗi. Liệu có phải Shukla đang cố gắng rửa sạch tội lỗi của mình với sông Hằng?

“Con mẹ mày,” tôi văng tục sau khi đọc xong bài báo.

Tôi vò nát tờ báo. Chuyện này không thể xảy ra với chúng tôi được. Không phải vào ngày tuyển sinh. Không phải vào bất cứ ngày nào. Ngài Shukla lại gọi điện. Tôi do dự nhưng rồi vẫn nhắc máy.

“Tôi đọc rồi,” tôi nói.

“Thế quái nào mà lại có chuyện này? Cái thằng phóng viên Raghav chó chết này là đứa nào? Có thực nó từng phỏng vấn cậu không?”

“Cậu ta... là... bạn... học phổ thông của tôi,” tôi lắp bắp. “Cậu ta hứa sẽ viết một bài khách quan.”

“Thế này mà gọi là khách quan à? Nó đập vào mặt tôi ấy chứ.”

“Tôi thực sự xin lỗi, ngài Shukla. Đừng lo, những tờ báo khác không có bài này đâu.”

“*Dainik* là tờ báo lớn và có ảnh hưởng nhất. Thống đốc bang đã hủy chuyển đi rồi.”

“Gì cơ?” tôi sốc. “Ai sẽ khánh thành trường bây giờ? Chúng ta đã chuẩn bị tấm biển đá khắc tên ông ấy rồi.”

“Tôi không biết. Giờ thì cho lao công khánh thành nó cũng được, tôi không quan tâm,” ngài Shukla nói.

“Làm ơn bình tĩnh lại, ngài Shukla,” tôi nói. “Thực sự đấy, chúng ta phải tìm được ai đó trong ba giờ nữa.”

Ngài Ủy viên Hội đồng hít một hơi dài. “Bộ trưởng giáo dục bang vẫn đến. Ông ta có thể khánh thành trường.”

“Còn tấm biển?”

“Dán nhãn đề lên nó, Gopal ạ. Chẳng lẽ tôi phải dạy cậu mọi thứ?”

“Xin lỗi ngài Shukla. Tôi sẽ sửa.”

Tôi bắt đầu một loạt các công việc phát sinh. Hầu hết khách mời đều khẳng định sẽ đến. Một bữa trưa miễn phí luôn chiến thắng các cáo buộc tham nhũng.

“Tôi vào được không, thưa ngài?” tôi nghe thấy một giọng phụ nữ khi vừa gọi điện xong.

Tôi ngẩng nhìn. “Aarti!”

“Em có làm phiền anh không?” nàng hỏi. “Em đến sớm.”

Nàng đến lúc chín giờ, một giờ trước lễ khánh thành. Thậm chí cả khi đang bị ức chế như lúc này tôi cũng nhận thấy nàng đã rất diện cho sự kiện hôm nay. Nàng mặc bộ áo dài salwar-kameez màu xanh vô chai có đường viền tím và vàng.

Tôi tiếp tục nhìn nàng, miệng há hốc. “Em vào được chứ, thưa ngài Giám đốc?” nàng nói.

“Hả? À, phải, tất nhiên rồi,” tôi nói. “Trời, trông em kìa...”

“Gì cơ?”

“Trông em thật chinh tề,” tuyệt đẹp, đấy mới là từ tôi muốn nói.

“Ồ, em nghĩ là anh sẽ nói em thật đẹp cơ.”

“Chuyện ấy thì rõ ràng rồi, Aarti à.”

“Chuyện gì rõ ràng?”

“Em lúc nào cũng đẹp,” tôi nói.

“Phải không? Gần đây em không được nghe câu đó nhiều lắm.”

“Sao vậy? Bạn trai em không nói thế à?” tôi hỏi với chút châm chích trong giọng nói, những ý nghĩ về bài báo của Raghav vẫn chưa rời khỏi đầu tôi.

Nàng thở dài. “Trừ phi em mặc giấy báo, còn không thì em không nghĩ là anh ấy sẽ nhận ra đâu.”

Tôi cười và bắt đầu kiểm tra danh sách các hiệu trưởng trường phổ thông xem có bị quên ai không.

“Anh có vẻ bận,” Aarti nói. “Em đợi bên ngoài nhé?”

Tôi không bao giờ muốn để Aarti đi, nhưng tôi còn cả ngàn cuộc điện thoại phải gọi.

“Em ở ngoài được chứ?”

“Vâng, mẹ em đang ở đây. Bố thì không đến được. Ông đang bận công tác.”

“Ồ,” tôi nói. “Thế để anh ra chào đã.”

Chúng tôi cùng ra ngoài. Mẹ nàng ngồi trên hàng ghế đầu, một trong những người khách đầu tiên trong lễ.

“Chào cô,” tôi nói, hai tay khoanh lại.

“Chúc mừng Gopal. Khuôn viên đẹp quá,” bà nói.

“Vẫn còn chưa xây xong đâu ạ,” tôi ra hiệu cho người phục vụ đem trà và đồ ăn nhẹ đến.

“Đừng lo cho mẹ và em,” Aarti nói. “Anh cứ làm việc đi. Hãy chăm sóc những vị khách cao cấp ấy.”

Nàng ôm tôi trước khi tôi đi. Tôi nhận thấy mẹ nàng nhìn tôi. Tôi khoanh tay lần nữa và xin phép đi.

Buổi lễ khánh thành diễn ra suôn sẻ, dù rằng thiếu Thống đốc bang thì nó cũng mất đi đôi chút hào quang. Bộ trưởng giáo dục bang kéo băng trùm tấm biển của trường, tên ông ta được đề lên tên của Thống đốc bang trên phiến đá hoa cương đen. Có tiếng xì xầm trong đám báo chí về sự vắng mặt của Thống đốc.

“Thống đốc phải hủy chuyến thăm vào phút cuối vì một cuộc khủng hoảng,” ngài Shukla nói khi lên sân khấu. Bài nói của ông ta dài không quá một phút. Báo chí tranh giành nhau đặt câu hỏi. Tất cả đều muốn hỏi về bài báo trên tờ *Dainik*.

Tuy nhiên ngài Ủy viên né tránh tất cả các câu hỏi trên đường đi từ bục diễn giả ra cửa. “Tôi xin lỗi, không hỏi đáp gì hôm nay. Tôi phải xuống nông thôn. Người nông dân cần tôi. Ông Gopal Mishra sẽ tiếp quản từ đây.”

Trong vài phút ông ta đã rời trường bằng ô tô của mình. Ông ta gọi điện cho tôi từ đường cao tốc.

“Tôi muốn nói chuyện với tay biên tập khốn kiếp của *Dainik*,” ông ta nói.

“Chắc chắn rồi, tôi sẽ bố trí,” tôi đáp. “Nhân tiện, mẫu đơn tuyển sinh rất chạy.”

“Những tên khốn đó có biết ta đã cho chúng bao nhiêu quảng cáo không?” ông ta tiếp.

“Ngài Shukla, về việc tuyển sinh...” tôi nói.

Nhưng ông ta đã dập máy.

Chúng tôi hy vọng lấp đầy những chỗ còn trống bằng một chiến dịch quảng cáo.

“Chúng tôi muốn quảng cáo cả năm,” tôi nói với Giám đốc Tiếp thị tờ *Thời báo Varanasi*. “Chúng tôi muốn được chiết khấu nhiều hơn.”

Tôi đã bỏ cả ngày đi tới các tòa báo để đăng ký thêm quảng cáo. Tôi ngồi trong văn phòng của Amar Trivedi, Giám đốc Tiếp thị của tờ *Thời báo Varanasi*.

“Sao cậu không để chúng tôi làm đối tác truyền thông của cậu?” ông ta nói.

“Là sao?” tôi hỏi.

“Chỉ thêm một ít phí nữa chúng tôi sẽ đăng các bài báo tích cực về trường của cậu. Chúng tôi có tin, còn cậu được hình ảnh. Là mối quan hệ hai bên cùng có lợi.”

“Làm sao tôi biết được những bài báo này sẽ tích cực hay không?” tôi hỏi lại. Chim bị tên sợ cây cong.

“Cậu gửi bài cho chúng tôi,” Amar nói.

Tôi bảo ông ta gửi cho tôi bản đề xuất chính thức.

Sau *Thời báo Varanasi*, tôi đến Bansphatak viếng thăm văn phòng tờ *Dainik*. “Xin chào mừng anh Gopal,” Sailesh Gupta, quản lý bán hàng tờ *Dainik*, chào đón tôi ở lối ra vào tòa nhà.

Tôi ném cho anh ta một nụ cười cộc lốc. Chúng tôi cùng vào văn phòng anh ta.

“Anh uống gì nhé?” anh ta hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Trà? Cà phê?”

“Cho xin mấy bài báo đầy đối trá được chứ?”

“Gì cơ?”

“Sailesh, tôi đã ký cho anh tờ séc lớn nhất trong số tất cả những nơi chúng tôi đăng quảng cáo. Vậy mà anh đã làm gì? Vào đúng ngày khánh thành của chúng tôi?”

Sailesh hiểu ý tôi và nhìn đi chỗ khác.

“Tôi còn năm trăm ngàn cần chi trong tuần tới. Nói tôi nghe xem vì sao tôi không nên làm tờ *Thời báo Varanasi* hài lòng và đưa cho họ cái này?” Tôi khua cuốn sổ séc của quỹ ủy thác trước mặt anh ta.

“Anh Gopal,” Sailesh hạ giọng, “anh nói gì thế? Chúng tôi là tờ báo số một cơ mà.”

“Thì sao nào? Các anh chơi chúng tôi à?”

“Anh Gopal, tôi đâu có làm chuyện đó.”

“Trường cao đẳng xây bằng tiền tham nhũng! Các người cũng kiếm tiền từ chúng tôi đấy.”

“Đó là bên biên tập. Họ là những tay ngu ngốc, phi thực tế,” Sailesh nói.

Tôi dấm tay lên bàn. “Tôi muốn gặp tổng biên tập của các anh. Nếu như anh còn muốn tôi đặt bất kỳ quảng cáo gì sau vụ này.”

Sailesh liếc cuốn sổ séc của tôi. Anh ta đứng dậy.

“Đi thôi,” anh ta nói. Tôi theo anh ta lên tầng biên tập.

Trong phòng kính của mình, Ashok Kumar, tổng biên tập đang làm việc với một vài biên tập viên. Sailesh vào phòng, các biên tập viên ra ngoài. Sailesh ra hiệu cho tôi vào.

Ashok nhìn tôi từ đầu đến chân. “Cậu đến từ văn phòng của Ủy viên Hội đồng Shukla?” ông ta hỏi.

“Tôi là giám đốc Cao đẳng Kỹ thuật Ganga,” tôi nói và chìa tay. Ông ta bắt tay tôi một cách chớp nhoáng và mời tôi ngồi.

“Tôi đã thấy quảng cáo toàn trang,” Ashok bắt đầu, thoáng chút bối rối vì sự hiện diện của tôi trong phòng làm việc của ông ta.

“Ông đã đọc bài báo của các ông về chúng tôi chưa?” tôi hỏi.

“Tôi chắc là có đọc rồi. Ai viết thế nhỉ?” Ashok hỏi. Ông ta đeo kính và quay lại tìm trên máy tính.

“Ông ấy có thể không nhớ tên phóng viên,” Sailesh nói với tôi. “Ta có nên tìm theo ngày không?”

“Là Raghav Kashyap viết,” tôi nói.

“Người mới à?” Ashok hỏi, lần đầu tiên trông có vẻ lạc quan. Ông ta nhanh chóng tìm thấy bài báo trên máy tính của mình. Ông ta quay màn hình về phía chúng tôi. “Bài này à?”

Tôi gật đầu.

“Tôi phải chúc mừng phóng viên này. Người mới, nhưng các bài báo của cậu ta đã gây chú ý.”

“Nếu viết những thứ vớ vẩn thì ông cũng gây được chú ý.”

“Có chuyện gì thế anh Sailesh. Sao khách hàng của anh lại giận dữ thế? Chúng ta có một bài nửa trang về trường của họ mà,” Ashok nói.

“Vì sao lại có hai đoạn cuối? Và tiêu đề nữa?” tôi xen vào.

“Gì cơ?” Ashok nói và lướt qua bài viết một lần nữa. “Ồ, chuyện tham nhũng. Có gì to tát ở đây đâu?”

“Nó làm ảnh hưởng đến hình ảnh của chúng tôi,” tôi nói, đập mạnh hai tay lên bàn.

Ashok không đánh giá cao màn trình diễn cảm xúc của tôi. Ông ta nhìn tôi chăm chăm. Tôi bỏ tay khỏi bàn.

“Nếu cậu quan tâm tới hình ảnh đến thế thì sao lại mở trường với Ủy viên Hội đồng Shukla?” Ashok hỏi.

Sailesh nhận ra mọi chuyện không được ổn.

“Thưa ông, trường Ganga có thể sẽ là khách hàng lớn nhất của chúng ta,” Sailesh nói.

“Thế thì chúng ta không đưa tin một cách công bằng nữa hay sao?” Ashok hỏi lại.

“Các cáo buộc chưa được chứng minh,” tôi nói. “Một vấn đề đã chìm được nhắc lại sau ba năm đúng vào ngày khai trương. Thế có công bằng không?”

“Ngài Ashok, xin được nói chuyện riêng trong hai phút,” Sailesh nói.

Tôi đứng bên ngoài văn phòng trong lúc họ nói chuyện. Tôi nhìn quanh. Tôi hỏi một người làm công xem Raghav Kashyap ngồi chỗ nào. Tôi nhìn thấy cái khoang làm việc bé tí tẹo của cậu ta. Nó chiếm diện tích nhỏ hơn cái ghế xô pha trong văn phòng tôi. Tôi nhìn thấy Raghav. Cậu ta đang điên cuồng gõ máy tính, không ý thức chút gì về thế giới xung quanh.

Sailesh gọi tôi vào phòng. “Đừng lo, mọi thứ đã được dàn xếp ổn thỏa. Ông Ashok sẽ nói chuyện trực tiếp với ngài Ủy viên Hội đồng. Chúng tôi sẽ giải quyết chuyện này. Làm ơn tiếp tục duy trì mối quan hệ của chúng ta,” Sailesh nói.

“Được rồi,” tôi nói. “Còn tay phóng viên thì sao?”

“Anh ta thì sao?” Sailesh nói. “Anh ta chỉ là phóng viên tập sự.”

“Tôi muốn anh ta xin lỗi tôi,” tôi nói.

Sailesh nhìn Ashok.

“Chuyện này tùy cậu ta,” Ashok nói. Ông ta nhắc điện thoại và bảo thư ký gọi Raghav vào.

Năm phút sau Raghav gõ cửa.

“Thưa, ngài cho gọi tôi?” Raghav nói rồi nhìn thấy tôi. “Chào Gopal. Sao cậu ở đây?”

“Các cậu biết nhau sao?” Ashok hỏi, nhướn một bên mày.

“Cậu ấy đã phỏng vấn tôi,” tôi nói.

Raghav có vẻ ngạc nhiên vì lời tuyên bố ngắn gọn của tôi. Cậu ta nhận ra tôi không muốn nhắc đến bất cứ một quan hệ nào từng có.

“Có chuyện gì vậy?” Raghav hỏi, nhận ra bầu không khí nghiêm trọng trong phòng.

Sailesh nhắc lại nội dung thảo luận trước đó của chúng tôi.

“Xin lỗi?” Raghav ngạc nhiên. “Gopal, cậu muốn tớ xin lỗi cậu?”

“Các cậu đã biết nhau trước rồi à?” Ashok hỏi, dần nắm bắt được dòng chảy ngầm.

“Chúng tôi học cùng hồi phổ thông,” tôi đáp.

“Ngồi cùng một bàn. Là bạn thân,” Raghav nói. “Sao cậu không nói với họ chuyện đó?”

Sao không nói với họ mà y cướp mất cô gái của tao, hả thằng khốn, tôi những muốn nói vậy. Hay mà quá ghen tị với thành công của tao đến mức viết ra một bài báo đáng khinh bỉ?

“Những lời cáo buộc tham nhũng là vô căn cứ. Và không cần phải nhắc đến chúng trong một bài giới thiệu về trường cao đẳng,” tôi nói.

“Tớ phải viết khách quan,” Raghav nói. “Shukla là tay lừa đảo nổi tiếng.”

“Vớ vẩn,” tôi lớn giọng.

“Anh Gopal, xin đừng to tiếng. Raghav, cậu cũng không cần phải quá khích trong mọi bài báo,” Ashok nói.

“Thưa ngài, tôi có viết gì đâu. Tôi còn chưa động đến việc vi phạm xây dựng trong trường.”

“Không có vi phạm nào hết. Tất cả thiết kế của chúng tôi đều đã được phê duyệt,” tôi nói.

“VẬY Shukla làm thế nào để được phê duyệt? Dẫu sao thì tớ cũng không động chạm gì đến chuyện đó.”

“Cả Kế hoạch hành động sông Hằng cũng là tin cũ rồi, Raghav,” Ashok nói. “Trừ phi cậu có bằng chứng mới, chắc chắn còn không thì nhắc lại chuyện này là vô nghĩa. Chúng ta không thể cứ tiếp tục bôi nhọ tên tuổi người khác.”

Raghav lấy tay lơ đãng vuốt tóc. “Được thôi, tôi sẽ không bới móc nữa cho tới khi tôi tìm được thứ gì đó chắc chắn. Tôi đi được chưa?”

“Cậu vẫn chưa xin lỗi anh Gopal đây,” Sailesh nói. “Trường Ganga là khách hàng của chúng ta.”

“Biên tập viên chỉ xin lỗi vì những sai lầm thực sự,” Raghav nói.

“Hoặc khi tổng biên tập bảo anh ta xin lỗi,” Sailesh nói giọng cương quyết.

Raghav nhìn Ashok. Ashok im lặng.

“Sao ngài có thể...” Raghav bắt đầu.

“Raghav, hãy làm xong chuyện này đi. Tôi còn phải ký duyệt số tới trong một tiếng nữa,” Ashok nói, quay lại với màn hình máy tính.

Im lặng trong khoảng mười giây.

“Tôi xin lỗi,” Raghav thở dài nói.

“Không sao,” tôi nói, nhưng Raghav đã lao ra khỏi phòng.

23

“Anh và Raghav cãi nhau à?” Aarti hỏi. Nàng gọi tôi lúc tối muộn, khoảng thời gian yêu thích của nàng.

“Cậu ta kể với em à?” tôi hỏi.

“Em gợi ý ba chúng ta gặp nhau và anh ấy tí nữa thì ngoặt đứt đầu em ra,” nàng nói.

“Không đời nào! Anh thích đầu em.”

“Tuần sau khách sạn mở cửa. Em nghĩ em sẽ xin phép và giới thiệu trước với các anh chỗ đó. Đẹp lắm.”

“Em đi mà giới thiệu riêng với nó.”

“Có chuyện gì thế?” Aarti hỏi. “Anh đã gặp anh ấy à? Sao chẳng ai nói chuyện gì với em?”

“Chuyện công việc ấy mà, đừng lo. Mọi chuyện được giải quyết xong xuôi rồi.”

“Nếu anh đã nói vậy. Mai anh đến được không?”

“Tất nhiên.”

“Chúc ngủ ngon, ngài Giám đốc!”

Tôi chờ Aarti ngoài cửa khách sạn Ramada. Bảo vệ không cho tôi vào. Aarti đến, quẹt thẻ nhân viên và tôi đi theo nàng. Nàng mặc bộ sari Banarasi màu hạt dẻ, đồng phục của nàng. Thẻ của nàng ghi “Aarti Pratap Pradhan - thực tập sinh quan hệ khách hàng”.

“Trời, trông em khác quá,” tôi nói.

“Khác? Chỉnh tề? Anh chỉ nói được thế thôi sao?” nàng chế giễu.

“Không phải... Trông em tuyệt lắm. Nhưng anh không ngờ em sẽ mặc sari,” tôi nói.

“Không ngờ gì? Rằng cô bạn cùng lớp ngốc nghếch của anh không thể kiếm được một công việc thực sự à?” nàng nhướn đôi lông mày, tay chống nạnh.

“Phải. Em cũng khá ngốc nghếch đấy,” tôi giả vờ tán thành, khiến nàng tinh nghịch dấm tay tôi.

Chúng tôi bước vào sảnh khách sạn. Công nhân xây dựng vẫn đang chạy những chiếc máy đánh bóng ồn ào trên nền đá cẩm thạch Ý đã sáng bóng. Nàng đưa tôi tới một nhà hàng với những chiếc ghế nhung lộng lẫy.

“Đây sẽ là quán bar của bọn em - Toxic.”

Khách sạn này như muốn đảm bảo rằng ngay cả khi người ta đến thành phố để gột rửa tội lỗi thì họ cũng sẽ phạm những tội lỗi mới. Chúng tôi đi một vòng ngắm nghía cơ sở vật chất.

“Rồi, thế sao chẳng ai nói gì với em cả?” nàng hỏi.

“Chuyện gì cơ?”

“Đã xảy ra chuyện gì giữa anh và Raghav?”

“Trường cao đẳng không thích câu chuyện tờ báo đăng. Cậu ấy đã xin lỗi. Hết chuyện.”

Tôi tóm tắt cho nàng trong hai phút về chuyện đã xảy ra, bắt nàng thề không được nói với Raghav là tôi kể cho nàng. Nàng nói với tôi rằng nàng còn không kể với Raghav là nàng gặp tôi, do đó sẽ không có chuyện nàng nói gì với cậu ta đâu. Quan hệ của con người là như thế - chia sẻ có lựa chọn và giấu giếm thông tin tới mức gây nhầm lẫn tệ hại.

Chúng tôi đến một nhà hàng truyền thống. “Aangan, quán Ấn Độ,” nàng giới thiệu. Sau đó nàng đưa tôi đến phòng thể dục. Tôi thấy những chiếc máy chạy bộ có gắn ti vi.

“Nhập khẩu à?” tôi hỏi.

Nàng gật đầu. “Đôi khi em cảm thấy có lỗi,” nàng nói. Con gái có thể dễ dàng xử lý những cuộc nói chuyện đa chủ đề.

“Vì sao?”

“Em làm hỏng tình bạn của anh với Raghav,” nàng nói.

“Không có đâu.”

Nàng ngồi xuống một chiếc ghế tập tạ. Tôi lấy một quả bóng thẳng bằng làm ghế ngồi.

“Ba chúng ta từng là bạn từ lúc còn bé. Chuyện gì đã xảy ra vậy chứ?” nàng hỏi, mắt ngấn lệ.

“Cuộc đời,” tôi nói. “Là cuộc đời mang đến.”

“Không có em, mọi thứ giữa các anh có thể đã không tệ hại đến như thế.”

“Không, không phải thế. Anh không xứng đáng với em. Raghav không liên quan gì đến chuyện này.”

“Đừng bao giờ nói thế,” Aarti nói, giọng nàng vang vọng trong phòng tập không người. “Không phải là anh không xứng đáng với em. Anh là chàng trai tuyệt vời, Gopal ạ. Và chúng mình rất hợp nhau.”

“Nhưng em không có cảm xúc ấy với anh, anh biết, anh biết. Anh đói rồi. Bọn mình ăn trưa ở đâu đây?”

“Không phải như thế,” nàng nói.

“Gì cơ?”

“Với con gái chuyện không phải như thế. Đôi khi đó là chuyện thời điểm, đôi khi lại là chuyện anh đeo đuổi tới mức nào.”

“Anh đeo đuổi chưa đủ ư?” tôi hỏi.

“Anh đeo đuổi quá mức,” nàng nói và quệt nước mắt.

Tôi không biết mình có nên an ủi nàng hay không. Vì thứ nhất, nàng đã thuộc về người khác. Thứ hai, chúng tôi đang ở nơi làm việc của nàng.

Thay vào đó tôi nâng một quả tạ mười cân lên. Tôi thấy nó nặng. Nhưng tôi vờ như mình có thể nâng nó lên dễ dàng trước mặt Aarti. Raghav hẳn có thể dễ dàng nâng quả tạ nặng gấp đôi, tôi nghĩ. Tại sao chuyện quái gì tôi cũng phải so đo với Raghav thế nhỉ?

“Anh xin lỗi,” tôi nói. “Anh xin lỗi vì đã gây quá nhiều sức ép.”

“Anh đến đúng lúc em chưa sẵn sàng với bất cứ điều gì. Anh muốn quá nhiều. Anh muốn dựa dẫm vào em. Em đã không nghĩ mình có thể làm một chỗ dựa đủ vững chắc cho anh.”

“Gì thế này? Hôm nay là ngày tổng kết đấy à?” tôi nói. Tôi nâng quả tạ năm lần rồi đặt xuống.

“Em chỉ nói thế thôi... Em không biết sao nữa. Em nghĩ là em thực sự cần phải nói.”

“Hoặc cần được lắng nghe.”

Chúng tôi nhìn nhau.

“Phải, chính xác đấy. Anh hiểu em quá, Gopal ạ.”

“Quá hiểu,” tôi cười.

“Anh có muốn xem phòng trước khi mình đi ăn không?” nàng hỏi.

“Chắc chắn rồi. Bọn mình ăn ở đâu đây?”

“Ở căng tin nhân viên,” nàng nói.

Chúng tôi đi lên tầng ba trên cái thang máy bằng thép không gỉ. Nàng có chìa khóa chính của tất cả các phòng.

“Đúng ra là em không được đưa ai vào khách sạn đâu,” nàng thú nhận.

“Thì sao?” tôi hỏi, bản khoăn không hiểu liệu thế có nghĩa là chúng tôi phải rời khỏi đây hay không?

“Ý em nói là anh rất quan trọng. Em có nguy cơ mất việc vì anh đấy.”

“Họ mà đuổi em thì anh sẽ thuê em.”

Mắt chúng tôi gặp nhau. Cả hai phá lên cười. Chúng tôi đã không có được khoảnh khắc như thế này trong nhiều năm. Chúng tôi đã từng cười như thế ở trường - cùng lúc và về những thứ ngớ ngẩn nhất - một cậu bé ợ hơi trong lớp, nàng bắt chước thầy cô giáo, tôi vờ ngủ gật trong giờ lịch sử.

Nàng mở cửa phòng 3103. Cả cuộc đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì xa hoa đến thế. “Tuyệt,” tôi nói.

“Công nhận nhỉ?” nàng ngồi lên cái giường lớn có sáu cái gối đệm bằng lụa đỏ. “Cái giường này đúng là thiên đường! Anh ngồi xuống mà xem.”

“Em chắc chứ?” tôi hỏi.

“Ngồi xuống đi,” nàng nói.

Chúng tôi ngồi bên nhau, tôi ngồi trên mép giường.

“Được đấy,” tôi nói như thể nghề của tôi là thanh tra chặn đệm.

“Năm xuống còn thoải mái hơn,” nàng nói.

Tôi nhìn nàng kinh ngạc. Nàng nhìn thấy vẻ mặt tôi và ôm bụng cười.

“Em đâu có nói cùng nhau,” nàng nói. “Anh bắt đầu nghiêm túc như thế từ khi nào vậy?”

Hai mươi phút tiếp theo chúng tôi dùng để nghịch ngợm công tắc đèn và vòi tắm. Tôi chưa bao giờ được bên nàng ở một nơi riêng tư như thế này. Tôi bắt đầu chìm đắm. Và tôi cảm thấy bầu không khí thoảng chút căng thẳng. Có thể sự căng thẳng này chỉ từ phía tôi.

“Đi thôi.” Tôi nhìn đồng hồ. Tôi phải quay về trường sớm.

“Được thôi,” nàng nói và khóa vòi bồn rửa mặt.

Chúng tôi ra khỏi phòng. Một người đàn ông mặc bộ vest mới cúi cạnh nhìn thấy chúng tôi đi ra.

“Aarti?” ông ta ngạc nhiên gọi.

Mặt Aarti biến sắc.

“Chào ngài,” nàng nói. Tôi đọc biển tên trên bộ vest của người đàn ông. *Binayak Shastri, Quản lý tiệp.*

“Cô đang làm gì ở đây thế?” ông ta hỏi.

“Thưa ngài,” nàng nói, “đây là anh Gopal Mishra. Anh ấy là khách hàng.”

“Chúng ta vẫn chưa mở cửa kia mà,” ông ta nói, vẫn còn nghi ngờ.

“Xin chào,” tôi chìa tay cho ông ta. “Tôi là giám đốc trường Cao đẳng Kỹ thuật Ganga.”

Ông ta bắt tay tôi.

“Chúng tôi đang tính đến chuyện tổ chức một sự kiện của trường ở đây,” tôi nói.

Chúng tôi đi về phía thang máy. Tôi đang hy vọng ông ta sẽ không hỏi thêm gì nữa thì ông ta nói: “Sự kiện gì vậy?”

“Một bữa tối với những công ty tuyển dụng hàng đầu,” tôi nói.

Aarti tránh nhìn vào mắt bất kỳ ai.

“Chắc chắn rồi, chúng tôi sẽ rất hân hạnh được phục vụ ông,” Binayak nói và đưa danh thiếp của ông ta cho tôi.

Tôi đoán kế hoạch ăn trưa của chúng tôi ở căng tin nhân viên sẽ bị hủy bỏ.

“Tôi muộn rồi, nhưng bên tôi sẽ liên lạc lại với các vị sau,” tôi nói lúc chúng tôi xuống tới sảnh.

Aarti nở một nụ cười chuyên nghiệp và biến mất sau bàn tiếp tân. Binayak quyết định chờ cho đến khi xe tôi đến.

“Sao anh lại muốn xem phòng?” Binayak hỏi.

“Chúng tôi sẽ có giảng viên khách mời. Có thể từ nước ngoài,” tôi trả lời. May sao lúc đó xe của tôi tới cổng.

Trong hai tháng tiếp theo, chúng tôi đã xoay xở để tuyển được một trăm tám mươi trên tổng chỉ tiêu hai trăm sinh viên của đợt tuyển sinh đầu tiên. Lần đầu tiên tôi thực sự đưa tiền cho kế toán của ngài Shukla. Nhiều sinh viên trả học phí bằng tiền mặt. Nhất là bọn trẻ nhà nông. Chúng đem tiền đựng trong những cái túi cói đến, những cuộn giấy bạc được tích góp trong nhiều năm.

“Hãy dạy con trai tôi thành kỹ sư,” một người nông dân chấp tay van nài.

Trở thành kỹ sư, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đối với thị trường công việc và của hồi môn, một tấm bằng cử nhân kỹ thuật không bao giờ thừa. Trưởng khoa Shrivastava và băng đảng hai mươi giảng viên của ông ta chịu trách nhiệm về các lớp học. Tôi bận rộn với các dự án như vận hành cái máy hỗn độn mang tên ký túc xá, thuê nhân viên mới và đảm bảo cho việc xây dựng còn lại được tiếp tục theo lịch trình. Đời sống xã hội của tôi nghèo nàn. Một lần một tuần, tôi ăn tối với giảng viên, chủ yếu là để thảo luận về công việc. Một vài lần, tôi tới nhà ngài Shukla.

“Cậu là giám đốc trường. Sao cậu vẫn ở trong cái nhà cũ kỹ, bé tí ấy thế?” một lần ông ta nói sau khi đã uống kha khá whisky.

“Tòa nhà của khoa sắp xây xong. Gần như ngày nào tôi cũng ngủ trong văn phòng,” tôi nói.

Tuy nhiên, Aarti đã quay lại cuộc đời tôi, người duy nhất tôi dành thời gian bên cạnh mà không phải vì công việc. Khách sạn Ramada đã mở, nàng đi làm và ngồi duyên dáng tại bàn Quan hệ khách hàng dưới sảnh. Vào ngày đi làm đầu tiên của nàng, tôi đã gửi tặng nàng một hộp sô cô la và hoa. Có lẽ tôi không nên gửi, nhưng tôi cảm thấy ngày này

quan trọng với nàng. Tôi chỉ gửi hoa hồng trắng tượng trưng cho tình bạn - không có bông hồng đỏ nào.

Hey, cảm ơn. Anh tuyệt quá!! :), tin nhắn SMS của nàng đến.

Tôi đọc năm mươi lần. Cuối cùng tôi soạn tin trả lời.

Không có gì. Cho người phụ nữ thành đạt trong tương lai.

Nàng trả lời sau mười phút. *Sao anh tốt với em thế?*

Tôi không có câu trả lời. Tôi dùng một mẹo của phụ nữ. Khi còn nghi ngờ, hãy gửi một mặt cười.

Tôi gửi ba cái: :) :) :)

Nàng nhắn lại: *Gặp nhau sau giờ làm chứ? 7 giờ tối CCD?*

Chắc chắn rồi, tôi trả lời nhanh chóng.

Tôi lái xe từ trường xuống tới Sigra để gặp nàng. Nàng kể với tôi về ngày làm việc của mình. Nàng đã giúp giải quyết cho năm người Đức vào khách sạn, sắp xếp ba chiếc xe cho một đoàn đại biểu Nhật Bản mười thành viên và gửi một bánh sinh nhật bất ngờ lên phòng một khách Mỹ. Nàng có vẻ hạnh phúc. Tôi không nghĩ nàng còn nhớ những gì đến nghề tiếp viên hàng không.

“Vậy là ngày hôm nay mình gặp nhau. Nếu không thì anh làm gì?” nàng hỏi.

“Không có gì nhiều. Anh ở lại trường. Làm việc,” tôi nói.

“Chán nhí. Còn bạn bè thì sao?” Aarti hỏi.

Tôi nhún vai. “Anh có đồng nghiệp trong trường. Ngần ấy là đủ rồi.”

Nàng vỗ nhẹ tay tôi. “Anh phải có bạn chứ. Nhìn em này, em có anh.”

“Raghav thì sao?” tôi hỏi.

“Anh ấy ở lại tòa soạn làm việc muộn. Anh ấy không có thời gian...” nàng nói, rút tay về. Nàng không nói tôi biết Raghav sẽ cảm thấy thế nào nếu biết những buổi gặp thường xuyên của chúng tôi, và tôi hỏi nàng điều đó. Nàng chỉ nói với tôi là Raghav sẽ không biết.

“Anh phải gặp gỡ bạn bè sau khi làm việc chứ.” Nàng nói như đang tự thuyết phục mình. “Em có thể sẽ làm anh chán đến chết với những câu chuyện về khách sạn của em...”

“Em không bao giờ làm anh chán cả. Ngay cả khi em không nói một lời nào,” tôi nói.

Như thế, Aarti và tôi trở thành bạn bè sau giờ làm. Chúng tôi gặp nhau hai lần một tuần, đôi khi ba lần. Chúng tôi đi ăn ở những nhà hàng mới, đi cà phê, đi dạo trong công viên Ravidas và đôi khi đi xem phim.

Chúng tôi có một số quy tắc ngầm. Chúng tôi không trò chuyện lâu trên điện thoại, và chủ yếu chỉ nhắn tin cho nhau. Chúng tôi không bao giờ nói về quá khứ hay nói chuyện về các chủ đề nhạy cảm. Tôi sẽ không bao giờ chạm vào nàng, mặc dù đôi khi nàng cầm tay tôi khi nói chuyện. Chúng tôi không cùng đến rạp hay cùng về từ rạp chiếu phim. Dẫu sao thì đấy cũng là cách trai gái Varanasi hay làm. Khi Raghav gọi điện, tôi sẽ lặng lẽ đi ra chỗ khác để không nghe thấy nàng nói chuyện. Cuối cùng, khi Raghav xong việc thì nàng sẽ ra về.

Tôi không hiểu tại sao tôi lại bắt đầu qua lại với nàng. Tôi đã trở thành một bộ đệm cho đến khi bạn trai của nàng xong việc. Tôi đoán tôi cũng muốn được nghỉ ngơi sau giờ làm việc. Nhưng, tất nhiên, khi đó là Aarti thì các lý do của tôi coi như vứt đi.

“Thế là Raghav không biết bọn mình gặp nhau à?” một lần tôi hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, lau cà phê trên mép.

Raghav đã ra khỏi cuộc đời tôi sau cú thất bại ngày khánh thành. Tuy nhiên, cậu ta không thể dừng những chiêu trò cũ của mình quá lâu.

“Chính quyền thành phố Varanasi ăn hối lộ, trí trá trong xây dựng”

Raghav Kashyap, Phóng viên

Tôi tỉnh dậy để nhìn thấy tiêu đề này một tháng sau khi chúng tôi mở trường. Cậu ta thường viết về các chủ hiệu suất ăn chỢ đen, bình ga LPG bán bất hợp pháp, các cảnh sát giao thông ăn tiền và những thứ thông thường khác của Ấn Độ mà chẳng ma nào thèm quan tâm. Đáng lẽ tôi cũng đã bỏ qua bài viết này, nếu như cậu ta không đề cập đến trường Ganga.

Tôi lướt qua vài dòng.

Bài báo viết:

“Thật kinh ngạc khi thấy rằng giấy phép không hợp lệ và hậu quả từ đó mà ra, những công trình xây dựng bất hợp pháp, lại đang nằm ngay trước mắt chúng ta. Không giống như các trường hợp tham nhũng khác, nơi hành vi sai trái được giấu kín (như vụ lừa đảo Kế hoạch hành động sông Hằng), ở đây các bằng chứng rất rõ ràng. Trang trại đang được biến thành các trường đại học cao đẳng, sau đó bỏ qua hết các tiêu chí để xây dựng nhiều nhất có thể. Các trường sẽ sớm có trung tâm mua sắm ngay bên cạnh. Các chính trị gia, đáng lẽ phải bảo vệ chúng ta và ngăn chặn tất cả điều này, lại thường là các thủ phạm. Đây chưa phải là tất cả, thành phố còn có các khách sạn, chung cư và các tòa nhà văn phòng mới nơi chính quyền thành phố đã lấy phần của mình. Chúng tôi có bằng chứng để so sánh sự khác biệt lớn giữa những gì được phép và những gì chính quyền thành phố đã phê duyệt.”

Một ô bên cạnh bài viết liệt kê những giấy phép gây tranh cãi.

Tôi đọc danh sách:

- 1. Chung cư V-CON, một tòa nhà mười tầng trong khu vực bay thấp.*
- 2. Khách sạn Vento, được xây dựng trên một khu đất dành cho công viên.*

3. Cao đẳng Kỹ thuật Ganga - đất nông nghiệp được phê duyệt một cách bí ẩn. Các tòa nhà của trường được xây dựng vượt quá chỉ số sàn - diện tích cho phép.

Tôi ném tờ báo đi. Tôi đã rất khó nhọc mới cải thiện được mối quan hệ với ngài Shukla. Tôi đã nói với ông ta rằng tay phóng viên đã gửi lời xin lỗi tôi và rằng điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi biết Raghav đang trả thù cho lời “xin lỗi” ngày hôm đó. Chắc hẳn cậu ta lấy được kế hoạch xây dựng của trường Ganga từ những tay trong mờ ám trong chính quyền thành phố.

Tôi lấy điện thoại. Nhưng trước khi tôi kịp gọi, ngài Shukla đã gọi cho tôi.

“Tôi không biết chuyện này xảy ra thế nào,” tôi nói.

“Bọn *Dainik* là lũ khốn nạn,” ngài Shukla nói.

“Phải chặn tay phóng viên này lại...” tôi nói.

“Không phải là phóng viên. Chắc chắn là phe đối lập làm điều này.”

“Tôi không biết, thưa ngài.”

“Hoặc có lẽ một người nào đó trong đảng của tôi? Lũ khốn ganh ghét này muốn bôi nhọ tên tuổi của tôi đây mà.”

“Tôi không nghĩ như vậy, thưa ngài.”

“Gì cơ?”

“Đó chính là tay phóng viên. Tôi biết hẳn từ trước. Hẳn ta là loại cải cách cuồng tín. Hơn nữa, hẳn từng phải xin lỗi tôi. Nên hẳn đang trả thù.”

“Ai vậy?”

“Raghav Kashyap, tên hẳn có trong bài viết.”

“Tôi sẽ cho nó biết tay,” ngài Shukla nói.

“Có cần tôi gọi hẳn không?” tôi hỏi.

“Đừng. Tôi sẽ nói chuyện với sếp của hẳn.”

Tôi nói, “Còn bài viết thì sao. Nó có ảnh hưởng đến chúng ta không?”

“Nếu chính quyền thành phố gọi thì chuyển cho tôi.” Ngài Shukla nói.

Không nhân viên công quyền nào gọi điện. Thay vào đó, họ đến thẳng trường của tôi. Nhưng không đi tay không, họ đi kèm với hai xe ủi.

Sinh viên nhìn trộm từ cửa sổ lớp học khi tiếng xe ủi đất làm gián đoạn giờ học. Tôi chạy ra cổng.

“Mở cổng, chúng tôi đến để tháo dỡ,” một người đàn ông đeo kính râm rẻ tiền và đội mũ bảo hiểm nhựa màu vàng nói.

“Gì cơ?” tôi hỏi.

“Chúng tôi có lệnh,” nhân viên công quyền đó nói. Ông ta lấy từ trong túi ra một mảnh giấy gấp.

Tim tôi đập nhanh. “Các người định tháo dỡ cái gì?”

“Tòa nhà chính. Xây dựng trái phép,” ông ta nói, giọng điệu thách thức.

Mặt trời buổi sáng khắc nghiệt rọi vào mặt chúng tôi. “Chúng ta nói chuyện được chứ?” tôi nói.

Ông ta lắc đầu.

Tôi lấy điện thoại. Tôi gọi cho ngài Shukla. Ông ta không trả lời.

“Đây là trường của Ủy viên Hội đồng Shukla. Xin hỏi ông tên là gì?”

“Rao. Tôi là Amrit Rao. Tôi không quan tâm dù anh có nói tới Ủy viên Hội đồng hay Thủ tướng Chính phủ.”

Tôi xin ông ta mười phút kiên nhẫn. Ông ta tắt máy mấy cái xe ủi đất. Tôi bảo người lao công lấy nước giải khát có đá cho tất cả mọi người. Tôi tiếp tục cố gọi cho ngài Shukla. Ông ta trả lời sau lần gọi thứ tám.

“Chuyện gì vậy Gopal? Tôi đã phải gọi Thống đốc. Những bài báo ngu ngốc này là thứ nhức đầu nhất.”

“Thưa ngài, xe ủi đất đang ở đây.”

“Cái gì?”

Tôi đưa điện thoại cho Rao, ông ta nhắc lại nhiệm vụ của mình cho ngài Ủy viên Hội đồng. Tuy nhiên, ông ta im lặng khi Ủy viên Hội đồng nói ở đầu dây bên kia. Rao bước sang một bên và nói chuyện rất sôi nổi với ngài Shukla trong mười phút.

Rao trả lại điện thoại cho tôi. “Này, ngài Shukla muốn nói chuyện với anh.”

“Thưa ngài?” tôi nói, vẫn còn choáng váng.

“Cậu còn bao nhiêu tiền trong văn phòng?” Ngài Shukla muốn biết.

“Không chắc lắm, thưa ngài. Trong két an toàn còn khoảng hai trăm ngàn.”

“Đưa cho anh ta. Cho tiền vào túi xi măng, phủ cát lên trên.”

“Vâng, thưa ngài,” tôi nói.

“Không được để cho đồng nghiệp của anh ta thấy. Anh ta có uy tín lớn.”

“Vâng, thưa ông.”

“Và anh ta phải phá cái gì đấy. Anh ta không thể quay về mà không có ảnh của vụ tháo dỡ.”

“Gì cơ ạ?”

“Có thứ gì đang xây dở mà cậu chưa cần ngay không?”

“Nhưng thưa ngài, sinh viên sẽ nhìn thấy việc này,” tôi nói.

“Không còn lựa chọn. Tay phóng viên bạn cậu đã đánh trúng bọn ta rồi...”

“Không còn bạn bè gì nữa, thưa ngài,” tôi nói.

“Hắn điên rồi. Mà thôi, cho tôi biết cái gì dễ phá và ít tốn phí dựng lại nhất?”

“Phòng máy thí nghiệm. Chúng ta có thể đặt máy ở chỗ khác,” tôi đáp.

“Làm đi. Sau đó lấy phần gạch chéo ngoài cửa phòng thí nghiệm. Hãy để họ làm nốt phần còn lại. Đừng có quên cái túi xi măng.” Ngài Shukla gác máy.

Tôi ra hiệu cho bảo vệ mở cổng. Rao nở nụ cười xun xoe với tôi.

“Hôm nay em không đi xem phim được. Mười phút nữa em phải đi rồi.” Aarti cau mày khi bước vào chiếc Innova của tôi.

Tôi đã đến khách sạn đón nàng với hai vé xem *Rock On* lúc bảy rưỡi tối.

“Anh có thể trả lại vé không?”

Tôi xé đôi vé.

“Gopal!” nàng nói. “Anh đang làm gì thế? Anh không nên mua vé khi chưa hỏi em chứ.”

“Sao em lo lắng thế?”

“Là Raghav. Em phải đến chỗ anh ấy.”

“Gì cơ?” tôi nói.

“Không nói về Raghav. Nguyên tắc của ai thế, thưa ông Mishra?”

“Của anh. Nhưng anh muốn biết tại sao em hủy bỏ kế hoạch.”

“Em sẽ nói anh biết. Anh cho em về nhà được chứ?”

“Đến nhà Chánh án thành phố,” tôi ra lệnh cho lái xe.

“Giữ bí mật nhé, được chứ?” Aarti nói. “Anh ấy bảo em không được nói với ai. Em có thể tin anh, phải không nào?”

“Anh có phải trả lời câu ấy không?” tôi hỏi lại.

“Được rồi. Raghav mất việc rồi,” nàng nói.

“Gì cơ?” một cảm giác đặc ý dâng lên trong tôi.

“Em bị sốc. *Dainik* coi anh ấy là một phóng viên ngôi sao kia mà,” Aarti nói.

“Họ có đưa ra lý do gì không?” tôi hỏi. Lý do đang ngồi ngay cạnh nàng.

“Em không biết. Anh ấy không nói. Anh ấy chỉ nói ban lãnh đạo yêu cầu anh ấy thôi việc.”

“Suy thoái à?” tôi nói bằng giọng đạo đức giả. “Họ cắt giảm biên chế trong thời gian khó khăn để tiết kiệm chi phí.”

“Anh tiết kiệm được bao nhiêu khi đuổi một phóng viên thực tập cơ chứ? Mà tờ *Dainik* vẫn đang rất ổn.”

Xe đến nhà Aarti.

“Cậu ấy ở nhà em à?” tôi hỏi khi nàng ra khỏi xe.

Nàng lắc đầu. “Em sẽ đi gặp anh ấy. Em muốn về nhà thay quần áo.”

“Cậu ấy thế nào? Có buồn không?” tôi nói.

“Rất, rất tức giận,” Aarti đáp rồi vội chạy đi.

Tôi không nên gọi cho cậu ta. Tuy nhiên, tôi không thể cưỡng lại được và gọi Raghav lúc nửa đêm. Tôi muốn biết liệu cậu ta có định tiếp tục chống đối khi đã mất việc hay không. Tay phải tôi cầm một ly whisky cao, tay trái cầm điện thoại.

Tôi nghĩ cậu ta có thể sẽ không nhận điện thoại của tôi. Nhưng cậu ta nhắc máy ngay.

“Cậu có cần thêm một lời xin lỗi nữa không?” là những câu chào hỏi của cậu ta.

“Chào Raghav,” tôi nói, giọng bình tĩnh. “Công việc thế nào?”

“Tương đối. Cậu có gì phiền lòng mà phải gọi điện thế?”

“Đừng giận tớ,” tôi nói.

“Người ta chỉ cáu giận với những người mình quan tâm thôi,” Raghav đáp trả.

“Cậu quan tâm đến công việc của cậu.”

“Tạm biệt, Gopal.”

“Tớ đã bảo cậu đừng viết linh tinh về bọn tớ.”

“Tớ không cần cậu chỉ bảo tớ cách làm việc.”

Tôi uống một ngụm whisky lớn. “Ồ, phải rồi, sao lại thế được chứ? Người tốt nghiệp BHU mà lại đi nghe lời khuyên từ một kẻ học hành

không đến nơi đến chốn như tớ hay sao.”

Cậu ta vẫn yên lặng trong lúc tôi rót đầy cốc mình. Whisky làm cho tôi cảm thấy tự tin hơn bao giờ hết.

“Không phải chuyện học hành đâu, Gopal. Mà là con người mà cậu đã biến thành. Tớ không thể tin được!”

“Giàu có. Thành công. Khó mà tin được, phải không? Người thi đỗ JEE giờ lại thất nghiệp.”

“Tớ sẽ tìm được việc, Gopal ạ. Và hãy nói cho ông Ủy viên Hội đồng của cậu là - việc ông ta đuổi được một thực tập sinh ra khỏi tờ *Dainik* không có nghĩa là ông ta sẽ bưng bít được sự thật.”

“Tớ có thể cho cậu một công việc, Raghav à. Có muốn làm việc cho tớ không?”

Tôi chỉ nghe thấy tiếng gác máy trả lời.

“Cách mạng 2020,” Aarti nói, tay chống cằm và tì cả hai khuỷu lên bàn.

Chúng tôi đến quán cà phê trong khách sạn Ramada. Hôm nay là ngày nghỉ của nàng. Nàng có thể mặc quần áo bình thường đến nhà hàng như khách hàng. Những người phục vụ bàn cười khi nhận ra nàng, nàng chào lại họ. Từ khi Raghav mất việc, nàng không còn gặp tôi thường xuyên nữa vì nàng muốn ở bên cậu ta. Cuối cùng thì vào ngày nghỉ hằng tuần của nàng tôi cũng đã thuyết phục được nàng gặp tôi.

“Cái gì vậy?” tôi hỏi.

“Đừng hỏi. Cách mạng 2020 - khi em nói câu đó với anh thì anh liên tưởng tới cái gì? Có thể là cái gì nào?”

Nàng chớp mắt vài lần trong lúc chờ tôi trả lời. Tôi thấy nàng thật hấp dẫn ngay cả khi chỉ mặc áo thun màu cam và quần bò đen giản dị.

“Một nhà hàng mới? Có phải Ramada mở thêm nhà hàng mới không?”

Nàng phá lên cười.

“Có gì buồn cười vậy?” tôi nói. “Cách mạng 2020 là cái gì?”

“Đấy là một tờ báo mới. Của Raghav.”

“Tờ báo riêng của cậu ấy?” tôi hơi giật mình.

“Vâng. Anh ấy quyết định không tìm việc khác nữa.”

Kể cả nếu muốn thì Raghav cũng không thể tìm được việc trong ngành truyền thông ở Varanasi nữa, ít nhất là ở những tờ báo hàng đầu. Ngài Shukla đã thông báo với tất cả các biên tập viên lớn. Aarti tất nhiên là không biết điều này. Nàng thậm chí còn không biết tại sao Raghav mất việc.

“Raghav nói *Dainik* không cho anh ấy biết nguyên nhân. Thế có công bằng không?” nàng hỏi.

“Trong tổ chức nào cũng có chuyện chính trị cả. Cậu ấy sẽ học được cách thích nghi thôi,” tôi nói.

“Anh ấy không muốn thích nghi. Anh ấy muốn thay đổi ngành báo chí. Làm cho nó thêm góc cạnh,” Aarti nói.

Chúng tôi gọi cà phê. Cùng với cà phê, nhân viên phục vụ cũng mang cho chúng tôi bánh quy và bánh xốp mới làm.

“Bọn mình có gọi những thứ này không vậy?”

“Quan hệ,” nàng nói và nháy mắt với tôi.

“Cậu ấy làm thế nào mà mở được tòa báo thế?” tôi hỏi. “Phải có tiền mà.”

“Vấn đề không phải là tiền bạc. Nội dung mới quan trọng,” Aarti nói và uống một ngụm. Một chút bọt dính lại trên môi nàng.

“Aarti, em thực sự tin thế à? Em là một cô gái thực tế cơ mà.”

“Sao đâu, Gopal. Anh mở trường cao đẳng được. Thế tại sao anh ấy không làm được việc này?”

“Anh có người hậu thuẫn - Ủy viên Hội đồng Shukla, ông ấy có tiền và các mối quan hệ.”

“Anh ấy ghét ông ta. Raghav nói Shukla là lãnh đạo tham nhũng nhất mà Varanasi từng có,” Aarti nói.

“Chỉ là suy đoán thôi,” tôi nói. “Có người nào thành công mà không bị chỉ trích? Shukla nổi tiếng và đang lên. Người ta chỉ đang tìm cách đìm ông ấy xuống thôi.”

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện chính trị nữa được không?” Aarti nói. “Gien chính trị trong gia đình em đã chấm dứt ở ông em rồi.”

“Em tham gia được mà,” tôi nói. “Mọi người vẫn nhớ ông em.”

Nàng giơ tay và vung nắm đấm bắt chước người hô khẩu hiệu. “Bầu cho tôi, tôi sẽ cho bạn bánh quy miễn phí với cà phê.” Nàng cười. “Không, cảm ơn. Ở Ramanda là em vui rồi.”

Tôi cười trả lời. “Dẫu sao thì chính xác là cậu ấy định mở cái tờ... mạng mạng gì ấy như thế nào?”

“*Cách mạng 2020*. Đây là mục tiêu của anh ấy. Là Ấn Độ phải có một cuộc cách mạng triệt để vào năm 2020. Quyền lực sẽ về tay giới trẻ. Chúng ta sẽ dỡ bỏ hệ thống tham nhũng cũ và thay thế bằng một hệ thống mới.”

“Và cậu ta sẽ làm việc đó bắt đầu từ Varanasi?” giọng điệu của tôi hoài nghi như chính cảm giác của tôi vậy.

“Phải, tất nhiên rồi. Trẻ em từ các thành phố lớn được bảo bọc chống lại hệ thống. Họ có trường đại học tốt, được nghỉ ngơi tốt. Cách mạng phải bắt đầu từ một thành phố nhỏ.”

“Chắc chắn cậu ấy đã thuyết phục được em rồi,” tôi nói.

“Còn chỗ nào tốt để bắt đầu hơn là một thành phố gột rửa?” nàng nói.

Giọng nàng đầy nhiệt huyết. Có thể đây là điều nàng thích ở Raghav. Cách tiếp cận cuộc đời đầy đam mê của cậu ta, cho dù nó khác thường và viễn vông. Con gái thường không thích thực tế lắm. Hoặc những vấn đề thực dụng.

“Ờ báo ấy hoạt động như thế nào? Ai trả tiền in ấn, giấy và quảng bá?”

Nàng nhanh chóng tỉnh ra. “Đấy không hẳn là một tờ báo. Nó giống một bản tin hơn. Chỉ là một tờ giấy khổ lớn.”

“Rồi sao?” tôi giục nàng.

“Trên một mặt giấy sẽ là chuyện hôn nhân gia đình. Người Varanasi thích mai mối. Vì thế anh ấy sẽ cho quảng cáo tìm bạn đời lên mặt này. Đầu tiên là miễn phí, thu tiền sau. Có thể là quảng cáo việc làm nữa.”

“Vì sao người ta lại không quảng cáo trên những tờ báo có tên tuổi?”

“Chi phí quảng cáo trên tờ *Cách mạng 2020* sẽ thấp hơn nhiều và sẽ cực kỳ mang tính địa phương. Ta có thể tìm thấy bạn đời ngay trên phố nhà mình.”

Tôi gật đầu.

“Mặt bên kia Raghav sẽ đăng các câu chuyện địa phương. Và vì nó không phải là một tờ báo chính thống, anh ấy có thể viết sắc sảo hơn và phân tích gai góc hơn.”

“Cậu ấy thích như vậy mà,” tôi đồng ý.

“Chi phí in ấn thấp, vì chỉ bắt đầu với một tờ giấy khổ lớn. Anh ấy sẽ liên hệ với chùa chiền để lấy quảng cáo ban đầu, vậy nên cứ chờ xem thế nào. Anh có thích cái tên không?”

Tôi nhún vai. Nàng cắn cái bánh xốp.

“Ai cũng có việc của mình, Gopal à,” Aarti nói, miệng đầy bánh. “Anh có trường cao đẳng của anh. Còn đây là tờ báo của anh ấy.”

“Ờ báo sẽ không bao giờ kiếm ra được đồng nào đâu,” tôi nói.

“Thì sao?” nàng khua khua cái bánh xốp trước mặt tôi. “Tiền đâu phải tất cả.”

“Khi em ngồi ăn bánh trong khách sạn năm sao thì nói vậy dễ lắm,” tôi nói.

Nàng cười toe và đặt cái bánh xuống.

“Anh thích tiền,” tôi nói.

“Thế chẳng có gì sai cả. Em suy nghĩ đơn giản thôi. Tiền hay là cách mạng, mỗi người nên theo con đường mà trái tim họ mách bảo.”

“Đôi khi trái tim có thể dẫn ta đến ngõ cụt,” tôi nói.

Nàng khựng lại, nhìn tôi trong lúc nuốt trôi câu tôi vừa nói. “Ahh,” nàng vờ ngạc nhiên, “được đấy. Chúng ta lại đang phạm luật rồi, phải không?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” tôi nói rồi gọi tính tiền, được giảm hai mươi phần trăm cho nhân viên.

Chúng tôi ra đến sảnh. “Em có phải về sớm không?” tôi hỏi.

“Không cần phải siêu sớm, mà sao cơ?”

“Cả năm nay anh chưa đi chèo thuyền.”

26

Phoolchand, người giữ thuyền đáng mển ở bậc nước Assi, nhận ra tôi từ xa. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi mặc bộ vest lịch sự. Anh tháo dây buộc thuyền cho chúng tôi. Tôi giúp Aarti lên thuyền và boa thêm cho anh trăm đô. Anh dúm một túi giấy nhỏ vào tay tôi.

“Cái gì vậy?”

“Hàng xịn. Khất sĩ Aghori cho anh đấy. Cậu có diêm không?”

Tôi hiểu anh đưa gì cho tôi. Aarti cũng biết và nở một nụ cười tinh quái. Tôi mua vài bao thuốc lá và một hộp diêm ở một cửa hiệu trầu cau.

Tôi khua mái chèo xuống nước, và rồi Aarti cùng tôi bơi ra xa.

“Lâu quá rồi. Em nhớ quá Raghav à,” nàng nói.

“Gopal,” tôi chỉnh lại mà không nhìn nàng.

“Gì cơ? Em nói Raghav à? Ồ, xin lỗi. Em rất xin lỗi. Em không cố ý...”

“Không sao.”

Tôi chèo sang bờ bên kia sông. Đôi mái chèo có vẻ cứng. Tay tôi không còn khỏe như trước đây, khi tôi còn thường xuyên chèo thuyền. Những bậc nước chính của Varanasi kín đặc chùa chiền và những công trình cổ kính. Bờ cát mềm mại bên kia sông có vẻ hoang vắng. Nơi tập trung nhiều người duy nhất là một quán trà nhỏ, phục vụ những người khách du lịch hiếm hoi thỉnh thoảng chèo thuyền qua đây. Tôi neo thuyền vào một gốc cây. Mặt trời buổi chiều nhuộm chân trời Varanasi thành màu da cam.

“Đi dạo chút đi,” Aarti nói, ngược mặt lên đón làn gió nhẹ.

Chúng tôi ngắm những bậc nước sôi động phía bờ đối diện. Chúng tôi có thể nhìn thấy người người nhốn nháo, nhưng không nghe thấy

gì. Chúng tôi đi dạo một lúc, sau đó quay về quán, ngồi xuống ghế đầu và gọi trà.

“Anh có định hút thứ mà anh Phoolchand vừa đưa không?”

“Nếu em không phản đối,” tôi nói.

Nàng nhún vai. Tôi mở gói thuốc lá. Tôi đổ thuốc trong một điều ra, nhồi tài mà khô vào. Tôi đốt thuốc và làm một hơi.

“Em thử được không?” nàng hỏi.

Tôi lắc đầu.

Điện thoại của nàng reo. Nàng lấy nó từ trong túi ra. Màn hình nhấp nháy “Raghav gọi”.

“Suyt! Yên nào,” nàng ra hiệu cho tôi. “Chào,” nàng nói vào điện thoại. Nàng nghe Raghav nói một lúc.

“Hay quá. Phải rồi, đăng ảnh thầy lên báo. Ông ấy sẽ vui lắm. Ông ấy sẽ cấp cho anh danh sách tất cả các đám cưới,” nàng nói và cười tươi.

“Vâng,” nàng tiếp tục, “vẫn ở khách sạn. Ngành này kinh khủng lắm, bắt người ta đi làm vào ngày nghỉ... Phải, cả một xe buýt đầy khách du lịch Pháp vừa đến.”

Nàng ra dấu bảo tôi kiên nhẫn. Tôi gạt đầu trong lúc ngắm bầu trời đang tối dần.

“Vâng, anh yêu, em nhớ anh,” Aarti kết thúc. Nàng với tay lấy điều thuốc.

“Gì vậy?” tôi nói.

“Cho em xin một hơi.”

“Em điên à?”

“Sao cơ? Chỉ tại em là con gái à? Bản chất của đàn ông Varanasi đây, phải không?”

“Em sẽ đây mùi cho mà xem.”

“Về nhà là em tắm ngay mà. Với lại trầu cau Banarasi để làm gì? Em sẽ ăn một miếng trước khi về,” nàng nói.

Tôi đưa điếu thuốc cho nàng.

Nàng hít vài hơi. “Chả có tác dụng gì với em cả,” nàng cầu nài.

Chúng tôi uống nốt trà và đứng lên. Nàng lại gần mép nước.

“Lại đây, cùng xem thả đèn nào,” nàng nói.

“Muộn rồi,” tôi nói. “Mình về thôi.”

“Em thích ở đây. Ra đây,” nàng nói và ngồi xuống cát. Nàng đập đập tay xuống bên cạnh.

Tôi ngồi xuống cạnh nàng. “Điện thoại của em lại sắp reo bây giờ,” tôi nói.

“Sao cũng được,” nàng nói. “Lúc còn làm ở *Dainik*, không bao giờ anh ấy gọi điện. Bây giờ đang tạm nghỉ nên anh ấy hay gọi. Cứ chờ đến khi tờ *Cách mạng 2020* ra đời xem.”

“Câu ấy nghiêm túc về chuyện đó chứ?” tôi nghi ngờ hỏi.

“Ồ, phải. Số đầu tiên sẽ ra sau hai tuần nữa,” nàng trả lời.

Tôi hút nốt điếu thuốc và ngắm nhìn dòng sông thiêng. Cả thế giới tới Varanasi để gột rửa tội lỗi. Không biết họ có bao giờ dừng lại để nghĩ một chút về Varanasi không - về chuyện những người dân của thành phố sẽ làm gì với tất cả những tội lỗi mà họ để lại? Thứ cỏ này khiến tôi đâm ra triết lý.

Tôi bẻ ngón tay, chuẩn bị cho lượt chèo về nhọc nhằn. Aarti đặt bàn tay phải tôi lên đùi nàng và xoa bóp cho nó.

Tôi nhìn nàng ngạc nhiên.

“Thích không?” nàng hỏi.

Tôi không nói gì. Không một lời. Tôi cũng không muốn rút tay về. Trăng thượng tuần xuất hiện trên bầu trời.

“Trăng rằm,” nàng dịu dàng nói.

Cát dưới chân chúng tôi, khuôn mặt nàng và ánh trăng... Bỗng nhiên nàng chớp mắt liên hồi.

“Em ổn chứ?” tôi hỏi.

Nàng lắc đầu, vẫn chớp mắt. Một hạt cát vừa bay vào mắt nàng. Tôi rút tay ra khỏi tay nàng và ôm lấy mặt nàng.

“Em mở mắt ra,” tôi nói.

Nàng lại lắc đầu.

“Mở ra đi, Aarti,” tôi nói. Tôi ôm lấy khuôn mặt nàng bằng cả hai tay.

Nàng mở mắt phải. Tôi thổi vào đó. “Em ổn chứ?” tôi hỏi lại.

Nàng gật đầu, lại nhắm mắt. Tôi nghe tiếng nàng sụt sịt.

“Em đau à?” tôi hỏi.

Nàng bắt đầu nức nở. Nàng gục trán vào vai tôi.

“Có chuyện gì thế, Aarti?”

“Em lo sợ cho Raghav. Em mong là anh ấy sẽ không thất bại trong cuộc sống.”

Tôi ôm gáy nàng. Nàng vùi mặt vào ngực tôi. Cảm giác thật kỳ lạ khi an ủi nàng về bạn trai của nàng. Thế nhưng tôi thích cảm giác nàng dựa vào tôi.

“Cậu ta sẽ ổn thôi. Anh ghét cậu ta, nhưng Raghav là người có năng lực. Cậu ta sẽ ổn. Cậu ta hơi thiếu thực tế nhưng tâm địa không xấu,” tôi nói.

Nàng ngẩng đầu, mặt nàng hướng về phía tôi tin cậy.

Tôi vuốt tóc nàng. “Em nhớ cách anh săn sóc em,” nàng nói.

Mặt chúng tôi sát nhau. Sự gần gũi làm tôi tê liệt. Tôi không nói được lời nào.

“Em chẳng có ai để nói chuyện những lúc buồn. Cảm ơn anh,” nàng nói.

Những giọt nước từ sông Hằng bắn lên chúng tôi. Tôi cảm thấy thôi thúc phải đưa mặt mình ra trước. Môi tôi gặp môi nàng. Nàng không hôn lại tôi. Nhưng nàng cũng không tránh đi. Nhưng ngay sau đó - rất nhanh - nàng đẩy tôi ra.

“Gopal!”

Tôi không nói gì. Có vẻ như tôi đã chờ đợi chuyện này. Thực sự là tôi muốn nàng quát mắng tôi nhiều hơn.

“Anh xin lỗi,” tôi nói. Tôi nhìn ra chỗ khác. Đằng xa, những ngọn đèn thả trong lễ aarti bùng bình trên mặt nước như thể quở trách tôi.

“Đi thôi. Em muộn rồi,” nàng nói. Nàng đứng vụt dậy và sai chân bước ra thuyền. Tôi thanh toán tiền cho chủ quán trà và chạy đuổi theo nàng.

“Anh phải chèo thuyền đưa em về. Em không thể bỏ đi được,” tôi nói.

Nàng yên lặng. Nàng còn không chịu nhìn tôi. Được thôi, tôi công nhận là mình đã sai lầm, nhưng nàng cũng không nên đối xử với tôi như thế. Khoảnh khắc trước nàng còn bóp tay cho tôi và vùi mặt vào ngực tôi. Trên thuyền, nàng ngồi cách xa tôi hết mức có thể.

Tôi khua mái chèo thật mạnh lúc về.

Được nửa đường tôi nói, “Anh đã xin lỗi rồi mà.”

“Làm ơn không nói chuyện được không?”

Người chủ thuyền nhận ra tâm trạng tệ hại của chúng tôi.

“Không thích cỏ à?” Phoolchand hỏi.

Tôi không trả lời.

Aarti bước tiếp.

“Em đi đâu thế? Để anh đưa em về nhà,” tôi nói.

“Em sẽ bắt xe,” nàng nói và biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Ngay cả lúc bố qua đời tôi cũng không mất ngủ nhiều như thế. Nhưng cuộc trốn chạy của Aarti khỏi Assi đã làm tôi chăm chăm nhìn lên trần văn phòng vào lúc bốn giờ sáng hai đêm liền sau cái hôm chèo thuyền. Tôi đã quá lo lắng để có thể gọi hay nhắn tin cho nàng, mặc dù tôi không thể nghĩ được bất cứ điều gì khác ngoài nàng. Khuôn mặt nàng, đôi mắt ướt nước của nàng và đôi môi nàng trên môi tôi... Tôi không thể tập trung được vào phương án xây dựng phòng tắm cho ngôi nhà đang xây của tôi. Tôi ngồi trong các cuộc họp giáo viên như một cái xác sống, mắt không rời điện thoại.

“Cậu chờ điện thoại à?” trưởng khoa Shrivastava nói.

Tôi lắc đầu, rồi lại nhìn điện thoại lần nữa. *Làm thế nào mà trời lại cho con gái nhiều quyền lực đến vậy? Làm thế nào mà họ có thể biến những người đàn ông bận bịu, có ích, đầy tham vọng thành một đồng vô dụng héo hắt vậy chứ?*

“Vậy anh đồng ý cho chúng tôi tiến hành kiểm tra giữa kỳ vào tuần tới chứ?” Anmol, giáo sư kỹ thuật dân dụng hỏi.

“Vâng,” tôi gắng gượng trả lời trong lúc tự hỏi tôi sẽ phải làm gì nếu nàng *không bao giờ* gọi điện nữa.

Vào đêm không ngủ thứ ba của tôi thì điện thoại *bíp* lúc hai giờ sáng.

Một tin nhắn của nàng: *Đừng nhắn tin hay gọi điện gì cho em.*

Cái gì khiến nàng gửi tin nhắn ấy? Tôi đã không hề gọi cũng chẳng hề nhắn tin.

Tôi đang ngồi ôm điện thoại thì nó lại *bíp* lần nữa.

Đừng bao giờ, tin nhắn tiếp theo của nàng nói.

Nàng không ngủ và đang nghĩ đến tôi - não bộ lạc quan, phi lý trí của tôi bắt đầu hành động. Sao nàng lại gửi những tin nhắn này? Chúng có ý nghĩa gì trong ngôn ngữ con gái? Con gái thường nói ngược lại những điều họ muốn nói, vậy điều đó có phải là - gọi cho em?

Okay, tôi trả lời. Tôi đợi một tiếng đồng hồ nhưng chẳng có hồi âm. Sau đó tôi chìm vào giấc mơ về những buổi chèo thuyền.

Một tờ giấy cỡ A3 màu hồng nhạt rơi ra từ tờ báo buổi sáng. Tôi nghĩ đó là một tờ rơi quảng cáo cho một hãng du lịch hay lớp luyện thi nào đó. Tuy nhiên nó lại có tiêu đề lớn như một tờ báo. À há, tôi cười khẩy, nỗ lực thay đổi thế giới của Raghav đây.

“**Cách mạng 2020**”, dòng chữ đậm to tương viết. Dưới đó là thư của tổng biên tập với tiêu đề “**Bởi vì thế là đủ**”. Tôi đọc tiếp.

Bạn nói gì về một xã hội mà những người lãnh đạo cao nhất của nó lại là những kẻ lừa đảo ghê gớm nhất? Bạn làm gì trong một hệ thống mà hầu hết những kẻ có quyền lực đều tham nhũng? Ấn Độ đã chịu đựng đủ rồi. Từ thuở ta còn thơ họ nói với ta rằng Ấn Độ là một đất nước nghèo khó. Vì sao? Có những quốc gia trên thế giới mà thu nhập bình quân của một người dân gấp năm mươi lần so với một người Ấn Độ. Năm mươi lần? Người dân của họ thực sự có năng lực gấp chúng ta năm mươi lần hay không? Có phải người nông dân Ấn Độ không làm việc chăm chỉ? Có phải sinh viên Ấn Độ không chịu học hành? Chúng ta không muốn làm việc tốt hay sao? Vì sao, vì sao chúng ta lại rơi vào phận nghèo khó?

Tôi cười vào cơn nói sáng của Raghav. Tôi nhấp một hộp chè sáng và đọc tiếp.

Chuyện này cần phải dừng lại. Chúng ta cần thanh lọc hệ thống. Che Guevara, nhà cách mạng vĩ đại, đã từng nói: “Quyền lực không phải là quả táo từ trên cây rơi xuống lòng ta. Quyền lực phải được giành lấy từ tay những người đang giữ nó.” Chúng ta phải bắt đầu một cuộc cách mạng, một cuộc cách mạng tái thiết hệ thống mục nát của chúng ta. Một hệ thống đưa quyền lực vào tay nhân dân và đối xử với các chính trị gia như những người lao động, chứ không phải như những ông vua.

Tất nhiên chuyện này sẽ không thể xảy ra trong một đêm. Nó cũng sẽ không xảy ra cho tới khi những đau khổ thực sự bắt đầu. Khi dân số Ấn Độ tăng lên, chúng ta sẽ cần đến nhiều trường đại học cao đẳng và việc làm tốt hơn nữa. Sớm thôi, những thứ này sẽ trở nên thiếu hụt. Người dân sẽ nhận ra ai là kẻ đang lừa đảo họ. Có thể sẽ mất mười năm. Tôi gọi đó là “Cách mạng 2020”, năm chuyện đó sẽ xảy ra, một phong trào cuối cùng sẽ rửa sạch Ấn Độ khỏi bùn nhơ. Lúc đó Internet sẽ kết nối tất cả các trường đại học trong nước. Lúc đó chúng ta sẽ đình công, đóng cửa mọi thứ, cho tới khi mọi thứ được sửa đổi. Lúc đó những người trẻ sẽ rời lớp học, văn phòng và bước ra đường phố. Lúc đó người Ấn Độ sẽ có công lý và tội phạm sẽ bị trừng phạt.

Và điều đó sẽ bắt đầu tại Varanasi. Vì thế chúng tôi đem tới cho bạn “Cách mạng 2020”.

Kính thư,

Raghav Kashyap, Biên tập viên.

Tôi cười khi nhìn thấy một tấm bản đồ Ấn Độ vẽ nguệch ngoạc phía dưới bài báo. Có một cái chấm ở Varanasi, và những mũi tên nối nó với những thành phố khác. Tấm bản đồ có gắn tiêu đề “Kế hoạch tiềm năng của *Cách mạng 2020*”. Ở những thành phố khác, nó liệt kê những trường đại học lớn có thể sẽ lãnh đạo cách mạng ở đó.

Kế toán của tôi vào phòng trình tôi ký kết toán tài chính cuối tháng. Về mặt ngạc nhiên của tôi làm anh ta thấy khó hiểu.

“Có chuyện gì thế thưa ngài? Ngài đang đọc truyện cười ă?” anh ta hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

Trang báo đầu cũng có một bài điều tra về những cơ sở hỏa táng ở Varanasi bán gỗ thường như gỗ đàn hương sau khi đã phun mùi nhân tạo.

Kế toán của tôi nhìn thấy tờ giấy hồng.

“Quảng cáo phải không ă? Hay tranh dán tường?”

“Tôi chịu,” tôi nói.

Tôi lật mặt kia tờ *Cách mạng 2020* và bật cười. Trái với những lời khoa trương ở mặt tiền, trên trang cuối lại là mục mai mối. Tôi đọc to một mẫu quảng cáo.

“Cần một trinh nữ đẹp/có giáo dục/trung thực/giản dị cho kỹ sư Kayasth Brahmin, hai mươi năm tuổi đang có một công việc ổn định ở cơ quan nhà nước. Cô gái phải chấp thuận ở cùng nhà chồng và tôn trọng các giá trị truyền thống.”

Tôi đưa tờ báo của Raghav cho kế toán.

“Đang tìm cô nào à, thưa ngài?” anh ta hỏi.

Cảm giác của tôi thế nào thì trông tôi thế ấy - khó chịu.

“Xin lỗi ngài,” anh ta nói. “Thưa ngài, chúng ta lại có thêm đơn đăng ký nhập học,” anh ta tìm cách đổi chủ đề.

“Ta hết chỗ rồi,” tôi nói, “anh biết mà. Chúng ta đã tuyển đủ chỉ tiêu rồi.”

“Thưa ngài, nếu như Ủy ban Toàn Ấn có thể điều chỉnh thì sao.”

Tôi thở dài. “Thêm bao nhiêu nữa?”

“Năm, mười...” anh ta nói. “Nhiều nhất là hai mươi.”

“Nhận họ đi,” tôi nói. “Tôi sẽ xử lý Ủy ban Toàn Ấn khi đến lúc.”

“Vâng thưa ngài,” anh ta nói và rời khỏi văn phòng.

Tôi nhặt tờ giấy hồng lên, xé rách nó, gom đồng vụn lại và vứt vào trong thùng rác.

Mỗi thứ Sáu tôi đều đi một vòng các lớp học. Tôi không cạo râu ba ngày để trông đủ già dặn như một giám đốc. Tôi vào một lớp học đang có giờ toán.

Giáo sư ngừng giảng bài khi nhìn thấy tôi. Cả lớp bốn mươi sinh viên đứng lên. Cảm giác thật tuyệt. Tôi có thể vào bất cứ lớp học nào trong tám lớp và mọi thứ sẽ diễn ra y như thế. Tiền, địa vị và quyền lực - cho dù người ta có nói chúng xấu xa thế nào đi chăng nữa - cũng làm cho ta được tôn trọng trong cuộc sống. Vài năm trước tôi vẫn còn đang van lạy ở hội chợ giáo dục để được vào học. Ngày hôm nay, hàng trăm sinh viên đứng lên chào khi tôi vào lớp.

“Xin chào ngài Giám đốc,” vị giáo sư nói.

Tôi gật đầu đáp lời. Một cậu bé mặc chiếc áo phông xộc xệch ngồi ở hàng đầu chớp mắt lia lịa khi tôi hỏi chuyện. “Em tên gì?”

“Manoj, thưa thầy,” cậu ta nói.

“Em quê ở đâu?” tôi hỏi.

“Sarnath ạ.”

“Bố mẹ làm việc ở đó à?”

“Nhà em có đất, thưa thầy. Cha em là nông dân.”

Tôi lập tức mềm lòng. “Em không muốn thành nông dân à?”

Cậu ta không trả lời, sợ rằng qua đó mình có thể bị đánh giá. Tôi hiểu.

“Có vấn đề gì ở trường này không?” tôi hỏi.

“Không thưa thầy,” cậu ta bối rối trả lời.

“Đừng ngần ngại, cứ nói tôi nghe,” tôi khích lệ.

“Nhiều tiếng Anh quá ạ, thưa thầy,” cậu ta nói. “Em không hiểu lắm.”

“Học đi. Nếu không học thế giới sẽ không cho em sống đâu. Hiểu chứ?”

Cậu ta gật đầu.

Tôi quay sang vị giáo sư. “Xin lỗi đã làm phiền ông,” tôi nói.

Giáo sư mỉm cười. Ông ta nhắc tôi nhớ tới thầy Ròng rọc ở Kota.

Một tá văn bản cần tôi xem xét sau khi tôi đi một vòng quanh các lớp về. Điện thoại của tôi *bíp*.

Aarti nhắn tin: *Đọc “Cách mạng 2020” chưa?*

Rồi, tôi trả lời.

Anh nghĩ sao? Nàng muốn biết.

Tôi không nhắn lại. Tôi bắt đầu xem xét các văn bản. Điện thoại của tôi lại *bíp*.

Nàng nhắn: ?

Chúc làm cách mạng may mắn, tôi nói.

Cảm ơn, nàng trả lời.

Tôi tự hỏi không hiểu như vậy có phải là kết thúc cuộc nói chuyện không.

Không có gì, tôi vẫn nói.

Thế cũng tốt, nàng nói.

Cái gì? Tôi hỏi.

Là em vẫn được chào đón, nàng nói.*

Tôi không biết phải trả lời nàng tiếp ra sao. Con gái luôn nghĩ ra những tin nhắn đơn giản nhất mà lại có ý nghĩa phức tạp nhất.

Tôi bấm thêm một tin nhắn nữa: *Anh xin lỗi vì buổi tối hôm ấy.* Tôi đang băn khoăn không biết có nên gửi đi hay không thì điện thoại lại *bíp*.

Xin lỗi anh vì buổi tối hôm ấy, tin nhắn của nàng.

Tôi phải lấy hơi lạ vì sự trùng hợp này. Tôi xóa những gì đã viết và bấm lại. *Không sao. Đáng lẽ anh không nên vượt ranh giới.*

Tôi nhận được trả lời sau vài giây: *Đừng bận khoăn chuyện ấy.*

Bối rối, tôi bỏ điện thoại sang một bên.

Chính xác thì ý của nàng là gì? Vì sao con gái lại không thể thẳng thắn? Đừng bận khoăn chuyện ấy? Có phải nàng chỉ đang xã giao? Hay nàng nói là tôi hôn nàng cũng không sao và tôi đừng bận khoăn lo lắng tới chuyện ấy nữa? Quan trọng nhất là liệu chúng tôi đã đóng lại chương cũ và mở ra chương mới được hay chưa?

Tôi muốn hỏi nàng tất cả những câu ấy nhưng không dám.

Tôi cũng không muốn mọi thứ lơ lửng thế này. Một nụ hôn và sự im lặng sau đó của nàng đã tàn phá tôi. Tôi không muốn hôn nàng chỉ một lần. Tôi muốn hôn nàng cả triệu lần, hoặc bao nhiêu lần một người trong đời có thể hôn người khác. Tôi không muốn nói chuyện với nàng bằng những tin nhắn mã hóa khó hiểu. Tôi muốn lúc nào cũng có nàng ở bên.

Tôi cũng chẳng còn quan tâm quái gì tới Raghav nữa. Đẳng nào thì cậu ta cũng đã phát rồ với cái tờ báo màu hồng của mình. Aarti xứng đáng có người tốt hơn, và còn ai tốt hơn tôi nữa? Trường của tôi năm nay có thể kiếm được gần mười triệu. Cho tới hết cuộc đời cách mạng trung thực khốn kiếp của mình Raghav hẳn sẽ chẳng bao giờ thấy được mười triệu của riêng cậu ta. Những ý nghĩ sục sôi này lồng lộn trong đầu tôi như những con chim nhỏ phát cuồng trong lồng.

“Thế là đủ,” tôi nói to và tự ép mình cầm điện thoại lên.

“ANH YÊU EM,” tôi bấm và để ngón cái lên nút gửi.

Nhưng tôi lại xóa tin nhắn đó đi. Tôi thay nó bằng tin mềm mại hơn “ANH NHỚ EM,” nhưng rồi cũng lại xóa nó đi.

Tôi quay lại mở hồ sơ của mình nhưng cảm thấy khó mà đọc nổi dù chỉ một câu. Tôi nhắm mắt. Ngay lập tức, tôi nhớ tới hơi ấm của cơ thể nàng khi tôi ôm nàng trong vòng tay, những lọn tóc của nàng chạm mặt tôi trong cơn gió nhẹ và sống lại khoảng khắc khi tôi hôn nàng.

Điện thoại reo. Nàng gọi tôi. Một phần trong tôi không muốn, nhưng tôi đã nhắc điện thoại sau hồi chuông thứ nhất.

“Chào anh!” nàng nói.

“Aarti!”

“Sao cơ?”

“Hôm ấy anh đã quá đà.”

“Đừng có nói mãi chuyện ấy nữa.”

“Không sao thật à?” tôi hỏi.

“Thật mà. Anh có thích tờ báo không? Nói thật đấy nhé.”

Tôi sốc vì thấy nàng chuyển chủ đề quá ư dễ dàng.

“Một mặt là Kayasth Brahmin tuyển vợ, một mặt là siêu cách mạng. Chẳng phải kỳ quặc sao?”

“Em nói anh rồi. Đây là cách để tờ báo tồn tại mà,” nàng nói.

“Độc giả cảm thấy thế nào về chuyện ấy?” tôi hỏi.

“Phản hồi cực tốt. Sếp cũ của Raghav ở tờ *Dainik* đã g... gọi điện để chúc mừng anh ấy,” nàng lấp bắp vì quá phấn khích.

“Được rồi, anh biết gì về báo chí đâu? Nếu người của *Dainik* thích nó thì có lẽ là nó hay,” tôi hờ hững nói.

“Anh vẫn chưa thấy gì đâu. Raghav đang chuẩn bị mấy bài ghê lắm.”

“Tuyệt vời,” tôi nói, giọng ôn tồn.

“Xin lỗi, em không định nói mỗi chuyện anh ấy. Chỉ là em quá phấn khởi vì số đầu tiên thôi. Em cũng đã đặt mấy tờ trong sảnh khách sạn rồi,” nàng thú nhận và khúc khích.

“Anh đảm bảo là khách du lịch sẽ rất muốn biết nước mình tệ hại đến mức nào,” tôi nói.

“Hay có thể họ thích việc mỗi lái,” Aarti nói. *Buổi chiều bên sông hôm đó có vẻ đã là một ký ức xa xôi với nàng. Làm sao mà con gái lại có thể giả vờ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Họ xóa được các thứ khỏi đầu mình, gạt được chúng sang một bên hay họ chỉ là những diễn viên giỏi?*

“Aarti.”

“Gì vậy?”

“Nếu mà anh...” tôi nói rồi dừng lại.

“Nếu mà anh sao?” nàng hỏi.

Nàng bỏ dở ở đó. Hoặc tôi lại hèn nhát rồi nói ra những câu vớ vẩn kiểu “Nếu mà anh nói em thật tuyệt vời,” như tôi đã từng nói nhiều năm rồi. Hoặc, có thể tôi sẽ tỏ ra là người đàn ông thực thụ và nói điều tôi thực sự muốn nói, mặc cho thế có nghĩa là nàng hẳn sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Lần này, tôi theo lựa chọn thứ hai.

“Em sẽ làm gì nếu anh hôn em lần nữa?”

“Gopal!” nàng thăm thì.

“Đừng làm ra vẻ ngạc nhiên thế. Mình đã hôn nhau rồi, nhớ không?”

“Em không biết chuyện gì đã xảy ra,” nàng nói.

Làm sao mà nàng lại không biết chuyện gì đã xảy ra được cơ chứ?

“Đừng đánh trống lảng,” tôi nói.

“Gì cơ?” Aarti nói, giọng nhuốm chút ngại ngần hiếm hoi.

“Em sẽ làm gì nếu anh hôn em lần nữa?” tôi nhắc lại.

“Em không biết,” nàng nói.

Nàng không nói vâng. Nhưng, nàng cũng không gác máy vì kinh tởm.

“Anh có thể đấy,” tôi nói.

“Đừng!”

“Chỉ có thể thôi mà.”

“Bọn mình có thể nói chuyện gì khác không?”

“Gặp nhau được không?” tôi hỏi.

“Ở đâu?” Nàng hỏi. Lại nữa, không “có” cũng chẳng “không”. Nàng cũng chẳng buồn nói khi nào. Nàng chỉ hỏi địa điểm. Kể cả khi tôi đã cảnh báo là tôi muốn hôn nàng, nàng vẫn muốn gặp tôi. Cả tá mặt cười hiện lên trong đầu tôi.

“Anh sẽ đón em ở chỗ làm. Khi nào em xong việc?”

“Sáu giờ. Nhưng không phải hôm nay nhé. Raghav mời bạn đến chơi. Số báo đầu tiên mà.”

“Tiệc tùng à?”

“Kiểu thế. Nhỏ thôi. Raghav không có tiền cho tiệc tùng. Tất cả chi vào tờ báo hết rồi.”

“Anh đưa em ít tiền nhé?” tôi nói, tận hưởng từng lời trong câu nói của mình.

“Thôi đi, Gopal. Vậy là sáu giờ tối mai chứ?”

“Anh sẽ gọi em,” tôi nói.

“À, được rồi. Bọn mình đi đâu?” nàng hỏi.

“Đâu đấy riêng tư,” tôi đáp.

Nàng ngừng một giây.

“Mà mình có thể nói chuyện,” tôi nói thêm.

“Báo em sau nhé.”

“Ông ở phòng 2105, thưa ông Mishra.”

Tôi đặt một phòng ở Ramanda, năm ngàn một đêm.

“Ông cần giúp xách đồ không, thưa ông?” cô gái ở quầy tiếp tân hỏi tôi.

“Tôi chỉ có cái này thôi,” tôi nói, chỉ cái ba lô của mình.

Nhân viên tiếp tân cười với tôi. Cô ta đi cùng tôi tới giữa sảnh và tới bàn quan hệ khách hàng.

“Đây là Aarti,” nhân viên tiếp tân nói, “cô ấy sẽ đưa ông lên phòng.”

Aarti ngẩng lên nhìn từ máy tính. Nàng há hốc mồm.

“Xin chào,” tôi nói, giọng lãnh đạm nhất có thể.

“Ồ, chào... ý tôi là xin kính chào,” nàng bối rối.

“Aarti, đây là ông Gopal Mishra, giám đốc Cao đẳng Kỹ thuật Ganga. Ông ấy ở phòng 2105. Làm ơn đưa ông ấy lên phòng.”

“Vâng, vâng,” Aarti nói, vẫn còn sốc.

Nàng đứng dậy. Chúng tôi tiến tới thang máy. Một nhân viên buồng cùng vào thang máy với chúng tôi. Chúng tôi không nói chuyện được. Nàng chỉ nói khi ở hành lang tầng hai.

“Gopal, anh đang làm gì ở đây vậy?” nàng thăm thò. Nàng vẫn đi trước tôi hai bước.

Tôi đã có sẵn lời bào biện. Tôi không thể nói với Aarti là tôi đặt phòng này chỉ cho chúng tôi.

“Anh có giảng viên khách mời từ London.”

“Thì sao?”

“Ông ấy hủy vào phút cuối. Bọn anh đã thanh toán tiền phòng rồi. Thế là anh nghĩ, sao mình lại không tận hưởng lòng mến khách của

Ramada nhỉ?”

“Gì cơ? Lẽ ra anh phải nói với em chứ. Em đã có thể giúp anh hoàn tiền.”

“Kệ đi. Anh chưa bao giờ được ở khách sạn năm sao. Anh sẽ thử một lần xem.”

Chúng tôi đến phòng 2105. Nàng mở cửa phòng bằng thẻ từ. Nàng thật đẹp trong bộ đồng phục, chiếc sari nghiêm túc, tóc búi gọn gàng đến từng sợi.

Tôi ném ba lô lên giường.

“Anh có cần giới thiệu tiện nghi trong phòng không?” nàng hỏi.

“Không,” tôi cười. “Có người đã giới thiệu với anh rồi.”

“Anh điên rồi, Gopal,” nàng nói. “Mà em phải đi đây.”

Tôi ngồi xuống chiếc xô pha đơn trong phòng. “Ở lại đi,” tôi nói.

“Không được. Em đang làm việc.”

“Sau sáu giờ thì sao? Giờ năm rưỡi rồi.”

“Em không được ở trong phòng của khách!”

“Em biết ông khách này mà,” tôi nài. “Hai phút thôi được không?”

Nàng ra đóng kín cửa nhưng không khóa. Nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn làm việc và nhìn tôi chăm chăm.

“Gì thế?”

“Anh không bày ra chuyện này đấy chứ?” nàng hỏi.

“Bày đặt gì? Giảng viên hủy dạy mà.”

“Tên giảng viên ấy là gì?”

“Ông Allen.”

“Ồ, thật ư? Trường nào thế?”

“Trường...” tôi ngập ngừng.

“Thấy chưa. Đừng bịa nữa.”

“Sao anh biết được trường nào? Trường khoa chắc biết. Tất cả những gì anh biết là bọn anh có một phòng và anh lấy nó.”

Nàng lắc đầu.

“Hãy gặp nhau ở đây sau khi em xong việc,” tôi nói.

“Bằng cách nào?” nàng hỏi. “Bị cấm đấy.”

“Em chỉ làm những việc được phép thôi à?” tôi hỏi lại.

“Không,” nàng nói, “nhưng mà...”

“Em chẳng dám đâu.”

“Không phải thế,” nàng nói và đứng dậy. “Anh biết mà.”

“Không ai biết đâu,” tôi nói. “Hoàn thành nốt công việc đi rồi đến đây. Bọn mình sẽ ăn ở đây. Khoảng một tiếng thì về.”

“Nếu nhân viên dọn phòng thấy em thì sao?”

“Em cứ trốn trong nhà vệ sinh nếu họ đến.”

“Kỳ quá.”

“Được rồi, anh sẽ gọi đồ ăn trước khi em tới. Bánh sandwich nhé?”

Nàng cắn môi dưới và suy nghĩ vài giây về đề nghị của tôi. “Được rồi,” nàng thở dài. “Nhưng anh phải đảm bảo không có nhân viên nào quanh đây lúc em đến và đi đấy.”

“Chắc rồi, anh sẽ đứng ngoài hành lang. Sẽ gọi điện bật đèn xanh.”

Nàng ra chỗ tôi và cốc nhẹ vào thái dương tôi. “Anh bắt em làm gì thế này!” Nàng nói và ra khỏi phòng.

Tôi gọi một bánh sandwich vuông, bánh sô cô la và một chai vang. Tôi còn tắm vòi sen, dùng nước nóng và dầu gội nhiều hơn lượng tôi thường dùng cho cả tuần.

Nàng gọi tôi lúc sáu rưỡi. “Kiểm tra hành lang đi.”

Tôi ra khỏi phòng. “Ồn rồi,” tôi nói vào điện thoại, ngó nghiêng hai bên hành lang.

Hai phút sau, cả hai chúng tôi đã ở trong phòng với cửa khóa chặt. Nàng đã thay sang quần bò và sơ mi cài cúc dưới nhà sau ca làm việc.

“Anh ngốc quá, anh biết chứ, phải không?” nàng nói, gieo mình xuống giường, đặt một tay lên ngực. “Tim em đập nhanh quá!”

“Thư giãn đi,” tôi nói.

Nàng cười to. “May cho anh là họ vẫn chưa lắp CCTV đấy. Sau này lắp rồi thì không giờ trò này được nữa đâu.”

“Vậy thì đúng lúc quá còn gì,” tôi nói. “Em đói không?”

Tôi mở cái nắp đĩa bạc đựng bánh sandwich.

“Đói chết mất,” nàng thú nhận.

Tôi có gọi thêm khoai tây rán và xa lát cùng với sandwich. “Lại đây ăn nào.”

“Em kiệt sức không đi được nữa. Em đi giày cao gót đứng tám tiếng liền rồi. Em ăn trên giường được không?”

“Dĩ nhiên rồi,” tôi nói và đưa đĩa cho nàng. Tôi rót một ly vang đỏ.

“Anh gọi cả chai vang à?” nàng hỏi.

Tôi nhún vai.

“Anh bắt đầu uống vang từ khi nào thế?” nàng hỏi tiếp.

“Ngài Shukla bắt anh thử đủ các thứ,” tôi nói.

“Anh thích vang à?”

“Anh thường uống whisky. Nhưng anh nghĩ có thể em thích vang.”

“Phải. Nhưng em không nên uống. Đây là chỗ làm của em.”

“Một ly thôi...” tôi nài nỉ.

Nàng gật nhẹ đầu và cầm ly.

“Raghav không uống nhiều. Đôi khi anh ấy chán ngắt,” nàng nói và nhấp một ngụm. “Ngon. Loại gì thế?”

“Jacob’s Creek của Úc,” tôi nói, nhấn mạnh xuất xứ. Nó làm tôi mất hai ngàn, nhưng tôi không nhắc đến giá tiền.

“Ngon quá. Sẽ ngấm nhanh đấy.”

“Thư giãn đi, lái xe của anh sẽ đưa em về nhà,” tôi nói.

Nàng cầm chặt cái bánh bằng cả hai tay và ăn như nạn nhân chết đói.

“Chậm thôi,” tôi nói.

Nàng nói, mồm vẫn đầy thức ăn. “Từ sáng đến giờ em chưa ăn gì cả.”

“Từ hồi còn đi học em đã thích nhồi nhét rồi mà,” tôi trêu.

“Vì anh có để lại gì cho em đâu!”

“Này, anh chỉ lấy trộm bánh của em mỗi một lần, mà chỉ lấy một nửa. Anh vẫn còn đang phải thụ án đây này,” tôi nói.

“Ồ, thật sao?” nàng nói. “Thầy giáo chỉ phạt anh có một học kỳ thôi mà.”

“Nhưng anh thì vẫn kẹt cứng với em,” tôi nói, trông vô cùng chán nản.

Nàng nhặt một miếng khoai tây rán trên đĩa ném tôi. Trượt. Nó rơi xuống ghế xô pha.

“Ồi, nhặt nó lên đi anh. Em không thể bôi bẩn khách sạn của em được,” nàng nói.

29

Nàng hất giày rồi ngồi xếp bằng trên giường. Tôi tới rót thêm vang cho nàng.

“Em sẽ say đấy,” nàng nói nhưng vẫn chia ly ra. Nàng nhấp một ngụm và xem đồng hồ. Đồng hồ đầu giường chỉ tám rưỡi tối.

“Em ở lại được bao lâu?” tôi hỏi.

“Tối chín giờ,” nàng nói. “Nửa tiếng nữa.”

“Mười giờ được không?” tôi hỏi.

Nàng lắc đầu. “Mẹ sẽ có hàng trăm câu hỏi. Trừ phi... em nói là em làm hai ca,” nàng nói thêm.

“Thế nói thế đi,” tôi lập tức nói.

“Em sẽ phải ở lại thêm tám tiếng nữa. Tối hai giờ sáng.”

“Tuyệt vời.”

“Anh điên à?” Nàng nói. “Em không thể ở trong phòng anh tới hai giờ sáng được!”

“Sao không?” tôi hỏi lại. “Có lúc nào bọn mình có được cơ hội thế này đâu?”

“Nếu bạn trai em mà biết...” nàng nói rồi im bặt. Nàng dựa vào đầu giường.

“Biết gì?” tôi lại hỏi.

Chúng tôi đã uống hết nửa chai. Tôi rót thêm cho mình.

“Biết là em ở trong phòng người đàn ông khác lâu thế thì anh ấy sẽ giết em mất,” nàng nói nốt.

“Cậu ta dám?”

Nàng cười. “Không hẳn như thế. Nhưng anh ấy sẽ thực sự phát rồ lên. Đập phá cái gì đấy.” Nàng nhặt một cái gối ném tôi, đóng vai một anh bạn trai thích chiếm hữu.

“Cậu ấy sẽ giết em nếu biết đây là anh,” tôi nói với nàng.

“Anh ấy sẽ không biết đâu,” Aarti nói.

Tôi đứng dậy đến bên giường.

“Em sẽ làm hai ca đấy,” tôi nói, chỉ cho nàng cái điện thoại.

“Anh chắc chứ?” nàng hỏi tôi. “Đến hai giờ sáng thì em sẽ ăn hết cả đầu anh đấy!”

“Em làm thế cả đời rồi còn gì,” tôi đáp trả.

Nàng đập tôi bằng một cái gối khác. Tôi bắt được và để nó sang một bên. Nàng đặt một ngón tay lên môi, ra hiệu cho tôi im lặng. Nàng gọi điện về nhà.

“Mẹ à?” nàng nói. “Vâng, con vẫn ở chỗ làm. Hai ca, làm thế nào được?”

Mẹ nàng nói trong vài giây. Aarti tiếp tục: “Đáng ra con nhỏ Bela phải làm ca này. Nó bịa ra mấy lý do để không đến. Từ khi dính hôn nó cứ trốn việc suốt.”

Mẹ nàng lại nói gì đó. Aarti có vẻ khó chịu.

“Sao con lại phải dính hôn chỉ vì Bela dính hôn rồi? Vâng ạ... Mẹ, con sẽ mà... Vâng, được rồi... Vâng, xe khách sạn sẽ đưa con về... Chào mẹ.”

Nàng cầm điện thoại ngời trên giường, trông có vẻ giận dữ.

“Em nghĩ một lúc nào đấy một cái công tắc trong đầu các bậc phụ huynh Ấn Độ bị bật một cái. Từ ‘học đi, học đi, học đi’ họ chuyển sang ‘lấy chồng đi, lấy chồng đi, lấy chồng đi’.”

“Em không muốn à?”

“Em sẽ lấy,” nàng nói, vỗ vỗ giường. “Sao anh lại đứng tạo dáng thế kia?”

Tôi ngồi xuống giường, thận trọng ngồi cách xa nàng một chút.

“Anh trả ối tiền thuê phòng này rồi. Thoải mái đi.”

“Sao cơ?” tôi hỏi.

“Việc của em là làm cho khách được thoải mái mà,” nàng nói và nở một nụ cười quan-hệ-khách-hàng. Cho dù có chút vết rượu vang trên răng nhưng nụ cười của nàng vẫn đẹp tuyệt vời.

Tôi cúi người tháo giày tất. “Em không phải gọi cho Raghav à?”

Nàng lắc đầu. “Anh ấy còn chẳng nhận ra ấy chứ. Anh ấy đang chuẩn bị một câu chuyện lớn mà,” nàng nói. Nàng tự rót thêm vang cho mình.

“Nếu cậu ấy gọi thì sao?” tôi hỏi.

Nàng đặt tay lên miệng tôi. “Nếu anh ấy gọi thì anh yên nhé... Em sẽ xử lý,” nàng nói.

Cái chạm của nàng như một tia lửa.

Nàng bỏ tay. “VẬY thừa ngài Giám đốc, công việc, cuộc sống, mọi thứ của ngài thế nào?”

“Mọi thứ chỉ là công việc. Điều hành trường cao đẳng chẳng dễ dàng gì,” tôi nói.

“Mỗi công việc thôi à?” nàng nhại lại mẹ, “cái gì? Anh phải lấy vợ đi? Sao tới giờ anh vẫn chưa lấy vợ?”

Chúng tôi rũ ra cười và cụng ly.

“Chắc em cũng sắp phải đính hôn rồi,” nàng nói. “Áp lực ghê lắm.”

“Raghav thì sao?” tôi hỏi.

“Rõ ràng là bây giờ anh ấy chưa sẵn sàng. Nhưng anh ấy sẽ làm nếu em ép,” nàng nói.

“Bố mẹ em đồng ý cậu ấy chưa?” tôi hỏi.

“Họ yêu anh ấy. Bố em đã phá vỡ truyền thống chính trị của gia đình để vào nhà nước. Ông ngưỡng mộ đam mê của Raghav.”

“Dù cậu ấy không kiếm ra tiền?”

“Anh ấy sẽ kiếm được. Ngày nào đó anh ấy sẽ kiếm được,” Aarti cam kết. “Mà sao anh nói cứ như họ hàng nhà em thế nhỉ?”

Nàng cầm điều khiển bật ti vi.

“Chán quá,” nàng nói khi lướt qua các kênh tin tức. Nàng dừng lại ở Kênh 5, một nữ diễn viên đang nhảy múa theo một bản nhạc được phối khí lại.

“Cô này làm lại hết môi,” nàng nói, “chỉnh mũi và có thể là chỉnh cả ngực nữa.”

“Sao cơ?” tôi giật mình vì cách chọn từ của nàng.

“Chỉnh ngực. Làm lại ngực, cho to hơn,” nàng nói.

Tôi sốc ra mặt.

“Anh là bạn thân nhất của em,” nàng nói và vui vẻ đấm vào tay tôi. “Em có thể hoàn toàn là mình bên anh.”

Nàng lại chuyển kênh và bất thành tình chúng tôi xem phim *Khi Harry gặp Sally* từ đoạn giữa.

“Đàn ông và phụ nữ không thể là bạn bè được,” *Billy Cristal* nói với *Meg Ryan*, mồm vẫn ngậm tăm xỉa răng.

“Đương nhiên là có thể chứ. Nhìn bọn mình xem,” Aarti sốt ruột nói và vặn tiếng to lên. “Em thích bộ phim này.”

“Em xem chưa?” tôi hỏi.

“Rồi. Còn anh?”

Tôi lắc đầu. Tôi không xem phim tiếng Anh.

“Lại đây, cùng xem đi. Em sẽ kể chuyện gì đã xảy ra trước đấy cho anh.”

Tôi xích lại gần nàng. Tôi vặn bớt ánh sáng trong phòng từ bảng điều khiển cạnh giường trong lúc nàng tóm tắt câu chuyện cho tôi. Harry và Sally mỗi người sống cuộc đời riêng của mình, gặp nhau, cãi nhau vài lần nhưng chưa từng thực sự kết thân với nhau cho dù đáng ra là phải như vậy. Chúng tôi im lặng xem phim.

“Ôi trời, bọn mình uống hết chai rồi này,” sau một lúc nàng nhận ra. Nàng lấy cái gối đặt vào lòng tôi rồi ngả đầu xuống đó cho tới hết phim.

“Anh thoải mái chứ?” nàng hỏi, ngược mắt lên nhìn tôi, mắt nàng lấp lánh dưới ánh sáng ti vi.

Tôi ngần ngừ một chút rồi nhẹ nhàng đặt tay lên đầu vuốt tóc nàng. Nàng không từ chối. Cảm giác ở bên nàng thật tuyệt vời. Cho tới tận bây giờ, tôi vẫn chưa tìm được khoảnh khắc nào hạnh phúc hơn trong cuộc đời mình.

“Aarti à?” tôi gọi.

“Vâng?” Nàng đáp, mắt vẫn nhìn.

“Em nằm trên lòng anh thế này ổn chứ?”

Nàng gật đầu, mắt vẫn nhìn màn hình.

“Sao hôm ở ngoài sông em lại bỏ chạy?” tôi hỏi.

“Em không muốn nói chuyện ấy. Xem phim đi đã nào,” nàng nói.

“Em có định bỏ chạy nữa không?” tôi hỏi, giọng nặng nề.

Nàng cảm nhận được sự căng thẳng trong tôi. Nàng tắt tiếng ti vi và ngồi dậy.

“Anh ổn chứ, Gopi?” nàng nói, các từ dính với nhau. Ánh sáng màn hình ti vi loang loáng trên mặt chúng tôi.

“Hãy bỏ đi ngay bây giờ đi nếu em muốn,” tôi nói, câu nói khó khăn lắm mới thoát khỏi cổ họng. “Bởi vì nếu em ở lại thêm một chút nữa trong đời anh rồi bỏ đi...”

Tôi đã nói quá nhiều. Rượu vang Úc đã tìm ra cách mở toang một trái tim Ấn Độ.

“Im đi,” nàng nói và lại đặt tay lên miệng tôi, “đúng là bà hoàng, xin lỗi, vua kịch sĩ!”

Nhưng đúng là tôi nghĩ thế, tôi không thể chịu được việc phải cách xa nàng.

“Em cũng cô đơn, Gopal ạ,” nàng nói, “cô đơn lắm.”

“Vì sao?”

“Raghav không có thời gian. Bố mẹ em thì không hiểu vì sao em muốn đi làm. Họ không hiểu được vì sao con gái của Chánh án thành

phổ lại phải lao động cật lực. Tất cả bạn gái của em đều đã lấy chồng, chuẩn bị sinh con mà em thì vẫn chưa. Em quá kỳ quặc.”

“Em khác biệt,” tôi sửa nàng.

“Vì sao em lại khác biệt? Tại sao em không thể bình thường - hài lòng với việc ở nhà, chờ chồng về được?”

“Như thế là không bình thường. Là lạc hậu.”

“Raghav làm em điên đầu. Em muốn ủng hộ anh ấy. Nhưng đừng như anh ấy không thể làm gì cho ra hồn. Anh ấy từ chối hợp tác với một tờ báo chỉ vì muốn độc lập. Cứ thế thì sao mà anh ấy làm ra tiền được?”

“Anh nghĩ em vừa nói là sẽ có lúc cậu ấy kiếm ra tiền?”

“Em tỏ vẻ cứng cõi thôi. Nhưng em có thể nói với anh nỗi sợ của em mà, phải không?” nàng hỏi.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói và vuốt ve má nàng.

Chúng tôi quay lại màn hình ti vi. Một đêm Sally thấy buồn. Harry đến nhà cô. Anh ta an ủi cô. Rồi họ hôn nhau. Không biết là vì đoạn phim này hay rượu vang khuyến khích hay vì tôi cảm thấy tôi có thể sẽ không còn cơ hội nào khác nên tôi cúi xuống để hôn Aarti. Nàng ngạc nhiên ngược nhìn tôi. Nhưng, nàng không phản đối. Chỉ nhìn chăm chăm.

Tôi hôn nàng lần nữa. Lần này khẩn khoản hơn. Hai phút trôi qua không có gì rồi sau đó nàng hôn lại tôi. Chúng tôi hôn nhau lần này rồi lần nữa. Tôi hôn môi nàng, má nàng, trán nàng, cổ nàng, tai nàng rồi lại môi nàng. Tôi tắt đèn.

Khi tôi ôm nàng lần nữa, nàng nói, “Không được đâu.”

“Anh biết,” tôi nói, “nhưng anh không dừng được.” Tay tôi với lấy cúc áo nàng.

“Không được,” nàng nói và tóm chặt tay tôi.

Tôi luồn tay kia dưới áo nàng, ớn trời, đàn ông có hai tay; không thì ai còn có thể vuốt ve được nữa. Cuối cùng thì bàn tay tôi cũng đặt trên

ngực nàng.

“Gopal, anh biết là chuyện gì đang xảy ra không đấy?” nàng nói.

Tôi lắc đầu.

“Bọn mình không nên...”

Tôi bịt miệng nàng bằng một nụ hôn. Nàng vặn vẹo một chút, nhưng tôi tiếp tục hôn nàng. Nàng bắt đầu đáp ứng. Đầu tiên còn chậm, sau đó đuổi kịp và cuối cùng vượt tôi.

“Thế này sai quá, Gopal ơi,” nàng hôn hển, cắn môi dưới tôi.

Tôi trả lời bằng những nụ hôn. Phim hết. Tôi nghe tiếng quảng cáo dầu gội đầu trong khi tôi kéo áo nàng cởi ra.

“Đừng, Gopal!” Nàng thì thầm nhưng giơ tay lên để tôi cởi áo dễ hơn.

Tôi cởi áo mình. Lần này khi chúng tôi ôm nhau, hơi ấm và sự mềm dịu của nàng tan vào trong tôi.

“Anh yêu em rất nhiều...” tôi nói.

“Đừng nói nữa,” nàng nói, cắt ngang câu nói lộn xộn của tôi.

Tôi đẩy nhẹ vai để nàng nằm xuống giường. Tôi cởi bỏ nốt quần áo của mình.

Nàng nhìn ra chỗ khác.

“Gì vậy?” tôi hỏi.

Nàng lắc đầu, không nhìn vào mắt tôi.

Tôi trườn vào cạnh nàng. Nàng hôn tôi nồng nàn, nhưng mỗi khi tôi dừng lại nhìn vào mắt nàng, nàng lại quay đi.

Tôi thò tay xuống cởi cúc quần jean của nàng. Nàng giữ tôi lại một lần cuối cùng.

“Em có bạn trai rồi mà,” nàng nhắc tôi.

“Anh sống với chuyện ấy nhiều năm rồi,” tôi nói.

“Em không phải loại con gái ấy, Gopal,” nàng nói trong tiếng nấc.

“Em là cô gái tuyệt vời,” tôi nói, ngón tay tôi ấn vào rốn nàng. Tôi ngừng lại để hôn. “Cô gái tuyệt vời nhất trên thế giới.”

Tôi đặt tay nàng lên người mình. Tôi lại tìm cách cởi quần nàng. Con gái mặc những chiếc quần jean bó khó cởi nhất trên thế giới. Tôi thấy không thể cởi được nó nếu không có sự trợ giúp của nàng.

“Giúp anh với được không?” tôi nói sau năm phút chật vật.

Yêu cầu của tôi làm bật lên tiếng cười khúc khích. Nàng vặn người một chút để cởi nó ra. Tôi đợi và sau đó kéo nàng sát vào mình.

“Gopal,” nàng nói và ôm tôi thật chặt. Cảm xúc bị đè nén nhiều năm bùng ra. Tôi cắn và hôn nàng trong lúc tôi với nàng hòa làm một.

Tôi biết cuộc đời mình sẽ chẳng bao giờ còn như trước nữa. Chuyện xảy ra chỉ làm mạnh thêm tình yêu mà tôi dành cho nàng. Người ta nói sau khi làm tình đàn ông thường rút lui. Nhưng tôi muốn kéo nàng lại gần, ôm ấp và giữ nàng mãi bên mình.

Ôm nàng thật chặt từ phía sau, tôi hôn tóc nàng trong lúc nàng nhìn ra phía trước với nét mặt vô cảm.

“Em thật tuyệt vời, Aarti à. Từng xăng ti mét của em đều thật tuyệt vời.”

Nàng cười nửa miệng. Tôi thì khuỷu tay nhóm lên.

“Em có thích không?” tôi hỏi.

Nàng gật đầu nhưng nhìn đi chỗ khác.

“Nhìn anh này,” tôi nói. Nàng quay mắt về phía tôi, nhưng nhìn qua tôi.

“Em ổn chứ?” tôi hỏi.

Nàng gật đầu.

Chúng tôi lại nằm xuống. Một cái đèn LED nhỏ nhấp nháy trên trần nhà.

“Gì thế?” tôi hỏi, sợ rằng đây là máy quay.

“Cảnh báo khói,” nàng nói.

Chúng tôi yên lặng trong vài phút.

“Anh không sống thiếu em được, Aarti à,” tôi nói.

“Làm ơn đừng nói thế.”

“Đúng thế mà. Anh yêu em,” tôi nói.

“Thôi mà, anh làm ơn đi!” Nàng nói và ngồi dậy, khoác tấm vải trải giường che cơ thể.

“Có chuyện gì vậy?” tôi nói, cầm tay nàng qua tấm vải trải giường.

Điện thoại của nàng *bíp*. Nàng nhìn tin nhắn. Nàng thờ dài trong lúc nhắn tin trả lời.

“Em mặc quần áo được chưa?” nàng luôn hỏi tôi.

“Hả?” tôi nói. “Chắc rồi.”

Nàng quấn tấm vải trải giường quanh mình, nhặt quần áo và đi vào phòng tắm. Tôi bật đèn. Một mớ cảm xúc rắm rối nung nấu trong tôi.

Rõ ràng là nàng có quan tâm đến tôi, nếu không thì không cô gái nào lại làm việc mà nàng đã làm. Thế nhưng, sao nàng lại hành xử xa cách đến thế? Nàng có trông đợi tôi sẽ nói với nàng rằng tôi sẽ luôn bên nàng? Hay nàng đang hối tiếc? Chuyện này sẽ đưa chúng tôi lại gần nhau hơn hay chỉ làm chúng tôi xa nhau hơn?

Tôi trần truồng và bối rối. Tôi không thể gỡ bỏ được sự bối rối của mình, nhưng ít nhất thì tôi cũng có thể mặc lại quần áo. Nàng trở lại khi tôi đang cài khuy áo.

“Em phải về nhà,” nàng cương quyết nói.

Đồng hồ đầu giường chỉ nửa đêm.

“Em không phải ở lại đến hai giờ sáng à?” tôi hỏi.

“Em sẽ nói rằng ca trực kết thúc sớm. Dù sao thì bố mẹ cũng quá buồn ngủ để mà xem đồng hồ,” nàng đáp.

Ngồi với anh, tôi muốn nói. Tôi muốn nói chuyện. Tôi muốn nàng biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào với tôi. Chẳng phải con gái lúc nào cũng muốn nói chuyện hay sao?

“Anh gọi lái xe được không?”

“Ở lại thêm năm phút nữa đi em,” tôi van nài. “Làm ơn đi mà?”

Nàng ra xô pha. Tôi ngồi trên giường.

“Sao em căng thẳng thế?” tôi hỏi. “Anh là Gopal của em. Em có quan tâm đến anh không?”

“Anh vẫn cần bằng chứng à?” nàng hỏi.

Tôi đến bên nàng. Cầm tay nàng. Tay nàng thật lạnh.

“Anh không muốn em cảm thấy xấu hổ vì chuyện này,” tôi nói. “Chuyện này rất đặc biệt. Bọn mình nên tự hào vì nó.”

“Nhưng em đã có người yêu,” nàng nói.

“Yêu người mà chẳng bao giờ bên em sao?”

Nàng ngạc nhiên quay nhìn tôi.

“Anh chưa bao giờ nói gì về em và Raghav. Nhưng như thế không phải là anh không nhận ra. Aarti, em xứng đáng được nhiều hơn. Em xứng đáng với mọi niềm vui trong đời.”

“Em chỉ là một cô gái bình thường, Gopal à,” Aarti nói, cắn môi.

“Một cô gái bình thường cũng cần tình yêu, sự an toàn, quan tâm và giúp đỡ. Phải không?” tôi nói.

Nàng im lặng.

“Cô gái bình thường đến lúc nào đó sẽ đi lấy chồng. Cô ấy sẽ cần phải biết rằng người chồng của cô ấy có thể chăm sóc gia đình cùng với cô ấy,” tôi nói. Tôi đã ở thế phòng ngự trong nhiều năm. Có Aarti ở bên, tôi cảm thấy tự tin chuyển sang thế tiến công.

“Em mệt rồi. Em muốn về nhà,” nàng nói và đứng dậy.

Tôi gọi lái xe. Tôi muốn tiễn nàng xuống nhà. Nàng từ chối. Nàng đến sát gần tôi trước khi ra về. Tôi trông chờ một cái hôn nhưng chỉ là một vòng tay ngăn ngủi. Cánh cửa sập lại đằng sau nàng. Mùi hương của nàng còn lại trong phòng hàng giờ và trong tim tôi hằng ngày sau đó.

30

Chúng tôi không nói chuyện với nhau hai ngày liền sau đêm ở Ramada. Tôi không thể kiểm soát bản thân mình nữa và cuối cùng đã gọi điện cho nàng. Nàng không thể nói chuyện được với tôi vì cha mẹ nàng đang ở bên. Nhưng nàng đồng ý gặp tôi ở CCD sáng hôm sau trước giờ làm việc.

“Em xin lỗi, em hoảng quá,” nàng nói và nhấp một ngụm nhỏ cà phê đen siêu nóng. Nàng mặc một chiếc váy màu tím xếp nếp và áo phông trắng in hình. Mái tóc ướt của nàng cho tôi biết nàng vừa tắm. “Hai mươi phút nữa em phải đi làm,” nàng nói.

“Có chuyện gì với em đêm hôm ấy thế?” tôi hỏi.

“Hừm, anh biết là đã có chuyện gì mà,” nàng đáp.

“Em đã đến với anh, Aarti ạ,” tôi nói. Tôi đặt tay lên tay nàng.

“Gopal!” Nàng rút tay về.

“Gì vậy?” Tôi muốn nàng nhìn tôi bằng đôi mắt ngượng ngùng, khi nghĩ lại điều mà chúng tôi đã cùng trải qua và siết chặt tay tôi. Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Thay vào đó nàng nói. “Người ta biết bọn mình.” Hơi nước từ hai cốc cà phê bốc lên giữa hai chúng tôi. So với buổi sáng tháng Mười hai lạnh lẽo bên ngoài thì tiệm cà phê ấm áp.

“Em có yêu anh không?” tôi hỏi, tuyệt vọng chờ nàng khẳng định. *Nàng phải yêu tôi chứ. Sao lại không được?*

Aarti thở hắt ra bối rối.

“Em sao thế? Ít nhất thì cũng nên chấp nhận cảm xúc lúc này của mình chứ?”

“Anh muốn biết bây giờ em cảm thấy thế nào không?” nàng hỏi.

“Hơn tất cả những thứ khác.”

“Tội lỗi,” nàng nói.

“Tại sao?” tôi hỏi, gần như vặc lại. “Chẳng phải đã rất tuyệt sao? Đây không phải là tình yêu sao?”

“Gopal, anh hãy ngưng dùng từ ‘tình yêu’ đi, được không?”

Không thể hiểu được con gái. Chấm hết. Tôi im lặng.

“Raghav không làm gì sai với em,” nàng nói sau một phút, mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ.

“Vậy ra đây là vì Raghav...” tôi nói nhưng nàng ngắt lời.

“Anh nghe em nói được không? Chỉ cần nghe thôi, được chứ?” ánh mắt nàng nghiêm nghị.

Tôi đành phải tuân theo. Đàn ông sinh ra trên trái đất là để lắng nghe các cô gái. Vì vậy, tôi gật đầu.

“Anh ấy chỉ muốn kiếm sống bằng những công việc đúng đắn. Chuyện ấy đâu có dễ dàng gì,” nàng nói.

Tôi lại gật đầu, hy vọng không để lộ ra là mình đang giả vờ.

“Em không nên lừa dối anh ấy. Em thật tệ hại.”

Tôi lại gật đầu.

“Anh có nghĩ em là một đứa tệ hại không?”

Tôi giữ yên lặng.

“Nói gì đi chứ,” nàng hét lên.

“Em bảo anh nghe mà,” tôi nói.

“Thế thì giờ nói đi,” nàng nói.

“Làm gì?” tôi hỏi.

“Nói gì đó đi,” nàng ra lệnh. Có thứ gì đó đặc biệt trong những cuộc trò chuyện nam-nữ. Tôi không biết bên này có bao giờ hiểu được bên kia muốn nói gì hay không.

“Aarti, em là cô gái có lý trí. Em không làm những việc em không muốn.”

“Ý anh là gì?” nàng hỏi.

“Bao nhiêu năm nay em chưa bao giờ chấp nhận lời tỏ tình của anh. Có gì đó đã khiến em làm chuyện đó tối hôm ấy.”

“Em đã phạm sai lầm,” nàng nói.

Tôi phải thừa nhận tôi thấy câu đó nàng nói ra nghe thật chối. Ngày đặc biệt nhất trong đời tôi bị nàng coi như một sai lầm. Tôi cố kìm cơn giận của mình.

“Thật không? Vậy thì vì sao hôm nay em lại tới gặp anh?” tôi hỏi.

“Uống cà phê thôi mà,” nàng nói, đôi mắt thiếu thành thực.

“Aarti, đừng nói dối. Đừng dối anh. Nếu cảm giác của em đã thay đổi thì chẳng có gì phải ngượng cả,” tôi nói.

Lệ lăn trên má nàng. Tôi nhặt tờ giấy và vươn người ra trước lau nước mắt cho nàng. Nàng nhìn quanh và bình tĩnh lại.

“Gopal, trong mọi mối quan hệ, luôn có một người yếu đuối và một người mạnh mẽ hơn. Người yếu đuối là người cần người kia hơn.”

“Đúng thế,” tôi nói.

“Làm người yếu đuối hơn trong mối quan hệ không dễ dàng chút nào. Không phải lúc nào cũng dễ,” nàng nói.

“Anh biết cảm giác ấy,” tôi nói.

Nàng nhìn tôi.

“Anh xin lỗi. Anh đang nghe đây,” tôi nói.

“Bố mẹ bắt em lấy chồng. Em không lần nữa mãi được,” nàng tiếp. “Raghav có vẻ không hiểu chuyện ấy.”

“Cậu ấy không muốn lấy em à?” tôi hỏi.

“Phải sau vài năm nữa, không phải bây giờ. Anh ấy tránh chủ đề này. Đôi khi là do chưa ổn định, đôi khi vì công việc quá nguy hiểm, chủ yếu là vì anh ấy bận quá. Thế còn em thì sao?”

Tôi gật đầu. Đôi khi cơ hội tốt nhất của ta với phụ nữ lại nằm ở một cái gật đầu thích hợp. Tôi tranh thủ rất tốt cơ hội của mình bằng một cái lắc đầu có tính toán.

“Anh ấy yêu em, em biết. Thịnh thoảng anh ấy vẫn gửi tin nhắn ngọt ngào cho em. Thích lắm.”

Tôi nhận ra là nàng đang nói buột ra suy nghĩ của mình. Tôi giả vờ lắng nghe, nhưng tập trung vào đôi khuyên tai tím hình tam giác lấp lờ nhẹ khi nàng nói. Nàng kết thúc tổng kết ưu và khuyết điểm của mình sau năm phút.

“Cảm ơn anh đã lắng nghe,” nàng nói.

“Sao lại là anh?” tôi hỏi.

“Ý anh là gì?”

“Sao em lại ngủ với anh? Đúng là em có vấn đề với Raghav. Nhưng sao lại là anh?”

Nàng nhìn tôi. Nàng đã bớt căng thẳng một chút sau khi xả bớt những khúc mắc trong lòng.

“Vì em thích anh,” nàng nói.

“Thật sao?” tôi hỏi.

“Tất nhiên là em thích anh. Và em biết em có ý nghĩa thế nào với anh. Em thề là em sẽ rất hạnh phúc nếu anh tìm được một cô gái khác.”

“Anh không thể,” tôi nói.

“Không thể gì?”

“Anh không thể ở bên cô gái khác được. Chỉ có thể là em hoặc không ai cả,” tôi nói và nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Anh có biết là điều ấy làm em thấy có lỗi thế nào không?”

“Vậy là em cảm thấy có lỗi cho dù em ngủ với anh hay không ngủ với anh?”

Nàng cười khố sớ. “Làm con gái thật không dễ. Bọn em thấy có lỗi vì mọi thứ.”

“Đừng bối rối. Hãy đến với anh.”

“Còn Raghav thì sao?” nàng nói. “Anh ấy cần em trong lúc này.”

“Cậu ấy làm những gì cậu ấy muốn. Sao em lại không?”

“Đấy là công việc. Anh ấy không bao giờ bắt em thôi việc. Nhưng không chung thủy lại là chuyện khác.”

“Em cho anh cảm hứng, Aarti à,” tôi nói. “Em không biết là có bao nhiêu việc anh muốn làm trong đời nếu em bên anh đâu. Anh muốn mở rộng quy mô trường. Bọn anh có thể mở một học viện hàng không, MBA, có thể là khoa y nữa.”

“Không có em anh vẫn sẽ làm được,” nàng nói.

“Anh muốn có em vì chính bản thân anh thôi. Không có em sẽ chẳng có anh,” tôi nói. “Người ta chia tay nhau suốt ấy mà, Aarti. Em với cậu ấy chưa lấy nhau. Chúng mình sẽ rất hạnh phúc.”

“Còn Raghav thì sao?” nàng hỏi.

“Cậu ấy sẽ ổn thôi. Cậu ấy sẽ tìm được ai đấy, một nhà báo hay một nhà hoạt động gì đấy,” tôi nói.

Nàng cười.

“Gì vậy?” tôi hỏi.

“Em thích anh, Gopal ạ. Nhưng sao anh lại cố gắng quá thế?”

“Xin lỗi,” tôi khó nhọc nói. “Không phải lúc nào anh cũng làm đúng hay tìm được lời nói thích hợp.”

“Im đi, đây không phải là chuyện hành động gì.”

“Em là của anh nhé?” tôi chìa tay.

“Làm ơn đừng gây áp lực với em.”

Tôi rút tay về.

“Không hề,” tôi nói.

Nàng xem đồng hồ. Nàng phải đi. Tôi gọi tài xế, anh ta chậm chậm lái chiếc Mercedes đen tới.

“Ôi trời!” nàng thốt lên. “Của anh đấy à?”

“Không, nó là của quý. Nó là của ngài Shukla. Bọn anh chỉ nhận hàng thôi.”

Chúng tôi vào xe. Lốp da đen rất ấm. “Xe có sưởi ghế,” tôi nói, chỉ cho nàng chỗ điều khiển.

“Một ngày nào đó, ông sẽ có xe riêng, thưa ông Gopal,” nàng nói khi chúng tôi đến khách sạn.

“Xe hay bạn gái?” tôi nháy mắt với nàng.

“Cả hai, hy vọng thế,” nàng nói và nháy mắt đáp lại tôi.

“Khi nào mình gặp nhau được,” tôi hỏi, “chỉ bọn mình thôi?”

“Gopal!”

“Chúng ta không phải làm bất cứ điều gì. Thực sự là anh không muốn làm gì cả.”

“Lời cuối nổi tiếng của mọi anh chàng,” nàng nói và vào khách sạn.

Nhân viên bảo vệ chào chiếc Mercedes đen khi nó lăn bánh ra khỏi cổng khách sạn.

“Bố mẹ em đâu rồi?”

Nàng kéo rèm phòng mình. “Bệnh viện. Đầu gối bố lại tái phát.”

Aarti và tôi vẫn tiếp tục gặp nhau, nhưng hiếm khi ở những nơi công cộng. Chủ yếu là nàng gọi tôi đến nhà khi bố mẹ nàng đi vắng. Cho dù có đến sáu người giúp việc trong nhà, phòng của nàng vẫn là chỗ riêng tư. Đã hai tháng trôi qua sau cái đêm ở Ramanda. Cảm giác tội lỗi vì đã phản bội Raghav của nàng đã dịu đi đôi chút, hoặc ít nhất thì nàng cũng đã giấu tôi rất tốt. Tôi thôi hỏi xem nàng có yêu tôi không vì điều đó chỉ làm cho nàng xa tôi hơn.

Con gái thật đầy mâu thuẫn. Họ nói họ muốn chuyện trò, nhưng lại câm như hến khi động đến một vài chủ đề. Nếu họ thích bạn, họ sẽ muốn bạn cảm nhận được nó thay vì bắt họ phải nói ra.

“Ăn nho không?” nàng đưa tôi một khay hoa quả.

“Đút anh ăn,” tôi nói trong lúc nằm ườn trên chiếc ghế ngả lưng của nàng.

“Im đi,” nàng đẩy cái khay về phía tôi.

Nàng ngồi trên cái ghế đối diện tôi. Chúng tôi có một quy tắc bất thành văn - chúng tôi tránh xa giường của nàng.

“Một lần thôi được không?” tôi nói.

“Chuyện gì thế?” nàng nói và đứng dậy. Nàng nhặt một chùm nho và đưa nó lại sát miệng tôi. Khi tôi há mồm, nàng nhét cả chùm nho vào trong.

“Người ta không cho vua ăn kiểu như thế,” tôi nói, loay hoay vì nước nho chảy ra từ miệng.

“Bọn con trai giống hệt nhau. Đầu tiên là theo đuổi, nhưng khi đã có được cô gái rồi thì các anh lại muốn làm vua,” nàng nói.

“Em là nữ hoàng của anh, em yêu ạ,” tôi nói.

“Bốc mùi. Sến sẩm. Khủng khiếp,” nàng nói.

Tôi tặng nàng một nụ hôn đắm mùi nho.

“Người giúp việc đang ở đây đấy!”

“Họ sẽ gõ cửa. Em biết mà,” tôi nói.

Tôi muốn hôn nàng lần nữa, nhưng nàng đẩy tôi ra.

“Em đối xử tệ bạc với anh lắm, phải không?” nàng hỏi.

“Không sao,” tôi nói.

“Động chạm quá nhiều làm em rối đầu. Anh không muốn em mệt mỏi hàng tuần liền, phải chứ?”

“Không sao. Anh cũng không muốn,” tôi trả lời.

“Thật sao?” nàng ngạc nhiên.

Bọn con trai lúc nào cũng muốn làm chuyện ấy. Tuy vậy nàng biết tôi không nói dối. Tôi không bao giờ đề nghị nàng đến trường tôi, dù ở đó chúng tôi có thể được hoàn toàn riêng tư. Tôi cũng không cố để có thêm một cuộc hẹn hò như ở Ramanda lần nữa.

“Thật đấy,” giọng tôi nghiêm túc.

“Anh không muốn à?” nàng hỏi. Nàng mặc quần màu nghệ tây và áo trắng. Tôi muốn nàng hơn bất kỳ người phụ nữ nào, hay nói thẳng

ra là hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này. Nhưng, tôi vẫn có một điều kiện.

“Anh không muốn, cho tới khi Raghav ra khỏi hệ thống của em,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Tối hôm ấy ở Ramada anh đã có được thể xác em, không phải là tâm hồn em. Anh không muốn chuyện lại như thế nữa.”

“Anh không thể gạt người khác ra sau một đêm được,” nàng nói.

“Anh biết. Nhưng em có đang thử không?”

“Em không biết nữa,” nàng nói. “Cho dù em có muốn từ chối bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng sự thực là em vẫn gặp anh hằng ngày.”

Nàng ngồi lên tay ghế của tôi.

“Thế thì em đã sẵn sàng để cắt đứt với cậu ta chưa?” tôi hỏi.

Khi tôi vừa nói hết câu thì điện thoại của nàng đổ chuông. “Anh ấy đây,” nàng nói.

Tôi im lặng.

“Chào,” nàng nói với cậu ta. Nàng ngồi đủ gần để tôi có thể nghe thấy tiếng Raghav ở đầu dây bên kia.

“Bọn anh đạt năm ngàn bản rồi,” cậu ta nói.

“Chúc mừng anh!”

“Bọn anh sắp nhận được quảng cáo của những thương hiệu tốt rồi. Em đang làm gì thế?”

“Em về sớm,” Aarti nói.

“Bố mẹ có chuyện gì à?”

“Mẹ đưa bố đi bệnh viện. Đầu gối bố tệ lắm. Bố sẽ phải thay cả hai gối.”

“Tệ quá nhỉ,” cậu ta nói.

Tôi nghịch tóc Aarti trong lúc nàng nói chuyện với Raghav. Nàng cau mặt ra hiệu cho tôi dừng lại. Tôi không dừng.

“Còn gì nữa không? Tối anh có làm gì không?” nàng hỏi.

“Hoàn thiện số báo lớn cho thứ Hai. Sẽ điên lắm đấy,” cậu ta nói.

“Được rồi,” Aarti thở dài. Tôi chải lại sợi tóc rơi xuống mặt nàng. Nàng nắm tay tôi trong khi nói.

“Anh có thể đi uống cà phê đêm với em,” Raghav nói.

“Em phải ở với bố. Với cả lần nào em về muộn mẹ cũng muốn em phải lấy chồng ngay tuần sau.”

“Em còn quá trẻ mà,” Raghav nói.

“Gia đình em không hiểu chuyện ấy. Chị em họ bằng tuổi em đã lấy chồng hết rồi,” nàng nói.

“Bọn mình đừng bắt đầu cãi nhau nữa được không?” Raghav nói.
“Anh kiệt sức rồi.”

“Em thì không,” Aarti nói.

“Anh yêu em, tạm biệt,” Raghav khôn khéo nói.

“Thật chứ?” Aarti hỏi lại.

“Aarti, thôi nào. Anh phải cúp máy đây. Anh rất yêu em. Em nói đi, nào,” Raghav nói.

“Yêu anh. Tạm biệt,” nàng nói.

Đang nghịch tóc nàng tôi thu tay lại.

“Gì vậy?” nàng hỏi.

“Gạt cậu ta ra khỏi cuộc đời em đi,” tôi nói.

“Chỉ là cuộc trò chuyện đơn giản thôi mà,” nàng nói.

“Em nói ‘yêu’. Với anh, em không thích từ ấy.”

“Em muốn tỏ ra bình thường thôi. Bọn em thường kết thúc cuộc gọi như thế,” nàng nói. Nàng bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Anh xin lỗi, nghe em nói thế với người đàn ông khác thật không dễ dàng chút nào.”

“Làm kẻ lừa dối cũng chẳng dễ dàng chút nào,” mắt nàng đắm lệ.

Tôi ôm lấy nàng.

“Đến một lúc nào đấy anh ấy sẽ biết,” Aarti nói, mặt nàng vui trong ngực tôi. “Em chỉ muốn tự mình nói với anh ấy.”

“Em sẽ đến với anh chứ?” tôi hỏi.

Nàng gật đầu thật nhẹ, không ngẩng mặt lên.

“Anh sẽ yêu em mãi mãi, Aarti.”

Nàng ôm tôi thật chặt. Một lúc sau nàng nhìn tôi. “Em có nên nói với anh ấy không?” nàng hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Anh sẽ nói,” tôi nói. Tôi muốn đập chuyện này vào mặt cậu ta.

31

Chỉ cần một chuyến xe tải nhẹ là đủ để chuyển đồ từ nhà cũ của tôi tới ngôi nhà mới tinh dành cho giám đốc trường. Tôi có quần áo, những cuốn sách cũ của bố và những tấm ảnh gia đình. Nhà thầu mua nốt phần còn lại. Tôi không cần đến một tòa nhà hai tầng ba phòng ngủ, nhưng một giám đốc không thể chui rúc trong phòng ký túc xá được. Tôi đứng ở bãi cỏ nhà mới, giám sát việc chuyển đồ vào buổi sáng sớm. Một chiếc xe tải chở đồ mua mới - thảm, thiết bị gia dụng, đồ vệ sinh và đồ nội thất - chạy vào trong khu.

Một người khuân vác giơ mấy bức ảnh cũ của bố tôi lên. “Tôi để những thứ này ở đâu đây?” anh ta hỏi. Trong một tấm ảnh được đóng khung, ông ngồi dưới một gốc cây, hút điếu ống và ngắm nhìn cánh đồng. Tôi, mới được năm tuổi, trần truồng ngồi cạnh ông. Người bạn nông dân của bố tôi đã chụp bức ảnh đen trắng này bằng chiếc máy ảnh do con trai ông ta gửi từ nước ngoài về cho. Tôi cầm tấm ảnh lên và nhìn mặt bố. Không giống bố mà tôi nhớ, người trong tấm ảnh trông trẻ trung và khỏe mạnh. Tôi nhìn thấy cái cây và cố xác định vị trí của nó trong khuôn viên trường. Tôi không thể.

Tôi chưa từng khóc thương bố lần nào trong suốt bốn năm sau đám tang của ông. Tuy vậy, tôi không biết vì sao ngày hôm đó tôi lại cảm thấy buồn vô hạn. Bố hẳn sẽ rất muốn thấy tôi chuyển về một căn nhà to như thế này. Có thể lúc lìa đời ông vẫn nghĩ rằng đứa con trai kém cỏi của mình sẽ không đạt được gì trong cuộc đời. Giá như bố có thể nhìn thấy điều này! *Gopal không khóc. Gopal đấu tranh với thế giới*, một giọng nói bên trong tôi vang lên.

“Để ở phòng ngoài,” tôi nói.

Chúng tôi chuyển xong nhà lúc mười giờ sáng. Vị khách đầu tiên, theo như kế hoạch của tôi, sẽ là người đã làm cho việc này thành sự

thực - ngài Shukla. Tôi đã mời ông ta tới ăn trưa. Tôi giục già người bếp trưởng của ký túc xá. Bếp ga trong nhà mới của tôi không bật được và bếp trưởng muốn đến bếp của ký túc xá để nấu nướng.

“Mang bếp tới đây!” tôi quát. “Ngài Ủy viên Hội đồng đang tới. Tôi không tin bếp ký túc.”

Tất nhiên, tôi cũng muốn Aarti là một trong những người khách đầu tiên. Tuy nhiên tôi đã hứa với mình rằng Aarti sẽ tới nhà mới của tôi như là bạn gái của tôi chứ không phải bạn gái của người khác, đang quan hệ vụng trộm với tôi.

Nàng nhắn tin cho tôi: *Chuyển nhà sao rồi? Khi nào thì em đến chơi được?*

Tôi trả lời: *Em đến lúc nào cũng được, nhưng anh sẽ không để em về đâu. Để anh gặp Raghav trước đã.*

Anh chắc không? Em lo việc anh gặp anh ấy.

Tôi đang nhắn tin trả lời nàng thì điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi nhận cuộc gọi của ngài Shukla.

“Thưa ngài, chúng tôi đang nướng bánh puri. Đến nhanh lên, được chứ ạ?” tôi nói.

“Về nhà đi, Gopal,” ông ta nói.

“Tôi đang ở nhà. Nhà mới của tôi. Ý tôi là cũng là nhà mới của ông.”

“Tôi không xong rồi,” ngài Shukla nói, giọng ông ta căng thẳng bất thường.

“Sao cơ?”

“Đến chỗ tôi. Thằng bạn khốn kiếp của cậu, tôi sẽ không tha cho nó đâu. Đến ngay đây.”

“Có chuyện gì vậy? Chúng ta còn bữa trưa...” Tôi nói nhưng ông ta đã dập máy.

Người đầu bếp hỗn hển chạy tới nhà tôi, vác trên vai cái bếp nướng nặng trĩu.

“Sẽ chỉ mất một tiếng thôi,” ông ta trấn an tôi.

“Bữa trưa bị hủy rồi,” tôi nói và ra khỏi nhà.

Điện thoại của tôi *bíp*. Một tin nhắn nữa của Aarti.

Anh nên để em đến trang trí nhà cửa. Nhân viên khách sạn cơ mà.

Tôi gửi nàng một mặt cười và cắt điện thoại vào túi.

“Đến nhà Ủy viên Hội đồng Shukla,” tôi nói với lái xe.

Người của Ủy viên Hội đồng Shukla đứng thành một vòng tròn ở hiên nhà ông ta. Trông họ bi ai, như thể có ai đó vừa qua đời. Một tờ báo màu hồng trải rộng trên bàn cà phê.

“Ngài Shukla đâu?” tôi hỏi.

Một người trong đảng của ông ta chỉ vào văn phòng. “Đợi ở đây. Ông ấy đang có một cuộc điện thoại quan trọng,” anh ta nói.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi. Người đó không trả lời. Anh ta trừng trừng nhìn tờ báo màu hồng. Tôi nhặt một tờ.

Cách mạng 2020, tên tờ báo viết, đầy kiêu ngạo. Một tấm bản đồ Ấn Độ nhỏ, hiển thị cái gọi là những trung tâm chỉ huy của cuộc cách mạng, là biểu tượng của tờ báo.

“*Ủy viên Hội đồng kiểm tiền bằng cách làm bắn dòng sông thiêng!*” là tiêu đề bài báo. Một tấm hình đen trắng chất lượng kém của ngài Shukla chiếm hết một phần tư trang.

“*250 triệu được phê duyệt cho Nhà máy xử lý nước thải Dimnapura. Ủy viên Hội đồng bỏ túi 200 triệu,*” tít phụ viết.

“Đây chẳng phải là những cáo buộc vớ vẩn, cũ rích và đã được nhai đi nhai lại mãi rồi hay sao?” tôi hỏi. Raghav thích bới tung mọi thứ lên, nhưng chắc chắn là chẳng có ai thèm quan tâm đến những thứ giẻ rách của cậu ta.

Không có ai trong phòng trả lời tôi. Đảng nào thì một nửa số đảng viên cũng không đọc nổi báo. Những người khác có vẻ quá sợ hãi để nói chuyện. Tôi đọc tiếp.

Sáng ngày thứ Hai ở Navabaga, một nhóm trẻ em đi bộ tới trường, nước cống ngập đến ngang lưng. Nước bắn khắp nơi quả là một cảnh tượng khiến người ta đau lòng. Mùi hôi thối lan tràn trong không khí. Người dân của khu vực lân cận không biết chuyện gì đã xảy ra. Họ biết rằng điều này không xảy ra trước khi chính phủ thực hiện Kế hoạch hành động sông Hằng. Phải, chính kế hoạch với mục tiêu làm sạch dòng sông thiêng của chúng ta lại làm thành phố của chúng ta thêm bẩn thỉu.

Sao lại như vậy? Là vì không có dự án làm sạch dòng sông nào được triển khai. Ngoài việc làm ngập lụt Navabaga, dòng sông còn bẩn thỉu hơn bao giờ hết. Để bạn có thể hình dung, sự hiện diện của fecal coliform, một dạng vi khuẩn, phải không được vượt quá 2.000 đơn vị/lít. Ở các bậc nước, mức độ fecal coliform là 1.500.000 đơn vị/lít. Không chỉ dòng sông của chúng ta nhiễm bẩn, chính chúng ta cũng đang sống với mối nguy hại nghiêm trọng cho sức khỏe.

Tôi thấy ngài Shukla ra khỏi văn phòng. Tôi lao tới chỗ ông ta. Ông ta ra hiệu cho tôi chờ và tôi thấy ông ta vẫn đang gọi điện thoại. Ông ta nhặt ít hồ sơ rồi quay lại văn phòng. Tôi đọc tiếp.

“Cách mạng 2020” đã tìm thấy nhiều sự thật về vụ lừa đảo Kế hoạch hành động sông Hằng. Tuy nhiên, gây sốc nhất là vụ việc Nhà máy xử lý nước thải Dimnapura của Ủy viên Hội đồng Raman Lal Shukla ở Varanasi. Được xây dựng với kinh phí 250 triệu, nhà máy vẫn không hoạt động trong nhiều năm. Cuối cùng, sau khi được đưa vào hoạt động nó chưa bao giờ làm sạch nước. Chúng tôi có trong tay sự thật giật mình về những gì diễn ra bên trong nhà máy.

“Phe đối lập làm chuyện này rồi,” một đảng viên nói với người kia. Tôi ngồi xuống để đọc nốt bài báo.

Khi nước chưa xử lý được đưa đến nhà máy, tám mươi phần trăm được đưa xuống hạ lưu qua sông Varuna và được xả xuống sông mà không hề được làm sạch. Hai mươi phần trăm nước còn lại được xả ở đầu ra của chính Nhà máy Dimnapura, không được xử lý. Khi các thanh tra đo kiểm ở đầu vào và đầu ra ở những điểm trước và sau nhà máy, kết quả cho thấy các chất ô nhiễm đã giảm tám mươi phần trăm. Trong lúc đó, nước xả ra sông Varuna lại được đổ vào sông Hằng phía dưới đó vài cây số. Kết quả là - nước không hề được xử lý và dòng sông vẫn ô nhiễm như trước. Shukla nhận thành tích về việc nhà máy cho kết quả giảm chất ô nhiễm tám mươi phần trăm. Công ty xây dựng, AlliedCon, do người chú của Ủy viên Hội đồng, Roshan Shukla sở hữu. Ông này đã làm các hóa đơn giả mua máy bơm mà trên thực tế không hề làm vậy (các bản scan dưới đây).

“Chúng ta sẽ giết tờ báo này,” một đảng viên thầm thì vào tai tôi khi thấy tôi đọc rất chăm chú.

Dưới cùng của trang có một số hình ảnh. Trong đó có ảnh các hóa đơn giả cho máy bơm lên đến 150 triệu. Tuy nhiên, những hình ảnh tại hiện trường cho thấy không hề có máy bơm nào như thế được lắp đặt. Một bức thư được scan từ các nhà sản xuất máy bơm cho thấy họ chưa từng cung cấp những máy bơm đó. Cơ cấu sở hữu của AlliedCon xác nhận liên kết với gia đình ngài Shukla. Cuối cùng, tờ báo có một tấm ảnh của sông Varuna, với một dấu chấm để hiển thị chính xác điểm nước thải được xả ra.

“Thống đốc bang đang từ Lucknow xuống,” một đảng viên thông báo và những tiếng rì rầm lo lắng lan khắp phòng.

Tôi thấy Raghav đã rất cố gắng trong câu chuyện này. Trước đó cậu ta đã bị khổ sở vì viết một câu chuyện không có bằng chứng. Lần này cậu ta đã không bỏ sót điều gì. Hóa đơn giả, liên kết giữa nhà thầu với

Ủy viên Hội đồng, hành động cả gan đổ nước bẩn vào lại sông Hằng linh thiêng không phải tin tốt đẹp gì cho ngài Shukla. Người dân địa phương sẽ giận dữ. Một chính trị gia ăn cắp đã đủ xấu, nhưng cướp bóc từ dòng sông thiêng là tội lỗi xấu xa nhất.

“Nó không phải là một tờ báo thực sự,” trợ lý phụ trách quan hệ công chúng của ngài Shukla đang trao đổi chủ đề này với ai đó. “Vài ngàn bản, sẽ không ai chú ý tới nó cả.”

Lượng phát hành thấp của tờ *Cách mạng 2020* đã trở thành hy vọng duy nhất của Ủy viên Hội đồng. Người của đảng đã thu hồi số lượng báo nhiều nhất có thể từ các sạp báo. Tuy nhiên, tờ *Cách mạng 2020* được phát hành miễn phí, như một tờ quảng cáo nhỏ bên trong nhật báo. Không thể nào thu hồi hết được nó.

Aarti gọi điện. Tôi ra ngoài bãi cỏ.

“Anh đọc số C2020 hôm nay chưa?” nàng hỏi. Tôi không biết là tờ báo còn có tên tắt nữa.

“Anh đang cầm nó đây,” tôi nói.

Có thể nghe thấy tiếng nàng thở trước khi nàng nói tiếp. “Có quá không?” nàng hỏi tiếp.

Tôi nhếch mép, “Là Raghav mà. Cậu ấy có lúc nào không quá đâu?”

“Thật là sốc, phải không? Họ xả nước bẩn vào chỗ khác trên sông mà lại nói rằng đã xử lý sạch rồi!”

“Cậu ấy đang động vào toàn tai to mặt lớn đấy. Cậu ấy nên thận trọng.”

“Nhưng anh ấy chỉ nói lên sự thật. Phải có ai đó đứng lên vì sự thật chứ?”

“Anh chỉ nói cậu ấy nên cẩn thận thôi,” tôi nói.

“Em không muốn anh ấy gặp rắc rối,” giọng nàng sợ hãi.

“Cậu ấy có muốn tránh xa rắc rối đâu.”

“Liệu anh ấy có bị rắc rối không?” nàng nói, dừng lời sau mỗi từ.

“Sao mà anh biết được?” tôi nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào ngoài nhà.

“Thôi nào Gopal, anh và Ủy viên Hội đồng Shukla...” nàng nói và ngừng lại.

“Anh không liên quan đến bất cứ vụ lừa đảo nào cả, được chưa?” tôi gào lên.

Còi xe inh ỏi bên ngoài trong lúc tôi đi ra cổng.

“Em không nói thế,” nàng nhẹ nhàng nói. “Em chỉ không muốn Raghav gặp rắc rối. Có thể là em không chung thủy với anh ấy, nhưng em không muốn anh ấy bị sao cả.”

“Đợi anh chút, Aarti,” tôi nói.

Tôi ra đến cổng. Tôi trợn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Sáu chiếc xe van từ các kênh truyền hình khác nhau đang đỗ bên ngoài. Bảo vệ đang cố gắng giữ các phóng viên ở bên ngoài, họ đang đứng đó truyền hình trực tiếp với phong nền là nhà của Ủy viên Hội đồng.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi người bảo vệ.

“Họ muốn vào trong,” người bảo vệ nói. “Họ biết Thống đốc bang sắp đến.”

“Mọi việc ổn chứ?” Aarti lo lắng hỏi trên điện thoại.

“Phải, tới giờ thì vẫn ổn.”

“Hứa với em là Raghav sẽ không sao đi.”

“Không phụ thuộc vào anh đâu Aarti,” tôi bực tức. “Anh còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Đây là một tờ báo nhỏ. Có thể sự việc sẽ lắng xuống.”

“Không đâu,” nàng nói.

“Sao cơ?”

“Tất cả các báo chí và kênh truyền hình chủ đạo đã ở trong văn phòng của tờ *Cách mạng 2020* rồi,” nàng nói.

“Mẹ kiếp,” tôi nói khi một đội xe Ambassador trắng tiến tới gần ngôi nhà. Các phóng viên ảnh như phát điên lên, họ chụp tất cả những

người xung quanh, kể cả tôi.

“Raghav sẽ ổn chứ? Hứa với em đi.”

“Aarti, anh phải đi đã.”

Tôi quay trở vào ngôi nhà.

Mọi người đứng dậy chào khi Thống đốc vào nhà. Có thể cảm nhận thấy hào quang của quyền lực trên từng xăng ti mét trong ngôi nhà của Ủy viên Hội đồng. Ngài Shukla chạy tới và chấp tay chào Thống đốc.

“Ai gọi cho báo chí thế?” Thống đốc nói, giọng ông ta đầy chủ ý.

“Sao cơ ạ?” Ngài Shukla nói, cũng ngỡ ngác như tất cả những người khác trong phòng.

“Vào nhà đã,” Thống đốc nói. Hai nhà lãnh đạo biến mất vào văn phòng của ngài Ủy viên Hội đồng Shukla. Tay sai của Thống đốc đứng lẫn lộn với tay sai của Ủy viên Hội đồng trong sảnh. Ngay cả các tay sai cũng duy trì một hệ thống phân cấp. Tay sai của Thống đốc đứng ngẩng cao đầu, trong khi tay sai của Ủy viên Hội đồng nhìn xuống nền nhà. Tôi thì biết thuộc loại nào.

Tôi ngồi trên một cái ghế gỗ ở góc phòng.

“Gopal!” giọng nói oang oang của ngài Shukla làm tôi giật mình. Tôi nhìn lên. Ông ta bảo tôi vào văn phòng.

Khi tôi vào trong, Ủy viên Hội đồng sập cửa.

“Đây là Gopal, thưa ngài. Cậu ấy điều hành trường cao đẳng của tôi, thân tín của tôi. Thông minh và...”

“Cậu quen người làm chuyện này à?” Thống đốc hỏi tôi, không quan tâm gì đến phẩm chất cũng như năng lực của tôi.

“Raghav Kashyap, thưa ngài. Từng là bạn bè, giờ thì hết rồi.”

“Cậu không làm nó ngậm miệng được à?” Thống đốc hỏi.

“Chúng tôi đã làm cho cậu ta bị đuổi khỏi tờ *Dainik*. Sau đó cậu ta mở tờ báo giẻ rách của riêng mình,” tôi nói. “Không ai quan tâm đến nó cả.”

“Báo chí đã đánh hơi ra nó. Miếng giẻ rách ấy không quan trọng, nhưng nếu nó trả lời phỏng vấn hoặc cung cấp tất cả bằng chứng cho báo chí thì sẽ tệ hại đấy.”

“Cậu ta đang làm rồi ạ,” tôi nói.

Cả hai người nhìn tôi với ánh mắt buộc tội.

“Tôi có nguồn tin riêng chứ không liên hệ với cậu ta,” tôi giải thích.

“Chúng ta không thể xử lý nó sao?” Thống đốc hỏi. “Sao các anh mở được trường mà không xử lý được người khác?”

Tôi hiểu từ “xử lý” của ông ta nghĩa là gì.

“Không thể mua chuộc được cậu ta, thưa ông,” tôi nói. Trong một giây, tôi thoáng cảm thấy tự hào về Raghav. Làm một người không thể mua chuộc là một điều thật tốt.

“Ý cậu không thể là sao? Ai cũng có giá cả,” Thống đốc nói.

“Cậu ta thì không,” tôi nói. “Tôi biết cậu ta lâu rồi. Cậu ta điên lắm.”

“Phải, vậy là nó không muốn sống nữa phải không?” Ngài Shukla nói. Tôi nhận thấy mắt ông ta ngầu đỏ.

Tôi nhìn Thống đốc. Ông ta lắc đầu.

“Đầu óc ngài Shukla không bình thường nữa rồi,” ông ta nói.

“Không, thưa Thống đốc, tôi sẽ không...” Ngài Shukla bắt đầu.

“Bình tĩnh lại, ngài Shukla,” Thống đốc cao giọng. “Anh có biết chuyện gì đang diễn ra không?”

Ủy viên Hội đồng nhìn xuống.

“Anh thậm chí còn không thèm xây nhà máy sao? Mười phần trăm chỗ này chỗ kia thì không sao. Nhưng anh nghĩ gì khi đổ nước bẩn vào Varuna? Đây là sông Hằng, sông mẹ. Người ta sẽ giết chúng ta mất,” Thống đốc nói.

Tôi xin phép ra ngoài, nhưng Thống đốc bảo tôi ngồi yên tại chỗ.

“Chúng ta có bầu cử năm tới. Raman, tôi luôn tôn trọng không gian của cậu và không bao giờ can thiệp. Nhưng chuyện này sẽ làm hại

chúng ta đây.”

“Tôi sẽ xử lý, thưa Thống đốc,” ngài Shukla nói, “tôi sẽ xử lý, tôi xin hứa.”

“Bằng cách nào? Giết thẳng nhà báo đó à?”

“Tôi nóng quá,” ngài Shukla nói, giọng hối lỗi.

“Nóng giận khiến cho người ta làm nhiều chuyện không lường trước được. Nó làm cho cử tri lật đổ chính quyền. Tôi biết bài báo tố cáo nào thì gai góc, bài nào không. Cái này thì gai góc đây.”

“Ngài hãy nói xem tôi phải làm gì,” ngài Shukla nói. “Tôi sẽ làm theo.”

“Từ chức đi,” Thống đốc nói và đứng dậy ra về.

“Sao cơ?” ngài Shukla nói, mặt trắng bệch.

“Không phải chuyện cá nhân đâu. Hãy từ chức một cách đường hoàng và có thể anh sẽ quay lại được.”

“Nếu không thì sao?” Ủy viên Hội đồng nói sau một chút ngập ngừng.

“Đừng để tôi phải buộc anh từ chức, Shukla. Ta là bạn bè,” Thống đốc nói. “Nhưng đảng phái trên cả tình bạn.”

Ngài Shukla từ từ hiểu ra. Ông ta giận dữ siết chặt nắm đấm.

“Không sao đâu. Anh sẽ trở lại,” Thống đốc nói.

Sau đó ông ta đi như chạy ra với đám tay sai của mình. Báo chí đã ở bên ngoài chờ phát biểu của Thống đốc. Tôi đi theo người của Thống đốc ra cổng.

“Chỉ là một chuyến thăm thường xuyên của tôi.” Thống đốc nói với các phóng viên.

“Quan điểm của ông về vụ lừa đảo Nhà máy Dimnapura là gì?” một phóng viên hét khản cả giọng hỏi.

“Tôi không nắm hết được tình hình. Nó có vẻ như một chiến dịch bôi nhọ. Đảng của chúng tôi không có tham nhũng. Ngay cả khi những

cáo buộc đó chưa được khẳng định, chúng tôi vẫn yêu cầu lãnh đạo đảng phải từ chức.”

Thống đốc chen qua các phóng viên và ngồi vào xe.

“Vậy Ủy viên Hội đồng Shukla sẽ từ chức chứ?” một trong những phóng viên tìm được cách gi micro vào sát mặt Thống đốc.

“Chuyện đó là do ông ấy tự quyết định,” Thống đốc nói, ngầm ám chỉ đó là việc không thể tránh khỏi.

Xe của Thống đốc lăn bánh. Tôi tự hỏi rồi chuyện gì sẽ xảy ra với trường Ganga của tôi. Tôi trở lại phòng ngài Shukla.

“Chúng ta sẽ phá tòa soạn,” một đảng viên nói với ngài Shukla.

Ngài Shukla không trả lời.

“Hãy cho chúng tôi biết cần làm gì, ngài Shukla. Ngài Thống đốc đã nói gì?” một tay sai khác nói.

“Để tôi yên,” ngài Shukla nói. Các đảng viên hiểu ra. Họ hấp tấp bỏ đi trong vài giây. Sau đó chỉ còn lại ông ta và tôi trong ngôi nhà lớn.

“Thưa ngài?” tôi nói. “Ngài có cần tôi ở lại không?”

Ngài Shukla nhìn tôi. Ông ta không còn cái tư thế nghiêm trang cổ hủ. Ông ta rơi phịch xuống ghế xô pha, chống khuỷu tay vào thành ghế và úp mặt vào hai bàn tay.

“Thống đốc là đồ chó má,” ông ta nói.

Tôi giữ yên lặng.

“Khi nào cần tài trợ bầu cử, ông ta đến tìm tôi. Tôi làm đủ việc bẩn thỉu cho ông ta, phân phối rượu khắp cả bang. Giờ thì ông ta hại tôi.”

“Ông sẽ thoát thôi, ngài Shukla à. Lúc nào ông cũng thế mà.”

“Làm chó gì có ai thêm quan tâm đến việc làm sạch sông Hằng. Ai cũng kiếm tiền từ cái kế hoạch đó. Vậy thì sao lại là tôi?”

Tôi không có câu trả lời. Tôi cảm thấy một chút tội lỗi. Có thể Raghav làm chuyện đó với tôi vì cậu ta muốn trả đũa. Hoặc có thể đó chỉ là trí tưởng tượng của tôi. Raghav có thể sẽ lật tẩy bất cứ người nào mà cậu ta có thể.

“Cậu điều hành trường Ganga cho ổn vào, được chứ? Tôi không muốn bần bản từ dây dây sang đây,” ông ta nói.

“Tất nhiên rồi, thưa ngài,” tôi nói. “Dẫu sao thì ngài vẫn đang ở đây. Chúng ta có kế hoạch phát triển lớn.”

“Họ sẽ bắt tôi,” ông ta bình tĩnh nói, nhiều thập kỷ làm chính trị giúp ông ta đủ khôn ngoan để lường trước được những điều sắp đến.

“Sao cơ?” tôi nói, bị sốc.

“Sau khi từ chức, tôi sẽ không còn quyền lực. Nhiều Ủy viên Hội đồng đã kiếm tiền trong vụ lừa đảo sông Hằng. Trước khi chuyện vỡ lở, họ sẽ tạm giam tôi để cho thấy họ đã hành động.”

“Ông là Ủy viên Hội đồng mà, ngài Shukla. Cảnh sát không thể động được đến ông.” Tôi nói.

“Họ sẽ làm được nếu Thống đốc yêu cầu. Tôi sẽ phải ở tù một thời gian. Hãy trả nợ cho tôi nếu như có lúc nào đó tôi muốn quay lại.”

Ý nghĩ người cha tinh thần và người thầy của mình sẽ vào tù làm tôi bất an. Trong đời tôi có rất ít người mà tôi có thể gọi là phe mình. Ngài Shukla là một trong số họ.

“Chờ ở đây,” ngài Shukla nói và đứng dậy. Ông ta vào phòng ngủ và quay lại với một chùm chìa khóa.

“Giữ nó đi,” ông ta nói. “Không thể để người ta thấy tôi dùng những thứ hào nhoáng như thế này được.”

Tôi nhận chùm chìa khóa. Đó là cửa chiếc Mercedes đen.

“Xe mới của ông ư? Tôi không thể.” Tôi đặt lại chùm chìa khóa xuống bàn.

“Giữ nó hộ tôi. Cậu như con trai tôi vậy. Tôi cũng sẽ chuyển thêm tiền vào quỹ tín thác. Hãy mở rộng ngôi trường.”

“Một mình ư? Sao tôi làm được?” tôi ghen ngào. “Ông vẫn còn chưa đến nhà tôi mà.”

“Tôi không thể ra khỏi đây được. Họ hàng của tôi đang cầm máy ảnh đợi ngoài kia,” ông ta nói.

Ngài Shukla đã dành cả tiếng tiếp theo giải thích cho tôi về những tài khoản ngân hàng và các doanh nghiệp khác nhau của mình. Người của ông ta điều hành chúng, nhưng ông ta vẫn nói với tôi phòng trường hợp khẩn cấp. “Cao đẳng Kỹ thuật Ganga là cơ sở đầu tư sạch sẽ nhất của tôi và có thể ngày nào đó sẽ giúp tôi quay lại.”

Ông ta viết đơn từ chức trước mặt tôi và bảo tôi fax tới Lucknow.

Máy fax kêu *bíp* khi bắt đầu truyền đi.

“Nó chơi chúng ta ác quá nhỉ?” Ngài Shukla nói.

“Ai cơ?” tôi hỏi.

“Thằng bạn cậu. Tôi làm nó bị sa thải. Nó lại khiến tôi mất chức.”

“Nó tìm cách hủy hoại cuộc đời tôi. Tôi sẽ hủy hoại cuộc đời nó,” tôi thề.

33

Sáng hôm sau, tờ báo nào của thành phố Varanasi cũng đăng trên trang nhất câu chuyện về vụ lừa đảo Nhà máy Dimnapura. Ngài Shukla, người vừa tuyên bố từ chức, trở thành kẻ phản diện, còn Raghav là anh hùng mới của thành phố. Ai cũng đánh giá cao tờ báo màu hồng ngu xuẩn ấy. Các kênh truyền hình địa phương nói về vụ lừa đảo này hàng giờ đồng hồ.

Tôi lướt qua các kênh trên chiếc ti vi LCD màn hình bốn mươi inch của mình. Tôi dừng lại khi nhìn thấy Raghav đang được phỏng vấn.

“Chúng tôi phải mất hai tháng điều tra bí mật mới thu thập được tất cả chứng cứ về vụ lừa đảo. Ai cũng biết Ủy viên Hội đồng hoạt động mờ ám, chỉ có điều là không có bằng chứng. Nhóm của chúng tôi đã làm việc này,” Raghav tự mãn nói. Cậu ta gầy đi, trông có vẻ thiếu ngủ với râu ria lâu ngày chưa cạo và tóc tai bù xù. Tuy vậy, mắt cậu ta ngời sáng.

“Nhóm của anh là những ai?” phóng viên hỏi cậu ta.

“À, chúng tôi là một tờ báo nhỏ tên *Cách mạng 2020*. Chúng tôi có bốn người, kể cả tôi. Chúng tôi không có nhiều kinh nghiệm, nhưng đam mê công việc của mình.”

“Các anh đam mê điều gì?”

“Tạo ra sự khác biệt. Làm cho Ấn Độ tốt đẹp hơn. Đây là mục đích sống của chúng tôi,” Raghav nói.

“Có thật là anh tin rằng sẽ có một cuộc cách mạng nổ ra tại Ấn Độ vào năm 2020 không?”

“Đúng, nhưng tất cả chúng ta phải nỗ lực và hy sinh cho nó.”

“Chính xác thì cuộc cách mạng sẽ hướng tới cái gì?”

“Một xã hội mà sự thực, công lý và bình đẳng được tôn trọng hơn quyền lực. Những xã hội như vậy tiến bộ nhanh nhất.”

“Anh có thể giải thích rõ hơn không?”

“Những xã hội được thúc đẩy bằng quyền lực cũng tương tự như xã hội của động vật vậy. ‘Sức mạnh là chân lý’ là luật rừng và chỉ áp dụng cho thú vật. Thú vật không tiến bộ, loài người thì có.”

Tôi tắt ti vi. Tôi không thể chịu được những lời nhảm nhí của cậu ta thêm nữa. Người của Shukla cũng vậy.

Nitesh, một đảng viên, gọi tôi vào buổi sáng.

“Anh đập cái gì?” tôi hỏi qua điện thoại.

“Cái máy tính duy nhất của nó giờ thành từng mảnh rồi. Bọn tôi dùng búa đập cả máy in nữa.”

“Không ai thấy anh chứ?”

“Chúng tôi đến lúc tối. Phá nát văn phòng. Thăng khốn. Nó toi rồi.”

Tôi đã sẵn sàng làm việc. Tôi nhìn thấy chiếc Mercedes đen đậu bên ngoài. Tôi chỉ cần đi chưa đến một cây số là đến văn phòng. Thế nhưng tôi vẫn muốn đi bằng xe mới.

Tôi nghĩ tới Raghav. Sau vụ làm bộ làm tịch ngày hôm qua và tất cả sự chú ý thì những gì cậu ta còn lại chỉ là một văn phòng bị phá nát.

Cậu ta không có việc làm, không còn tòa soạn và chẳng chóng thì chầy chẳng còn ai thèm quan tâm đến tờ báo của cậu ta sau khi câu chuyện này chìm xuống.

“Đi đâu, thưa ngài?” người lái xe hỏi.

“Văn phòng,” tôi nói.

Tôi hình dung ra trong đầu cuộc đối thoại với Raghav.

“*Gopal Mishra tầm thường, đàn độn, thằng bé mà cậu từng dạy đời, nói rằng ‘năm sau cậu thi lại được mà’, đang ngồi trong xe Mercedes. Cậu thì có một cái máy in hỏng. Cậu nghĩ cậu đẹp trai phải không? Ờ, sắp tới bạn gái cậu sẽ là của tôi. Cô gái mà cậu đã cướp từ tay tôi.*”

“Thưa ngài,” người lái xe nhắc. Chúng tôi đã tới văn phòng.

Tôi vào văn phòng. Tôi thả người xuống chiếc ghế da và nhắm mắt. Tôi hình dung khuôn mặt Raghav khi tôi nói với cậu ta, “Aarti là của tớ.” Tuyệt vời. Tôi đã lên kế hoạch cho mọi thứ. Tôi sẽ tới văn phòng cậu ta. Tôi sẽ thả khóa xe Mercedes lên bàn cậu ta. Thậm chí tôi còn nghĩ sẵn vài câu.

“Thỉnh thoảng bọn thua cuộc cũng thành công trong đời. Đừng quên nhé,” tôi nói to, diễn tập cho giờ G.

Tôi vẫn chưa tìm ra câu nào phù hợp để thông báo chuyện Aarti là của tôi. Tôi quyết định thử một vài câu.

“Anh bạn, tớ xin lỗi phải nói với cậu rằng Aarti là của tớ rồi,” tôi lẩm bẩm.

Nghe vẫn chưa đàn ông lắm.

“Aarti với tớ thành đôi rồi. Chỉ báo cậu biết thế thôi,” tôi thử một câu đơn giản.

Không ấn tượng lắm.

Làm sao để nghĩ ra một câu phù hợp để nói điều mà nhiều năm rồi mình định nói đây? Tôi muốn lời nói của tôi làm cậu ta nổ tung, đánh trúng cậu ta như một vũ khí chết người. Tôi muốn cậu ta biết rằng cậu ta đã làm tôi thấy mình thảm hại cả cuộc đời. Tôi muốn cậu ta chết trong ghen tức khi nhìn thấy xe tôi, đời tôi và đau đớn cùng cực vì đánh mất cô gái mà cậu ta nâng của tôi. Tôi muốn nói với cậu ta ‘tôi giỏi hơn cậu, đồ khốn ạ,’ mà không phải trực tiếp nói ra câu đó.

Cuộc gọi của Aarti cắt đứt suy nghĩ của tôi.

“Người ta tấn công văn phòng anh ấy,” giọng nàng lo lắng.

“Ồ, thật sao?” tôi làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Ờ *Cách mạng 2020* không phát hành được nữa. Máy in hỏng rồi,” nàng tiếp.

Tôi lướt qua chỗ hồ sơ trên bàn làm việc. Tôi chả quan tâm liệu cái thứ giẻ rách đó có được phát hành hay không.

“Anh còn đấy không?” Aarti hỏi.

“Ủy viên Hội đồng Shukla có thể bị đi tù,” tôi nói.

“Ông ta phải đi tù chứ, phải không? Ông ta ăn cắp tiền và làm bẩn dòng sông kia mà.”

“Em bên phe cậu ấy hay phe anh vậy?” tôi nói với Aarti, cảm thấy khó chịu.

“Gì cơ? Chuyện phe phái gì vậy?” nàng hỏi.

“Em ủng hộ anh chứ?” tôi hỏi lại.

“Hả?”

“Có không?”

“Có. Nhưng mình có nên đợi tới khi Raghav ổn rồi mới nói cho anh ấy không?”

“Cậu ấy liệu có bao giờ ổn được không?” tôi hỏi.

Nàng yên lặng.

“Về nhà đi em,” tôi nói.

“Nhà anh à?” nàng hỏi. “Cuối cùng thì anh cũng giới thiệu nhà mới cho em à?”

“Ừ.”

“Mai nhé? Em làm ca sáng, sẽ xong lúc ba giờ.”

“Anh sẽ cho xe đón em,” tôi nói.

Tôi vừa xem ti vi vừa để ý ngoài hiên trong lúc đợi chiếc Mercedes chở Aarti đến. Cơn mưa chiều đã làm giao thông trì trệ và chiếc xe đi lâu hơn dự kiến. Hình ảnh vụ bắt giữ ngài Shukla xuất hiện trên màn hình.

“Tôi không làm gì sai, tôi sẽ được thả ngay,” ông ra tuyên bố trên một kênh. Ông ta đã biết trước việc mình bị bắt giữ và qua đó tranh thủ sự thương cảm của công chúng. Ông ta đã gọi điện cho tôi trước khi vào tù. Ông ta có vẻ thư giãn. Có thể ông ta đã thỏa thuận được

với đảng. Hoặc có thể ông ta đã nhận ra rằng đảng đã dùng ông ta làm con dê tế thần.

“Không tệ lắm đâu. Nếu tôi trả tiền thì nhà tù cũng như khách sạn thôi,” ông ta nói với tôi.

Tôi thấy chiếc xe đen đang tới gần. Tim tôi đập nhanh, tôi chạy ra ngoài.

34

Nàng ra khỏi xe. Nàng vẫn mặc bộ sari đồng phục.

“Trời, anh có hẳn một nhà vườn cơ à?” nàng hỏi. Không phải của anh mà là của chúng ta, tôi những muốn nói với nàng thế.

Nàng ôm tôi nhưng trông nghiêm nghị.

“Mọi việc ổn chứ?” tôi hỏi.

“Việc Raghav tiết lộ đã làm cho mọi thứ đảo lộn lên hết. Cả gia đình em cũng bị ảnh hưởng,” nàng nói.

“Đã có chuyện gì?” tôi hỏi. “Nhưng gì thế này, vào nhà đi đã!”

Nàng vào nhà và bước chân lên tấm thảm lụa mới mà tôi trải để chào đón. Nàng thấy chiếc ti vi khổng lồ, những chiếc ghế xô pha nhung và bàn ăn tám ghế. Trong một thoáng nàng quên đi Raghav.

“Trường của anh làm ăn tốt đến thế sao?” nàng nói, mắt mở to.

“Đây mới chỉ là bắt đầu thôi,” tôi nói, tiến lên phía trước ôm lấy nàng. “Có em bên anh, hãy xem anh sẽ đưa nó phát triển tới đâu. Ba năm nữa nó sẽ thành trường đại học.”

“Đại gia rồi, Gopal. Anh thành đại gia rồi,” nàng nói.

Tôi lắc đầu. “Với em, anh vẫn như xưa,” tôi nói và hôn vào trán nàng.

Tôi rủ nàng đi quanh xem nhà mới. Chúng tôi lên gác xem cả ba phòng ngủ. Phòng tôi có một cái giường cỡ lớn đệm dày ba mươi phân. Bên cạnh giường tôi đặt một cái ghế ngựa giống của bố.

Nàng im lặng suốt. Mỗi khi tôi giới thiệu thứ gì đó với nàng, như đá cẩm thạch lát nền hay điều hòa hai khối, nàng luôn tỏ ra ngạc nhiên một cách thích hợp. Tuy nhiên, nàng có vẻ quan tâm đến sự phấn khích trên mặt tôi hơn là đồ đạc.

Tôi thả người xuống giường. Nàng ngồi trên ghế ngựa. Chúng tôi nhìn ra cửa sổ ngắm mưa đập vào ô kính.

“Mưa rồi,” nàng phẫn khích nói.

“Điềm may rồi. Lần đầu em về nhà mình thì trời mưa,” tôi nói.

Nàng nhướn mày.

“Đây là nhà của chúng mình. Anh xây nó cho chúng mình.”

“Thôi đi. Lúc mới bắt đầu xây, anh đâu có biết bọn mình sẽ bên nhau,” nàng cười toe.

Tôi mỉm cười. “Đúng thế. Nhưng anh vẫn xây nó cho chúng mình. Nếu không thì anh cần cái nhà to như thế này làm gì?”

“Anh là giám đốc. Không phải chuyện đùa đâu,” nàng nói.

“Em có muốn nói về chuyện Raghav không?” tôi cảm thấy nàng cần nói chuyện.

“Không cần đâu anh,” nàng lắc đầu nói, cười tỏ ý rằng chuyện đó không ghê gớm gì.

“Lại đây,” tôi nói và vỗ tay xuống giường.

Nàng ngần ngại, nhưng tôi đã chìa tay ra. Nàng nắm lấy tay tôi để tôi nhẹ nhàng kéo nàng xuống. Tôi hôn nàng, và nàng nhắm mắt hôn lại tôi. Nụ hôn không điên dại hay dục tính. Nó ngây thơ và trong trắng, nếu người ta có thể hôn như thế. Tuy nhiên, chúng tôi hôn nhau thật lâu, êm dịu như mưa bên ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy lệ nàng trên má mình. Tôi ngừng lại và ôm vai nàng. Nàng ôm tôi và vùi mặt vào ngực tôi. Aarti luôn làm như vậy, và tôi yêu biết bao mỗi khi nàng làm thế. Nó làm tôi có cảm giác mình là người bảo vệ.

“Có chuyện gì thế, tình yêu của anh?” tôi hỏi nàng.

“Em mừng cho anh, Gopal ạ. Thực sự đấy.”

“Cho chúng mình. Hãy nói em mừng cho chúng mình.”

Nàng gật đầu, dù đang cố kìm nước mắt.

“Em mừng cho chúng mình. Nhưng em không muốn phá hỏng thời khắc anh cho em xem nhà.”

“Không sao đâu.”

“Anh đã làm việc thật vất vả để được như bây giờ. Anh xứng đáng mà,” nàng nói.

“Em muốn nói chuyện gì nào?” tôi hỏi.

Nàng lắc đầu và bình tĩnh lại. Tôi chờ nàng nói.

“Em ổn mà. Con gái thường dễ xúc động. Anh sẽ phải quen với thói đồng đánh của em đấy,” nàng nói.

“Anh sống vì thói đồng đánh của em.”

Nàng cười.

“Raghav thế nào?”

“Người ta phá nát văn phòng anh ấy rồi.”

“Các chính trị gia thù dai lắm. Cậu ấy có sao không?”

“Không sao, ơn trời. Máy tính và máy móc thì bị phá hỏng hết cả. Anh ấy cố gắng ra số mới nhưng không có tiền.”

“Cậu ấy cần tiền à? Cậu ấy có thể hỏi anh,” tôi nói. Tôi mong cậu ta sẽ đến và quỳ gối van xin tôi.

“Anh biết là anh ấy không bao giờ làm thế mà. Anh ấy thậm chí còn không cầm tiền của em.”

“Thì sao?” tôi hỏi.

“Anh ấy cố giải quyết mọi thứ.”

“Em vẫn bên anh chứ?” tôi hỏi.

“Gopal!” nàng nói.

“Gì cơ?”

“Đáng lẽ em không nên ngồi trên giường anh. Đáng lẽ không nên, anh biết đấy...”

“Được rồi, được rồi,” tôi nói. Tôi lấy cái gối và tựa vào đầu giường. Nàng ngồi đối diện với tôi.

“Đừng hỏi em nhiều quá thế. Hãy hiểu cho em, chuyện này rất khó khăn với em,” nàng nói.

“Chuyện gì?” tôi hỏi.

“Chia tay anh ấy, nhất là vào lúc này. Và anh lại muốn báo tin cho anh ấy.”

“Đời là thế mà, Aarti,” tôi nói. Tôi định tuần sau đi gặp Raghav.

“Người ta phải tế nhị chứ...” nàng nói.

“Chẳng ai tế nhị với anh khi anh thi trượt đại học hai năm liền. Chẳng ai thêm quan tâm khi bố anh mất. Anh sống cùng với điều này mà. Aarti, cậu ấy phải học cách đối diện cuộc đời.”

“Đàn ông các anh... sao lúc nào cũng so đo với nhau thế nhỉ?”

“Anh ư? Bây giờ Raghav chẳng là gì so với anh. Sao anh phải so đo với cậu ấy?”

“Bọn mình có thể chờ vài tháng...” nàng nói nhưng tôi ngắt lời.

“Anh không thể chịu được chuyện em là bạn gái của người khác,” tôi lớn giọng nói.

“Thật à?” nàng nói, tát nhẹ má tôi.

“Không một giây nào nữa,” tôi nói.

Tôi nắm lấy chỗ vạt dài bộ sari đồng phục khách sạn Ramada nàng đang mặc, kéo nàng về phía mình. Chúng tôi hôn nhau. Mưa càng lúc càng dai dẳng, ồn ào, đều đều đập vào cửa sổ. Chúng tôi hôn nhau, và thật tự nhiên, tay tôi đặt lên áo cánh của nàng.

“Ngài Giám đốc,” nàng cười, “em nghĩ ngài từng nói ngài không muốn có em cho tới khi anh ấy ra khỏi cuộc đời của em cơ mà.”

“Vậy cậu ấy đã ra hẳn chưa?” tôi hỏi.

“Gần rồi,” nàng nói và nhắm mắt lại.

“Vậy có thể điều này sẽ đẩy nốt những gì còn lại ra,” tôi nói và hôn môi nàng lần nữa.

Tôi hôn cổ nàng, những nụ hôn nhiều như những giọt mưa ngoài cửa sổ. Chúng tôi cởi bỏ quần áo, lần này không vô thức như lần trước.

“Đây là đồ đi làm của em, làm ơn cẩn thận nhé,” nàng nói trong lúc tôi tìm cách gập bộ sari dài vô tận.

Thân thể trần truồng của chúng tôi thật ấm áp trong ngày lạnh lẽo. Chúng tôi chui trong chăn và khám phá nhau hàng giờ. Trời tạnh, mưa rồi lại tạnh. Nàng muốn gần gũi hơn với tôi, có thể là để biện minh cho việc rời bỏ Raghav. Tôi muốn cho nàng thấy nàng quan trọng với tôi đến đâu. Tôi có thể vứt bỏ cả ngôi nhà quá cỡ này, chiếc xe đen, cả trường cao đẳng vì nàng.

Lần này nàng nhìn vào mắt tôi khi trao mình.

Chúng tôi chìm vào giấc ngủ.

“Sáu giờ rồi,” nàng nói, liếc nhìn điện thoại di động để trên bàn cạnh giường.

“Mười phút nữa thôi,” tôi nói, rúc vào vai nàng.

“Đồ lười nhác, dậy thôi,” nàng nói. “Em đói quá. Nhà to thế này mà chẳng có gì để ăn!”

Tôi ngồi dậy. Vẫn đang uể oải, tôi nói: “Có đồ ăn mà. Đầu bếp nấu cho em đủ thứ rồi đấy. Xuống nhà đi.”

Chúng tôi ăn bánh gối nóng, bánh vòng rán, bánh nướng pho mát cay và uống chè nóng.

“Không tốt cho sức khỏe lắm,” Aarti nói. Chúng tôi ngồi ở bàn ăn, mặt đối mặt.

“Nhưng trời mưa ăn lại ngon,” tôi nói.

Tôi bật đèn lên khi trời bắt đầu sấm tối. Nàng ăn trong yên lặng, tiêu hóa thức ăn cũng như những gì vừa xảy ra. Tôi muốn nói chuyện hồi chiều, nhưng tự kiềm chế lại. Con gái không thích nói về những khoảnh khắc riêng tư, nhất là khi ta ép họ. Tuy nhiên, họ lại dễ nổi giận nếu bạn không đã động gì đến những khoảnh khắc đó.

“Tuyệt đấy,” tôi nói.

“Bánh gối ấy à?” nàng hỏi, dù thừa hiểu tôi nói gì.

“Không, bánh vòng rán ấy,” tôi trả lời.

Nàng ném một mẩu bánh ngọt cong cong màu vàng vào tôi.

“Buổi chiều tuyệt vời nhất trong đời anh,” tôi nói khi chúng tôi cười xong.

“Anh đàn ông nào cũng muốn chuyện đó,” nàng nói.

Tôi nhận ra rằng mình không nên nói gì thêm về chủ đề này nữa để nàng không bị rơi vào cơn mặc cảm tội lỗi một lần nữa.

“Này, em nói là vụ bối móc của Raghav làm ảnh hưởng cả đến gia đình em phải không?” tôi hỏi.

“Ờ, anh biết Thống đốc đã buộc Shukla từ chức rồi phải không? Ông ta không từ chức hay tự vào tù như ông ta tuyên bố trên ti vi. Đảng bắt ông ta làm thế,” nàng nói.

“Anh biết.”

Nàng tự rót cho mình cốc trà thứ hai. Tôi tưởng tượng ra cảnh nàng sống với tôi. Mỗi buổi sáng chúng tôi sẽ thức dậy và dùng trà trên giường thế nào. Có thể chúng tôi sẽ uống trà ngoài hiên. Hay trên bãi cỏ. Tôi hình dung chúng tôi ngồi ghế mây và tán chuyện hàng giờ. Tôi hình dung nàng là hiệu trưởng trường Cao đẳng Khách sạn Du lịch Ganga. Sinh viên sẽ hoàn toàn mê tít nàng vì nàng là hiệu trưởng xinh đẹp nhất trong lịch sử. Tôi sẽ đuổi học chúng nếu chúng cố...

“Anh có nghe không đấy?” nàng gõ thìa vào cốc.

“Hả?” tôi nói. “Anh xin lỗi. Phải, đảng đã khai trừ ngài Shukla. Thì sao?”

“Đảng đang thiếu ứng cử viên mạnh cho cuộc bầu cử năm tới,” Aarti nói.

“Họ sẽ tìm được người thôi,” tôi nói. Tôi uống nốt trà và để cái cốc không lên bàn. Nàng rót thêm cho tôi. Tôi suýt rơi vào mơ mộng lần nữa. Nhưng tôi kiểm soát được mình và lắng nghe Aarti.

“Họ cần ứng cử viên có thể chiến thắng. Họ không thể mất thành phố này được. Đây là ghế quan trọng của đảng,” nàng nói.

“Chuyện ấy thì có gì khác biệt với em?”

“Họ muốn bố em vào vị trí đó,” Aarti nói.

“Ồ!” tôi nói. Tôi quên mất mối liên hệ giữa ông của Aarti với đảng. Ông đã thắng cử ba mươi năm.

“Phải rồi. Giờ thì hàng chục chính trị gia đến hằng ngày, van nài bố - ngài Pradhan, làm ơn tham gia tranh cử đi.”

“Bố không muốn à?”

Aarti lắc đầu.

“Tại sao?” tôi hỏi.

“Bố không thích chính trị. Ngoài ra còn vấn đề sức khỏe nữa. Bố không thể đứng hay đi lâu được vì đầu gối có vấn đề. Làm sao mà bố tranh cử hay tham gia các chiến dịch được?” Aarti nói.

“Đúng rồi.”

“Chưa hết đâu,” Aarti nói, “anh còn chưa nghe khuyến nghị nực cười nhất đâu.”

“Gì vậy?”

“Là em ra tranh cử,” Aarti nói. Nàng cười to, như nàng vừa kể một chuyện cười rất hay. Tôi thì không thấy buồn cười.

“Chuyện ấy,” tôi nói, “cũng đáng để suy nghĩ đấy.”

“Anh có điên không đấy?” Aarti nói. “Em làm chính trị? Đùa à? Em nghĩ anh hiểu em cơ đấy. Họ đã buộc cánh em để làm nhân viên quan hệ khách hàng thay vì tiếp viên hàng không. Giờ thì họ sẽ bắt em đến thăm hàng ngàn làng xã và ngồi với những ông già bảy mươi cả ngày hay sao?”

“Đấy là quyền lực, Aarti à,” tôi nói. “Ở đất nước này thứ đó quan trọng lắm.”

“Em không quan tâm đến quyền lực. Em chả cần nó. Em hạnh phúc rồi,” Aarti nói.

Tôi nhìn vào mắt nàng. Nàng có vẻ chân thành.

“Em có hạnh phúc với anh không?”

“Em sẽ hạnh phúc. Bọn mình sẽ phải giải quyết vài chuyện, nhưng em biết em sẽ hạnh phúc,” nàng nói, có vẻ như tự nói với mình nhiều hơn là với tôi.

Sau đó nàng về ngay. Bố mẹ nàng có khách đến thăm, lại là quan chức của đảng, họ cũng muốn gặp Aarti. Tôi đưa nàng về nhà để có thêm chút thời gian bên nàng.

“Thế thì anh sẽ cô đơn khi đi về,” Aarti nói.

Tôi nhún vai.

“Cảm ơn anh vì một ngày tuyệt vời,” nàng nói khi chúng tôi tới nhà nàng.

“Không có gì,” tôi nói. “Chúc em ăn tối ngon miệng với các chính trị gia.”

“Ôi trời, làm ơn. Bắn chết em đi,” nàng nói. Cả hai chúng tôi ra khỏi xe. Tôi đứng dựa nắp ca pô trong lúc nàng đi về phía cổng.

“Có chắc là em không thích trở thành Ủy viên Hội đồng chứ?”

Nàng quay lại phía tôi. “Còn lâu,” nàng nói. “Có thể chồng em làm được, nếu anh ấy muốn.”

Nàng nháy mắt với tôi trước khi vào nhà.

Tôi đứng đó, ngạc nhiên. Nàng có ý gì không nhỉ? Có phải nàng muốn tôi trở thành Ủy viên Hội đồng không? Cụ thể hơn, có phải nàng muốn tôi trở thành chồng nàng không?

“Aarti, em nói gì vậy?” tôi hỏi.

Nhưng nàng đã vào trong nhà.

Tôi không biết là Nhà tù Trung tâm Varanasi có phòng riêng. Tôi đến gặp ngài Shukla trong buồng giam của ông ta. Như được yêu cầu, tôi đem cho ông ta ba hộp hoa quả, hai chai Johnnie Walker Black Label, hạt hạnh nhân và hạt điều rang muối, mỗi thứ một cân. Viên cảnh sát khám xét tôi thu lại túi đồ và hứa sẽ đem tới sau. Tôi nghĩ Ủy viên Hội đồng sẽ gặp tôi trong phòng chờ, nhưng tôi có thể vào hẳn phòng giam ông ta.

Ông ta ngồi trong phòng, xem một cái ti vi màu nhỏ và uống Coca bằng ống hút.

“Không tệ, phải không?” ông ta nói. Ông ta dang tay chỉ cho tôi phòng giam kích thước dài bốn mét rưỡi rộng ba mét. Trong phòng có một cái giường với khăn trải sạch sẽ, bàn làm việc, ghế, tủ và ti vi. Phải, nó có vẻ cũng không kinh khủng lắm. Nó giống nhà khách chính phủ hơn là nhà tù. Tuy nhiên không thể so nó với biệt thự của ngài Shukla được.

“Kinh khủng quá,” tôi nói.

Ông ta cười.

“Cậu phải gặp tôi khi mới bắt đầu làm chính trị,” ông ta nói. “Tôi đã phải ngủ ngoài ga xe lửa.”

“Tôi thấy tệ quá,” tôi nói. Tôi ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

“Tôi đã là sáu tháng,” ông ta nói. “Ngoài ra, người ta cấp cho tôi mọi thứ. Cậu có muốn ăn đồ của Taj Ganga không?”

Tôi lắc đầu.

“Cái xe thế nào?” ông ta hỏi.

“Tuyệt,” tôi nói.

“Trường thì sao?” ông ta hỏi tiếp.

“Vẫn ổn. Chúng tôi phải chậm lại một chút. Chúng tôi không có đủ vốn,” tôi nói.

“Tôi sẽ bố trí tiền,” ngài Shukla nói.

“Không vội đâu, ngài Shukla. Ông cứ tạm ẩn thân đã. Mọi thứ khác có thể chờ,” tôi nói.

Ông ta tắt ti vi. “Bạn cậu chơi chúng ta, nhỉ?” ngài Shukla nói.

“Cậu ta không phải bạn tôi. Hơn nữa giờ thì cậu ta cũng tiêu rồi. Còn ông sẽ quay lại,” tôi nói.

“Lần sau họ sẽ không cho tôi tham gia đâu.” Ông ta trầm ngâm.

“Tôi có nghe,” tôi nói.

“Ai nói thế?” Ngài Shukla có vẻ ngạc nhiên.

Tôi nói với ông ta về tình bạn của tôi với Aarti, con gái của Chánh án và những gì nàng nói với tôi. Tôi không nói với ông ta về quan hệ của nàng với Raghav, cũng như không nói chi tiết về nàng và tôi.

“Ồ, phải rồi, cậu biết con bé lâu rồi phải không?” ông ta hỏi.

“Bạn học phổ thông,” tôi nói.

“Vậy là bố con bé sẽ không tranh cử?” ngài Shukla hỏi.

Tôi lắc đầu. “Cả con gái ông ấy cũng thế. Cô ấy ghét chính trị. Vậy là ông vẫn có cơ hội,” tôi nói.

“Không phải lần này,” ngài Shukla ngắt lời. “Tôi phải đợi. Ngay sau khi ra tù thì không được.”

“Vậy là họ phải tìm người khác à?”

“Gia đình Chánh án thì chắc chắn sẽ thắng,” ông ta nói. “Người dân yêu họ.”

“Họ không quan tâm,” tôi nói.

“Câu thân con bé cỡ nào?” câu hỏi sắc sảo của ông ta khiến tôi rùng mình.

Tôi không bao giờ nói dối ngài Shukla, nhưng tôi cũng không muốn kể chi tiết về quan hệ giữa tôi và Aarti với ông ta.

Tôi im lặng.

“Câu thích con bé chứ?” ông ta lại hỏi.

“Bỏ đi, ngài Shukla. Ông biết là tôi đang chìm trong công việc mà,” tôi nói, cố chuyển chủ đề.

“Tôi đang nói về công việc đây, cậu nhóc khờ ạ.”

“Sao cơ?” tôi nói, ngạc nhiên khi thấy ngài Shukla vẫn duy trì được niềm đam mê chính trị của mình dù đang ở trong tù.

“Cậu lấy con bé đi. Nếu tay Chánh án què ấy không tranh cử và cả cô con gái cũng không, thì anh con rể sẽ làm thay.”

“Gì cơ? Sao ông lại nói như vậy?”

“Tôi đã dành hai mươi năm trong chính trường Ấn Độ rồi. Rõ ràng là bọn họ sẽ làm như vậy. Chờ mà xem, họ sẽ gả chồng cho con bé nhanh thôi.”

“Bố mẹ cô ấy đang quấy rầy cô ấy về chuyện lấy chồng.”

“Lấy nó đi. Tranh cử rồi đắc cử.”

Tôi im lặng.

“Cậu có biết là trường Ganga của cậu sẽ đi tới đâu nếu cậu trở thành Ủy viên Hội đồng không? Một ngày nào đó tôi sẽ quay lại, có thể là sẽ theo một đơn vị bầu cử khác. Nếu cả hai chúng ta có quyền lực, ta sẽ cai trị thành phố này, có thể là cả bang. Ông con bé đã có lúc làm Thống đốc bang rồi đấy!”

“Tôi chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình,” tôi nói dối.

“Đừng nghĩ nữa. Làm đi. Cậu có nghĩ là con bé sẽ đồng ý lấy cậu không?” ông ta hỏi.

Tôi nhún vai.

“Cho mẹ con bé thấy xe và tiền của cậu. Đừng lấy của hồi môn. Thế thì dù cô con gái có từ chối thì bà mẹ cũng sẽ đồng ý.”

“Ngài Shukla, tôi, chính trị gia á?”

“Phải. Chính trị gia, thương gia, nhà giáo dục - quyền lực, tiền bạc và sự tôn kính - một tổ hợp hoàn hảo. Cậu có số làm việc lớn. Tôi biết điều này ngay từ lúc cậu bước vào văn phòng tôi,” ông ta nói.

Ngài Shukla rót whisky Black Label vào hai cốc. Ông ta bảo người lính gác đi lấy đá. Tôi vẫn im lặng và ngồi trầm tư trong lúc ông ta pha đồ uống. Chắc chắn rồi, quyền lực chẳng bao giờ là thứ tồi tệ ở Ấn Độ. Muốn làm bất cứ chuyện gì, ta đều cần đến quyền lực. Quyền lực có nghĩa là người ta phải trả tiền cho tôi, thay vì tôi trả tiền cho người khác để xong việc. Trường Ganga có thể phát triển lên gấp mười lần bây giờ. Ngoài ra thì đảng nào tôi chả yêu Aarti. Cuối cùng thì tôi cũng sẽ lấy nàng, vậy sao không phải ngay bây giờ? Với lại nàng cũng đã úp mở nói tới chuyện đó rồi. Tôi thở dài.

Tôi chống lại sự tự ti của mình. *Được thôi Gopal, tôi tự nói với mình. Mà có số làm lớn đấy. Dù mà không thi đỗ AIEEE, dù mà không nhớ công thức phân tử thì điều đó cũng không có nghĩa là mà không làm được những thứ lớn lao trong đời.* Cuối cùng thì tôi cũng đã mở được một trường cao đẳng, sống trong một căn nhà lớn và có một chiếc xe đắt tiền.

Ngài Shukla đưa cốc rượu cho tôi.

“Tôi có thể lấy cô ấy,” tôi nói.

“Xin chúc mừng, chàng rể!” Ngài Shukla nâng cốc.

36

“Em bận không?” tôi hỏi.

Tôi gọi đến chỗ làm của Aarti. Một người khách du lịch đang mắng nàng vì nước trong phòng ông ta không đủ nóng. Aarti để tôi chờ máy trong lúc người khách chửi thề bằng tiếng Pháp.

“Anh có thể gọi lại sau,” tôi nói.

“Không sao. Bên dịch vụ phòng sẽ lo chuyện này. Em đau tai quá!” Aarti nói, khó chịu bởi tiếng la hét.

“Ngày nào đó em sẽ sở hữu một trường cao đẳng. Em sẽ không phải làm việc này nữa.”

“Không sao đâu Gopal. Em thực sự thích công việc của mình. Thịnh thoảng bọn em cũng gặp phải vài tay khó đỡ. Nhưng mà có chuyện gì thế?”

“Bữa tối thế nào?”

“Chán ngắt. Tới lúc người thứ năm muốn thông báo cho em về trách nhiệm của gia đình Pradhan đối với đảng thì em ngủ gật luôn tại bàn.”

“Có kết luận gì về vé tranh cử không?”

“Chính trị mà, thưa ngài Giám đốc, mọi thứ không được quyết định nhanh như thế đâu. Dầu sao thì sang năm là bầu cử.”

“Em có nói gì đó lúc em tạm biệt phải không?” tôi hỏi.

Tôi gần như có thể nhìn thấy nụ cười của nàng.

“Em có nói à?” nàng hỏi lại.

“Như kiểu chồng em trở thành Ủy viên Hội đồng ấy.”

“Có thể, mà sao cơ?” giọng nàng như trẻ con.

“Không hiểu anh có đăng ký được không?”

“Làm chồng hay làm Ủy viên Hội đồng?” nàng nói.

“Anh không biết. Cái nào xếp hàng ngắn hơn thì đăng ký.”

Aarti cười.

“Làm chồng thì hàng hơi dài đấy,” nàng nói.

“Anh chen hàng cũng khá đấy,” tôi nói.

“Anh thế mà,” nàng nói. “Được rồi, lại có khách đến. Nói chuyện sau nhé?”

“Anh sắp đi gặp Raghav đấy.”

“Em không nói chuyện với anh ấy nữa rồi,” nàng nói. Nàng không chống lại đề nghị gặp cậu ta của tôi. Tôi coi đó là lời đồng ý.

“Cố ý à?” tôi hỏi.

“Vâng, bọn em cãi nhau. Thường thì em sẽ dàn hòa, nhưng lần này em chả quan tâm.”

“Tốt rồi,” tôi nói. “Thế thì người khách du lịch ấy nói gì?”

“Bà ấy là người Nhật. Họ là người lịch sự. Bà ấy sẽ đợi tới khi em gọi điện xong.”

“Bảo với bà ấy là em đang gọi điện cho chồng.”

“Im đi. Tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt,” tôi nói và hôn cái điện thoại. Tôi mở cuốn lịch trên bàn làm việc và đánh dấu thứ Sáu tới là ngày tôi sẽ đi gặp Raghav.

Tôi xịt nước hoa Gucci năm lần vào cổ, nách và cả hai cổ tay. Nhân dịp này tôi mặc chiếc sơ mi đen mới và bộ vest may đo. Tôi đeo kính mát Ray-Ban và nhìn mình trong gương. Cặp kính râm trông có vẻ hơi quá nên tôi đeo nó vào túi áo sơ mi.

Tôi nghỉ làm ngày thứ Sáu. Trưởng khoa muốn làm phiền tôi với một cái báo cáo về kết quả học tập của sinh viên trong học kỳ một. Tôi cần có một lý do để linh đi.

Chúc may mắn. Cố gắng tránh gây tổn thương nhé, Aarti nhắn tin cho tôi.

Tôi trấn an nàng rằng mình sẽ xử lý tốt tình hình. Từ phía nàng, nàng đã nhắn tin cho cậu ta một tin nhắn ngụ ý “ta cần nói chuyện” và cậu ta trả lời bằng tin nhắn kiểu “không đúng lúc lắm” - đúng kiểu vẫn làm nàng khó chịu ngay từ đầu.

Tôi bảo lái xe tới đường Nadeshwar, nơi làm việc của Raghav.

Người ta có thể dễ dàng lướt qua văn phòng của tờ *Cách mạng 2020* giữa các cửa hiệu sửa xe hơi. Raghav đã thuê một gara. Văn phòng có ba khu - trong cùng là máy in, chỗ ngồi của cậu ta ở giữa và một khu chung cho nhân viên và khách khứa ở ngoài cửa.

“Tôi giúp gì được ông?” một cậu bé hỏi.

“Tôi đến gặp Raghav,” tôi nói.

“Anh ấy đang có khách,” cậu bé nói. “Có việc gì vậy?”

Tôi nhìn vào trong gara. Văn phòng của Raghav có một vách kính lừng. Cậu ta đang ngồi ở bàn làm việc. Một người nông dân đội chiếc khăn quấn vấy bùn và một cậu bé con quặt queo ngồi đối diện với Raghav. Cặp đôi cha-con trông nghèo khó và nhếch nhác. Raghav tì cùi chỏ lên bàn, trầm tư lắng nghe họ.

“Chuyện cá nhân thôi,” tôi nói với cậu bé đứng trước mặt mình.

“Anh ấy có biết anh đến không?”

“Không, nhưng cậu ấy biết tôi.”

Raghav nhận ra tôi và bước ra khỏi phòng làm việc của mình.

“Gopal?” Raghav ngạc nhiên nói. Nếu cậu ta có giận tôi thì cũng không thể hiện ra mặt.

Raghav mặc áo phông in logo tờ báo của cậu ta và chiếc quần bò cũ. Với một người đang trong cơn khủng hoảng thì cậu ta trông phong cách khác thường.

“Nói chuyện được không?” tôi hỏi.

“Có chuyện gì vậy?” Raghav nói. “Ủy viên Hội đồng Shukla cử cậu đến à?”

“Không phải,” tôi nói. “Thực ra đây là chuyện riêng tư thôi.”

“Đợi tớ mười phút được không?” cậu ta nói.

“Tớ sẽ không đợi lâu đâu,” tôi nói.

“Tớ thực sự xin lỗi. Nhưng những người này đã phải đi hàng trăm cây số để đến gặp tớ. Họ vừa gặp bị kịch. Tớ sẽ xong ngay thôi.”

Tôi nhìn vào văn phòng cậu ta. Đứa bé đã nằm trong lòng bố nó. Có vẻ nó đang ốm.

“Được thôi,” tôi nói và nhìn đồng hồ.

“Cảm ơn. Ankit đây sẽ tiếp cậu,” cậu ta nói.

Cậu bé cười với tôi khi Raghav vào trong.

“Mời ngồi,” Ankit nói, chỉ những chiếc ghế trống. Tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh văn phòng Raghav.

Tôi tán chuyện với Ankit để giết thời gian.

“Ở đây không còn ai nữa à?” tôi hỏi.

“Bọn em còn hai nhân viên nữa,” Ankit nói, “họ thôi việc sau khi văn phòng bị cướp phá. Bố mẹ họ thấy chỗ này không còn an toàn nữa. Hơn nữa, lương còn bị chậm.”

“Vậy sao em không thôi việc?” tôi hỏi.

Ankit lắc đầu. “Em muốn ở đây với anh Raghav,” cậu ta nói.

“Vì sao?”

“Anh ấy là người tốt,” Ankit nói.

Tôi cười cho dù những lời nói đó như dao đâm.

“Văn phòng trông cũng không tệ,” tôi nói.

“Bọn em đã dọn dẹp lại. Nhưng máy in lại hỏng mất rồi. Bọn em cũng không có máy tính.”

“Các cậu đã làm một câu chuyện rất lớn,” tôi nói. “Ủy viên Hội đồng bị hạ bệ là vì các cậu đấy.”

Ankit nhìn tôi bình thản. “Báo chí chạy theo câu chuyện vì họ muốn thế. Nhưng ai thèm quan tâm đến bọn em?”

“Giờ các cậu làm việc thế nào?” tôi hỏi.

Ankrit mở ngăn kéo bàn làm việc. Cậu ta lấy ra một tờ giấy lớn viết đầy chữ.

“Anh ấy viết bài, em viết quảng cáo mai mối. Bọn em photo và phát hành nhiều bản nhất có thể.”

“Bao nhiêu bản?” tôi hỏi.

“Bốn trăm. Vì là báo viết tay và photo nên rõ ràng là không nhiều người thích đọc kiểu thế.”

Tôi lướt qua tờ giấy A3. Raghav viết bài báo nói về hoạt động không phù hợp của các cửa hàng bán suất ăn ở Varanasi. Cậu ta vẽ một bảng chỉ ra giá bán chính thức, giá bán chợ đen và tiền lời chủ cửa hàng thu được từ những loại hàng hóa khác nhau. Tôi lật trang. Có khoảng năm mươi quảng cáo mai mối, được viết tay rất nắn nót.

“Bốn trăm bản. Làm sao các cậu thu hút được quảng cáo với lượng phát hành thấp như vậy?”

Ankit nhún vai và không trả lời. “Em phải ra hàng photo,” cậu ta nói. “Anh ngồi một mình không sao chứ?”

“Không sao, anh ổn,” tôi nói, ngả vào lưng ghế. Tôi nhìn điện thoại. Có tin nhắn của Aarti: *Làm gì thì làm, nhưng cố lịch sự nhé.*

Tôi cho điện thoại vào túi. Mặc vest nên tôi thấy nóng. Tôi nhận ra là không ai bật quạt.

“Công tắc ở đâu?” tôi hỏi Ankit.

“Xin lỗi anh, không có điện. Người ta cắt rồi.” Ankit nói và ra khỏi văn phòng.

Tôi cởi áo khoác và tháo hai khuy áo sơ mi. Tôi tính đến chuyện đợi trong xe thay vì ngồi trong cái văn phòng bẩn thỉu này. Tuy nhiên lại phải gọi lái xe thì mất công quá. Tôi đã quá quen với những nơi có điều hòa. Căn phòng nóng bức nhắc tôi nhớ lại những ngày tôi còn ở với bố. Có lẽ tôi lúc ấy cũng không khác gì cậu bé ở phòng bên đang ngủ trong lòng cha mình.

Tôi liếc mắt nhìn. Người nông dân đang khóc. Tôi nghiêng người lắng nghe.

“Tôi đã mất vợ và một đứa con. Tôi không muốn mất thêm người nào trong gia đình nữa. Nó là tất cả những gì tôi có,” người đàn ông khoanh tay nói.

“Ông Bishnu, tôi hiểu,” Raghav nói. “Tờ báo của tôi có một bài rất lớn về vụ gian lận ở Nhà máy Dimnapura. Chính vì thế mà người ta phá văn phòng của chúng tôi.”

“Nhưng anh cứ đến mà xem tình hình ở làng Roshanpur của chúng tôi. Nước thải chảy khắp nơi. Một nửa bọn trẻ con bị ốm. Chết mất sáu đứa rồi.”

“Roshanpur có một nhà máy khác. Có thể ở đó cũng có người quan chức tham nhũng,” Raghav nói.

“Nhưng chẳng có ai viết bài cả. Nhà chức trách thì chẳng làm gì. Anh là hy vọng duy nhất của chúng tôi,” người nông dân nói. Ông ta tháo chiếc khăn quấn đầu và đặt lên bàn làm việc của Raghav.

“Ông làm gì thế ông Bishnu?” Raghav nói, trả lại chiếc khăn cho người đàn ông bất hạnh. “Tôi chẳng là ai cả. Tờ báo của tôi đang gặp nguy cơ bị đình bản. Chúng tôi chỉ phát không vài bản viết tay photo, mà chủ yếu là bị quăng sọt rác.”

“Tôi bảo con trai tôi rằng anh là người dũng cảm nhất, trung thực nhất trong thành phố này,” Bishnu nói, giọng ông ta run rẩy vì cảm động.

Raghav nở một nụ cười thất vọng. “Điều đó thì có ý nghĩa gì đâu?” cậu ta nói.

“Ít nhất chính phủ cũng phải cử bác sĩ đến chăm sóc con cái của chúng tôi chứ, chúng tôi không quan tâm liệu những người có tội có bị trừng phạt hay không,” người đàn ông nói.

Raghav thở hắt ra. Cậu ta gãi gáy trước khi nói tiếp. “Được rồi, tôi sẽ tới làng ông và viết bài. Nhưng lượng phát hành giờ ít lắm. Nếu báo

của tôi qua được, chúng tôi sẽ lại viết những bài lớn. Còn nếu không thì tôi không dám hứa đâu. Được chứ?”

“Cảm ơn anh, anh Raghav!” tôi không thể không nhận thấy niềm hy vọng chan chứa trong mắt ông ta.

“Một người bạn của tôi là bác sĩ. Để tôi xem có thể nhờ anh ta đi cùng đến làng ông không.”

Raghav đứng dậy để chấm dứt cuộc gặp. Người đàn ông cũng đứng dậy, làm cho đứa con của ông ta tỉnh giấc, rồi cúi gập người để chạm vào chân Raghav.

“Đừng làm thế,” Raghav nói. “Giờ tôi có cuộc hẹn. Sau đó, chúng ta sẽ đến làng ông luôn. Khoảng bao xa?”

“Một trăm hai mươi cây số. Anh phải đổi xe buýt ba lần,” người nông dân nói. “Mất tối đa là năm tiếng.”

“Được thôi, vậy ông vui lòng chờ nhé.”

Raghav đưa họ - người đàn ông và đứa con ốm yếu ngái ngủ của ông ta - ra khỏi văn phòng.

“Mời ngồi đây, ông Bishnu,” Raghav nói và nhìn tôi. “Cho tớ hai phút được không, Gopal? Tớ phải dọn qua văn phòng tí.”

Tôi gật đầu. Raghav vào trong và sắp xếp giấy tờ trên bàn làm việc của cậu ta.

Người đàn ông ngồi trên ghế của Ankit, đối diện với tôi. Chúng tôi cười xã giao với nhau.

“Thằng bé tên là gì?” tôi hỏi, chỉ vào đứa bé lại đang nằm trong lòng ông ta.

“Keshav,” người nông dân nói, xoa đầu thằng bé.

Tôi gật đầu và im lặng. Tôi nghịch điện thoại, đóng mở nó liên tục. Tôi cảm nhận được cái chìa khóa đánh của chiếc Mercedes trong túi quần mình. Tôi cố tình đem nó theo nhân dịp này.

“Bố, có phải con cũng sẽ chết không?” Keshav hỏi, giọng đầy hoảng sợ.

“Ngốc quá. Nói chuyện vớ vẩn,” người nông dân nói.

Tôi cảm thấy buồn cho thằng bé, khi lớn lên nó sẽ không nhớ được mẹ mình, giống như tôi. Tôi nắm cái chìa khóa trong túi chặt hơn, hy vọng rằng siết chặt nó trong tay tôi sẽ cảm thấy khá hơn.

Raghav đang phủi bụi bàn ghế. Tờ báo của cậu ta sẽ đóng cửa sau một tuần nữa và cậu ta không có tiền. Vậy mà cậu ta vẫn muốn tới một cái làng xa lắc nào đó để giúp đỡ những người không quen biết. Họ phá được văn phòng, nhưng không làm gì được tinh thần của cậu ta.

Tôi siết cái chìa khóa chặt hơn, để tự biện minh cho mình rằng ở đây mình là người thành đạt hơn.

Tôi nhận thấy thằng bé đang nhìn mình. Ánh mắt của nó dịu dịu, nhưng tôi cảm thấy khó chịu, như thể nó đang tra hỏi tôi mà tôi thì không có câu trả lời.

Mày đã trở thành cái thứ gì vậy, Gopal? Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Tôi bối rối lấy cặp kính đen trong túi ra xoay xoay. Bất ngờ tôi nhận thấy cặp mắt của thằng bé, Keshav, chuyển động theo cặp kính. Tôi chuyển nó sang phải, cặp mắt thằng bé đi theo. Tôi chuyển nó sang trái, cặp mắt của thằng bé cũng đi theo. Tôi cười với nó.

“Gì thế?” tôi chỉ cặp kính của mình. “Em thích không?”

Keshav ngồi dậy, yếu ớt nhưng phấn khích. Mặc dù ông bố liên tục nói không, tôi vẫn cảm thấy một chút nhẹ nhõm khi đưa cặp kính râm cho thằng bé.

“To quá,” thằng bé nói lúc đeo thử. Cặp kính quá khổ làm cho khuôn mặt nó trông càng tội nghiệp.

Tôi nhắm mắt. Trong phòng quá nóng bức. Tôi thấy như bị ốm. Raghav đang gọi điện.

Tâm trí tôi tiếp tục độc thoại. *Mày đến đây làm gì? Mày đến để thể hiện với cậu ta là mày đã thành công, còn cậu ta thất bại? Rằng đây*

là đỉnh điểm trong cuộc đời mày? Mày nghĩ mày hơn vì mày có xe và mặc vest à?

“Gopal!” Raghav gọi.

“Hà?” tôi nói, mở choàng mắt. “Gì vậy?”

“Vào đi,” Raghav nói.

Tôi vào văn phòng cậu ta. Tôi vẫn cho tay trong túi, giữ cái chìa khóa. Theo kế hoạch, tôi sẽ tự nhiên đặt chìa khóa lên bàn cậu ta trước khi ngồi xuống. Tuy nhiên tôi không thể.

“Có gì trong túi thế?” Raghav nói khi cậu ta nhận thấy tôi không rút tay ra khỏi túi.

“À, không có gì,” tôi đáp và buông chìa khóa ra. Tôi ngồi xuống đối mặt với cậu ta.

“Cơn gió nào đưa cậu đến với *Cách mạng 2020*? Có phải chúng tôi lại chọc tức sếp cậu không?” Raghav cười khoái trá. “À, mà từ từ, cậu nói đấy là chuyện cá nhân mà.”

“Phải,” tôi nói.

“Gì vậy?” Raghav nói.

Tôi không biết phải nói gì. Tôi đã chuẩn bị sẵn nguyên một bài diễn văn. Rằng Aarti xứng đáng với người tốt hơn cậu ta, và tôi là người tốt hơn đó. Rằng tôi đã thành công trong đời, còn cậu ta thì thất bại. Rằng cậu ta mới là kẻ thua cuộc, chứ không phải tôi. Thế nhưng, nói ra tất cả những điều đó lúc này tôi sẽ cảm thấy chính mình mới là kẻ thất bại.

“Ờ báo thế nào?” tôi nói, cốt để chấm dứt sự im lặng khó xử.

Cậu ta khoát tay. “Cậu tự nhìn thấy rồi đấy.”

“Cậu sẽ làm gì nếu nó đóng cửa?” tôi hỏi.

Raghav không cười. “Ờ vẫn chưa nghĩ tới. Chắc là hết pha một rồi.”

Tôi im lặng.

“Hy vọng là tớ không phải làm kỹ sư. Có thể tớ sẽ phải xin...”
Giọng Raghav nhỏ dần.

Tôi có thể thấy Raghav vẫn chưa biết. Cậu ta chưa nghĩ xa đến thế.

“Gopal, tớ xin lỗi,” Raghav nói, “nếu trước đây tớ có làm gì tổn hại đến cậu. Cậu có nghĩ thế nào cũng được, nhưng đây không phải chuyện cá nhân.”

“Tại sao cậu lại làm tất cả những chuyện đó, Raghav? Cậu thông minh. Tại sao cậu không đi kiếm tiền như tất cả bọn tớ?”

“Phải có ai đó làm những việc ấy chứ, Gopal. Nếu không thì mọi thứ làm sao thay đổi được?”

“Cả cái hệ thống lờm khờm rồi. Một người không thể thay đổi được đâu.”

“Tớ biết.”

“Thì sao?”

“Chúng ta ai cũng phải làm phần của mình. Để thay đổi chúng ta cần cách mạng. Một cuộc cách mạng thực sự chỉ xảy ra khi người ta tự hỏi mình - tôi đã làm được gì cho nó?”

“Nghe giống khẩu hiệu trong tờ báo của cậu,” tôi mỉa mai.

Cậu ta không trả lời. Tôi đứng dậy ra về. Cậu ta đi theo tiễn tôi. Tôi quyết định không gọi xe mà đi bộ ra đường tìm.

“Cậu đến đây làm gì?” Raghav hỏi. “Tớ không thể tin được là cậu đến thăm tớ đâu.”

“Tớ có việc gần đây. Xe tớ cần bảo dưỡng. Tớ định đến thăm cậu trong khi nó được sửa.” Tôi nói.

“Cảm ơn vì đã tới. Cậu cũng nên thỉnh thoảng tới thăm Aarti nhé,” cậu ta nói.

Nghe nhắc đến tên nàng, tôi cảnh giác cao độ.

“Ừ. Cô ấy dạo này thế nào?” tôi hỏi.

“Cũng lâu lâu tớ không gặp, nhưng cô ấy có vẻ hơi bị stress. Tớ sẽ phải bù đắp cho cô ấy. Cậu nên gọi điện đi, cô ấy sẽ thích đấy,” cậu ta

nói.

Tôi gật đầu và bước ra khỏi văn phòng.

Cho dù cái giường thật thoải mái, nhưng tối hôm ấy tôi chẳng thể ngủ nổi. Có ba cuộc gọi nhờ từ Aarti. Tôi không gọi lại. Tôi không thể. Tôi không biết phải nói gì với nàng.

Tình hình thế nào? Nàng nhắn tin cho tôi.

Tôi nhận ra rằng nàng sẽ còn hỏi cho tới khi tôi chưa nói ra điều gì đó. Tôi gọi điện cho nàng.

“Sao anh không nghe máy?” nàng hỏi.

“Anh xin lỗi, trường khoa đến nhà. Giờ ông ấy mới về.”

“Anh gặp Raghav chưa?” nàng sốt ruột hỏi.

“Rồi,” tôi thở dài.

“Thế nào?”

“Có người trong văn phòng với cậu ấy. Anh không đem chuyện ra nói được.”

“Gopal, em hy vọng anh nhận ra rằng khi em còn chưa chia tay anh ấy thì em đang phản bội anh ấy vì anh đấy. Có cần em nói chuyện với anh ấy không?”

“Không, không, đợi đã. Anh sẽ gặp riêng cậu ấy.”

“Em còn phải nói chuyện với bố mẹ em nữa đấy,” nàng nói.

“Về chuyện gì?”

“Em đang có ba ứng viên chờ xem mặt vào tuần tới. Tất cả đều từ các gia đình chính khách.”

“Bố mẹ em điên rồi à?” tôi phát khùng.

“Động chạm đến chuyện của con gái, tất cả các phụ huynh ở Ấn Độ đều điên,” nàng nói. “Em có thể hoãn binh với bố mẹ, nhưng không lâu được đâu.”

“Được rồi, anh sẽ giải quyết vụ này,” tôi nói.

Tôi kéo hai cái gối sát vào người.

“Thấy chưa, anh thấy chuyện gì xảy ra sau khi em cho anh chưa? Đảo vai rồi. Giờ thì con gái lại phải theo đuổi.”

“Không phải thế đâu Aarti. Cho anh hai ngày đi.”

“Được. Nếu không em sẽ tự nói với Raghav. Và nếu anh ấy có hỏi em sẽ bảo giữa chúng ta không có chuyện gì cả.”

“Ý em là gì?” tôi hỏi.

“Là em chưa bao giờ phản bội anh ấy. Bọn mình quyết định đến với nhau, nhưng chỉ là sau khi chia tay. Được không?”

“Được,” tôi nói.

Đôi khi tôi thấy con gái cứ thích phức tạp hóa cuộc sống của họ.

“Nếu không thì anh ấy sẽ suy sụp mất,” nàng kết thúc.

Tôi kết thúc cuộc gọi và nằm vật xuống giường, kiệt sức.

Mắt tôi đau vì màu trắng của quần áo của những người đến dự đám tang. Tôi nhìn mặt họ. Tôi không nhận ra ai cả.

“Đám tang ai vậy?” tôi hỏi người đàn ông đứng cạnh mình.

Chúng tôi đứng bên bậc nước. Tôi nhận thấy cái xác khá nhỏ bé. Người ta thả thẳng nó xuống nước.

“Sao họ không thiêu?” tôi hỏi. Và sau đó tôi nhận ra tại sao. Đó là một đứa bé. Tôi lại gần cái xác và lật tấm vải liệm. Đó là một cậu bé. Đeo kính râm.

“Ai giết thẳng bé?” tôi thét lên nhưng không thành tiếng...

Tôi bật dậy, hét lên trần nhà trắng trong phòng ngủ và ánh đèn chói chang mà tôi quên tắt. Ba giờ sáng. *Chỉ là một cơn ác mộng*, tôi tự nhủ.

Tôi trần trọc trên giường, nhưng chẳng thể nào ngủ lại được.

Tôi nghĩ tới Raghav. Cậu ta xong rồi. Tờ báo của cậu ta sẽ đóng cửa. Cậu ta sẽ thấy rằng tìm việc làm thật khó, ít nhất là ở Varanasi.

Và dù cậu ta có ở đâu chẳng nữa, người của Shukla vẫn có thể hãm hại cậu ta.

Tôi nghĩ tới Aarti - Aarti của tôi - lẽ sống của đời tôi. Tuần sau tôi có thể đính hôn với nàng, ba tháng nữa là đám cưới. Một năm tới, có thể tôi sẽ thành Ủy viên Hội đồng. Giấy phép thành lập trường đại học của tôi sẽ đến trong nháy mắt. Tôi có thể mở rộng sang ngành y, MBA, luyện thi, hàng không. Với mức độ quan tâm của người Ấn Độ tới giáo dục thì không gì là không thể. Quên chuyện Aarti làm tiếp viên hàng không đi, tôi có thể mua cho nàng cả cái máy bay ấy chứ. Và nếu tôi đi đúng bài, có thể tôi sẽ thăng tiến trong đảng. Tôi đã sống cô đơn quá lâu rồi. Tôi có thể lập gia đình, và có thật nhiều những đứa con xinh xắn với Aarti. Chúng sẽ lớn lên, thừa kế sự nghiệp của gia đình và để chế chính trị. Đó là cách người ta thành tai to mặt lớn ở Ấn Độ. Tôi có thể trở thành một người có máu mặt thực sự.

Nhưng chuyện gì sẽ đến với Raghav? Cậu bé Keshav nửa sống nửa chết hỏi tôi. Anh không quan tâm, tôi nói với nó. Nếu cậu ta sa cơ lỡ bước thì đó là do sự ngu xuẩn của chính cậu ta. Nếu cậu ta thông minh thì đã hiểu ra rằng cái sự can đảm xuẩn ngốc ấy chẳng đi đến đâu. Chẳng có cuộc cách mạng nào ở cái đất nước này vào năm 2020 hết. Đến 2120 cũng chẳng có! Đây là Ấn Độ, và ở đây chẳng có điều gì thay đổi cả. Tiên sư cậu, Raghav ạ.

Nhưng Keshav vẫn chưa tha cho tôi. *Anh sẽ là loại chính trị gia gì vậy hả Gopal?*

“Anh không muốn trả lời em. Em làm anh sợ đấy. Thôi đi đi,” tôi nói to cho dù chẳng có ai trong phòng. Thực đấy, tôi biết mà.

Còn Aarti thì sao? Một giọng nói thầm thì trong tôi.

Ta yêu nàng!

Còn nàng thì sao? Nàng có yêu mi không?

Có, Aarti yêu ta. Nàng làm tình với ta. Nàng muốn ta làm chồng nàng. Tôi gào lên trong đầu cho đến đau nhức.

*Nhưng nàng có yêu mi nữa không nếu nàng biết mi thực sự là ai?
Một thằng khốn kiếp sa ngã, quý quyết à?*

“Ta làm việc chăm chỉ. Ta là một người đàn ông thành đạt,” tôi lại nói to, giọng tôi làm chính tôi giật mình.

Nhưng mi có phải người tốt không?

Đồng hồ chỉ năm giờ sáng. Bên ngoài kia ngày đã bắt đầu.

Tôi ra đi bộ quanh khuôn viên trường. Đầu óc tôi bình tĩnh lại một chút trong không khí trong lành buổi sáng. Những con chim nhỏ riu rít trên những cành cây ướt sương đêm. Chúng chẳng quan tâm đến tiền bạc, xe Mẹo hay nhà vườn. Chúng hát ca vì chúng muốn. Và điều đó thật là đẹp. Lần đầu tiên tôi cảm thấy tự hào vì cây cối và chim chóc trong khuôn viên trường.

Tôi nhận ra tại sao Keshav cứ trở đi trở lại trong đầu tôi. Ngày xưa ngày xưa - tôi đã từng là Keshav, ngây thơ và không hiểu chuyện đời. Cuộc sống đã tát vào mặt tôi nhiều cú, hất văng sự ngây thơ ra khỏi tôi, tôi đã giết chết Keshav của mình, vì thế giới này chẳng quan tâm tới sự ngây thơ. Vậy tại sao tôi lại không nghiền nát Raghav hoàn toàn ngày hôm qua? Có thể vì thằng bé Keshav đó vẫn chưa chết, tôi tự nhủ. Có thể cái phần tốt đẹp, ngây thơ trong chúng ta chẳng bao giờ chết cả - chúng ta chỉ giẫm lên nó một lúc thôi.

Tôi nhìn trời, hy vọng nhận được chỉ dẫn từ trên cao kia - từ ông trời, mẹ hay bố tôi. Nước mắt chảy thành dòng trên mặt tôi. Tôi nức nở. Tôi ngồi xuống một gốc cây và khóc cả giờ đồng hồ. Đơn giản vậy thôi.

Đôi khi cuộc đời không phải là những gì ta muốn làm mà là những gì ta cần phải làm.

Ngài Shukla đang ăn táo ngoài hiên nhà tù. Một gác ngục ngồi cạnh, gọt vỏ và cắt.

“Gopal, con trai ta. Lại đây, lại đây nào,” ngài Shukla nói. Ông ta mặc một bộ pijama trắng hồ giòn đang tỏa sáng dưới ánh nắng.

Tôi ngồi xuống sàn nhà. “Tôi muốn nhờ ông một chuyện nhỏ,” tôi nói.

“Đương nhiên rồi,” ông ta nói.

Tôi nhìn người gác ngục.

“Ồ, cậu ta ấy à? Cậu ta là Dhiraj, người quê tôi. Dhiraj, ta cần nói chuyện với con trai.”

Người gác ngục đi ra.

“Tôi vừa bảo cậu ta là sẽ giúp cậu ta được thăng tiến,” ngài Shukla cười nói.

“Tôi muốn nhờ một việc hơi khác thường,” tôi nói.

“Gì cũng được, OK?”

“Ngài Shukla, ông có thể giúp tôi gọi... mấy em được không? Cách đây lâu lâu ông có nhắc đến họ.”

Ngài Shukla cười sảng sặc, trào cả nước táo ra mép.

“Tôi nghiêm túc mà,” tôi nói.

“Cậu bé của ta lớn rồi đây. Vậy là cậu muốn gái?”

“Không phải cho tôi.”

Ngài Shukla vỗ đầu gối tôi và nháy mắt đầy âm mưu. “Tất nhiên là không rồi. Nói ta nghe cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tuần sau tôi sang tuổi hai tư,” tôi nói.

“Ồ, sắp đến sinh nhật cậu rồi à?” ông ta nói.

“Vâng, ngày mười một tháng Mười một.”

“Quá hay. Cậu đủ lớn rồi. Đừng ngượng,” ông ta nói, “chúng ta ai cũng làm chuyện ấy cả.”

“Thưa ông, đấy là cho đoàn thanh tra. Tuần sau họ sẽ tới,” tôi nói.

“Tôi muốn tặng phí. Còn họ thì năm quyết định.”

Ông ta nhăn mặt. “Phong bì không được à?”

“Mấy tay thanh tra này thích gái. Tôi được thông báo từ các trường tư khác ở Kanpur.”

“Ồ, được rồi,” ngài Shukla nói. Ông ta lấy từ một cái túi bí mật trong bộ pijama ra chiếc điện thoại di động. Ông ta lướt danh bạ rồi cho tôi một số điện thoại.

“Tên nó là Vinod. Gọi cho nó và bảo tôi giới thiệu. Cho nó biết nhu cầu của cậu. Nó sẽ tìm được. Khi nào thì cậu cần đến bọn họ?”

“Tôi vẫn chưa biết được ngày chính xác,” tôi nói và chuẩn bị đứng lên.

“Chờ đã,” ngài Shukla kéo tay tôi ngồi xuống. “Cậu cũng hưởng tí đi. Sau khi lập gia đình sẽ khó hơn đấy. Vui vẻ trước đi.”

Tôi cười ngơ ngẩn.

“Chuyện với con gái Chánh án thế nào?”

“Tốt,” tôi đáp. Tôi muốn đả động tới chủ đề này càng ít càng tốt.

“Cậu sẽ hỏi thẳng bố mẹ con bé chứ? Hay lại cho con bé tí yêu đương vớ vẩn?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ tới chuyện ấy,” tôi nói. “Tôi phải đi đây, ngài Shukla. Ngày hôm nay có cuộc họp với khách hàng.”

Ngài Shukla nhận ra là tôi không muốn chuyện phiếm. Ông ta tiễn tôi ra tới cửa nhà tù.

“Có thể cuộc đời sẽ không cho ta một cơ hội hai lần đâu,” ông ta nói khi chào tôi.

Cánh cửa sắt sập lại giữa hai chúng tôi.

Tờ lịch báo ngày mồng mười tháng Mười một - ngày cuối cùng tôi hai mươi ba tuổi. Tôi dành cả buổi sáng ở bàn làm việc. Đoàn đại diện sinh viên đến gặp tôi. Họ muốn tổ chức một lễ hội của trường. Tôi nói rằng họ có thể làm nếu như tìm được tài trợ. Sau cuộc gặp sinh viên tôi phải xử lý một vụ khủng hoảng. Hai lớp học bị ngấm nước vào tường. Tôi phải quát tháo nhà thầu cả tiếng đồng hồ hăn mới cử người đến sửa chữa.

Hộp cơm trưa của tôi được đưa từ nhà đến. Tôi ăn đậu bắp, xúp đậu lăng và rô ti. Trong lúc ăn tôi gọi cho Aarti nhưng nàng không nhắc máy. Sau bữa trưa tôi có mấy cuộc họp liên nhau. Khi đó thì tôi sẽ không thể gọi cho nàng được. Tôi quay số của nàng lần nữa.

“Xin chào,” một giọng nữ không quen vang lên.

“Ai vậy?” tôi nói.

“Là Bela, đồng nghiệp của Aarti bên Quan hệ khách hàng. Anh là Gopal phải không? Em nhìn thấy tên anh hiện lên,” cô ta nói.

“Phải rồi. Cô ấy có đấy không?”

“Cô ấy đi chăm sóc khách hàng rồi. Em bảo cô ấy gọi lại sau nhé?”

“Phải rồi, giúp tôi nhé,” tôi nói.

“À, chúc mừng sinh nhật anh sớm nhé,” cô ta nói.

“Sao cô biết?” tôi hỏi.

“À, thấy cô ấy chuẩn bị quà cho anh vất vả lắm... thôi chết!”

“Sao?”

“Có lẽ em không được nói với anh đâu,” Bela nói. “Ý em là, đấy sẽ là một sự bất ngờ. Cô ấy đang chuẩn bị quà sinh nhật cho anh. Đẹp lắm ấy. Cô ấy còn đặt cả bánh nữa... Nghe này, cô ấy giết em mất nếu biết em nói với anh.”

“Không sao, tôi sẽ không nói với cô ấy đâu. Nhưng nếu cô nói với tôi thì tôi cũng sẽ có thể chuẩn bị thứ gì đó cho cô ấy.”

“Gớm, anh chị ngọt ngào quá đi mất. Bạn học phổ thông à?” cô ta hỏi.

“Phải rồi, thế kế hoạch là gì nào?”

“À, cô ấy sẽ bảo anh là không đến sinh nhật anh được. Anh sẽ đổi nhưng cô ấy sẽ bảo là phải đi làm. Thế nhưng sau giờ làm thì cô ấy sẽ đến nhà anh, đem theo bánh và quà.”

“May mà cô nói với tôi. Khi đó tôi sẽ ở nhà chứ không họp hành gì nữa,” tôi nói.

“Ngày sinh nhật anh cũng làm việc à?” cô ta hỏi.

“Lúc nào tôi cũng làm việc cả,” tôi nói. “Cô ấy về chưa?”

“Vẫn chưa, em sẽ bảo cô ấy gọi cho anh. Nhưng anh đừng có nói gì nhé. Cứ coi như anh không biết gì hết.”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói và kết thúc cuộc gọi.

Đến lúc rồi. Tôi gọi cho Vinod.

“Vinod phải không?” tôi hỏi.

“Ai vậy?” anh ta hỏi.

“Là Gopal. Tôi làm với Ủy viên Hội đồng Shukla,” tôi giới thiệu.

“Ồ, có chuyện gì?” anh ta hỏi.

“Tôi muốn gọi vài em,” tôi nói.

Anh ta cúp điện thoại. Tôi gọi lại nhưng anh ta không nhắc máy. Tôi để điện thoại bên cạnh.

Sau mười phút tôi nhận được cuộc gọi từ một số cố định lạ.

“Vinod đây. Anh muốn gọi gái à?”

“Phải,” tôi nói.

“Qua đêm hay tàu nhanh?”

“Sao cơ?” tôi hỏi lại. “Chiều. Một buổi chiều.”

“Chúng tôi có giảm giá cho buổi chiều. Bao nhiêu em?”

“Một thôi chứ?” tôi nghi hoặc.

“Lấy hai đi. Sẽ có giá tốt. Giảm nửa giá cho em kia.”

“Một là được rồi.”

“Tôi sẽ bảo hai em đến. Nếu anh muốn hai thì lấy cả. Không thì chọn một.”

“Xong. Bao nhiêu?”

“Anh muốn gái kiểu nào?”

Tôi không biết anh ta có những kiểu nào. Tôi chưa bao giờ “đặt” gái gú thế này cả. Anh ta có thực đơn không vậy nhỉ ?

“D... dễ thương tí có không?” tôi nói, hoàn toàn a ma tơ.

“Nói tiếng Anh? Mặc đồ jean?” anh ta gợi ý.

“Được,” tôi nói.

“Ấn, Nepal hay da trắng?” anh ta hỏi. Varanasi nằm không xa biên giới Nepal.

“Anh có gái da trắng à?” tôi hỏi.

“Đây là thành phố du lịch. Có vài em ở lại làm việc. Khó tìm đấy, nhưng bọn tôi tìm được.”

“Đưa đến cho tôi mấy em Ấn Độ trông được được. Kiểu không thu hút quá nhiều chú ý trong một trường cao đẳng.”

“Trường cao đẳng?” Vinod hỏi, bị sốc. “Bọn tôi thường dùng khách sạn.”

“Tôi là giám đốc trường. Không sao đâu.”

Vinod đồng ý sau khi tôi nói với anh ta trường Ganga và cho anh ta biết cách đưa các cô gái đến nhà riêng của giám đốc.

“Vậy khi nào anh cần họ đến?”

“Từ hai giờ chiều trở đi, cả buổi chiều, đến sáu giờ,” tôi nói.

“Hai mươi ngàn,” anh ta nói.

“Anh điên à?” tôi nói.

“Vì có ngài Shukla giới thiệu. Tôi tính người nước ngoài giá gấp đôi cho một em.”

“Mười.”

“Mười lăm.”

Tôi nghe tiếng gõ cửa.

“Xong. Hai giờ chiều mai. Trường Ganga trên xa lộ Lucknow,” tôi thì thầm và kết thúc cuộc gọi.

“Họp giáo viên,” Shrivastava nói từ cửa.

“Ồ, tất nhiên rồi,” tôi nói. “Xin mời vào, trưởng khoa.”

Tôi sai người làm công kê thêm ghế cho hai mươi giảng viên của chúng tôi.

“Sinh viên nói với tôi ngày mai là sinh nhật anh, Giám đốc Gopal,” trưởng khoa nói. Đội giảng viên ngất ngây. Làm sếp thật vui. Mọi người ai cũng xoắn cả vào mình.

“Chỉ là một ngày bình thường khác thôi mà,” tôi nói.

“Sinh viên muốn cắt bánh cho anh,” trưởng khoa nói.

“Làm ơn đừng. Tôi không thể,” tôi nói. Ý nghĩ phải cắt bánh trước mặt hai trăm con người làm tôi thấy khó xử.

“Làm ơn đi, thưa ngài,” Jayant, một giảng viên trẻ nói. “Sinh viên kính trọng anh. Điều đó rất có ý nghĩa với họ.”

Tôi tự hỏi liệu sinh viên có còn tìm kiếm tôi nữa hay không nếu họ biết đến những yêu cầu của tôi với Vinod.

“Họ đã đặt cái bánh nặng cả yến rồi, thưa anh,” Shrivastava nói.

“Làm nhanh thôi nhé,” tôi nói.

“Mười phút, sau khi tan học lúc một giờ,” trưởng khoa nói.

Cuộc họp giảng viên bắt đầu. Mọi người cập nhật cho tôi về tiến độ khóa học của họ.

“Chúng ta cần tìm vị trí tuyển dụng ngay từ giờ. Cho dù hai năm nữa khóa đầu của chúng ta mới tốt nghiệp.”

“Jayant là điều phối viên tuyển dụng,” trưởng khoa nói.

“Thưa ông, tôi đã đến gặp các công ty,” Jayant nói.

“Phản ứng thế nào?” tôi hỏi.

“Chúng ta là trường mới nên cũng khó khăn. Vài nhân viên quản lý nhân lực muốn biết phần của họ thế nào,” Jayant nói.

“Giám đốc Gopal, như anh đã biết...” trường khoa bắt đầu nói nhưng tôi ngắt lời ông ta.

“Nhân viên quản lý nhân lực muốn có phần nếu họ tuyển sinh viên từ trường chúng ta, đúng vậy không?” tôi hỏi.

“Đúng vậy, thưa ông,” Jayant nói.

Mọi khía cạnh của việc điều hành một trường cao đẳng tư thục đều liên quan đến việc phải hối lộ một ai đó. Vậy làm sao mà tuyển dụng sinh viên lại là ngoại lệ được? Nhưng tất cả mọi người trông đều có vẻ ngạc nhiên.

“Chi cá nhân à?” cô Awasthi, giáo sư kỹ thuật cơ khí, há hốc.

Jayant gật đầu.

“Nhưng họ là cán bộ quản lý của các công ty có uy tín kia mà,” cô nói, vẫn còn sốc.

“Cô Awasthi, đây không phải chuyên môn của cô. Tốt nhất cô nên cập nhật cho tôi về cơ khí ứng dụng, môn của cô đi,” tôi nói.

Người giúp việc nấu một bữa tối thịnh soạn với rô ti, cà ri và xúp. Tôi không động đũa. Tôi nằm trên giường xem điện thoại. Aarti vẫn chưa trả lời điện thoại của tôi. Tuy nhiên, tôi không gọi cho nàng.

Tôi nghĩ đến kế hoạch của mình lần nữa.

Đến nửa đêm Aarti gọi cho tôi.

“Chúc mừng sinh nhật,” Aarti hát ở đầu dây bên kia.

“Chào Aarti,” tôi nói nhưng nàng không nghe.

“Chúc mừng sinh nhật,” nàng tiếp tục hát, giọng lên cao, “chúc mừng sinh nhật anh, Gopal. Chúc mừng sinh nhật.”

“Được rồi, được rồi, mình có còn là trẻ con nữa đâu.”

Nàng tiếp tục hát.

“Chúc mừng sinh nhật anh. Anh sinh trong vườn bách thú, có cả lũ khỉ voi ở đấy, chúng giống hệt như anh,” nàng nói. Nàng hát như từng hát chúc mừng tôi thời tiểu học.

Sến hết cỡ nhưng lại khiến tôi khóc vì sung sướng. Không thể tin được là tôi lại lên cái kế hoạch kia.

“Có người đang rất hạnh phúc,” tôi nói.

“Tất nhiên rồi, là sinh nhật anh mà. Chính vì thế mà em không gọi điện hay nhắn tin cho anh cả ngày nay.”

“Ồ,” tôi nói.

“Ồ cái gì? Anh cũng chẳng buồn nhận ra nữa, phải không?” giọng nàng có vẻ tức giận.

“Tất nhiên là anh nhận ra chứ. Cả nhân viên của anh còn bản khoản không hiểu sao điện thoại của anh lại không *bíp bip* cả ngày trong văn phòng.”

Tôi ra khỏi giường và bật đèn.

“Sao cũng được, em đã suy nghĩ rất nhiều không biết phải tặng anh, người có tất cả, thứ gì đây.”

“Rồi sao?”

“Em chịu.”

“Ồ, thế cũng được. Anh chẳng muốn thứ gì cả.”

“Có thể em sẽ mua gì đấy cho anh khi bọn mình gặp nhau chẳng,” nàng nói.

“Khi nào thì mình gặp nhau?” tôi nói, cho dù Bela đã tiết lộ cho tôi kế hoạch của nàng.

“Anh biết không, ngày mai thì hơi khó, em phải làm hai ca.”

“Em không gặp anh vào ngày sinh nhật của anh à?”

“Làm sao được đây?” nàng nói. “Một nửa nhân viên lễ tân đều vắng mặt. Mùa đông rồi và ai cũng xin phép nghỉ vì bị sốt vì rút.”

“Được rồi,” tôi nói. Tôi phải nói là nàng đóng kịch khá tốt. Tôi gần như tin nàng.

“Chúc mừng sinh nhật anh lần nữa, tạm biệt nhé!”

Vài tin nhắn chúc mừng sinh nhật xuất hiện trong hộp thư đến của tôi. Chúng đến từ các nhà thầu, thanh tra và những nhân viên chính phủ mà tôi đã từng làm vui lòng trong quá khứ. Tin nhắn riêng tư duy nhất khác là từ ngài Shukla, ông ta gọi điện cho tôi.

“Chúc cậu sống lâu,” ông ta nói.

“Cảm ơn, ông vẫn nhớ à?” tôi trả lời.

“Cậu như con trai tôi mà,” ông ta nói.

“Cảm ơn ngài Shukla, và chúc ngủ ngon,” tôi nói.

Tôi tắt đèn. Tôi cố gắng ngủ trước ngày mai trọng đại.

39

“Đủ rồi, đủ rồi,” tôi nói khi sinh viên thứ mười đưa bánh cho tôi.

Chúng tôi tập trung trong sảnh tòa nhà chính. Đội ngũ giảng viên và sinh viên đến chúc mừng tôi. Các giảng viên tặng tôi một bộ ấm chén. Sinh viên hát một bài cầu nguyện cho tôi được sống lâu.

“Thưa ngài, chúng tôi hy vọng sinh nhật lần sau sẽ có thêm bà giám đốc trong trường,” Suresh, một sinh viên năm thứ nhất lấu cá, tuyên bố trước mặt mọi người và làm nổ ra một tràng pháo tay rầm rộ tán thưởng. Tôi cười và xem đồng hồ. Hai giờ. Tôi chấp tay cảm ơn tất cả mọi người.

Tôi ra khỏi tòa nhà chính và đi bộ về nhà.

Chúc mừng sinh nhật! Aarti nhắn tin cho tôi.

Em ở đâu? Tôi hỏi.

Ca hai mới bắt đầu thôi. ^^ Nàng trả lời.

Vinod gọi điện cho tôi lúc hai giờ mười lăm. Tim tôi đập nhanh.

“Chào,” tôi căng thẳng nói.

“Mấy con bé đi chiếc Tata Indica trắng. Chúng đang trên xa lộ, năm phút nữa sẽ đến trường.”

“Tôi sẽ báo với bảo vệ,” tôi nói.

“Anh trả tiền mặt chứ?”

“Được. Sao vậy, anh nhận thẻ tín dụng cơ mà?” tôi nói.

“Chúng tôi có nhận, nếu là người nước ngoài. Nhưng tiền mặt vẫn là tốt nhất,” Vinod nói.

Tôi bảo người giúp việc về khu của họ và không làm phiền tôi trong bốn giờ tới. Tôi gọi cho bảo vệ nhắc họ để cho chiếc Indica trắng vào. Tôi còn bảo họ báo tôi biết nếu có người nào khác đến gặp tôi.

Chuông cửa reo quá sớm. Tôi mở cửa trước và nhìn thấy một người đàn ông kính dị. Hai cô gái đứng sau anh ta. Một cô mặc quần jean và cái áo nylon rẻ tiền in da báo loang lổ. Cô kia mặc áo khoác ren tím và quần nâu. Tôi có thể thấy rõ ràng là họ không được thoải mái khi mặc đồ tây. Có lẽ việc đó giúp họ được giá hơn.

Người đàn ông kính dị mặc áo sơ mi xanh dương bóng nhoáng và quần dài trắng.

“Các em này được chứ?” anh ta hỏi tôi, thẳng thắn kiểu đàn ông.

Tôi nhìn mặt các cô gái. Trang điểm quá đậm cho buổi chiều sớm. Tuy nhiên tôi không có nhiều lựa chọn.

“Được,” tôi nói.

“Thanh toán luôn chứ?”

Tôi đã có sẵn tiền trong túi. Tôi đưa cho anh ta cuộn giấy bạc.

“Tôi sẽ đợi ngoài xe,” anh ta nói.

“Làm ơn đợi bên ngoài,” tôi nói. Người đàn ông kính dị bỏ đi. Tôi gật đầu ra hiệu cho hai cô gái đi theo mình. Khi vào trong tôi ngồi xuống ghế xô pha.

“Em là Roshni. Anh là khách hàng à?” cô gái mặc áo da báo nói. Cô ta có vẻ tự tin hơn trong hai người.

“Phải,” tôi nói.

“Của cả hai chúng em à?” Roshni nói.

“Phải,” tôi nói.

Roshni bóp vai tôi.

“Khỏe quá,” cô ta nói.

“Em kia tên gì?” tôi hỏi.

“Pooja,” cô gái mặc bộ đồ ren tím gớm guốc nói.

“Không phải tên thật đúng không?” tôi hỏi.

Roshni và Pooja, hoặc những cô gái tự gọi mình vậy, cười khúc khích.

“Không sao cả,” tôi nói.

Roshni nhìn quanh. “Mình làm ở đâu đây?”

“Lên gác, trong phòng ngủ,” tôi nói.

“Thế đi thôi,” Roshni nói, rất tập trung vào công việc.

“Sao vội thế?” tôi hỏi.

Pooja ít lời hơn nhưng luôn có nụ cười thường trực trong lúc chờ lệnh làm gì tiếp.

“Sao phải chờ?” Roshni nói.

“Anh đã trả tiền cả buổi chiều. Ta sẽ lên gác khi đến lúc,” tôi nói.

“Thế thì bọn em làm gì từ giờ đến lúc ấy?” Roshni nói, giọng hơi gầy gò.

“Ngồi xuống,” tôi nói.

“Bọn em xem ti vi được không?” Pooja ngoan ngoãn hỏi. Cô ta chỉ màn hình ti vi. Tôi đưa điều khiển cho cô ta. Họ chuyển sang kênh truyền hình cáp đang chiếu *Maine Pyaar Kiya* của Salman Khan. Chúng tôi ngồi và cùng yên lặng xem phim. Nhân vật nữ nói với nhân vật nam rằng tình bạn là “không xin lỗi, không cảm ơn,” chả hiểu có ý nghĩa gì. Sau một lúc, nhân vật nữ bắt đầu hát, nhả nhủ chim bồ câu đưa thư tới cho nhân vật nam chính. Roshni bắt đầu ậm ừ theo nhịp.

“Làm ơn đừng có hát,” tôi nói.

Roshni có vẻ giận, nhưng tôi không quan tâm. Tôi không thuê cô ta để hát.

“Mình cứ ngồi đây suốt à?” Roshni hỏi lúc ba rưỡi.

“Không sao đâu, bà chị,” Pooja nói, rõ ràng là rất mê Salman. Tôi ngạc nhiên khi thấy Pooja gọi đồng nghiệp của mình là chị, nếu tính đến chuyện sắp tới họ sẽ phải làm gì.

Phim hết lúc bốn giờ chiều.

“Giờ sao?” Roshni hỏi.

“Chuyển kênh đi,” tôi đề nghị.

Điện thoại cố định đổ chuông lúc bốn rưỡi. Tôi chạy ra nghe.

“Thưa ông, là nhân viên bảo vệ Raju đây ạ. Có một quý cô muốn gặp ông,” anh ta nói.

“Cô ấy tên là gì?” tôi nói.

“Cô ấy không nói thưa ông. Cô ấy cầm theo mấy cái gói.”

“Hai phút nữa cho cô ấy vào,” tôi nói. Tôi tính rằng nàng sẽ tới đây sau năm phút.

Tôi chạy ra mở cổng chính và cửa trước. Tôi quay sang mấy cô gái.

“Lên nhà thôi,” tôi nói.

“Gì cơ? Anh hứng lên rồi à?” Roshni cười khúc khích.

“Đi ngay đi!” tôi búng ngón tay. “Em nữa, Pooja, hay gì cũng được.”

Các cô gái nhảy dựng lên, bị sốc vì giọng điệu của tôi. Ba người chúng tôi đi lên cầu thang. Chúng tôi vào phòng ngủ, lên giường.

“Rồi, chuyện này làm như thế nào?” tôi hỏi.

“Cái gì?” Roshni nói. “Lần đầu của anh à?”

“Nói ít thôi, làm đi,” tôi nói. “Đầu tiên các cô làm gì?”

Roshni và Pooja nhìn nhau, cười thầm tôi.

“Cởi quần áo anh ra,” Roshni nói.

Tôi cởi áo sơ mi.

“Các em nữa,” tôi nói với cả hai người. Họ chần chừ một giây vì tôi để cửa phòng hé mở.

“Nhà không có ai đâu,” tôi nói.

Các cô gái cởi quần áo. Tôi quá căng thẳng để nhận biết chi tiết. Roshni rõ ràng là có thân hình nặng nề, nảy nở hơn. Thân hình nhỏ bé của Pooja khiến cô ta trông như thiếu dinh dưỡng.

“Lên giường đi,” tôi ra lệnh.

Cả hai, ngạc nhiên vì giọng điệu không thăm thiết lắm của tôi, bò vào giường như hai con mèo hoảng sợ.

“Anh muốn *chúng em* làm chuyện đó à?” Roshni hỏi, cố nắm tình hình. “Trò gái đồng tính à?”

“Chờ đã,” tôi nói. Tôi chạy đến cửa sổ phòng ngủ. Tôi thấy chiếc xe Ambassador trắng có đèn đỏ đỗ bên ngoài. Aarti bước ra và bấm chuông một lần. Khi không thấy ai trả lời, nàng bước vào bãi cỏ. Nàng cầm một cuốn sổ lưu niệm to và một cái hộp từ quầy bánh của Ramada. Nàng vào nhà và biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

“Anh là một khách hàng rất lạ,” Roshni nhận xét.

“Suyt!” tôi nói trong lúc trườn vào giữa hai người phụ nữ trần truồng.

Roshi nhanh chóng bắt đầu hôn cổ tôi trong khi Pooja cúi người cời thắt lưng tôi.

Tôi bắt đầu đếm nhịp thở. Đến nhịp thở ra thứ năm mươi tôi nghe tiếng bước chân. Bây giờ các cô gái đã thiện nghệ tháo được thắt lưng tôi và chuyển sang cời quần. Đến hơi hít vào thứ sáu mươi thì tôi nghe tiếng gõ cửa. Đến hơi thở ra thứ sáu mươi lăm của mình tôi nghe tiếng ba người phụ nữ thét lên cùng một lúc.

“Chúc mừng... Ôi Chúa ơi!” giọng Aarti vang khắp căn phòng.

Roshni và Pooja há hốc vì sợ hãi và che mặt bằng khăn trải giường. Tôi ngồi trên giường, tỏ ra ngạc nhiên một cách thích hợp. Aarti chờ người. Các cô gái gọi, được chuẩn bị tốt hơn cho tình huống này, chạy vội vào phòng tắm.

“Gopal!” giọng Aarti lạc đi vì không tin.

“Aarti!” tôi nói và ra khỏi giường. Trong khi tôi cài cúc quần và mặc áo, Aarti lao ra khỏi phòng.

Tôi theo nàng xuống cầu thang. Nàng chạy xuống rất nhanh, đánh rơi món quà nặng nề giữa đường. Tôi tránh cái hộp bánh và cuốn sổ lưu niệm để với tới nàng. Tôi nắm được khuỷu tay nàng lúc nàng đã gần đến cửa chính.

“Bỏ tay em ra,” Aarti nói, môi gần như mím chặt.

“Để anh giải thích, Aarti,” tôi nói.

“Em bảo là đừng có động vào em,” nàng nói.

“Không phải như em nghĩ đâu,” tôi nói.

“Không thì là cái gì vậy? Em đến để làm anh ngạc nhiên và em thấy anh như thế. Ai biết được... Em chưa bao giờ thấy bất cứ cái gì, *bất cứ cái gì*, kinh tởm như thế trong đời mình.” Aarti nói và dừng lại. Nàng lắc đầu. Không thể diễn tả bằng lời nói.

Nàng bật khóc.

“Ủy viên Hội đồng Shukla gửi họ đến. Quà sinh nhật.” Tôi nói.

Nàng nhìn tôi lần nữa, vẫn lắc đầu, như thể nàng không tin những gì vừa nghe hay nhìn thấy.

“Đừng nặng nề quá thế. Người giàu có vẫn làm thế mà,” tôi nói.

Chát!

Nàng tát mạnh vào mặt tôi. Đau hơn cả cái tát, sự thất vọng trong mắt nàng làm tôi đau hơn nhiều.

“Aarti, em làm gì thế?”

Nàng không nói gì, chỉ tát tôi lần nữa. Tay tôi đưa lên má theo phản xạ. Trong ba giây nàng ra khỏi nhà tôi. Mười giây sau, tôi nghe tiếng sập cửa xe. Mười lăm giây sau, xe nàng rời hiên nhà tôi.

Tôi rơi xuống xô pha. Hai đầu gối tôi trở nên vô dụng.

Pooja và Roshni, đã mặc đầy đủ quần áo, từng người một đi xuống. Pooja nhặt hộp bánh và cuốn sổ lưu niệm trên bậc cầu thang. Cô ta đặt nó trên bàn trước mặt tôi.

“Anh chẳng làm gì với chúng em, sao còn gọi thêm em thứ ba nữa làm gì?” Roshni muốn biết.

“Về đi,” tôi nói với họ, thấp giọng.

Họ gọi tay bảo kê kinh dị của mình. Vài phút sau tôi chỉ còn một mình trong nhà.

Tôi ngồi đó hai tiếng đồng hồ, cho tới khi bên ngoài tối dần. Người giúp việc quay lại và bật đèn. Thấy tôi ngồi đó, họ không làm phiền tôi.

Bìa cuốn sổ lưu niệm lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn. Tôi nhặt nó lên.

“Câu chuyện về một cậu bé nghịch ngợm và một cô bé không nghịch ngợm lắm,” dòng chữ viết tay màu trắng trên bìa đen. Trên đó có một cậu bé và một cô bé đang cười, cả hai đều nháy mắt.

Tôi mở cuốn sổ lưu niệm.

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé nghịch ngợm lấy trộm bánh sinh nhật của một cô bé ngoan,” trang đầu tiên viết. Trên đó vẽ nguệch ngoạc một giáo viên đang mắng tôi và nàng, Aarti, đang khóc.

Tôi lật trang.

“Nhưng rồi cậu bé nghịch ngợm thành bạn của cô bé ngoan. Sau đó, sinh nhật nào của cô cậu cũng đến,” dòng chữ viết. Phần còn lại của cuốn sổ là những bức ảnh từ bảy lần sinh nhật của nàng mà tôi tham dự, từ lần thứ mười đến lần thứ mười sáu. Tôi thấy nàng và tôi đã lớn lên thế nào qua năm tháng. Sinh nhật nào nàng cũng có ít nhất một bức ảnh chụp riêng tôi và nàng.

Ngoài ra, Aarti còn tỉ mỉ thu thập những đồ lưu niệm thời phổ thông. Nàng có thời khóa biểu năm lớp bảy, trên đó nàng vẽ thêm sừng cho các giờ toán. Nàng có vé đến buổi dạ hội trường năm lớp chín. Nàng dán tờ hóa đơn nhà hàng mà chúng tôi cùng nhau đi ăn lần đầu tiên năm lớp mười. Nàng xé một trang giấy từ cuốn vở nháp của nàng, năm lớp tám, trên đó nàng viết tên tôi là người bạn thân nhất. Nàng hoàn thành cuốn sổ lưu niệm với những lời sau:

“Cuộc đời là một hành trình thật tuyệt vời khi có anh. Em mong chờ tương lai với anh - tri kỷ của em. Chúc mừng sinh nhật, Gopal!”

Tôi đã xem hết. Trên bìa sau nàng viết hai chữ cái “G&A” to thật đẹp.

Tôi muốn gọi điện cho nàng, đó là phản xạ đầu tiên của tôi. Tôi muốn nói với nàng rằng món quà của nàng thật tuyệt vời. Nàng có lẽ đã phải mất vài tuần để làm...

Cái bánh sô cô la hơi bị méo mó một chút, nhưng tôi vẫn đọc được dòng chữ:

“Bị đánh cắp: bánh của em rồi đến trái tim em,” được viết bằng bột đường trắng, bên dưới là dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật, Gopal!”

Tôi đẩy hộp bánh ra chỗ khác. Đồng hồ điểm mười hai giờ.

“Ngày sinh nhật của mi hết rồi, Gopal,” tôi nói to với chính mình, người duy nhất trong phòng.

Cho dù đã tự hứa với mình là không gọi, nhưng tôi vẫn gọi điện cho Aarti vào ngày hôm sau. Tuy nhiên nàng không nhắc máy.

Tôi thử lại vài lần suốt tuần, nhưng nàng không trả lời. Một lần nàng nhắc máy nhầm.

“Em thế nào?” tôi hỏi.

“Làm ơn đừng gọi cho em nữa,” nàng nói.

“Anh đang cố gắng đây.”

“Thế thì cố gắng nữa lên,” nàng nói và dập máy.

Tôi không nói dối. Tôi đang cố hết sức để không nghĩ tới nàng nữa. Tuy nhiên tôi vẫn còn vài thứ cần làm để thực hiện kế hoạch của mình.

Tôi gọi điện cho Ashok, chủ bút tờ *Dainik*.

“Anh Gopal Mishra?” ông ta nói.

“Tờ báo làm ăn thế nào?” tôi hỏi.

“Tốt. Tôi thấy anh đang đặt nhiều quảng cáo ở chỗ chúng tôi. Rất cảm ơn anh.”

“Tôi muốn nhờ anh một việc,” tôi nói với người chủ bút.

“Gì vậy?” ông ta hỏi, bản khoản không biết tôi có nhờ chặn một câu chuyện nào không.

“Tôi muốn các ông nhận một người,” tôi nói. “Cậu ta giỏi đấy.

“Ai vậy?”

“Raghav Kashyap.”

“Phóng viên thực tập bị chúng tôi đuổi ấy à?” ông ta nói. “Ủy viên Hội đồng Shukla của anh bắt chúng tôi đuổi cậu ta mà.”

“Đúng rồi, nhận cậu ta lại đi.”

“Vì sao? Cậu ta cũng mở tờ báo riêng rồi. Cậu ta còn đăng câu chuyện lớn về Nhà máy Dimnapura cơ mà. Xin lỗi anh, chúng tôi phải đăng nó. Ai cũng phải đăng cả.”

“Không sao,” tôi nói. “Các ông có thể nhận cậu ta vào lại không? Đừng nhắc đến tên tôi.”

Người chủ bút suy tính. “Tôi có thể. Nhưng cậu ta là một tay gây rối. Tôi không muốn anh lại giận dữ lần nữa.”

“Để cậu ta tránh xa ngành giáo dục ra. Mà chính ra là giữ cho cậu ta cách xa các vụ rắc rối một thời gian.”

“Tôi sẽ cố,” người chủ bút nói. “Nhưng liệu cậu ta có tham gia không? Cậu ta có báo riêng cơ mà?”

“Báo của cậu ta tan rồi. Cậu ta đang thất nghiệp,” tôi nói.

“Được rồi. Tôi sẽ gọi cho cậu ta,” chủ bút nói.

“Tôi nợ ông một việc. Hãy dành trang đầu cho Cao đẳng Kỹ thuật Ganga vào Chủ nhật tới nhé,” tôi nói.

“Cảm ơn anh, tôi sẽ nói với bên tiếp thị.”

Một tuần sau sinh nhật tôi, Bedi đến văn phòng tôi với hai nhân viên tư vấn khác. Họ đề xuất tôi mở ngành quản lý. Trưởng khoa Shrivastava cũng đến.

“Nhu cầu học MBA đang rất lớn. Tuy nhiên đây là chương trình sau đại học. Vậy sao không đề xuất thứ gì đây trước đó nhỉ?” Bedi nói. Nhân viên tư vấn cho tôi xem một bài thuyết trình trên máy tính của họ. Bài thuyết trình có phân tích chi phí - lợi ích, so sánh phí chúng tôi có thể thu được so với chi phí dành cho giảng viên.

“Đào tạo cử nhân quản trị kinh doanh là hay nhất. Anh có thể thu nhiều như ngành đào tạo kỹ sư, nhưng không cần cơ sở vật chất như phòng thí nghiệm,” một nhân viên tư vấn nói.

“Giảng viên thì cũng dễ thôi. Nhận bất cứ ai có bằng thạc sĩ thương mại hoặc kế toán viên giám định, họ bây giờ thì sẵn lắm,” người kia nói.

Tôi lảng đi. Tôi không còn quan tâm đến việc mở rộng trường nữa. Tôi thấy việc chúng tôi kiếm thêm mỗi năm chục triệu nữa chẳng có ý nghĩa gì. Tôi thậm chí còn chẳng muốn ở trong văn phòng.

“Thú vị đấy, phải không?” Bedi nói.

“Hả? Chúng ta có thể bàn việc này lúc khác được không?” tôi nói.

“Tại sao?” Bedi hỏi. Nhưng sau đó anh ta nhìn thấy khuôn mặt ủ ê của tôi. “Phải, tôi sẽ đến sau,” anh ta đồng ý. “Hãy gặp nhau tuần sau. Hoặc bất cứ lúc nào anh có thời gian.”

Bedi và người của anh ta ra khỏi phòng.

“Giám đốc Gopal, anh không khỏe à?” trưởng khoa hỏi.

“Tôi ổn,” tôi nói.

“Xin lỗi phải nói, nhưng tuần này trông anh không ổn. Không phải việc của tôi, nhưng tôi lớn tuổi hơn. Tôi có thể giúp gì được anh không?”

“Chuyện riêng ấy mà,” tôi nói, giọng kiên quyết.

“Anh phải lấy vợ đi Giám đốc. Cậu sinh viên ấy đúng đấy,” ông ta cười.

“Ta xong chưa?” tôi nói.

Câu nói cắt đứt nụ cười của ông ta. Ngay tức khắc ông ta đứng dậy và ra về.

Di động của tôi *bíp*. Tôi nhận được tin nhắn từ Sailesh, giám đốc tiếp thị của *Dainik*:

Raghav đã nhận lời đề nghị. Ngày mai sẽ đi làm.

Tuyệt vời, cảm ơn nhiều, tôi trả lời.

Hy vọng sự hợp tác của chúng ta sẽ vững mạnh hơn nữa. Cảm ơn anh vì đã đăng ký số Chủ nhật, Sailesh nhắn lại.

41

Chiếc Mercedes đen tới tòa soạn của *Dainik* tạo ra một cơn xôn xao nhẹ trong đám nhân viên bảo vệ. Những chiếc xe lớn luôn tạo ra sự chú ý. Tôi bước ra và đeo cặp kính mát mới lên. Tôi đi tới chỗ nhân viên tiếp tân trong sảnh.

“Tôi đến gặp Raghav Kashyap,” tôi nói và đưa cho cô ta danh thiếp của mình.

Cô tiếp tân không tìm được cậu ta. Sailesh nhìn thấy tôi từ tầng trên bèn chạy xuống cầu thang.

“Anh Gopal à? Anh phải báo trước cho tôi chứ. Anh tới có việc gì thế?”

“Tôi muốn gặp Raghav,” tôi nói.

“Ồ, chắc chắn rồi,” anh ta nói, “làm ơn đi theo tôi.”

Chúng tôi đi tới chỗ Raghav ngồi làm việc. Một nhân viên IT đang bò dưới gầm bàn, cài đặt máy tính cho cậu ta. Raghav cũng cúi xuống để kiểm tra kết nối.

“Cậu lại về đây làm việc à?” tôi hỏi.

Raghav quay lại. “Gopal?” cậu ta nói và đứng dậy.

“Tớ đến phòng tiếp thị thì thấy cậu.” Tôi quay lại Sailesh. “Cảm ơn anh, Sailesh.”

“Không có gì,” Sailesh nói. “Gặp anh sau, anh Gopal.”

Sau khi anh ta đi khỏi, Raghav nói, “Lạ thật. Chủ bút tự gọi điện cho tớ. Đẳng nào thì tớ cũng không có tiền. Tớ sẽ đi làm lại cho tới khi có đủ tiền để mở lại tờ *Cách mạng 2020*”.

“Bọn mình đi uống trà được chứ?” tôi nói.

“Chắc chắn rồi!” cậu ta đáp.

Chúng tôi đi ra căng tin nhân viên ở tầng hai. Các số báo cũ được đóng khung trang trí các bức tường. Vài chục phóng viên ngồi cùng máy ghi âm và sổ ghi chép, ăn bữa tối. Tôi có thể thấy Raghav không thoải mái lắm.

“Tớ quen làm việc ở văn phòng nhỏ rồi, *Dainik* thì khổng lồ,” cậu ta nói. Cậu ta mua hai đĩa bánh gối và trà. Tôi đề nghị trả tiền nhưng cậu ta từ chối.

“Cảm giác như mình chẳng là gì cả, phải không?” tôi nói.

“Không chỉ thế thôi đâu. Những gì vẫn làm ở *Cách mạng 2020* tớ không thể làm được ở đây.”

Những thứ cậu làm ở tờ báo của cậu, tôi muốn nói với cậu ta, chính là nguyên nhân khiến nó phá sản quá sớm. Tuy nhiên tôi đến đây không phải là để hạ thấp cậu ta.

“Việc cũng được đấy chứ. Với lại cậu cũng thích làm báo mà,” tôi nói.

“Thế tớ mới nhận việc này. Đang trong giai đoạn thử việc sáu tháng.”

“Chỉ sáu tháng thôi sao?”

“Họ muốn tớ biên tập bài của những người khác. Chức danh nghe có vẻ cao hơn, nhưng tớ thích làm phóng viên. Cứ để xem.”

“Có việc thì mới sống được. Và dĩ nhiên là có việc sẽ tốt hơn nếu cậu muốn lấy vợ,” tôi nói.

Raghav cười. Chúng tôi đã nhiều năm không nói chuyện riêng tư. Tuy nhiên cậu ta không nghi ngờ thiện chí của tôi. Đó chính là điều đặc biệt của Raghav. Cậu ta có thể bói móc ra những mưu đồ bất lương nhất, nhưng ở một mức độ khác, cậu ta rất dễ tin người.

“Ai sắp lấy vợ thế?” Raghav nói, vẫn cười.

“Cậu và Aarti. Chẳng phải như thế sao?” tôi nói. Tôi tự nhắc mình phải tươi cười khi nói vậy.

Raghav nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ nói chuyện Aarti với cậu ta. Thực sự thì, tôi chưa nói bất cứ chuyện gì với cậu ta nhiều năm nay.

“Tớ hy vọng tớ có thể nói chuyện với cậu như với một người bạn? Chúng ta đã từng là bạn bè, phải không?” tôi nói. Tôi cắn một miếng bánh gối và thấy nó cay khủng khiếp.

Raghav thở dài gật đầu. “Mọi thứ giữa tớ và Aarti không ổn lắm.”

“Thật ư?” tôi giả vờ ngạc nhiên.

“Mấy tuần rồi tớ không nói chuyện với cô ấy.”

“Có chuyện gì?” tôi hỏi.

Raghav rưới tương cà chua lên bánh gối.

“Là lỗi của tớ. Khi tờ báo bắt đầu tớ đã không dành đủ thời gian cho cô ấy. Sau đó thì bọn tớ trôi xa nhau dần. Mấy tháng gần đây trông cô ấy có vẻ xa cách,” Raghav nói.

“Các cậu có nói với nhau về chuyện này không?” tôi hỏi.

“Chúng tớ cũng đã định, nhưng vẫn chưa,” cậu ta nói.

“Cô ấy yêu cậu lắm đấy,” tôi nói.

“Tớ không biết,” Raghav nói. Cậu ta xoay xoay cái bánh trong nước chấm nhưng không ăn.

“Thật đấy. Tớ biết cô ấy từ hồi bé, Raghav ạ. Cậu là mọi thứ với cô ấy.”

Raghav có vẻ ngạc nhiên. “Thật ư?”

“Cô ấy vẫn muốn lấy cậu, không phải sao?”

“Không đúng lúc lắm. Nhìn tớ mà xem, sự nghiệp của tớ đã có gì đâu,” Raghav nói.

“Sự nghiệp của cậu khác với người khác. Cậu không thể đo nó bằng tiền. Bằng việc giúp đỡ người khác, cậu đã làm rất tốt.”

“Việc ấy tớ cũng làm hỏng,” Raghav nói.

“Cậu ổn. Cậu là biên tập viên của một tờ báo lớn. Và nếu cậu lấy Aarti, cậu còn có thể tiến xa.”

“Ý cậu là gì?”

“Cậu biết gia đình Aarti đang chịu áp lực phải vào chính trường chứ?” tôi hỏi.

Raghav im lặng.

“Cậu biết, đúng không?”

“Tớ có nghe,” cậu ta lẩm bẩm.

“Bố Aarti thì không thể, còn Aarti thì sẽ không tham gia. Có thể là con rể chẳng?”

Raghav ngẩng đầu, vẻ ngạc nhiên. “Xem cậu nghĩ gì kia!”

Tôi đảo mắt. “Tớ không thông minh. Thế nên tớ phải có cách khác bù lại.”

“Cậu mà không thông minh?” cậu ta nói.

“Cậu yêu cô ấy chứ?” tôi hỏi.

“Chuyện giữa chúng tớ không ổn lắm,” cậu ta thừa nhận.

“Cậu có thể xử lý mà, tớ tin chắc. Cậu đã hấp dẫn cô ấy ngay từ ngày đầu mà,” tôi nói.

Raghav cười ngượng ngùng.

“Đừng gọi cho cô ấy. Đến khách sạn mà gặp. Nghỉ hẳn một ngày cho cô ấy. Đó là điều cô ấy muốn, thời gian và sự quan tâm của cậu. Cô ấy sẽ hoàn trả tình yêu cho cậu gấp mười lần,” tôi nói, mắt nhìn chỗ khác.

Raghav yên lặng.

“Hãy hứa với tớ là cậu sẽ đi,” tôi nói và chìa tay.

Cậu ta bắt tay tôi và gật đầu. Tôi đứng dậy ra về. Tôi nhắc lại lời của ngài Shukla: “Cuộc đời có thể không cho cậu một cơ hội hai lần đâu.”

Raghav tiễn tôi ra xe. Cậu ta gần như không để ý cái xe. “Sao cậu lại làm việc này cho tớ?” cậu ta hỏi.

Tôi vào xe. Tôi hạ cửa sổ. “Aarti là bạn bè từ nhỏ. Ngoài ra...”

“Ngoài ra cái gì?” Raghav nói.

“Ai cũng phải làm phần việc của mình,” tôi nói khi lái xe đưa tôi đi.

Sau lần đó tôi không còn giữ liên lạc với Raghav nữa. Cậu ta gọi tôi nhiều lần. Tôi hoặc không nhắc máy, hoặc giả vờ bận. Một trong những lần mà tôi nhắc máy, Raghav nói với tôi rằng cậu ta và Aarti đã bắt đầu nói chuyện lại với nhau. Tôi bảo cậu ta là mình đang tiếp thanh tra ở văn phòng và gác máy.

Tôi thề trước hương hồn bố rằng tôi sẽ không bao giờ gọi cho Aarti nữa. Nàng cũng không gọi tôi, trừ một cuộc gọi nhờ duy nhất vào một buổi sáng sớm, lúc hai giờ. Tôi gọi lại cho nàng, vì xét cho cùng, tôi không phải là người chủ động gọi. Nàng không nhắc máy.

Những rắc rối của các cuộc gọi nhờ và gọi lại giữa đàn ông và đàn bà xứng đáng có hướng dẫn sử dụng riêng. Tôi đoán là nàng đã gọi điện vào một lúc yếu đuối, vì thế tôi để nàng yên.

Tôi mời những tay tư vấn chán ngắt quay lại để bàn về chương trình đào tạo cử nhân quản trị kinh doanh. Kế hoạch của họ rất có lý. Chúng tôi bắt đầu quá trình mở rộng sang ngành kinh doanh. Lại có thêm một số quan chức chính phủ sẽ phê duyệt kế hoạch của chúng tôi, đồng nghĩa sẽ lại có thêm vài đôi bàn tay cần được nhận đút lót. Chúng tôi biết ngành kinh doanh sẽ có lãi. Hằng năm sẽ có hàng triệu đứa trẻ bị kiểm tra, từ chối và quăng ra khỏi hệ thống giáo dục. Chúng tôi phải chuẩn bị chài lưới sẵn sàng để bắt được chúng.

Tôi dành nhiều thời gian hơn với các giảng viên của trường, thường mời họ về nhà vào các buổi tối. Họ làm việc dưới trướng tôi, vì thế họ cười ủng hộ những câu chuyện cười của tôi và khen tôi cứ mười phút một lần. Tôi không thể gọi họ là bạn bè, nhưng ít nhất họ cũng lấp đầy không gian trống trải trong nhà.

Ba tháng đã qua, chúng tôi khai trương chương trình đào tạo cử nhân quản trị kinh doanh, được quảng bá thích hợp, chúng tôi đã kín chỗ chỉ trong vài tuần. Tôi rất ít khi rời khuôn viên trường, chỉ thỉnh thoảng đi gặp các quan chức. Trong lúc đó, vụ án chống lại ngài Shukla trở nên phức tạp hơn. Ông ta nói với tôi rằng việc xét xử có thể

mất nhiều năm. Ông ta tìm cách để được bảo lãnh nhưng tòa án đã từ chối. Ngài Shukla cảm thấy Thống đốc đã phản bội ông ta, cho dù đảng đã ướm lời là ông ta sẽ được tha nếu từ bỏ chính trường. Tôi đến thăm ông ta hằng tháng, với một bản sao các tài khoản của Quỹ tín thác trường Ganga.

Một ngày, Raghav gọi tôi khi tôi đang ở nhà. Tôi không nhắc máy. Raghav tiếp tục gọi. Tôi tắt chuông điện thoại và để nó bên cạnh.

Cậu ta gửi tôi một tin nhắn: *Cậu ở đâu thế Gopal, gọi không được.*

Đầu tiên tôi không trả lời. Tôi băn khoăn liệu chuyện cậu ta gọi liên tục như thế có ẩn chứa rắc rối gì không, như kiểu cậu ta vừa phát hiện ra một mưu đồ khác hay gì đó.

Tôi nhắn lại: *Đang họp. Chuyện gì vậy?*

Câu trả lời của cậu ta như tàu cao tốc đâm sầm vào tôi.

Aarti và tớ sắp đính hôn. Muốn mời cậu tới dự tiệc thứ Bảy tới.

Tôi không thể thôi nhìn tin nhắn đó. Tôi đã muốn chuyện đó xảy ra. Nhưng, vẫn đau như cắt.

Tiệc quá, tớ không ở nhà. Nhưng chúc mừng!!! Tôi gửi tin trả lời, tự hỏi không hiểu mình có đặt quá nhiều dấu chấm than không.

Raghav lại gọi cho tôi. Tôi lờ cuộc gọi của cậu ta đi. Cậu ta gọi lại hai lần nữa, cho tới khi tôi cuối cùng cũng nhắc máy.

“Sao cậu không dự buổi đính hôn của chúng tớ được?” cậu ta hỏi.

“Này, tớ đang họp giảng viên,” tôi nói.

“Xin lỗi. Nghe này, cậu phải đến đây.”

“Tớ chịu. Tớ đi Singapore để tìm cơ hội liên doanh.”

“Gì cơ, Gopal? Mà tại sao cậu không bao giờ gọi lại? Cả Aarti cũng nói cậu quá bận rộn mỗi khi tớ hỏi về cậu.”

“Tớ thực sự xin lỗi. Tớ bận lắm. Bọn tớ sẽ tặng gấp đôi chỉ tiêu tuyển sinh trong hai năm tới,” tôi nói.

“Cậu sẽ vắng mặt trong buổi đính hôn của người bạn thân nhất ư? Cô ấy sẽ không giận chứ?”

“Xin lỗi cô ấy hộ tớ,” tôi nói.

Raghav thở dài. “Được rồi, tớ sẽ nói. Nhưng đám cưới của chúng tớ sẽ tổ chức sau hai tháng nữa. Mong một tháng Ba. Làm ơn ở nhà lúc đó nhé.”

“Tất nhiên rồi, tớ sẽ ở nhà,” tôi nói và khoanh tròn đánh dấu ngày trên tờ lịch.

Như một phản xạ, tôi soạn tin nhắn “Chúc mừng!” và gửi cho Aarti. Nàng không trả lời.

Tôi nhìn quanh ngôi nhà lớn, trống trải như tâm hồn tôi.

42

Mồng một tháng Ba, tôi đặt một phòng ở Taj Ganga. Căn phòng trên tầng bốn có một ban công nhỏ, nhìn ra bể bơi và bãi cỏ của khách sạn. Tôi đã lấy thẻ SIM khỏi điện thoại di động hai ngày trước. Tôi nói với nhân viên của mình rằng tôi có việc phải đi khỏi thành phố. Tôi ở trong phòng mình cả ngày. Tôi ra ban công vào lúc tám giờ tối. Trong ánh sáng nhạt nhòa của buổi chạng vạng, tôi đọc tấm thiệp lần nữa.

Ông bà Anil Kashyap

Trân trọng kính mời anh

Đến dự lễ kết hôn của quý tử

Raghav

Và

Aarti

(con gái ông bà Pratap Brji Pradhan, Chánh án)

Vào hồi 8 giờ tối

Ngày 1/3/2010

Tại vườn Poolsides,

Khách sạn Taj Ganga, Varanasi

Tôi có thể nhìn thấy phòng cưới dưới cầu thang. Cả khu vườn được trang hoàng kín đèn hoa. Khách khứa bắt đầu đến. Ở một góc, DJ đang chuẩn bị sàn nhảy và kiểm tra âm nhạc. Một bên thảm cỏ là quầy thức ăn. Bọn trẻ nhảy nhót trên hai cái ghế trang trí đáng ra để dành cho cô dâu và chú rể trên một sân khấu nhỏ. Tòa lâu đài mô phỏng, nơi đám cưới thực sự diễn ra được phủ kín cúc vạn thọ.

Tôi đứng đó trong im lặng, lắng nghe tiếng kèn shehnai* vọng lơ mờ lên tầng bốn.

Đoàn đưa rế đến lúc chín giờ tối. Raghav ngồi trên một con ngựa. DJ vặn to nhạc. Tôi nhìn từ trên xuống những người họ hàng của Raghav nhảy múa phía trước con ngựa. Raghav mặc bộ đồ bandhgala*. Mặc dù tôi không muốn công nhận nhưng phải nói là cậu ta thật đẹp trai, kể cả khi nhìn từ xa thế này. Tôi có thể mặc đồ đắt tiền hơn nhưng vẫn không thể trông vương giả như thế được. Tôi tự xỉ vả mình vì lại so sánh.

Aarti đến đám cưới lúc chín rưỡi. Nàng từ từ đi lên sân khấu. Những tiếng xuýt xoa thán phục lan khắp đám đông khi họ nhìn thấy cô dâu đẹp nhất họ từng được chiêm ngưỡng trong đời.

Nàng nhìn tựa một thiên thần, trong bộ lehnga* trắng ngà đính kim tuyến bạc. Và dù tôi không dùng ống nhòm tôi cũng có thể nói rằng trông nàng hoàn hảo. Trong buổi lễ, những người anh em họ vây quanh Raghav và Aarti. Họ nâng hai người lên, làm họ vất vả mới đeo được vòng hoa cho nhau.

Sau lễ trao vòng hoa thì tôi không còn chịu đựng được nữa. Tôi đã muốn nhìn thấy Aarti làm cô dâu, nhưng tôi không cần phải xem trực tiếp toàn bộ lễ kết hôn.

Tôi quay về phòng, đóng cửa và kéo rèm. Tôi bật tiếng ti vi hết cỡ để át đi âm thanh tràn vào từ bên ngoài.

Tôi lắp SIM vào điện thoại. Hết tin nhắn nọ đến tin nhắn kia nhảy lên khi chiếc điện thoại thở hơi đầu tiên sau nhiều ngày.

Tôi nhận được bốn mươi tin nhắn từ các giảng viên, mười trong số đó là của trường khoa. Hầu hết tin nhắn nói về các vấn đề của trường. Raghav gửi cho tôi năm tin nhắn, hỏi xem tôi đã nhận được thiệp mời chưa. Tôi không đếm hết có bao nhiêu cuộc gọi nhờ từ cậu ta. Một tin

nhấn làm tôi giật mình nhất. Từ Aarti. Tin nhắn viết: *Đến đi. Nếu anh thực sự muốn.*

Tôi nghĩ đến việc trả lời, nhưng nhớ ra rằng nàng sẽ không dùng điện thoại trên sân khấu.

Tôi gọi cho trưởng khoa.

“Anh ở đâu thế, giám đốc Gopal?” trưởng khoa nói lạc giọng. “Chúng tôi lo quá.”

“Trưởng khoa Shrivastava... Trưởng khoa Shrivastava ơi...”

“Gopal!” ông ta gọi tên tôi, cảm thấy sự căng thẳng trong giọng tôi.

“Đưa tôi ra khỏi đây,” tôi hoàn toàn suy sụp.

“Bạn ở đâu? Bạn ở đâu thế?”

“Taj Ganga, phòng 405... tôi không muốn ở đây nữa.”

“Tôi đến đây,” ông ta hứa.

Một tiếng sau tôi đã ngồi cạnh trưởng khoa trong xe của ông ta trên đường về trường.

“VẬY, có chuyện gì...” ông ta bắt đầu nhưng rồi im lặng.

Chỉ cần nhìn mặt tôi một lần, ông ta đã hiểu rằng tôi không muốn nói chuyện.

“Trưởng khoa Shrivastava, tôi muốn làm việc thật lực. Hãy đưa trường Ganga lên tầm cao mới. Tôi muốn chúng ta có mặt trong tất cả các lĩnh vực giáo dục. Hãy làm cho tôi thật bận. Bạn đến mức không còn thời gian suy nghĩ.”

“Anh đã bận lắm rồi còn gì,” ông ta trông có vẻ lo lắng.

“NỮA VÀO. Sao chúng ta chưa có các lớp luyện thi?” tôi hỏi. “Tiền ở đây mà ra đây. Tôi muốn có một đề án về các lớp luyện thi kỹ thuật và MBA. Được chứ?” tôi nói, giọng vang vang.

“Anh ổn chứ, Giám đốc Gopal?” trưởng khoa hỏi.

“Ông có nghe tôi không đấy? Tôi muốn có một đề án,” tôi nói, hét to đến mức người lái xe ngo ngoạ không yên trên ghế lái.

“Vâng, thưa Giám đốc,” trưởng khoa nói.

Ông ta thả tôi ở nhà. Tôi đi thẳng đến quầy rượu gần bàn ăn. Tôi mở một chai Black Label mới mà chúng tôi mua cho đoàn thanh tra. Tôi rót đầy tận miệng một cái cốc. Hết. Người giúp việc đến.

“Ông đã ở đâu vậy, ông chủ?” họ hỏi.

“Tôi có việc,” tôi nói. Vị whisky đắng, nhưng tôi nuốt tất.

“Còn bữa tối ạ?”

Tôi lắc đầu. Người giúp việc ra khỏi phòng. Tôi lại giá sách và lấy cuốn sổ lưu niệm.

Tôi rót cho mình một cốc nữa. Tôi uống một ngụm hết nửa cốc, nhưng khi cơ thể tôi từ chối, tôi phải nhổ nó ra.

Tôi ngã xuống sàn. Tôi dùng cuốn sổ lưu niệm làm gối và ngủ thiếp đi.

ĐOẠN KẾT

Tôi xem giờ. Đồng hồ của bệnh viện chỉ sáu giờ sáng.

“VẬY UỐNG ĐẾN SAY KHƯỚT ĐÃ THÀNH THÓI QUEN NHI,” TÔI NÓI.

Gopal cười ranh mãnh.

“ĐÓ LÀ LẦN DUY NHẤT,” ANH TA NÓI. “TẤT NHIÊN LÀ TRỪ ĐÊM QUA.”

Tôi nhìn mặt Gopal. Anh ta trông vẫn còn trẻ như một sinh viên. Tuy nhiên khuôn mặt dày một lớp vỏ của những trải nghiệm, những bài học cay đắng của cuộc đời khiến cho anh ta trông già hơn tuổi thực của mình.

“VẬY LÀ AARTI VÀ RAGHAV ĐÃ LẤY NHAU MỘT NĂM RỒI?” TÔI HỎI.

“MỘT NĂM VÀ HAI MƯƠI NGÀY.”

“CHUYỆN TỪ ĐÓ ĐẾN GIỜ RA SAO?” TÔI HỎI.

“NGÀI SHUKLA VẪN TRONG TÙ. TÔI ĐẾN THĂM ÔNG TA HẰNG THÁNG. TÔI CỐ MUA LẠI PHẦN CỦA ÔNG TA TRONG TRƯỜNG BẰNG THU NHẬP CỦA MÌNH VÀ CHUYỂN THÀNH TRƯỜNG CỦA TÔI. ÔNG TA CẦN TIỀN CHO NHỮNG CÔNG VIỆC KINH DOANH KHÁC. CỨ ĐỂ XEM.”

“CÒN RAGHAV VÀ AARTI THÌ SAO?” TÔI HỎI.

“TÔI KHÔNG GIỮ LIÊN LẠC. TÔI Ở TRONG TRƯỜNG SUỐT. HAI THÁNG NỮA LÀ BẦU CỬ. CẬU ẤY LÀ ỨNG CỬ VIÊN.”

“LÀ SAO?”

“RAGHAV RA TRANH CỬ. ẢNH CỦA CẬU ẤY CÓ TRÊN ÁP PHÍCH BẦU CỬ TREO ĐẦY THÀNH PHỐ,” GOPAL NÓI.

“ĐÁNG LẼ CÓ THỂ ĐÃ LÀ ANH ĐẤY. ANH THẤY THẾ NÀO?” TÔI HỎI.

Gopal nhún vai. “CẬU ẤY LÀ ỦY VIÊN HỘI ĐỒNG THÌ TỐT HƠN TÔI. TÔI THÌ LÀM GÌ ĐƯỢC? KIỂM THÊM TIỀN THÔI. VỚI CẬU ẤY THÌ SẼ CÓ CƠ HỘI ĐỂ CẬU

ấy thay đổi thứ gì đó.”

“Anh thật cao thượng,” tôi nói.

Gopal ngồi thẳng dậy và bồn chồn kéo chân ra. “Nhưng tôi vẫn không phải là người tốt, đúng không?” anh ta hỏi.

“Tôi chưa bao giờ nói thế,” tôi nói.

“Tôi đã nói với ông rồi, tôi không xứng đáng làm nhân vật trong câu chuyện của ông.” Gopal nói.

Tôi im lặng.

“Tôi có thể là kẻ xấu?” Gopal nói, mắt anh ta lấp lánh.

“Hãy cứ để độc giả quyết định xem họ muốn anh là ai. Tôi chỉ viết về con người, tôi không đúc họ thành anh hùng hay kẻ xấu,” tôi nói.

“Raghav là người tốt. Tôi không tốt bằng một nửa cậu ấy.” Gopal nói.

“Đừng tự xét xử mình như thế,” tôi nói.

“Ông Chetan, đặt tay lên tim mình đi, rồi nói với tôi rằng tôi là một người tốt được không?”

Tôi nhận ra rằng sự công nhận của tôi rất có ý nghĩa với anh ta. Nhưng tôi muốn thành thực. Tôi suy nghĩ một lúc về chuyện đó.

“Quên nó đi, thưa ông. Đừng trả lời. Đi dạo một chút đi.”

Anh ta ra khỏi giường. Trông anh ta đã khá hơn nhiều. Chúng tôi cùng đi dạo trên bãi cỏ của bệnh viện.

“Đừng bao giờ uống nhiều thế nữa, hứa với tôi đi,” tôi nói.

“Tôi hứa,” anh ta nói.

“Hứa với tôi là anh sẽ tìm được ai đó,” tôi nói tiếp.

Anh ta lắc đầu. “Việc này thì tôi không hứa được.”

“Anh có nhớ cô ấy không?” tôi hỏi.

Anh ta im lặng.

“Anh có gặp cô ấy sau lễ kết hôn không?”

Anh ta lắc đầu.

Giờ thì tôi hiểu tại sao anh ta ngại đưa tôi về Ramada. Tôi xem giờ. Còn hai giờ nữa là tới chuyến bay của tôi. Tôi phải đi nhanh về khách sạn, sửa soạn và ra sân bay.

“Tôi phải đi,” tôi nói. Anh ta gật đầu. Anh ta tiễn tôi ra xe.

“Cách mạng sẽ tới,” Gopal nói. “Ngày nào đó chúng ta sẽ có một đất nước tươi đẹp hơn.”

“Tôi biết,” tôi nói.

“Ông cũng viết về chuyện đó. Khi trường Ganga hùng mạnh, tôi sẽ cố gắng điều chỉnh hệ thống. Tôi cũng phát ốm với việc đưa phong bì cho kẻ khác rồi.”

“Chúng ta phải thay đổi nhiều thứ,” tôi nói.

“Tất cả đều phải hy sinh cho sự thay đổi,” Gopal nói.

“Phải, tôi đồng ý,” tôi nói khi tài xế khởi động xe.

“Tạm biệt ông,” Gopal nói khi tôi đi.

Tôi vội vàng về phòng và soạn đồ thật nhanh. Tôi xuống dưới sảnh khách sạn và làm thủ tục trả phòng.

“Ông nghỉ ở đây tốt chứ ạ, thưa ông?” một cô gái xinh đẹp mặc bộ sari hỏi tôi.

“Phải, rất đáng nhớ,” tôi nói.

Tôi nhìn biển tên của cô ta. Nó đề: “Aarti Kashyap. Nhân viên quan hệ khách hàng”.

Cô cười. “Rất vui khi được nghe ông nói vậy, thưa ông.”

Xe của tôi chạy ra khỏi khu Cantonment. Tôi nhìn thấy một tấm biển quảng cáo đảng chính trị khổng lồ ở góc đèn giao thông. Tôi không thể đọc được vì quá xa, nhưng tôi nhìn thấy bức ảnh của một ứng cử viên trẻ tuổi. Tôi gọi cho Gopal.

“Mọi thứ ổn chứ, thưa ông. Ông có đến kịp giờ máy bay không?”

“Có... Gopal này?”

“Gì vậy ạ?” anh ta hỏi.

“Anh là người tốt,” tôi nói.

HẾT

MỤC LỤC

1. [MỞ ĐẦU](#)
  1. [1](#)
  2. [2](#)
2. [BẢY NĂM SAU](#)
  1. [3](#)
  2. [4](#)
  3. [5](#)
3. [KOTA](#)
  1. [6](#)
  2. [7](#)
  3. [8](#)
  4. [9](#)
  5. [10](#)
  6. [11](#)
4. [VARANASI](#)
  1. [12](#)
  2. [13](#)
  3. [14](#)
  4. [15](#)
  5. [16](#)
  6. [17](#)
5. [VARANASI, BA NĂM NỬA TRÔI QUA](#)
  1. [18](#)
  2. [19](#)
  3. [20](#)

4. [21](#)
  5. [22](#)
  6. [23](#)
  7. [24](#)
  8. [25](#)
  9. [26](#)
  10. [27](#)
  11. [28](#)
  12. [29](#)
  13. [30](#)
  14. [31](#)
  15. [32](#)
  16. [33](#)
  17. [34](#)
  18. [35](#)
  19. [36](#)
  20. [37](#)
  21. [38](#)
  22. [39](#)
  23. [40](#)
  24. [41](#)
  25. [42](#)
6. [ĐOẠN KẾT](#)

Table of Contents

MỞ ĐẦU

1

2

BẢY NĂM SAU

3

4

5

KOTA

6

7

8

9

10

11

VARANASI

12

13

14

15

16

17

VARANASI, BA NĂM NỬA TRÔI QUA

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

ĐOẠN KẾT